

Giới thiệu Vì Em Mà Đến

Editor: Shpdam

Tên khác: Tôi chỉ là người thứ ba

Nội Dung Nhân Hiệu: Xuyên Việt Thời Không Nữ Phụ Ngọt Văn Thần Xui Quỷ Khiến

Nhân Vật Chính: Chu Tư Đồng

Chu Tư Đồng đang đọc một câu chuyện mà cảm thán rằng quyển truyện này quả thật là một câu chuyện ngôn tình cầu huyết.

Cũng bởi tác giả này đã hiện thực hóa nhân vật, miêu tả nam nữ chính quá hoàn mỹ. Nhập hố nhớ cẩn thận!!!

Chu Tư Đồng xuyên việt rồi?????

Số mệnh cô đúng thật là không tốt, xuyên vào truyện ngôn tình Mary-Sue, trở thành người thứ ba.

Gia cảnh không hoàn hảo nhưng lòng tự trọng siêu siêu lớn, ái mộ nam chính nhưng biến bản thân thành một người cả người dính đầy bụi đất, không một ai yêu thương.

Kẹp giữa nữ chính nữ phụ, trở thành con chuột hai đầu bị khinh bỉ....

Chu Tư Đồng: Có cái gì xấu hơn nữa không tôi luôn một lượt đi....

**Notice: Truyện đọc giải trí, mong mọi người đừng quá kỳ vọng vào vấn đề logic. Cảm ơn ♥*

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Mở màn không may mắn

editor: shpdam

Ngày hai mươi sáu, trong con ngõ hẹp ở hướng Đông một khu phố nhỏ, ngõ này vốn chỉ những hộ dân đã sống lâu ở đây mới biết đến. Ngày thường cũng chẳng ai qua lại, là một ngõ tắt dơ dáy bẩn thỉu.

Chu Tư Đồng đeo cặp sách, hoảng loạn vì bị mấy tên côn đồ chặn lại ở góc tường trong con ngõ.

Cầm đầu là một tên xăm trổ đầy mình, trong tay cầm một con dao gọt hoa quả, đang tung lên tung xuống, nhìn Chu Tư Đồng cười dâm dăng: "Cô bé, đáng về không tôi đây, hay là theo anh đi, sau này anh cho em ăn sung mặc sướng, em muốn gì cũng được."

Hắn nói xong, mấy tên đàn em đầu tóc nhuộm năm màu đang đứng cạnh cũng hùa theo cười ồm ồm.

"Đừng vậy, theo đại ca của bọn anh, sau này em chính là chị dâu rồi. Cầm đầu một đám, ai dám trêu chọc em?"

Giữa tiếng cười ồm ồm của bọn chúng, Chu Tư Đồng ôm chặt hai cánh tay, biểu tình bình tĩnh nhìn trái nhìn phải, tìm kiếm xem có đồ vật gì thuận tay không. Sau đó, cô phát hiện ra có một chai rượu nằm ở chân tường cách đó không xa, ngoại trừ cái đó thì chẳng còn vật gì khác nữa.

Trong lòng nháy mắt đã nắm chắc phần nào, nhưng trước mắt cô vẫn giả vờ tỏ ra sợ sệt, nhút nhát không dám ngăn đầu, càng không dám nói lời nào.

Thấy Chu Tư Đồng không hé răng, tên xăm trổ lại tiến lên phía trước gần cô một chút, ngón tay thô ráp mang theo mùi khói thuốc cộng thêm mùi dầu mỡ, vô cùng thô lỗ sờ lên mặt cô. Sau đó hắn thấy cô gái nhỏ sợ hãi tránh né mặt khỏi tay hắn, bước chân cô lao đảo dịch sang bên cạnh hai bước.

Ba tên côn đồ đứng đằng sau thấy thế, vội vàng ồm ồm.

"Âyy, thật ngây thơ."

"Đừng nói vẫn còn là xử nữ nhé, chắc chắn."

"Ai, lão đại, đợi lát nữa anh chơi xong rồi, có thể cho bọn em cũng được sáng khoái chút không?"

Tên cầm đầu nghe vậy, quay người lại, bàn tay dùng sức đập vào gáy tên vừa nói một cái, mắng: "Cô gái của tao mày cũng dám mơ tưởng, mày ăn gan hùm mật gấu rồi à?"

Tên kia bị đánh một cái liền lao đảo, vội vàng cười cười đáp lời: "Em nào dám đầu đại ca. Em chẳng phải chỉ đùa với anh chút thôi không phải sao?"

Tên cầm đầu vừa lòng, xoay người lại nhìn Chu Tư Đồng, trong giọng nói nhiều thêm vài phần không kiên nhẫn: "Rốt cuộc là chịu hay không chịu? Nói một lời rõ ràng đi. Bất quá, hôm nay nếu em ngoan ngoãn làm anh đây hài lòng, đồng ý làm người của anh, vậy em chắc chắn sẽ được lợi. Nhưng nếu câu trả lời không khiến anh hài lòng, vậy mấy người anh em ở đây em cũng thấy rồi, vẫn đang đứng xếp hàng đấy."

Hắn dâm dăng cười cợt, chỉ chỉ mấy tên đàn em phía sau.

Cô gái nhỏ trước mắt nghe vậy bị dọa sợ giật nảy mình một cái, căng chân mềm nhũn như sợi mì ngâm nước, cả người dựa vào vách tường trượt xuống.

"Cô bé này thật nhát gan, chưa gì đã thế này là sao? " Một tên côn đồ chỉ vào Chu Tư Đồng cười nói.

Một tên khác miệng chặc chặc hai tiếng, cũng cười nói: "Mày đừng vội nói, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sợ đến trắng bệch này đi, thật đúng là con mẹ nó cầu dẫn người khác."

"Xem ra, lão đại chúng ta đúng là tốt số, vừa được tiền vừa có người đẹp, mấy chuyện tốt như vậy đều đến trên người đại ca chúng ta....."

.....

Ba tên kia càng nói càng quá lời, tên xăm trổ trước còn cười, nhưng nghe được câu cuối cùng kia, hắn nhũn mảy, xoay người quát lớn nói: "Con mẹ nó chúng mày nói nhiều quá đấy, còn tiếp tục nói

lung tung bậy bạ nữa, tao cắt đầu lười chúng mày! "

Mà đúng lúc đó, cô gái vừa mới này còn ngồi dưới đất, cả người mềm nhũn như vũng bùn đã nhanh tay vợ lấy chai rượu nằm trên mặt đất gần đó, dùng sức đập lên bức tường bên cạnh. Theo sau đó chỉ nghe được âm thanh loảng xoảng, chai rượu bị đập vỡ loang lổ những mảnh thủy tinh sắc nhọn. Chu Tư Đồng đột nhiên đứng bật dậy, giống như con báo núp trong bụi cỏ từ lâu bỗng lao lên vỗ lấy con mồi trong tầm ngắm của nó, cầm chai rượu vỡ trong tay, gắt gao đề vào động mạch trên cổ của tên xâm trở, lạnh giọng hỏi: "Là ai đưa tiền cho các người tới đây?"

Bốn tên côn đồ bị một màn này dọa sợ đến ngầy người.

Bọn chúng trước giờ đều nghĩ chẳng qua chỉ là đùa con gái yếu ớt nhu nhược mà thôi, không nghĩ tới cô lại có thể hành động liều mạng dứt khoát không chút dilly dally như vậy, nhanh mà chuẩn, tàn nhẫn mà cay độc, trước khi bọn chúng kịp có phản ứng đã không chế được tên cầm đầu.

Đôi lại là bọn chúng, cũng chưa chắc có được bản lĩnh như vậy.

Ba tên côn đồ kia chỉ là mấy tên nhãi mới bước chân vào nghề, vừa thấy thế đã bị dọa sợ đến môi lập bập run rẩy.

Tên cầm đầu là kẻ từng trải, hẳn đột nhiên cười nhạo một tiếng: "Xem chúng mày kia, con bà nó, mới có chuyện nhỏ thế này mà đã dọa chúng mày sợ tới mức....." Vừa nói hẳn vừa xoay người tránh đi chai thủy tinh trên cổ.

Nhưng Chu Tư Đồng càng nhanh tay hơn. Trên tay cô dùng một chút lực, mảnh thủy tinh sắc nhọn cứa vào cổ hẳn, dòng máu đỏ tươi chảy thẳng xuống miệng thủy tinh xanh.

"Mày mà động đây, tao sẽ cắt động mạch của mày." Cô vừa uy hiếp hẳn, tay dường như tăng thêm chút lực, mảnh thủy tinh sắc nhọn lại cứa vào thịt thêm một chút.

Tên xâm trở bây giờ mới biết sợ. Chân hẳn nhũn ra, nói chuyện lắp bắp: "Bà cô của tôi. Chúng ta có chuyện gì từ từ nói, đừng động tay động chân."

Chu Tư Đồng không để ý mấy lời vô nghĩa của hẳn, ngược lại ánh mắt sắc bén nhìn về phía ba tên đàn em, lại hỏi một lần: "Rốt cuộc là ai cho chúng mày tiền, kêu chúng mày tới đây?"

Ba tên này kinh nghiệm rõ ràng không bằng tên xâm trở, hỏi bọn chúng thì càng dễ biết được hơn.

Ba tên đàn em liếc nhau, lại lén nhìn tên xâm trở, một tên run run rẩy rẩy nói: "Là, là, bọn tôi cũng không biết cô ta là ai. Chính là một cô gái đáng yêu khá xinh đẹp, so với cô chắc cũng không khác biệt lắm, cô ta cho lão đại bọn tôi một số tiền lớn, để lão đại bọn tôi tới đây dọ cô, nói, nói, để bọn tôi hù dọa cô."

Chu Tư Đồng nhìn vào mắt hẳn, suy xét trong lòng một chút, biết người này nói hẳn là nói thật. Vì vậy cô ngừng đầu, nói với mấy tên đàn em kia: "Chúng mày ngay lập tức quay cho tao, lần được càng xa càng tốt."

Nếu là cả bốn tên cùng lên thì cô không nắm chắc được phần thắng, nhưng nếu chỉ còn một mình tên xâm trở thì cô vẫn có thể đối phó.

Ba tên đàn em vừa nghe cô nói lời này, như được đại xá, xoay người liền co giò chạy.

"Ai, bọn nhãi ranh chúng mày, liền mẹ nó quăng tao lại như vậy hả?" Tên xâm trở hô với theo ba tên đàn em kia, nhưng ba tên không tên nào quay đầu lại cứu hẳn.

Bên tai lại nghe được một tiếng cười lạnh, hẳn ta sợ tới mức cả người run run, suýt chút nữa là tiểu ra quần.

"Mới có chút can đảm này mà đã dám ra ngoài gây chuyện?"

Tên xâm trở vừa nói vừa nức nở "Bà cô, ta sai rồi. Ta cũng không dám nữa, về sau thấy cô ta rẽ đi đường khác, vậy được không?"

Chu Tư Đồng không để ý đến hẳn, chỉ khẽ di chuyển chai rượu trong tay, thủy tinh lạnh lẽo sắc nhọn hướng lên trên, cuối cùng dừng lại bên tai hẳn.

"Trước kia tao nghe người ta nói, một người bị cắt mất lỗ tai, trong một tiếng nếu kịp thời được đưa đến bệnh viện thì còn có thể cứu chữa, nhưng nếu chậm hơn, đến mạng cũng không còn. Cũng không biết có phải thật không, nên hôm nay muốn thử một lần xem sao."

Ngữ khí bình đạm lạnh lùng, lại mang theo vài phần tùy hứng, tựa như chỉ đang bàn luận với hẳn chuyện lát nữa sẽ đi đâu ăn bữa cơm. Tên xâm trở nghe xong, chỉ cảm thấy đằng đằng khí nóng lên, theo đó tiếng nước tí tách theo ống quần nhỏ giọt xuống, hém nhỏ ngay lập tức tràn đầy mùi nước tiểu.

Chu Tư Đồng có chút ghé tòm lù lại hai bước.

Tên xâm trở trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, nghĩ thấy cơ hội đã tới, liền nhanh chân chạy trốn. Nhưng ngay sau đó hẳn cảm thấy một cơn đau nhói lên từ bả vai, hẳn không khỏi kêu lên đau đớn, ngã trên mặt đất.

Chu Tư Đồng lúc này phui phui hai bàn tay, nhìn chai rượu vỡ đang cắm thẳng trên vai tên xâm trở, cô cười nói: "Dạy cho mày một bài học, xem mày sau này còn dám tùy tiện chặn đường con gái nhà người ta không."

Dứt lời, lại một chân tàn nhẫn đá vào bụng của hẳn, tên xâm trở ôm bụng không ngừng kêu rên, cảm thấy lực phù ngũ tạng bên trong đều nhộn nhạo.

Ngay sau đó Chu Tư Đồng cúi xuống, nhìn hẳn cong mắt cười: "Mau đi bệnh viện đi, đừng để mất máu quá nhiều rồi chết ở đây. Hiện tại tao không muốn phải mang theo cái tội danh giết người đâu."

Dứt lời, cô nhấc chân bước vòng qua hẳn, nhìn phía lối ra của con ngõ rồi đi thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Kiếp trước kiếp này

Editor: shpdam

Chu Tư Đồng xuyên sách, hơn nữa lại xuyên vào cuốn sách có nội dung sáo rỗng.

Kiếp trước cô có gia cảnh rất tốt, không chỉ được ba mẹ yêu thương, mà còn có thành tích học tập xuất sắc, đoạt giải thưởng lớn trong cuộc thi đàn dương cầm, được mọi người coi như công chúa nhỏ. Nhưng một ngày, bất hạnh ập đến, khi cô vừa vào cấp ba được một năm thì lộ ra chuyện ba cô có nhân tình, còn có một đứa con riêng.

Mẹ Chu Tư Đồng không chịu nổi cú sốc này, dẫn đến tâm trí điên loạn, ngày nào cũng mắng chửi, phàn nàn, còn trút giận lên người cô. Lý do là vì trong cô chảy dòng máu của người đàn ông tội tệt phản bội gia.

Chu Tư Đồng lúc đầu còn khóc lóc tủi thân, nhưng sau đó cô dần trở nên vô cảm, chẳng quan tâm đến đòn roi nữa.

Đánh đi, dù có bị đánh đến chết, cô cũng chỉ nhắm mắt làm ngơ.

Dưới hoàn cảnh như vậy, cô bắt đầu học thói xấu, hút thuốc, uống rượu, đánh nhau. Không còn chú tâm vào việc học, ngược lại suốt ngày đàn đúm tụ tập cùng mấy tên côn đồ hư hỏng.

Cuối cùng thì chẳng bao lâu sau ba mẹ cô cũng ly hôn, hai người đều để lại cho đối phương sự thất vọng và thương tổn quá sâu. Họ chẳng hy vọng từ nay về sau có bất kỳ liên hệ gì với nhau nữa. Dưới tình huống như vậy, Chu Tư Đồng chỉ còn lại một mình bơ vơ, ở lại trong căn nhà tràn đầy những hồi ức về một gia đình đã từng hạnh phúc ấm êm.

Sau đó, cô đột nhiên xuyên không.

Nơi cô xuyên đến chính là một cuốn tiểu thuyết não tàn, cầu huyết, tổng tài bá đạo cô từng đọc trên mạng, xuyên thành nhân vật nữ phụ thủ đoạn hèn hạ, độc ác, số phận bi thảm.

Bất quá, đối với Chu Tư Đồng đây không thành vấn đề. So với việc từng bị mẹ đánh đập, bị chính ba của mình vứt bỏ thì còn điều gì có thể tồi tệ hơn được nữa?

Tới đâu hay tới đó, cứ sống theo ý mình, vậy là thoải mái rồi.

Hơn nữa cô cảm thấy thân phận hiện tại của mình cũng khá tốt. Ba của nguyên chủ là Chu Văn Cường, mấy năm trước vì gặp tai nạn ở công trường mà chết đi. Mẹ là Đinh Thục Phấn, bà là người bán hàng trong một tiệm giày, hằng ngày đều đi làm từ 8 giờ sáng đến 10 giờ tối mới về, cơ hội chạm mặt nhau cũng ít. Hơn nữa nguyên chủ là người ham hư vinh, trong lòng luôn ghét bỏ mẹ mình chỉ là người bán giày trong cửa hàng, khiến cô xấu hổ trước mặt bạn học, không dám nói mẹ mình làm nghề gì. Vì vậy bình thường hai mẹ con ở nhà, nguyên chủ cũng ít khi chủ động nói chuyện với mẹ của mình.

Như vậy cô cũng phần nào có thể tránh được việc phải tiếp xúc thường xuyên với Đinh Thục Phấn.

Trải qua chuyện của ba mẹ mình ở kiếp trước, hiện tại cô đối với hai chữ ba mẹ này vô cùng coi nhẹ. Chỉ tiếc bản thân không thể giống như Tôn Ngộ Không, chui ra từ cục đá, không cha không mẹ.

Có điều Đinh Thục Phấn đối xử với con của gái mình thật sự rất tốt. Ngày thường không chỉ ân cần quan tâm đến con gái, mà còn tự bản thân dù thất lưng buộc bụng, ăn cỏ ăn trấu cũng muốn thoả mãn hết thảy yêu cầu của con. Mà rõ ràng những yêu cầu này đều nằm ngoài khả năng của bà. Chu Tư Đồng nhớ trong truyện có xảy ra một tình tiết quá đáng như vậy, khi đó nguyên chủ muốn mua một chiếc điện thoại đời mới nhất, nhưng mẹ Đinh không có đủ tiền, cuối cùng bà đành đến chợ đêm bán máu của mình, gom góp tiền để mua chiếc điện thoại kia cho nguyên chủ.

Nghĩ đến đây Chu Tư Đồng liền nhủ mảy.

Tình thương của người mẹ như vậy thật quá vĩ đại, nhưng cũng thật nặng nề. Nguyên chủ có thể mặt dày nhìn Đinh Thục Phấn đối tốt với mình hết thảy đều tốt, nhưng cô không chịu nổi. Hiện tại cô xuyên qua đây ít nhất đã hơn nửa tháng, vậy nhưng mỗi lần đối mặt với Đinh Thục Phấn cô đều cảm thấy không được tự nhiên.

Chu Tư Đồng thờ dãi một hồi, chậm rãi lấy chìa khoá từ trong cặp sách để mở cửa, vào ngôi nhà hiện tại của cô.

Căn phòng rộng không đến năm mươi mét vuông, vừa vào cửa là phòng bếp, dựa sát bên tường là một cái bàn gấp, mở bàn ra là trở thành phòng bếp kiêm phòng khách. Sát bên tay phải là phòng vệ sinh nhỏ hẹp, phía trước là hai phòng ngủ nhỏ. Một phòng là của cô, phòng còn lại của Đinh Thục Phấn.

Bây giờ mới là năm giờ chiều, bà hiển nhiên là không có ở nhà.

Chu Tư Đồng mang cặp sách trên vai thả xuống giường, sau đó cô đi ra phòng bếp, mở cửa tủ lạnh nhìn xem bên trong có đồ ăn không.

Trong tủ lạnh cũng chẳng có đồ ăn gì, may ra vẫn còn một bát com thừa tối qua và mấy quả trứng gà. Vì thế Chu Tư Đồng liền lấy bát com ra, lại cầm thêm một quả trứng, bật bếp lên cho dầu vào chảo, đợi dầu nóng thì đập quả trứng vào, tiếp đó là thêm com vào đảo qua một lúc, lại thêm chút muối, vậy là xong một bát com chiên trứng vô cùng đơn giản ngon lành.

Chu Tư Đồng một tay cầm bát com, khom lưng kéo chiếc ghế tròn dưới gầm bàn rồi ngồi xuống, tiếp đó cũng chẳng có thêm đồ ăn kèm, cô ăn sạch sẽ bát com chiên trứng.

Đây là bữa tối của cô.

Sau đó Chu Tư Đồng rửa sạch bát rồi quay về phòng của mình.

Phòng cũng không lớn, bốn vách tường dán giấy dán tường màu hồng nhạt. Chẳng qua giấy dán đều đã qua mấy năm, màu sắc đã phai nhạt bớt, mấy góc giấy đều bong ra. Nhưng thoạt nhìn trông vẫn ấm áp, giống như phòng của bé gái.

Kiếp trước Chu Tư Đồng vừa trải qua kỳ thi đại học, mặc dù kiếp này cô xuyên qua lại trở thành học sinh cấp ba, nhưng cũng chẳng có tâm trạng học hành gì.

Cô lòng vòng quanh phòng, muốn tìm một quyển tiểu thuyết hay truyện tranh linh tinh để đọc, nhưng đáng tiếc nguyên chủ vốn không thông minh chỉ đành phải càn cù, mỗi ngày đều đọc sách đến khuya, lấy đâu ra sách truyện gì để giải trí? Cho nên Chu Tư Đồng lục tìm mọi góc ngách, cũng chỉ có thể ưỡ oải ngã trên giường, nhắm mắt lại ngủ.

Mặc dù phòng mẹ Đinh ở bên cạnh có TV, nhưng Chu Tư Đồng cảm thấy bản thân và mẹ Đinh vẫn không quá thân quen, tuy tiện vào phòng bà thì không tốt lắm.

Không có việc gì để làm, cũng chỉ có thể đi ngủ.

Chu Tư Đồng không biết đã ngủ được bao lâu, mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng chìa khoá mở cửa, cô lập tức giật mình một cái, cả người nháy mắt từ trên giường bật ngồi dậy.

Kiếp trước cô đã một mình sống trong căn nhà lớn tới mấy tháng liền, lúc đó buổi tối đi ngủ cũng không dám ngủ quá sâu, chỉ cần nghe một tiếng động nhỏ cô cũng sẽ lập tức bừng tỉnh.

Cẩn thận mở hé cửa nhìn ra bên ngoài, ánh đèn đường mờ nhạt chiếu qua cửa sổ, một người phụ nữ trung niên gương mặt tràn đầy sự mệt mỏi bước vào nhà.

Chu Tư Đồng yên tâm. Là Đinh Thục Phấn. Xem ra bà vừa tan làm trở về nhà.

Chu Tư Đồng lại khép cửa phòng, nhẹ chân quay lại giường nhào người nằm lên, nhắm mắt lại chuẩn bị tiếp tục ngủ. Bên ngoài vang lên âm thanh đi lại lộp cộp, rồi cuối cùng dừng lại ngoài cửa phòng cô. Chu Tư Đồng dùng chăn che đầu, nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Sau một lát, tiếng gõ cửa cộc cộc vang lên. Có thể nghe ra được người gõ cửa rất nhẹ nhàng thận trọng.

Chu Tư Đồng lại nhắm mắt nằm xoài trên giường, không hề nhúc nhích.

"Đồng Đồng," là giọng của mẹ Đinh, mang theo vài phần do dự cùng lầy lùng.

"Con ngủ rồi hả?"

Chu Tư Đồng mím môi không lên tiếng, trong lòng chỉ nghĩ, nếu cứ im lặng không trả lời chắc bà sẽ nghĩ là cô đang ngủ rồi rồi đi thôi nhỉ?

Nhưng mẹ Đinh thừa biết con gái còn chưa ngủ.

Thực ra Chu Tư Đồng mỗi tối đều đọc sách, làm bài tập đến khuya, không thể nào mà giờ này đã đi ngủ.

Đình Thục Phán đã quen với việc con gái đối với mình thờ ơ lạnh nhạt, cho nên cũng không để ý chuyện này, thay vào đó bà cầm túi đồ trong tay lên, tự mình nói: "Con không phải vẫn luôn thích quần áo của hãng XX này sao? Vừa lúc đến mùa giảm giá, mẹ liền mua cho con bộ váy đây. Đồ mẹ để ở ngoài cửa, lát nữa con mặc thử xem có vừa người không nhé."

Nói xong bà liền để túi đồ trong tay xuống, xoay người rời đi. Nhưng chưa đi được hai bước, bà đã nghe tiếng kéo kẹt, cánh cửa sau lưng mở ra.

Mẹ Đình có chút bất ngờ, bà quay người lại nhìn.

Thiếu nữ đứng trước cửa dáng người mảnh khảnh, tóc dài buông xõa đến vai, cô đứng ngược hướng ánh sáng. Đình Thục Phán không thấy rõ biểu tình trên mặt con gái. Nhưng thực ra, hiện tại trên mặt Chu Tư Đồng một chút biểu tình cũng không có.

Cô cũng không hiểu bản thân rốt cuộc bị làm sao, vừa nghe được mấy câu kia của mẹ Đình, cô bỗng nhiên cảm thấy hốc mắt nóng lên, sống mũi cay cay, sau đó còn chưa kịp có phản ứng thì bản thân đã xuống khỏi giường, chạy tới kéo mở cửa phòng. Nhưng thực ra cô cũng không biết nên nói gì với bà.

Cô biết bản thân lúc này nên gọi bà một tiếng *mẹ*, chỉ là mỗi mấp máy hồi lâu, nhưng vẫn không gọi ra được. Sau khi trải qua biến cố của kiếp trước, cô đối với từ *mẹ* cũng tự nhiên nảy sinh tâm lý bài xích. Cuối cùng cũng chỉ nhàn nhạt nói: "Muộn rồi, nghỉ ngơi sớm chút."

Mẹ Đình sững sờ, mất một lúc lâu mới run giọng, hốc mắt phấp phồng nói: "Con cũng vậy, mau ngủ sớm chút. Đang tuổi ăn tuổi lớn, không cần mỗi ngày đều đọc sách làm bài đến khuya như vậy, không tốt cho sức khỏe đâu."

Bà đã không còn nhớ rõ lần gần nhất cùng con gái nói chuyện là khi nào.

Chỉ là khi nói xong mấy lời này, bà vẫn có chút bồn chồn, lo lắng.

Chu Tư Đồng thường chê bà lắm lời, phiền toái, bà chỉ sợ khi nghe mấy lời bà vừa nói, cô lại không kiên nhẫn nổi nóng.

Khiến bà bất ngờ là cô không chỉ kiên nhẫn nghe bà nói, ngược lại còn ngữ khí coi như ôn hòa đáp lời bà: "Con biết rồi. Ngủ ngon."

Đình Thục Phán lại sững sờ một chút, sau đó cũng nói một tiếng ngủ ngon.

Lúc sau bà trở về phòng, không ngăn nổi nước mắt cứ thế tuôn rơi. Mà Chu Tư Đồng quay về giường cũng mở mắt ngầy ngốc nhìn trần nhà thật lâu, mãi sau mới kéo chăn đắp lên rồi nhắm mắt ngủ.

Hôm sau mới sáng sớm cô đã dậy.

Công việc bán hàng thực ra là cứ một ngày làm thì một ngày nghỉ*, nhưng vì hoàn cảnh khó khăn, Đình Thục Phán muốn kiếm thêm tiền nên một mình kiêm hai công việc, đều là đến cửa hàng bán hàng, mỗi ngày đều phải đi làm không có ngày nghỉ, buổi sáng bà thật sự mệt đến không thể dậy nổi làm bữa sáng. Nhưng bà lại tiếc tiền, bữa sáng cũng chỉ tùy tiện mua cái bánh bao chấp vá ăn tạm, có đôi khi vì sợ không kịp giờ làm mà bỏ luôn bữa.

(*)**做一休一**: *do one rest one, một ngày làm một ngày nghỉ*

Chu Tư Đồng dậy sớm làm bữa sáng.

Trong nồi cơm điện có cháo, trên bàn bày một đĩa dưa chuột xào trứng gà. Tuy rằng đơn giản nhưng cũng là bữa sáng, còn ngon miệng hơn so với bữa sáng qua loa tạm bợ của Đình Thục Phán.

Xong xuôi mọi thứ, Chu Tư Đồng liền đeo cặp sách, tay chân nhẹ nhàng kéo cửa ra đi học.

Cùng lúc đó, trong biệt thự xa hoa ở phía đông thành phố, trên mặt chiếc bàn cẩm thạch sáng loáng bày lên là bánh mì kẹp trứng ốp la, hoa quả cùng sữa chua, nước ép hoa quả, và còn nhiều thứ khác. Thảm Kỳ ngồi trên ghế bên cạnh đang thông thả đọc báo, chờ em gái xuống tầng cùng ăn sáng.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Mối quan hệ rắc rối

Editor: shpdam

Thẩm Tụng Viện xuống lầu, vừa lúc thấy anh trai cô đang ngồi cạnh bàn đọc báo.

Anh trai Thẩm Kỳ của cô, ngoại hình ôn hoà trầm tĩnh, sùnn mặt tính tế ưu nhã, cả khi anh chỉ đơn giản ngồi trên ghế như vậy, đầu hơi rũ xuống chuyên tâm đọc báo, nhưng ngay lập tức làm người ta liên tưởng đến một bức tranh cảnh đẹp ý vui.

Thẩm Tụng Viện huyết sáo một tiếng, sau đó vui vẻ chạy mấy bước từ trên lầu xuống, kêu một tiếng *anh*.

Người giúp việc đang đứng bên cạnh cũng cung kính gọi cô một tiếng *tiểu thư* rồi đưa tay kéo ra chiếc ghế cạnh bàn ăn. Thẩm Tụng Viện ngồi xuống. Thẩm Kỳ đang ngồi đối diện lúc này mới từ tốn theo nếp gấp vón có gấp lại tờ báo trong tay, chỉnh tề đặt trên bàn, sau đó ngẩng đầu nhìn lên.

Thẩm Tụng Viện đang uống sữa bò. Thẩm Kỳ cũng không lên tiếng, cầm lên chiếc đĩa sứ trắng Thanh Hoa đang để một quả trứng luộc.

Bữa sáng quen thuộc của Thẩm Tụng Viện là ăn bánh mì và uống sữa bò, còn bữa sáng của Thẩm Kỳ trước nay không đổi, vẫn luôn là cháo trắng rau xào thêm một quả trứng luộc.

Thẩm Tụng Viện nhìn nhìn ngón tay thon dài trắng nõn của anh đang chậm rãi lột vỏ trứng, nhìn không được liền nói: "Anh, anh mới hai mươi bảy thôi đấy, sao cứ như lão cán bộ thế? Đồ uống ngoại trừ trà cái gì cũng không uống, bữa sáng thì vụn vặt bất biến, cháo trắng rau xào thêm quả trứng luộc, anh không thấy ngán à?"

Thẩm Kỳ không để ý đến cô, chỉ tiếp tục từ tốn lột vỏ trứng. Lột đến sạch sẽ, anh lại đặt quả trứng trắng nõn bóng loáng lên đĩa nhỏ bên cạnh. Ngẩng đầu nhìn Thẩm Tụng Viện.

"Hôm qua em lại bắt nạt bạn học?"

Đôi mắt anh hẹp dài đậm mạc, khi nói chuyện ánh mắt không một gợn sóng nhưng lại làm người khác cảm thấy kính sợ từ tận đáy lòng.

Thẩm Tụng Viện tay đang cầm bánh mì liền khựng lại. Sau đó lại cười cười cho qua nói: "Làm gì có đâu. Anh nghe ai nói linh tính thế?"

Thẩm Kỳ không trả lời, chỉ là duỗi tay đặt lên mặt bàn mấy tấm ảnh rồi đẩy lại chỗ cô. Thẩm Tụng Viện thăm do nhìn một cái, vừa nhìn đã thấy tên xăm trổ trong ảnh trên vai cầm chai thủy tinh, máu

thịt loang lổ. Tiếp đến là ba tên du côn đầu xanh đầu đỏ, bộ dạng tà to.

Thẩm Tụng Viện liến mồm môi không nói gì.

Anh trai cô bình thường chính là như vậy, chưa bao giờ cùng cô tranh luận, chỉ trực tiếp đưa chứng cứ.

"Tại sao lại bắt nạt bạn học?" Thẩm Kỳ vẫn như cũ ngắn gọn tra hỏi.

Nghe anh nhắc đến, Thẩm Tụng Viện ném miếng bánh mì trong tay xuống cái đĩa trước mặt.

"Chu Tư Đồng kia, cô ta, hừ," Thẩm Tụng Viện biểu tình cực kỳ giận dữ, nhưng cô vẫn cắn răng, không nói ra lý do.

Nói gì mới được chứ? Chẳng nhẽ nói cô xúi Chu Tư Đồng giám sát Trần Oánh Oánh, xem cô ta có ý từ gì với Sở Khiêm không, nhưng Chu Tư Đồng kia lại phớt lờ cô? Mẹ của Trần Oánh Oánh và mẹ cô là bạn thân từ nhỏ, hai nhà qua lại thân thiết, huống chi Thẩm Kỳ cũng thường đối tốt với Trần Oánh Oánh, nếu bây giờ cô nói chuyện này ra, chẳng phải là để anh mất mặt sao.

Cho nên Thẩm Tụng Viện rất sáng suốt lựa chọn im lặng.

Thấy cô không nói rõ lý do, Thẩm Kỳ cũng không hỏi lại. Hời hững cũng vô dụng, Thẩm Tụng Viện trong miệng không có một câu nói thật, thà không hỏi còn hơn.

Ăn xong bữa sáng, Thẩm Tụng Viện vừa định xách cặp ra cửa lên xe đi học, phía sau liền truyền đến âm thanh lãnh đạm của Thẩm Kỳ: "Hôm nay em tự ngồi xe buýt đến trường. Còn nữa, tháng này không có tiền tiêu vặt."

Thẩm Tụng Viện tức giận quay đầu trừng mắt với anh. Thẩm Kỳ làm như không thấy, tiếp tục ăn cháo trắng rau xào cùng trứng luộc của anh.

Một lát sau, Thẩm Tụng Viện hừ mạnh một tiếng, xoay người xách cặp sách phẫn nộ rời đi. Phản kháng cũng vô dụng. Chỉ sợ nói thêm một câu, tiền tiêu vặt tháng sau của cô cũng bị cắt luôn, vì vậy cô chỉ có thể ngoan ngoãn chấp nhận.

Thẩm Kỳ tiếp tục chậm rãi ăn bữa sáng, chờ ăn xong rồi mới nhận lấy bộ tây trang sẫm màu người giúp việc đưa tới, sau đó ra khỏi cửa.

Bên ngoài đã có xe chờ từ sớm. Chờ anh lên xe, tài xế đạp chân ga, chiếc xe lập tức phóng ra ngoài. Nửa tiếng sau đã đến tập đoàn Thẩm thị.

Vị chủ tịch trẻ tuổi xuống xe, ánh mắt bất động bước thẳng đến thang máy cá nhân, trực tiếp lên tầng hai mươi lăm.

Vào văn phòng của mình, Thẩm Kỳ liền cởi tây trang treo lên giá treo đồ, sau đó mới đi đến bàn làm việc ngồi xuống.

Tiếng gõ cửa vang lên, anh chỉ nói một câu *vào đi*, lúc này Lý Hạo một thân tây trang đen bước vào.

Lý Hạo là đội trưởng đội bảo an của tập đoàn Thẩm thị, cũng là vệ sĩ đặc lực bên người Thẩm Kỳ.

Lý Hạo đưa qua một túi hồ sơ cho anh, nói: "Chủ tịch, đây là tư liệu về người bạn học của tiểu thư mà tối qua anh muốn điều tra."

Thẩm Kỳ nhận lấy mở ra, mắt đảo qua tấm ảnh chụp trong tay.

Cô gái trong ảnh trong sáng thanh thuần, một tay đang gặt gao ghì trên cổ tên côn đồ, tay kia cầm cổ chai thủy tinh vỡ loang lổ, chuẩn xác đè lên động mạch trên cổ hắn, trên mặt biểu tình lạnh lùng, ánh mắt sắc bén. Anh buông ảnh chụp trong tay xuống, lại nhìn đến mấy dòng chữ ghì trên tờ giấy.

Họ tên *Chu Tư Đồng*, bố *Chu Văn Cường*, mẹ *Đinh Thực Phán*.

Cô gái thân phận bối cảnh đơn giản, thêm cả ba mẹ cô, hai tờ giấy cũng đủ để biết hết mọi chuyện về cô từ nhỏ đến lớn.

Chi là Thẩm Kỳ khi đọc đến chỗ bố của Chu Tư Đồng, Chu Văn Cường, thời điểm sáu năm trước ở công trường của Công viên Đô Thị Tĩnh An vì trượt chân từ mái nhà xuống mà qua đời, chân mày anh không khỏi nhăn lại.

Sáu năm trước, khi đó Thẩm Kỳ vừa được sự đồng ý của ba, tham gia vào công việc kinh doanh của gia tộc, mà Công viên Đô Thị Tĩnh An này chính là công trình đầu tiên ba anh giao cho để khảo nghiệm năng lực. Nếu thuận lợi thông qua, anh có thể mang thân phận người thừa kế bước chân vào sản nghiệp của gia tộc, nhưng nếu không qua được khảo nghiệm này, anh sẽ bị ba mình bỏ qua.

Cho nên năm đó, chỉ có thể thắng, tuyệt không thể bại.

Thẩm Kỳ đem tư liệu trên tay đặt lên bàn làm việc, trầm ngâm hồi lâu, anh ngừng đầu phân phó: "Giám sát kỹ tiểu thư, đừng để con bé lại gây khó dễ cho Chu Tư Đồng."

Lý hạo *vâng* một tiếng, xoay người ra khỏi phòng.

Thẩm Kỳ vuốt tay xoa ấn đường, trong lòng không khỏi suy nghĩ, Chu Văn Cường đã chết, anh không thể để con gái người ta có chuyện gì được.

*

Khi Chu Tư Đồng vừa đến, trong lớp vắng lặng không người, chỉ trừ một nam sinh ngồi vị trí chính giữa của hàng thứ ba đang cúi đầu chăm chú làm bài.

Màu trắng áo sơ mi, màu đen của chiếc quần, hai màu đen trắng đơn giản nhưng kết hợp trên người nam sinh này lại toát lên vài phần thanh lãnh cao quý.

Đây là nam chính trong cuốn tiểu thuyết - *Sở Khiêm*. Nguyên chủ Chu Tư Đồng vì hấn mà ôm đau thương nhiều năm liền, yêu hấn đến phát cuồng. Không những cô ở bên hấn cùng gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, đây vẫn còn không tiếc hy sinh bản thân mình, dùng nhan sắc câu dẫn, lôi kéo người của công ty đối thủ, chỉ để nắm được thông tin mật, hoá giải nguy cơ cho công ty của Sở Khiêm.

Nhưng đến cuối cùng thì sao? Chẳng nhận được cái mẹ gì! Sở Khiêm từ đầu đến cuối trong lòng chỉ yêu duy nhất một người là nữ chính. Anh ta nói nữ chính đơn thuần, thiện lương, cảm thấy chính mình không xứng với bạch nguyệt quang trong lòng, mà nguyên chủ Chu Tư Đồng lại làm anh ta cảm thấy e sợ, bởi vì cô quá ngoan độc.

Con mẹ nó chứ bạch nguyệt quang! Tại sao lúc nguyên chủ cùng hấn gian khổ gây dựng sự nghiệp, hấn không thấy cô ngoan độc? Tại sao lúc cô hy sinh bản thân, giúp công ty hấn thoát khỏi nguy cơ hấn không thấy cô ngoan độc? Mãi đến khi bản thân sự nghiệp ổn định, hấn liền theo đuổi chân ái của mình, lại ghét bỏ nguyên chủ ngoan độc?

Tra nam!

Chu Tư Đồng âm thầm gán mác cho Sở Khiêm, mắt nhìn thẳng đi đến chỗ ngồi của mình, lấy sách tiếng Anh trong cặp ra xem.

Liên quan gì đến cô? Chẳng qua là trùng tên với nguyên chủ thôi, cô lại chẳng phải nguyên chủ, vậy có lý do gì để cô phải yêu Sở Khiêm. Ngược lại mà nói, Sở Khiêm sau này sống hay chết Chu Tư Đồng có đều chẳng quan tâm.

Chu Tư Đồng nghiêm túc đọc sách tiếng Anh. Từ khi xuyên qua đến giờ, hơn nửa tháng này cô vẫn luôn duy trì trạng thái ăn không ngồi rồi, căn bản là không hứng thú với việc đọc sách hay làm bài.

tập. Chỉ có điều, sau chuyện tối qua cùng mẹ Đình, cô bỗng nhiên cảm thấy bản thân phải học hành thật chăm chỉ mới được.

Là đứa con gái duy nhất Đình Thục Phần có thể trông cậy vào, Chu Tư Đồng không muốn bà phải đau lòng. Hơn nữa hiện nay hoàn cảnh của hai người khó khăn như vậy, cũng chỉ có cô học tập cho tốt, đổ vào một trường đại học tốt, tốt nghiệp xong thì tìm một công việc ổn định, vậy mới mong cải thiện được.

Cũng may kiếp trước Chu Tư Đồng thành tích xuất sắc, coi như từ năm cuối cấp ba mới bắt đầu bỏ bê việc học, nhưng hiện tại ở thế giới này cô mới vừa bắt đầu vào năm cuối, chỉ cần chú tâm vào sách vở, cô tin bản thân có thể theo kịp chương trình.

Bạn cùng lớp tục tỵ đi vào, sự yên tĩnh lúc trước từ từ bị phá vỡ, Chu Tư Đồng không hề bị ảnh hưởng, vẫn như cũ tiếp tục tập trung tinh thần đọc quyển sách tiếng Anh trong tay.

Vị trí bên cạnh có người ngồi xuống. Chớp mũi chợt quanh quẩn một hương thơm nhàn nhạt, đến cùng với mùi hương này là giọng nói mềm mại tinh tế: "Tư Đồng, sao hôm nay cậu đến sớm vậy?"

Chu Tư Đồng nhú nhú mày. Cô không trả lời, vẫn duy trì tư thế cúi đầu, thấp giọng suy ngẫm về đoạn văn trong cuốn sách.

Nhưng chủ nhân của giọng nói ấy thấy mình bị phớt lờ, cũng không bỏ cuộc, ngược lại còn duỗi tay đến kéo kéo tay cô, cười nhu hoà: "Tư Đồng, sao cậu không nói chuyện gì thế?"

Chu Tư Đồng tránh đi tay người kia, lại âm thầm thờ dài một hơi, sau đó mới ngẩng đầu lên.

Nữ sinh trước mặt tóc dài ngang vai, trên gương mặt thanh tú là đôi mắt đẹp to tròn thuần khiết, sóng nước lấp lánh linh động, không một người đàn ông nào có thể thoát khỏi sự mê hoặc này.

Đây là nữ chính trong tiểu thuyết - Trần Ánh Ánh. Mà theo như nguyên tác, quả thật là mọi nhân vật mang giới tính nam đều gục ngã trước gương mặt người gặp người yêu, thanh thuần đến động lòng người này của cô ta.

Thật không may, Trần Ánh Ánh hiện tại chính là bạn cùng bàn của Chu Tư Đồng. Mà cũng chính vì quan hệ bạn cùng bàn này, cho nên lúc trước Thẩm Tụng Viện mới uy hiếp cô, muốn cô từng giây từng phút theo dõi xem Trần Ánh Ánh đang làm gì.

Bởi vì Thẩm Tụng Viện cũng yêu thầm Sở Khiêm.

Nhưng thật hiển nhiên, Sở Khiêm hiện tại chẳng khác gì núi băng hình người, đối với bạn nữ cùng lớp ai cũng như ai, đều là thái độ lãnh đạm, duy chỉ có lúc đối diện với Trần Ánh Ánh hẳn mới buông lỏng một chút, cho nên Thẩm Tụng Viện tự nhiên có cảnh giác đối với Trần Ánh Ánh.

Có điều chuyện này thì liên quan gì đến mình? Chu Tư Đồng có chút mất kiên nhẫn nhìn Trần Ánh Ánh, người đang không ngừng nói chuyện với cô, hai người họ xảy ra xung đột còn muốn kéo cô vào làm gì? Cho nên rất có khả năng, người đưa tiễn cho bọn cô đi chặn đường về nhà của cô hôm qua chính là Thẩm Tụng Viện.

Bởi vì mấy ngày trước, Thẩm Tụng Viện chặn đường, hỏi cô Trần Ánh Ánh dạo gần đây thường làm gì, nhưng cô lại phớt lờ cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 4: Cãi qua cãi lại

Editor: shpdam

Suốt cả tiết Vật lý Chu Tư Đồng đều ưỡn ngực thẳng lưng, ngồi nghe giảng rất nghiêm túc, nhưng cuối cùng chẳng được tích sự gì, đối với mấy vấn đề như phân tích lực tác động các thứ, cô vẫn như cũ không thấm nổi.

Kiếp trước cũng vì thành tích môn Vật lý quá thê thảm, thi đến mười mấy lần cũng không qua môn, cho nên cuối cùng cô mới học ban xã hội.

Sau tiết học, có nhòai người trên bàn làm bài tập Vật lý, nhưng làm nửa ngày cũng không nắm được trọng điểm, cuối cùng phiền não ném cái bút trong tay lên mặt bàn.

Động tĩnh có hơi lớn, Trần Ánh Ánh ngồi bên cạnh liền quay đầu sang. Vừa nhìn đã thấy sách bài tập ngổn ngang những nét bút nguệch ngoạc của Chu Tư Đồng, cô ta liền cúi đầu lại xem, đem sách bài tập của Chu Tư Đồng kéo qua, chỉ vào đề bài nói: "Đề này có có phải cậu không giải được không? Đề mình giảng cho. Cậu xem, chỗ này thiếu một lực mà sát nghĩ....."

Chu Tư Đồng cũng quay đầu nhìn Trần Ánh Ánh.

Trần Ánh Ánh theo nguyên tác chính là bông hoa trắng thuần khiết thanh tao trong mắt mọi người, đã vậy còn được kiêm thêm danh hiệu "học bá", rồi còn biết đàn dương cầm, múa ba lê các thứ, nói tóm lại chính là toàn nănggirl, cũng khó trách trong sách viết mấy tên đàn ông đều quỳ một hàng dài dưới váy cô ta. Còn như nguyên chủ - Chu Tư Đồng, đứa trẻ xuất thân nghèo khó như vậy, trong nhà có thể trả nổi tiền sách vở học hành đã là không tệ rồi, còn đào đâu ra nữa mà đi học mấy môn tiêu khiển kia chứ.

Cho nên trong truyện gốc, nguyên chủ Chu Tư Đồng tuy rằng ngoài mặt cùng Trần Ánh Ánh thân thân thiết thiết, nhưng thật ra nội tâm vẫn luôn ghen ghét Trần Ánh Ánh. Mà sự ghen ghét này khi biết được người Sở Khiêm vẫn luôn yêu là Trần Ánh Ánh mà không phải là mình, lúc đó rốt cuộc đi đến cực hạn. Sau đó nguyên chủ liên tục gây khó khăn cho Trần Ánh Ánh, chỉ hận không thể dón cô ta vào chỗ chết. Đương nhiên nguyên chủ Chu Tư Đồng kết cục cũng tương đối bi thảm, bị một tên nam phụ cũng yêu Trần Ánh Ánh đến điên cuồng - Thẩm Kỳ dón đến đường cùng, rơi từ tầng 25 xuống, chết không toàn thây.

Bất quá hiện tại Chu Tư Đồng cũng không thích Trần Ánh Ánh.

Xuyên qua cũng hơn nửa tháng, tính ra thời gian ở cùng một chỗ với Trần Ánh Ánh là nhiều nhất.

Đều là học sinh cấp ba, về cơ bản là cả ngày đều ở trường học. Lại ngồi cùng bàn, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, muốn tránh cũng không tránh được. Mà ở đây hơn nửa tháng, Chu Tư Đồng mỗi ngày đều phải chịu "được" Trần Ánh Ánh cẩn thận tỉ mỉ chu đáo "quan tâm".

Buổi sáng cậu ta lấy bánh mì và sữa bò trong cặp ra đưa cô, khinh thanh tế ngữ* nói: "Tư Đồng, mẹ cậu sáng đi làm sớm như vậy, chắc là không có thời gian làm bữa sáng cho cậu? Mình mang bữa sáng cho cậu đây, mau ăn chút đi."

Đến trưa cậu ta sẽ nói sẽ nói: "Tư Đồng, cậu xem này, lúc tay mẹ mình mua cho hôm qua đấy, cậu thấy đẹp không? Cậu có thích không? Mình tặng cho cậu. Ai nha, cậu đừng từ chối, cũng không có bao nhiêu tiền, còn không đến 1 vạn** đâu, mình đeo chơi thôi. Cùng lắm mình lại nói mẹ mua cho cái khác."

Trong tiết học cậu ta sẽ chủ động hỏi Chu Tư Đồng: "Tư Đồng, vấn đề thầy giáo vừa giảng cậu có chỗ nào không hiểu không? Đừng ngại, cứ nói với mình, mình giảng lại cho cậu."

..... Mọi chuyện là như thế.

Chu Tư Đồng phiền không chịu nổi. Cô biết thành tích của nguyên chủ chỉ ở tầm trung, ngày thường cũng hâm mộ Trần Ánh Ánh là tiểu thư nhà giàu ăn sung mặc sướng, cho nên đối với chút "lòng tốt" này của Trần Ánh Ánh nguyên chủ đều yên lặng tiếp nhận.

Nhưng Chu Tư Đồng cô không cần. Sao cô phải nhận mấy thứ đó? Cô thà chết đói còn hơn nhận bữa sáng Trần Oánh Oánh mang đến, cũng không ưa bộ mặt trong sáng thiện lương của cậu ta lúc tặng đồ, giống như người giàu bố thí cho kẻ nghèo vậy.

Vì vậy cô rút lại sách bài tập của mình trong tay Trần Oánh Oánh, lạnh giọng nói: "Không cần cậu nói, tôi tự biết."

Cô dùng sức khá lớn, mà Trần Oánh Oánh lại không phòng bị nên ngời bút trong tay rạch qua sách bài tập. Chu Tư Đồng thấy vậy, xé luôn trang giấy đó đi, lại tùy tiện vo thành một cục, nhét vào ngăn bàn của mình, sau đó lại cầm bút tiếp tục chiến đấu với vấn đề nan giải kia.

Trần Oánh Oánh ngầy ngẩn cả người. Cô ta cảm thấy Chu Tư Đồng hình như thay đổi rồi, mỗi lần cô ta quan tâm đều bị cô lạnh lùng cự tuyệt. Nhưng Chu Tư Đồng trước kia không như vậy. Chu Tư Đồng trước kia luôn nói chuyện với cô ta một cách thận trọng, đối với bữa sáng mà cô ta mang cho sẽ luôn tiếp nhận, nói ăn rất ngon, cảm ơn. Mỗi lần cô ta khoe đồ mà mẹ mình mua cho, Chu Tư Đồng sẽ luôn miệng khen đẹp, cậu thật hạnh phúc, có một người mẹ tốt như vậy, trong mắt còn sẽ có vài tia hâm mộ. Gặp lúc không giải được bài, Chu Tư Đồng sẽ thật cẩn thận hỏi cô ta, cậu có thể...có thể chỉ cho mình bài này làm thế nào không?

Còn Chu Tư Đồng của hiện tại không thêm để cô ta vào mắt. Ngay cả khi chủ động bắt chuyện cậu ta cũng không thêm nhìn một cái, thậm chí có đôi khi trên mặt còn lộ ra biểu cảm như bị làm phiền.

Trần Oánh Oánh cảm thấy bản thân như bị tổn thương, vì vậy cô ta liền khóc. Trong tay còn cầm bút, cứ như vậy ngồi đó khóc.

Cô ta kéo tay áo của Chu Tư Đồng, trong mắt nhanh chóng ngập một tầng hơi nước, thút tha thút thít hỏi: "Tư Đồng, mình, có phải mình làm gì sai rồi không, cho nên cậu mới như vậy với mình? Chỉ cần cậu nói ra, mình nhất định sẽ sửa, nhưng cậu ngàn vạn lần đừng làm lộ mình."

Chu Tư Đồng:.....

Cô dùng ánh mắt xem bệnh tâm thần để nhìn Trần Oánh Oánh.

Con nhóc này có bệnh à? Mình chỉ nói không cần cậu ta giảng bài cho thôi mà, cậu ta lại khóc thành như vậy là sao? Nói cứ như vừa bị mình bắt nạt vậy.

Mà Trần Oánh Oánh cứ khóc như vậy, bạn học xung quanh đều nghe thấy, cùng nhau quay đầu nhìn lại đây. Vì thế Chu Tư Đồng và Trần Oánh Oánh lập tức trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Trần Oánh Oánh từ nhỏ đã gầy yếu, bây giờ vừa khóc như vậy, như lễ hoa đài vũ***, càng thêm nhu nhược động lòng, người thấy mà thương. Hơn nữa bạn học trong lớp đều cảm thấy Trần Oánh Oánh tính tình rất tốt, nói chuyện đều nhẹ nhàng tinh tế, bây giờ cô ta khóc như vậy, hẳn là bị Chu Tư Đồng gây khó dễ.

Hơn nữa lúc này Chu Tư Đồng còn rất không kiên nhẫn, vung tay hất Trần Oánh Oánh ra, vì thế mọi người càng cảm thấy là Chu Tư Đồng đang bắt nạt Trần Oánh Oánh.

Ngay lập tức, một nam sinh cùng lớp lớn tiếng nói: "Chu Tư Đồng, sao cậu lại bắt nạt Trần Oánh Oánh?"

Đàn ông mà, nhìn thấy người đẹp mềm yếu khóc đến như vậy, phản ứng đầu tiên sẽ cho là lỗi do người kia. Nhưng không ngờ Chu Tư Đồng lập tức ngừng đầu lạnh lùng nhìn qua, trực tiếp chất vấn: "Con mắt nào của cậu thấy tôi bắt nạt cậu ta?"

Nam sinh kia không cam lòng yếu thế, cũng tức giận vặn lại cô: "Cậu không bắt nạt mà người ta lại níu tay áo cậu khóc à? Còn nói mấy lời như vậy?"

"Tôi sao biết được đang yên đang lành cậu ta khóc cái gì?" Chu Tư Đồng hừ lạnh một tiếng, "Nói không chừng là do cậu ta đầu óc có vấn đề."

Nam sinh bị lời nói của cô làm cho ghen hờn. Nhưng trong lòng hẳn cũng cảm thấy Chu Tư Đồng thật kỳ lạ. Chu Tư Đồng trước kia là người ít nói, kiểu người lúc nào cũng thận trọng, dè chừng, từ khi nào lại dám thẳng thắn tranh luận với người khác như vậy.

Lúc này lại nghe Trần Oánh Oánh nức nở: "Cậu...cậu đừng nói Tư Đồng như vậy...cậu ấy...là do mình không đúng, mình không nên chủ động lôi kéo cậu ấy, cố nói mãi vấn đề mà cậu ấy không hiểu."

Cậu ta tuy nói bản thân không đúng, nhưng chỉ khiến người khác càng thêm cho rằng lỗi do Chu Tư Đồng.

Còn không phải sao, người ta có ý tốt muốn giảng bài cho cậu, cậu không cảm kích thì thôi, còn kiêu ngạo như vậy làm người ta khóc rồi. Cả phòng học bắt đầu ỉn rầm, đại loại đều nói Chu Tư Đồng làm vậy là không đúng, sao có thể đối xử như vậy Trần Oánh Oánh...

Chu Tư Đồng lười đi để ý những người này, chỉ đứng dậy nhắc chân rồi đi, chỉ để lại cho mọi người bóng lưng lạnh lùng.

Thời tiết cuối tháng chín, bên ngoài nhiệt độ vẫn rất cao, cho nên giữa trưa chính là thời gian để nghỉ ngơi, giờ này bên ngoài cũng chẳng có mấy người. Chu Tư Đồng tìm bóng cây phía dưới bồn hoa ngồi xuống, cau mày nghĩ ngợi.

Còn không đến một năm là phải thi đại học rồi, nếu cứ tiếp tục học ban Tự nhiên thì không ổn. Đến khi thi khẳng định không đỗ nổi. Coi như từ bây giờ bán mạng mà học, tất nhiên không đến nỗi không thi được, nhưng chắc không thể vào được trường tốt. Mà với hoàn cảnh của bản thân hiện tại, con đường duy nhất có lẽ là phải đổ vào một trường đại học tốt, sau đó tìm một công việc ổn định. Nếu thi vào một trường worse, sau này tốt nghiệp chỉ có vài đồng lương bọ thì còn làm được gì?

Chu Tư Đồng cau mày, đưa ngón cái cái lên miệng chậm rãi gặm móng, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ sự tình hiện tại rồi cuộc phải giải quyết thế nào.

Vừa lúc Sở Khiêm Từ trong phòng học đi ra.

Vừa rồi chủ nhiệm lớp nhờ người chuyển lời, kêu Sở Khiêm là lớp trưởng kiểm đại diện môn Vật lý đến văn phòng một chuyến, nói có bài tập mới giao cho học sinh, kêu hẳn đến lấy.

Kết quả Sở Khiêm vừa đi ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Chu Tư Đồng ở phía xa đang ngồi dưới bồn hoa dưới bóng cây.

Thiếu nữ một thân váy trắng, ánh nắng xuyên qua những tán cây rơi trên đỉnh đầu cô. Có con gió vô tình lướt qua, những tia nắng kia liền nghịch ngợm nhảy nhót trên váy, trên tóc cô.

Ấy vậy mà, cô lại đang gặm móng tay.

Sở Khiêm thu hồi ánh mắt, trong lòng có chút ghét bỏ nghĩ, cô không thấy bản à. Sau đó thiếu niên mắt nhìn thẳng, bước chân thon dài hướng thẳng đến văn phòng.

Chủ nhiệm lớp 3.1 bọn họ chính là thầy giáo môn Vật lý, họ Trương, tên Văn Kiệt.

Trương Văn Kiệt kêu Sở Khiêm đến, là vì có một bộ đề thi Vật lý muốn hẳn cảm về phát cho học sinh trong lớp, nói là tiết thể dục buổi chiều bị hủy bỏ, bảo các bạn làm bộ đề này, coi như để làm mẫu.

Sở Khiêm nhận lấy, vươn tay cầm lấy tập đề thi thật dày, lễ phép nói: "Thầy Trương, nếu không còn chuyện gì khác thì em về lớp đây ạ."

Trương Văn Kiệt gật gù đầu: "Được."

Sở Khiêm xoay người định đi, nhưng đúng lúc này thấy một người đi tới.

Vừa nhìn thì thấy là Chu Tư Đồng.

Sở Khiêm cho rằng Chu Tư Đồng đến tìm Trương Văn Kiệt, có lẽ là đến nói chuyện lúc này của cô với Trần Oánh Oánh, định mách lẻo với thầy, nhưng không nghĩ tới Chu Tư Đồng lại xem như không thấy Trương Văn Kiệt bên này, lập tức đi đến bên kia bàn làm việc.

Phía sau bàn làm việc của thầy Trương là bàn của chủ nhiệm lớp ban Xã hội, Ngô Nhã Lệ.

(*) *Khinh thanh tế ngữ - giọng nói tinh tế nhẹ nhàng*

(**) *1 vạn ~ 34.000.000 VND:)) Có phải tôi có nhầm rồi không các bác???*

(***)*Lê hoa dải vũ [梨花带雨]: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái.*

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Như nước với lửa

Editor: shpdam

Chu Tư Đồng muốn tìm Ngô Nhã Lệ nói chuyện chuyển lớp.

Vừa rồi cô đã nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn là cảm thấy mình phải chuyển lớp. Môn Văn là sở trường của cô, hơn nữa kiếp trước tuy cô đã bỏ bê một năm cuối cấp, nhưng đến cuối cùng thi đại học kết quả cũng không tệ lắm đổ vào một trường tuyến hai, bây giờ nếu lại lần nữa học ban Xã hội, cô tuyệt đối nắm chắc có thể đỗ trường tuyến một, thậm chí là trường trọng điểm.

Cho nên cô liền trực tiếp tới tìm Ngô Nhã Lệ.

"Chào cô Ngô ạ," cô rất lễ phép nói với cô giáo Ngô, "Em là Chu Tư Đồng lớp 3.1. Em tới tìm cô là có chuyện muốn hỏi ý cô,"

Nói tới đây, cô ngừng đầu nhìn Ngô Nhã Lệ: "Em muốn chuyển đến lớp cô học, có được không ạ?"

Ngô Nhã Lệ có chút sững sốt, bên kia Trương Văn Kiệt cùng Sở Khiêm cũng bất ngờ.

Trương Văn Kiệt trong lòng suy nghĩ, con bé Chu Tư Đồng kia coi mình là người chết sao? Dù gì cũng học sinh lớp mình,nếu muốn chuyển lớp, chẳng lẽ không nên nói trước với người làm chủ nhiệm là ông một câu? Sao lại trực tiếp đi tìm cô Ngô như vậy chứ?

Mà Sở Khiêm lại nhủ mi, trong lòng không hiểu nổi rốt cuộc Chu Tư Đồng muốn làm gì?

Thiếu niên thông tuệ, mặc dù trước giờ Chu Tư Đồng chưa từng nói qua, nhưng hắn vẫn hiểu được Chu Tư Đồng yêu thầm hắn. Bởi mỗi lần nhìn thấy hắn, cô đều né tránh ánh mắt, đỏ mặt cúi đầu. Nhưng Sở Khiêm trong lòng không thích ai cả, chỉ muốn tập trung vào học hành.

Ngô Nhã Lệ lúc này mới phục hồi lại tinh thần. Ho nhẹ một tiếng, sau đó nói với Chu Tư Đồng: "Bạn học Chu, lớp 3.1 là ban Tự nhiên, nhưng lớp của cô là ban Xã hội, hiện tại đã là năm cuối rồi, em bây giờ nói muốn chuyển lớp, có phải là quá muộn rồi không?"

Lời này cô nói vẫn rất ôn hòa. Là giáo viên mà, dù là trước mặt không phải học sinh của mình, nhưng vẫn muốn đối xử bình đẳng. Hơn nữa cô cũng đang uyển chuyển cự tuyệt mong muốn của Chu Tư Đồng.

Nhưng sau đó Chu Tư Đồng lại thành khẩn nói: "Không muộn ạ. Cô Ngô, em học môn Xã hội so với môn Tự nhiên tốt hơn nhiều, nếu cô không tin thì cứ cho em thi thử là được mà."

Ngô Nhã Lệ trong lòng cảm thấy cô bé này thật ấu trĩ. Đây là chỗ nào mà thử với không thử chứ? Đây là vấn đề thể diện. Cô với Trương Văn Kiệt là đồng nghiệp, Trương Văn Kiệt lại chẳng phải người rộng lượng gì cho cam, mọi người đều trong văn phòng với nhau, bình thường ngừng đầu không thấy thì cúi đầu thấy, vì một cô học trò mà đắc tội hẳn thì cũng không ổn cho lắm.

Hơn nữa Ngô Nhã Lệ cảm thấy Chu Tư Đồng học ban Xã hội chắc gì đã tốt.

Cũng không phải không có tiền lệ. Trước đây có một học sinh đã học năm cuối rồi, thấy tổng kết môn Lý của bản thân thật sự thảm không nổi nhìn, liền hỏi hân vì sao ngày trước mình không chọn ban Xã hội. Nghĩ thấy ban Xã hội có vẻ đơn giản, cùng lắm thì dành nhiều thời gian hơn để học thuộc mà thôi, cho nên nghĩ muốn chuyển ban. Nhưng sự thật chứng minh, học sinh này chuyển được rồi cũng chẳng khá hơn, ngược lại còn kéo thấp điểm trung bình của lớp Xã hội xuống.

Vì thế Ngô Nhã Lệ liền cười nói: "Bạn học Chu, chuyện này đâu phải cứ nói chuyển là chuyển được. Nếu em thật sự muốn chuyển đến lớp cô, em trước tiên phải báo phụ huynh đến nói chuyện với chủ nhiệm lớp em đã, được chủ nhiệm đồng ý, sau đó còn phải báo cáo lên hiệu trưởng, nếu hiệu trưởng đồng ý rồi cô mới có thể nhận em. Em có hiểu chưa?"

Nói tóm lại là không đồng ý phải không? Cứ xem như bây giờ Chu Tư Đồng về nhà nói lại với mẹ Đinh, mẹ Đinh đồng ý, nhưng mà nhà cô không quyền không thế, lại không có quan hệ rộng, đến cả mặt hiệu trưởng còn không thấy, đừng nói gì đến chuyện chấp nhận cho chuyển ban.

Chu Tư Đồng mím môi không nói gì, trong mắt hiện lên tia thất vọng.

Lúc này lại nghe thấy Trương Văn Kiệt liền không vừa ý nói: "Chu Tư Đồng, em về lớp ngay đi."

Học sinh lớp mình lại chẳng thêm đoái hoài tới mình, ngay trước mặt chủ nhiệm nói chuyện chuyển lớp với giáo viên lớp khác, ông cảm thấy hơi mất mặt.

Chu Tư Đồng chỉ gạt đầu với Ngô Nhã Lệ coi như chào hỏi rồi xoay người đi mất. Đối với Trương Văn Kiệt cũng không tỏ ý gì.

Nguyên chủ Chu Tư Đồng thành tích môn Vật lý vốn không tốt, mỗi lần thi điểm đều cực thấp, Trương Văn Kiệt không chỉ một lần lấy cô ra làm trò cười trước cả lớp. Mà Chu Tư Đồng từ lúc xuyên qua cũng từng bị ông chế giễu hai lần, trong lòng cô vô cùng coi thường Trương Văn Kiệt là một người đàn ông bụng dạ hẹp hòi, cho nên cô chẳng muốn chào hỏi.

Sở Khiêm cũng theo sau ra ngoài.

Chu Tư Đồng chậm rãi đi trước hắn. Tâm tình cô không tốt. Chuyện chuyển lớp cứ như vậy bị cự tuyệt, sau này cô phải làm sao đây?

Chợt ra có người đi sau mình, cô khước mắt khẽ liếc một cái, vừa nhìn thì ra là Sở Khiêm.

Sở Khiêm trong tay ôm một chồng đề thi Vật lý, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, trên mặt hẳn một chút biểu tình đều không có, bước chân dài lướt qua cô, đi lên phía trước.

Chu Tư Đồng cũng không thêm đề ý, cô vẫn chậm rì rì đi tiếp, một mặt nhieu mây suy nghĩ sau này rốt cuộc phải làm thế nào.

Buổi chiều lớp kiểm tra hai môn. Đầu tiên là Tiếng Anh, sau đó là Vật lý.

Tiếng Anh là sở trường của Chu Tư Đồng, cô rất nhanh xoạt xoạt vài cái là làm hết. Nhưng còn Vật lý, chính là đọc được đề bài nhưng chẳng hiểu nổi trên đó viết gì. Vì thế khi chuông hết giờ vang lên, Sở Khiêm đến thu bài, liền nhìn thấy trên bài kiểm tra của cô toàn là đề trống.

Người bình thường cứ coi như không biết, nhưng dù sao chỉ cần chọn abcd, cứ chọn đại một cái đi. Chu Tư Đồng không nghĩ vậy, cô cảm thấy làm bừa như vậy thì có ý nghĩa gì? Không biết vẫn là không biết. Cho nên bài không thêm làm, một câu cũng không chọn.

Sở Khiêm nâng mắt nhìn cô một chút, nhưng hẳn cũng không nói gì, chỉ thu bài kiểm tra của cô rồi rời đi.

Học sinh trong lớp lúc này hoặc là oán giận chủ nhiệm lớp bọn họ vì huy tiết thể dục để kiểm tra Vật lý, hoặc là vội vàng đối chiếu đáp án, nhưng Chu Tư Đồng lại một vai đeo cặp sách, đứng dậy liền về nhà.

Bóng dáng lãnh đạm, nhìn có chút đáng vẻ của một vị hiệp khách, tiêu sái, lãnh khốc lại bất cần*.

() Nguyên văn " 十步杀一人，千里不留行。事了拂衣去，深藏身与名的潇洒 " trích thơ Đây là một bài thơ rất hào sảng của Lý Bạch ca ngợi hai vị hiệp khách là Chu Hột và Hầu Doanh.*

" Thập bộ sát nhất nhân,

Thiên lý bất lưu hành.

Sự liễu phát y khứ,

Thâm tàng thân dật danh."

Dịch:

"Trong mười bước giết người bèn chạy,

Ngàn dặm xa vùng vẫy mà chi.

Việc xong rũ áo ra đi,

Xoá nhòa thân thế, kể gì tiếng tăm."

Trần Oánh Oánh cắn môi dưới, nhìn theo bóng dáng của cô, trầm mặc không lên tiếng. Cô ta thích Chu Tư Đồng của trước kia hơn, luôn dùng ánh mắt ghen ghét hăm dọa mà nhìn mình, chứ không phải Chu Tư Đồng của hiện tại, tiêu sái trần đầy soái khí như vậy. Chu Tư Đồng bây giờ không thêm đề cô ta vào mắt. Trần Oánh Oánh chán ghét cảm giác này.

Sở Khiêm cũng thấy được Chu Tư Đồng rời đi.

Chiếc váy hoa trắng cô mặc vốn dĩ trông rất nữ tính, nhưng mặc trên người cô lại nhiều hơn một loại cảm giác khác, một chút không thuận mắt cũng không có.

Án tượng của hẳn về Chu Tư Đồng trước đây luôn là đầu cúi thấp, giọng nói lí nhí. Ngay cả là đi đường cô cũng không ngẩng đầu, bước đi cũng không tạo ra tiếng động. Chưa bao giờ thấy cô giống như hiện tại, ngẩng đầu ưỡn ngực, đáng vẻ cực kì tự tin.

Sở Khiêm trầm nghĩ, cậu ta có gì hay mà tự tin như vậy? Bài thi Vật lý của cô hẳn vừa liếc qua, trắc nghiệm làm được đúng bảy câu, mặt sau làm đúng một câu nhỏ, tính nhiều lên cũng chỉ được khoảng 21 điểm. Có điều so với trước kia thì có tiến bộ. Trước kia cô làm tốt lắm cũng chỉ được hơn mười điểm, bây giờ còn được hơn hai mươi điểm.

Ngày hôm sau Trương Văn Kiệt trả bài kiểm tra trắc nghiệm hôm qua, bài của Chu Tư Đồng quả nhiên ghi số 21 to đùng. Phía dưới là con số là ba nét gạch đỏ sậm cứng cáp, đủ có thể thấy được tâm tình của người chấm bài lúc đó.

Chu Tư Đồng cũng không quan tâm, cô nhận lấy bài thi trong tay Sở Khiêm, sau đó trực tiếp nằm gục trên mặt bàn.

Tay Sở Khiêm phát bài chợt khựng lại, sau đó hẳn lại như chưa có gì tiếp tục đi phát bài cho những người khác.

Trương Văn Kiệt lúc này đang tuyên dương những học sinh làm bài tốt. Như là Sở Khiêm, đạt điểm tuyệt đối.

Sở Khiêm học rất tốt, ba môn Sinh, Lý, Hoá đều điểm tuyệt đối. Mọi người âm thầm cảm khái, Sở Khiêm này thật không phải người. Có người nào mà kiểm tra lần nào cũng điểm tuyệt đối không, còn chưa bao giờ thấp hơn 99 điểm.

Còn lại là khen mấy người Trần Oánh Oánh, làm bài cũng không tồi, 95 điểm.

Tuyên dương xong lại khuyến họ đừng kiêu ngạo, phải tiếp tục cố gắng vân vân mây mây... Nói xong Trương Văn Kiệt lại chuyển chủ đề, phê bình đến mấy người điểm kém.

Chu Tư Đồng tuy rằng không phải điểm thấp nhất, nhưng cô lại bị Trương Văn Kiệt phê bình nhiều nhất, thời gian phê bình cũng dài nhất.

Chuyện hôm qua Chu Tư Đồng đến tìm Ngô Nhã Lệ nói muốn chuyển đến lớp cô, Trương Văn Kiệt vẫn còn ghi thù. Chu Tư Đồng trên mặt không biểu cảm, coi như bản thân không nghe thấy mấy lời kia.

Tiết kế tiếp là tiếng Anh. Đại diện môn Anh là Trần Oánh Oánh đang ôm bài đi phát cho từng người. Khi phát đến bài của Chu Tư Đồng biểu cảm trên mặt cô ta bỗng cứng lại.

Trên góc bên phải của bài thi là con số 100 đỏ tươi.

Trần Oánh Oánh không thể tin vào mắt mình. Chu Tư Đồng trước đây điểm cao nhất cũng chỉ đến 85 mà thôi, làm thế nào mà bây giờ cô ta lại được hẳn 100 điểm? Bản thân mình cũng chỉ được có 92 điểm thôi.

Giáo viên tiếng Anh hiền hơn so Trương Văn Kiệt nhiều, không nói đến mấy chuyện thi không tốt này kia, chỉ khen ngợi hai câu đến học sinh làm bài tốt.

Như là Sở Khiêm và Chu Tư Đồng, cả lớp chỉ có hai người họ là được điểm tối đa.

Sở Khiêm được điểm tối đa, đối với mọi người cũng không phải chuyện lạ. Mấu chốt là Chu Tư Đồng, cô vậy mà cũng đạt điểm tuyệt đối.....

Vì thế sau khi hết giờ, mọi người đều ghé tai nhau xì xầm bàn tán, nói Chu Tư Đồng nhất định là đi chép bài. Vốn dĩ, môn Anh của cậu ta cũng chỉ gọi là khá, sao mà thi được điểm tuyệt đối như vậy?

Mà ngồi cùng bàn cậu ta lại là Trần Oánh Oánh đại diện môn Anh, tiếng Anh tốt mọi người đều biết, Chu Tư Đồng chán chán lúc làm bài đã chép của Trần Oánh Oánh rồi.

Lúc đầu bọn họ tranh luận việc này còn rất nhỏ tiếng, nhưng sau lại thấy Chu Tư Đồng chỉ đang ghé trên bàn giải đề Toán, cũng không có ý muốn phân bác, vì thế càng nói càng lớn tiếng.

Dù sao bọn họ cảm thấy Chu Tư Đồng là kẻ nhát gan sợ phiền phức, tuy mấy ngày nay biểu hiện của cô có điểm khác thường, nhưng hình tượng của trước kia đều in sâu trong suy nghĩ người khác. Mà chẳng phải hiện tại Chu Tư Đồng đã nghe rõ bọn họ nói chuyện cũng không phân bác lại sao, chứng tỏ là cậu ta không dám phân bác.

Vì vậy mọi người càng thêm không thêm kiêng nể gì.

Bỗng dưng lúc này một tiếng rít chói tai vang lên, là tiếng của ghế dựa đột nhiên lúi lại, ma sát trên mặt đất tạo nên âm thanh.

Mọi người theo âm thanh nhìn đến, liền thấy Chu Tư Đồng đứng dậy, tay cô lên chống mặt bàn, vẻ mặt lạnh lùng đứng đó.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chạm mặt trong nhà vệ sinh

Editor: shpdam

Vừa thấy Chu Tư Đồng bỗng nhiên đứng dậy, cả một lớp học đều bị dọa. Vừa mới nãy tất cả còn rì rầm bàn tán giờ đều im bật, cả phòng yên tĩnh không một tiếng động.

Mọi người đều nhìn lại đây, trong ánh mắt có phần bất an.

Cảnh tượng hôm qua Chu Tư Đồng cùng bạn nam tranh cãi hiện lên rõ ràng trước mắt, tuy rằng chỉ nói hai câu ngắn ngủn, nhưng mọi người đều nhận ra Chu Tư Đồng bây giờ và trước kia không giống nhau.

Cứ như người này trong một đêm liền thay đổi vậy, không còn là cô gái nhát gan gặp chuyện gì cũng vâng vâng dạ dạ trước đây nữa, mà là cả người mang khí thế bức người, một lời không hợp liền dám cùng người khác động thủ.

Sở Khiêm cũng nhìn sang, Vừa nhìn liền thấy Chu Tư Đồng hơi hơi nhếch lên khóe môi, khóe mắt khẽ liếc hiện lên một ý cười trào phúng.

Đây là hoàn toàn tự tin vào bản thân, cũng là không để bất cứ kẻ nào vào mắt.

Sở Khiêm hơi giật mình. Một Chu Tư Đồng như vậy, hẳn trước nay chưa từng thấy qua.

Mà lúc này Chu Tư Đồng đã nhấc chân xoay người rời khỏi phòng học, chỉ chừa cho mọi người một bóng dáng lạnh lùng, tiêu sái.

Cô đi đến nhà vệ sinh.

Tùy tiện tìm một buồng vệ sinh trống để giải quyết vấn đề cá nhân, xong xuôi, cô đẩy cửa buồng đi ra.

Trên tường đối diện có một mặt gương lớn, phía dưới là bồn rửa tay, bên trên là một loạt vòi nước. Chu Tư Đồng mở nước, bắt đầu rửa tay của mình.

Lúc này lại nghe thấy phía sau có tiếng buồng vệ sinh mở, có người đi ra. Chu Tư Đồng cũng không ngẩng đầu, tiếp tục chà rửa tay.

Nhưng cô lại nghe thấy một giọng nữ sắc bén hô lên: "Ha, Chu Tư Đồng! Là mày à!"

Chu Tư Đồng nhú mày, ngẩng đầu nhìn gương trước mặt. Thì ra là Thẩm Tụng Viện.

Chu Tư Đồng không muốn để ý tới cô ta, cô đóng lại vòi nước, rũ rũ hai tay cho mấy giọt nước trên tay rơi xuống, sau đó nhấc chân định ra ngoài.

Vốn dĩ hôm qua Thẩm Tụng Viện định tìm Chu Tư Đồng gây sự, nhưng nhờ người gọi mấy lần Chu Tư Đồng đều không chịu ra gặp. Cô lại không dám chạy vào lớp của Chu Tư Đồng tìm người, nên nghĩ định tan học sẽ chặn đường hỏi chuyện. Nhưng không ngờ hôm qua vừa tan học Chu Tư Đồng đã đi rồi, ngược lại làm cô như đũa ngọc đứng trên đường chờ rở lâu.

Khó khăn lắm mới gặp được người, không thể để cô ta rời đi dễ dàng vậy được? Vì thế Thẩm Tụng Viện vội đuổi theo chặn đường Chu Tư Đồng.

Chu Tư Đồng bị cản đường, đôi lông mày mảnh dẻ càng nhíu chặt hơn.

"Tránh ra." Cô ngẩng lên nhìn Thẩm Tụng Viện, ngữ khí lạnh băng.

Thẩm Tụng Viện bị nhìn như vậy, chỉ cảm thấy căng chân hơi run lên. Nhưng cô vẫn không chịu tránh ra, ngược lại lại hất cằm, kiêu căng nói: "Chu Tư Đồng, mày dám không nghe lời tao, không mỗi ngày báo cáo với tao chuyện của Trần Oánh Oánh. Cẩn thận tao đem chuyện mẹ mày chỉ là người bán giày nói ra cho cả trường biết, đến lúc đó xem mày còn dám ngẩng đầu lên trước mặt bạn học không."

Thẩm Tụng Viện với Trần Oánh Oánh từ nhỏ đã quen biết nhau, nhưng thực ra cô không ưa Trần Oánh Oánh.

Ghét cô ta lúc nói chuyện giọng điệu mềm mại, ghét cô ta động một tí là khóc, khiến cho cô dù có mong manh như tờ giấy thì mẹ cô vẫn cứ luôn khen Trần Oánh Oánh cư xử thận trọng, con gái là phải như vậy, sau đó lại nói cô hành động thô lỗ, muốn cô học tập Trần Oánh Oánh.

Thận trọng cái rắm, Trần Oánh Oánh kia rõ ràng là thích ra vẻ, giả vờ giả vịt.

Sau này Thẩm Tụng Viện lại phát hiện bản thân thầm mến nam thần Sở Khiêm. Sở Khiêm đối với nữ sinh đều là sắc mặt bất biến. Chỉ mỗi khi đối mặt với Trần Oánh Oánh mới có biểu tình ôn hoà, cho nên trong lòng cô liền vang lên hồi chuông cảnh báo.

Nhưng cô lại ở lớp Xã hội, Trần Oánh Oánh học lớp Tự nhiên, ở giữa cách nhau mấy phòng học, có ngoài tầm tay với.

Cũng may có một lần cô đi dạo phố mua sắm, tình cờ biết được mẹ của Chu Tư Đồng là người bán giày, thật trùng hợp Chu Tư Đồng lại ngồi cùng bàn với Trần Oánh Oánh. Vì thế cô liền dùng việc này để uy hiếp Chu Tư Đồng giúp cô giám sát Trần Oánh Oánh, xem Trần Oánh Oánh rốt cuộc có ý gì với Sở Khiêm không.

Nguyên chủ Chu Tư Đồng vốn là người tự ti, lại ham hư vinh. Đối với chuyện mẹ mình chỉ là người bán hàng cô luôn giữ kín như bưng, chỉ sợ bạn học biết được sẽ xem thường cô.

Cho nên đối với uy hiếp của Thẩm Tụng Viện cô không thể không đồng ý. Nhưng đồng thời Trần Oánh Oánh cũng là biết chuyện mẹ cô là người bán hàng, động một chút liền lấy việc này ra "quan

tâm" cô. Chu Tư Đồng lại sợ Trần Oánh Oánh lúc nói chuyện "không cẩn thận" làm lộ ra, cho nên mỗi ngày bị kẹp ở ở giữa hai người này, vô cùng cẩn thận.

Nhưng hiện tại thì.....

"Cậu muốn thì cứ đi mà nói cho cả trường biết, tôi không quan tâm lắm."

Thẩm Tụng Viện ngược lại ngơ ngẩn, không thể tin được nhìn Chu Tư Đồng: "Mày không sợ bạn học đều biết mẹ mày chỉ là người bán giày à?"

Chu Tư Đồng nhún vai: "Bán giày thì sao? Không phải trộm cũng chẳng phải cướp, kiếm com bằng chính sức lao động của mình, chuyện này thì có gì mất mặt."

Chuyện trước đây dùng để uy hiếp Chu Tư Đồng cứ như vậy không còn hiệu nghiệm, hơn nữa thái độ cô ta còn cứng đờ như không có gì, Thẩm Tụng Viện nhất thời khản trương, giờ tay định tát Chu Tư Đồng.

Nhưng vừa nâng tay lên, còn chưa kịp hạ xuống đã bị Chu Tư Đồng duỗi tay bắt chặt lấy.

Chu Tư Đồng vừa mới mới rửa tay xong, tuy rằng đã rửa đi một chút nhưng trên tay vẫn còn ướt.

Phòng vệ sinh u ám, bàn tay lạnh lẽo ẩm ướt, ánh mắt lạnh lùng sắc bén nhìn mình chằm chằm, Thẩm Tụng Viện nhất thời cảm thấy một trận khí lạnh từ bàn chân mình xông lên, nhanh chóng tràn vào tim.

Lạnh đến thấu tim, toàn thân đều lạnh băng. Một nỗi sợ không tên nhanh chóng nuốt chửng cô. Cơ thể Thẩm Tụng Viện theo bản năng cứng đờ lại, cô không dám nhúc nhích.

Mà Chu Tư Đồng lại cất lên âm thanh sắc bén, cảm giác mười phần áp bức: "Cậu là cái thứ gì mà cũng dám đánh tôi? Tôi thừa biết người trả tiền tìm mấy tên côn đồ hôm trước chặn đường tôi là cậu, có điều, kết cục của tên cầm đầu là gì cậu biết không? Cậu có phải cũng muốn gặp kết cục giống hần không?"

Thẩm Tụng Viện nháy mắt chợt nhớ tới bức ảnh cô nhìn thấy sáng hôm qua. Trên ảnh chụp là tên xâm trở đầu vai cầm chai thủy tinh, máu chảy loang lổ.

Thẩm Tụng Viện tuy rằng ngang ngược kiêu ngạo, nhưng dù gì cũng là thiên kim nhà giàu được nuông chiều từ bé, chưa từng bị người khác uy hiếp đe dọa như vậy.

Cô ngay lập tức sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, nhưng trong lòng lại tức giận, liền giãy giụa, muốn thoát cổ tay ra khỏi tay Chu Tư Đồng.

"Chu Tư Đồng, khôn kiếp. Mày buông ra."

Nhưng tay Chu Tư Đồng giống như kim sắt, kim chặt lấy tay cô, mặc cho cô có giãy giụa thế nào cũng không thoát ra được.

Lúc này ngón tay lạnh buốt của Chu Tư Đồng vuốt ve gò má cô.

"Một khuôn mặt đẹp như vậy, bị huỷ đi thì thật là đáng tiếc đó."

Giọng cô không hề lạnh lùng, thậm chí còn chứa ý cười, nhưng Thẩm Tụng Viện lại cảm thấy vô cùng sợ hãi, đến mức máu toàn thân đều đông lại. Cô thật sự không dám lại nhúc nhích.

Chu Tư Đồng rút lại bàn tay đang vuốt ve bên má cô ta: "Chọc tôi một lần coi như cho qua, có điều, tôi cảnh cáo cậu, nếu lại tiếp tục chọc đến tôi, đến lúc đấy đừng trách tôi tàn nhẫn với cậu."

Dứt lời, cô hất Thẩm Tụng Viện ra, nhấc chân liền đi khỏi.

Thẩm Tụng Viện nhìn bóng dáng kia, sắc mặt trắng bệch một mảnh. Cảm thấy trước lời thách thức của Chu Tư Đồng mà mất hết thể diện, hơn nữa cô cảm thấy bất luận thế nào cũng phải đòi về cho được phần thể diện bị mất này, lật lại bàn thua.

Thẩm Tụng Viện cũng hiểu được chỉ bằng một mình mình đi gây với Chu Tư Đồng, khẳng định là không chiếm được phần thắng, cho nên cô định tìm người giúp.

Nhưng hiện tại trong người lại không có tiền. Tiền tiêu vật tháng này cô đều đưa hết cho mấy tên côn đồ kia rồi, còn lại một chút miễn cưỡng lắm mới đủ dùng cho tháng sau. Mà anh trai cô nói cắt tiền tiêu vật thì tất nhiên sẽ nói là làm, dù cô có cầu xin thế nào cũng vô dụng thôi.

Vậy nên, Thẩm Tụng Viện cắn môi suy nghĩ, sau đó rút điện thoại gọi cho Lý Hạo.

Dùng người trong công ty nhà mình, không tốn tiền.

Thẩm Tụng Viện gọi cho Lý Hạo, muốn hần phái hai vệ sĩ đáng vệ cao lớn đến trường đón cô, hơn nữa còn dặn dò việc này không được nói cho anh cô biết đến. Trước sự việc này, phản ứng của Lý Hạo là vừa ngắt máy liền đến tìm Thẩm Kỳ, sau đó một chữ cũng không thiếu, thuật lại hết những lời tiểu thư nhà mình vừa nói.

Thẩm Kỳ từ một chỗng văn kiện ngẩng đầu lên.

Anh đeo chiếc kính vuông có dây bạc, cho người ta cảm giác tri thức cùng lý trí.

Mặt không biểu cảm nghe Lý Hạo nói xong, anh phản phó: "Cậu tự mình dẫn người đến trường học đón tiểu thư tan học. Đi theo nó xem nó rốt cuộc muốn làm gì. Gọi cho tôi bất cứ lúc nào."

Lý hạo đáp một tiếng, sau đó nghiêm cẩn ra ngoài, theo lời Thẩm Tụng Viện, chọn hai vệ sĩ cao to, lên xe đi đến cổng trường học.

Thẩm Tụng Viện lúc này đang đứng ở cổng trường nhíu mày dậm chân. Cô vừa thấy Chu Tư đồng đeo cặp sách ra khỏi trường, xem ra muốn chặn đường về nhà như trong kế hoạch là không khả thi rồi. Cũng may cô biết nhà Chu Tư Đồng ở đâu, trực tiếp dẫn người tìm đến nhà cô ta vậy.

Vì thế lúc Lý Hạo lái xe đến dừng trước mặt mình, cô liền mở cửa ngồi vào xe, sau đó nói với Lý Hạo tên của một tiểu khu, kêu hần lập tức lái xe qua đó.

Lý hạo cũng không hỏi cô muốn làm gì, chỉ làm theo lời cô, một chân gặm chân ga, xe lập tức phóng đi, hướng đến tiểu khu mà Thẩm Tụng Viện nói.

Bên tai Lý Hạo đeo tai nghe vẫn đang kết nối cuộc gọi, ở đầu bên kia chính là điện thoại của Thẩm Kỳ.

Thẩm Kỳ nghe được Thẩm Tụng Viện nói tên tiểu khu kia, lập tức nhớ ra có liên quan đến tư liệu của Chu Tư Đồng anh vừa xem hôm qua.

Chu Tư Đồng chính là ở trong tiểu khu kia.

Hiểu được nguyên nhân phía sau, Thẩm Kỳ liền nhíu mày. Sau đó anh tháo mắt kính xuống, đứng dậy cầm lấy áo phục treo trên móc áo rồi mở cửa ra, phản phó người chuẩn bị xe.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Cứng rắn đối đầu

Editor: shpdam

Chu Tư Đồng về đến nhà mới 5 rưỡi.

Buồng cặp sách xuống, cô lại vào bếp bắt đầu vo gạo nấu cơm. Kiếp trước cô sống một mình gần một năm trời, cũng không thể mỗi ngày đều ăn cơm hộp được, cho nên nhiều lúc cũng phải tự mình vào bếp. Mà kiếp này Đinh Thục Phân ngày nào cũng phải đi làm về muộn, Chu Tư Đồng đa phần là ở nhà một mình, cơm tối tất nhiên là phải tự mình giải quyết.

Cho gạo đã vo sạch vào nồi cơm rồi cắm dây điện, xong xuôi cô quay về phòng làm bài tập Vật lý.

Nếu chuyện chuyển lớp không có hy vọng, vậy chỉ có thể liều mạng học Lý Hoá Sinh thôi. Bất kể thế nào thì cô vẫn muốn thi vào một trường tốt.

Nhưng cái môn Vật lý này, chính là người hiểu thì thấy không khó, người thấy khó thì không hiểu. Nền tảng môn Vật lý của cô vốn đã yếu, bây giờ lại sốt ruột muốn học giỏi, nhưng thời gian lại không còn nhiều, trong lúc rối rắm cô nhìn bài tập thế nào cũng không ra được cách giải, cuối cùng chỉ chấp lấy cây bút ném lên mặt bàn.

Bỗng nhiên cô nghe có tiếng đập cửa thành thành. Nhà khu chung cư cũ nên cửa không có chuông, chỉ có thể dùng tay gõ cửa.

Chu Tư Đồng đứng dậy đi mở cửa. Vừa mở ra liền thấy Thẩm Tung Viện đang đứng trước cửa, đứng sau cô là ba người đàn ông cao to, người tới có vẻ không có ý tốt.

Rất rõ ràng, Thẩm Tung Viện là đến gây sự.

Chu Tư Đồng trong lòng nhanh chóng cân nhắc tình hình, thực lực hai bên chênh lệch, hiểu được bản thân không thể địch lại ba người đàn ông cao lớn kia, cho nên cô nhú mào, tranh thủ lúc Thẩm Tung Viện còn đứng ở cửa còn chưa kịp phản ứng, cô liền nhanh tay rầm một cái đóng cửa lại, vịn chốt khoá.

Tiếp đó cô chạy vào phòng Đinh Thục Phân, cầm lấy điện thoại báo cảnh sát, nói có người đến ăn cướp.

Cô bây giờ mới chỉ mười tám tuổi, lúc gọi điện thoại đến còn cố làm cho giọng nghe yếu ớt, lại thêm tiếng khóc nức nở, nói bản thân vừa tan học giờ ở nhà một mình, có ba người đàn ông cao to đeo kính râm chặn ở ngoài đang đập cửa nhà cô, chú cảnh sát chú mau đến đây đi. Nếu không bọn họ xông vào mất.

Đối phương lợi hại đến đâu mà ban ngày ban mặt lại dám đến tiểu khu chặn cửa nhà người ta như thế. Vì thế chú cảnh sát nhân dân tiếp điện thoại lập tức một bên trấn an cô, một bên liền phái người đến.

Vì vậy lúc Thẩm Kỳ vừa đến, bên ngoài cũng có tiếng còi xe cảnh sát vang lên. Mấy người cảnh sát nhanh chóng chạy đến gõ cửa nhà cô: "302, 302, có phải có người báo cảnh sát không?"

Số nhà của Chu Tư Đồng là 302.

Chu Tư Đồng lúc này mới chậm rãi mở cửa ra, nhìn hàng hiên chật chội bên ngoài chen chúc đầy người.

Thẩm Tung Viện ngoi luôn rồi.

Cô lúc đầu còn báo Lý Hạo tiếp tục đập cửa, uy hiếp Chu Tư Đồng nếu không mở cửa cô sẽ trực tiếp phá cửa, không ngờ cánh cửa trước mắt còn chưa chịu mở, mà anh cô cùng mấy đồng chí cảnh sát nhân dân lại đến.

Thật ra cô không sợ cảnh sát. Vì cô chẳng làm gì sai cả, ít nhất là vẫn chưa làm, vậy cảnh sát làm gì được cô. Hơn nữa cứ coi như thật sự bị bắt đến đồn cảnh sát, cô tin chỉ với một cuộc gọi của anh trai cô liền được thả ra. Chỉ là cô lại bị anh trai bắt gặp cô dẫn người đến cửa nhà Chu Tư Đồng gây sự.....

Mới sáng hôm qua vừa bị anh cảnh cáo không được gây sự với bạn học.

Thẩm Tung Viện liền cúi đầu, thấp giọng gọi một tiếng *anh*.

Ánh mắt Thẩm Kỳ nhìn cô tĩnh lặng như nước, nhưng không hiểu sao vẫn làm cô cảm thấy trong lòng đang dâng lên một nỗi sợ hãi.

Thẩm Tung Viện không dám ngắt đầu, khoanh tay lại, chân cũng đứng thẳng cực kì quy củ. Nhưng nội tâm thì đang ghi thù Chu Tư Đồng.

Cô ta dám âm thầm giờ trò với cô.

Một viên cảnh sát đến hỏi Chu Tư Đồng: "Cô bé, là em báo cảnh hả?"

Nhưng ánh mắt lại đang nhìn đám người Thẩm Kỳ Lý Hạo.

Trên người Thẩm Kỳ tây trang phẳng phiu, vừa nhìn là biết hàng cao cấp. Hơn nữa nhìn anh khí chất cao quý đẹp đẽ, thế nào cũng không giống kẻ xấu. Thẩm Tung Viện càng không cần phải nói, chỉ là một cô bé. Còn ba người đàn ông phía sau kia, đúng thật là cao to. Nhưng đã có đồng nghiệp đến hỏi rõ thân phận rồi, bọn họ đều lấy ra thẻ nhân viên, vừa thấy xem ra công việc cũng có chút liên quan.

Là vệ sĩ. Hơn nữa còn là vệ sĩ của tập đoàn Thẩm thị.

Chỉ cần là người thành phố A thì không ai không biết đến tập đoàn Thẩm thị. Cho nên vài vị cảnh sát trên mặt liền mang theo thần sắc nghi hoặc.

Chu Tư Đồng nhìn xa trông rộng, lập tức hiểu được tình hình trước mắt đối với mình bất lợi. Hơn nữa vừa biết người đàn ông khí chất trầm ổn lạnh lùng trước mặt là anh của Thẩm Tung Viện, trong lòng cô lập tức có suy tính khác.

Cho nên Chu Tư Đồng vội vàng nói: "Là em báo cảnh sát. Có điều, thật ngại quá, ngay từ đầu là em hoa mắt, thấy có ba người đàn ông đứng bên ngoài nên tưởng là người xấu, vừa nãy mới phát hiện thì ra không phải, mà là bạn học của em đến tìm."

Mọi người đều không lường trước được cô bỗng nhiên lại nói như vậy.

Thẩm Tung Viện khiếp sợ ngắt đầu, Thẩm Kỳ cũng mang ánh mắt có phần kinh ngạc nhìn Chu Tư Đồng.

Vài viên cảnh sát hai mặt nhìn nhau, trông sắc mặt đều không được tốt.

Chu Tư Đồng lại thái độ chân thành xin lỗi, trong lời nói đều nhấn mạnh kiểm điểm bản thân, mấy vị cảnh sát cũng chỉ nói cô vài câu, cuối cùng lại xác định lần nữa trước mặt là bạn học của Chu Tư Đồng và anh trai của bạn học rồi mới rời đi.

Chờ đến khi mấy viên cảnh sát nhân dân vừa đi, ý cười thành khẩn trên mặt Chu Tư Đồng lập tức biến mất, ngược lại ánh mắt lãnh đạm nhìn người trước cửa.

Thẩm Kỳ cũng đối mặt với Chu Tư Đồng. Người trước bình tĩnh, người sau sắc bén. Nhưng dù là như thế, Chu Tư Đồng vẫn như cũ cảm thấy kinh hãi.

Người đàn ông trước mặt giống như trời sinh khí chất bức người. Mặc dù hiện tại sắc mặt ôn hòa trầm tĩnh, ánh mắt không một gợn sóng, nhưng lại khiến người khác cảm thấy trong lòng rét run.

Chu Tư Đồng cảm thấy có thể hiểu được vì sao một người kiêu căng như Thẩm Tụng Viện khi nhìn thấy người nam nhân này ngay lập tức liền trở nên quy củ, thành thật.

Thẩm Kỳ, người cảm quyền thật sự của tập đoàn Thẩm thị, người ngoài đều gọi anh một tiếng Thẩm đồng*. Tuy rằng trong tiểu thuyết gốc anh ta chỉ là nam phụ, nhưng lại là một nam phụ có quyền lực hơn nhiều so với nam chính.

Theo nguyên tác Thẩm Kỳ là người bề ngoài ôn hòa trầm tĩnh khiêm nhường** quân tử, làm người bình tĩnh lý trí, thông minh cơ trí, tâm tư thâm trầm. Đối với cha mẹ hiếu thuận, đối với em gái yêu thương, đối với nhân viên trong công ty cũng hòa ái dễ gần, dù sao cũng phải nói anh quả thực là một nhân vật hoàn mỹ.

Đáng tiếc, một nhân vật hoàn mỹ như vậy mà lại không phải nam chính. Cho nên Chu Tư Đồng tin tưởng vững chắc, Thẩm Kỳ tất nhiên không chỉ đơn giản như vẻ bề ngoài. Người như vậy, hoặc là thánh nhân, hoặc là quỷ quân tử. Giống như Nhạc Bất Quần vậy***, trong bóng tối âm thầm toan tính hết thảy, trên mặt lại trước sau một dạng quân tử nho nhã, nhưng đến cuối cùng mới phát hiện hắn mới là Boss ở sau lưng thao túng tất cả.

(*) *Đồng - viết tắt của đồng sự, đại ý là chủ tịch Thẩm.*

(**) *Khiêm trong khiêm tốn*

(***) *Nhạc Bất Quần - nhân vật trong bộ tiểu thuyết Tiếu ngạo giang hồ của nhà văn Kim Dung.*

Nhưng thật đáng tiếc, tiểu thuyết kia còn chưa đến phần kết, vẫn đang viết tiếp, cho nên Chu Tư Đồng không biết được Thẩm Kỳ rốt cuộc là thuộc về loại nào. Nhưng cô vẫn là tương đối có niềm tin hẳn là loại sau.

Có khi nào người đang đứng trước mặt mình chính là Boss ẩn thân trong truyền thuyết, như vậy ai biết được hắn đang âm thầm che giấu cái chiêu cuối gì, nói không chừng một sáng đẹp trời nào đó lại nổi điên rồi quyết định giết chết mấy người đã từng đắc tội mình ấy chứ. Mang theo suy nghĩ như vậy, Chu Tư Đồng nhận không được liền trên dưới đánh giá Thẩm Kỳ một phen.

Thẩm Kỳ cũng đang không dấu vết đánh giá cô.

Thiếu nữ buộc tóc đuôi ngựa, mặc một bộ quần áo kiểu dáng đơn giản, áo thun trắng cùng một cái quần jean bạc màu đến trắng bạch. Vẻ ngoài thanh lệ, con ngươi đen bóng, giống như hắc diện thạch* được nước trong giọt rửa, cực có thần thái.

(*) *Hắc diện thạch - Obsidian hay còn gọi là đá vô chai, hắc diện thạch là một dạng đá tự nhiên được tạo ra ở dạng đá mácma phun trào.*

Chỉ là có nhìn thế nào, cũng không thể đem thiếu nữ trước mắt này liên hệ với người hôm đó thủ đoạn tàn nhẫn, cầm một chai thủy tinh lên vai tên lưu manh.

Nhưng nghĩ lại, vừa rồi Chu Tư Đồng ánh mắt lạnh băng nhìn Thẩm Tụng Viện, Thẩm Kỳ liền biết, tuyệt đối không thể xem nhẹ thiếu nữ trước mắt này.

Thẩm Tụng Viện học cùng trường với cô gái này, anh lại không thể bất cứ lúc nào đến chăm lo cho em gái mình, vậy nên tốt nhất đừng để Chu Tư Đồng trong lòng thật sự ghi thù với Thẩm Tụng Viện.

Bất luận cơ trí, năng lực ứng biến hay nội tâm tàn nhẫn, cô em gái này của mình đều không thể đầu lại Chu Tư Đồng.

Thẩm Tụng Viện lúc này đã ngẩng đầu lên. Cô đứng phía sau Thẩm Kỳ, nhút nhát sợ sệt lại kêu một tiếng *anh*. Thẩm Kỳ không để ý đến cô, anh thậm chí còn không quay đầu lại, chỉ phản phó Lý Hạo: "Đưa tiểu thư về đi."

Lý Hạo đáp một tiếng *vâng*, sau đó quay sang Thẩm Tụng Viện hơi hơi khom người: "Tiểu thư, mời."

Thẩm Tụng Viện không muốn đi, nhưng nhìn Thẩm Kỳ cô lại không dám không đi.

Anh trai đối với mình chỉ cho một bóng lưng, cô cũng từ tấm lưng kia nhìn ra vài phản áp bức truyền tới. Vì thế cô liền bĩu môi, không tình nguyện xoay người đi xuống cầu thang.

Có điều trước khi đi, Thẩm Tụng Viện quay đầu lại nhìn thoáng qua Chu Tư Đồng.

Chu Tư Đồng khoanh tay, đứng dựa người trên khung cửa, khoe môi khẽ cong lên, cười như không cười nhìn cô.

Thẩm Tụng Viện trong lòng lại bắt đầu nổi giận.

Được lắm, lúc này không chỉ là không lấy lại được thể diện, lật lại bàn thua, mà còn vừa vạ bị anh trai bắt được, chờ lát nữa trở về không biết còn phải chịu phạt thế nào.

Nghĩ đến đây cô liền hung hăng trừng mắt, liếc xéo Chu Tư Đồng một cái, sau đó dậm mạnh bước chân đi xuống cầu thang.

Chu Tư Đồng thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Thẩm Kỳ.

Thẩm Kỳ không đi, ngược lại cao lớn vững chãi* đứng trước mặt cô, ngữ khí trên mặt có vẻ ôn hòa, nhưng bên trong kỳ thật xa cách: "Chu tiểu thư, em gái tôi không hiểu chuyện, đừng chạm đến cô, tôi thay mặt em gái nói lời xin lỗi."

Chu Tư Đồng nhất thời cong khoé môi, ý cười càng lớn.

Có điều giọng nói vẫn lạnh như băng, nghe một chút chút ám áp cũng không có: "Thẩm tiên sinh, em gái anh tìm mấy tên lưu manh đến chặn đường tôi, lại mang theo người đến đập cửa nhà tôi, anh tưởng nói một câu đơn giản như vậy mà xong việc sao?"

(*) *Nguyên văn 长身玉立 - Trường thân ngọc lập - thường dùng để miêu tả đàn ông vóc dáng cao lớn, "ngọc lập" hiểu là dáng người thẳng tắp, mạnh mẽ rắn rỏi.*
Nguồn: <https://www.facebook.com/ReviewNgonTinh0105/posts/1884064445209218:0>

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Cùng nhau ăn tối

Editor: shpdam

Chu Tư Đồng vừa thấy Thẩm Tụng Viện gọi Thẩm Kỳ là anh, trong lòng cô lập tức có tính toán.

Dựa theo nguyên tác viết, Thẩm Kỳ có tiền, có thể, có quan hệ, ngay cả thị trường của thành phố A cũng phải nể anh ta vài phần mặt mũi, cho nên cô cảm thấy những chuyện cực kì khó đối với người bình thường đối với anh ta có lẽ chỉ cần một cuộc điện thoại là có thể giải quyết.

Căn bản Chu Tư Đồng cũng không muốn dùng đến hạ sách này, nhưng mà hết cách rồi, liên quan ngày tháng sau này của cô và mẹ Đình, cho nên chỉ đành mặt dày vậy.

Chợt nghe thấy người đàn ông trước mặt thông thả hỏi: "Xin hỏi Chu tiểu thư muốn như thế nào?"

Chu Tư Đồng cũng dứt khoát: "Hiện tại tôi đang học lớp tự nhiên, nhưng lại muốn chuyển đến lớp Xã hội. Nhưng chuyện này phải được hiệu trưởng đồng ý, mà tôi lại không gặp được hiệu trưởng. Anh có cách nào giúp tôi giải quyết vấn đề này không?"

Thẩm Kỳ có chút kinh ngạc nhìn Chu Tư Đồng.

Ngay từ đầu anh cho rằng Chu Tư Đồng đại khái là muốn tiền hay gì đó, nhưng không nghĩ đến cô lại đưa ra một yêu cầu như vậy.

Chu Tư Đồng thấy anh rút ra một chiếc di động mỏng màu bạc, ngón tay thon dài lướt qua màn hình, sau đó đặt bên tai.

Một lát sau, Chu Tư Đồng nghe được giọng nói anh trầm thấp vang lên: "Chào ngài, Cục trưởng Tiền, tôi là Thẩm Kỳ."

Không biết cục trưởng Tiền nói gì, dù sao Chu Tư Đồng nghe được Thẩm Kỳ đang nói chuyện: "Là như thế này, cục trưởng Tiền, cấp ba XX, lớp 3.1 có một học sinh tên Chu Tư Đồng, cô ấy muốn chuyển lớp đến lớp Xã hội, xin hỏi việc này ngài có tiện chuyển lời đến hiệu trưởng trường XX không?"

Hình như bên kia đồng ý rồi, bởi vì Chu Tư Đồng nghe được Thẩm Kỳ đang nói: "Được. Vậy làm phiền ngài, để hôm nào tôi mời ngài bữa cơm."

Ngắt điện thoại, Thẩm Kỳ ngẩng đầu nhìn Chu Tư Đồng, biểu tình trên mặt không một gợn sóng: "Ngày mai cô có thể đến trực tiếp đến lớp Xã hội báo danh."

Chu Tư Đồng:.....

Tuy rằng ngay từ đầu cô đã biết vấn đề khó xử này của mình đối với Thẩm Kỳ mà nói thì chẳng là gì cả, nhưng thật sự tự mình tai nghe mắt thấy hẳn cứ như vậy gọi một cuộc điện thoại, nói hai ba câu là đã giải quyết xong chuyện này, Chu Tư Đồng trong lòng có một loại cảm giác không nói nên lời.

Đúng là không có so sánh thì không có đau thương mà.

Cô im lặng một lát, sau đó đứng thẳng người, thành khẩn nói lời cảm ơn với Thẩm Kỳ: "Cảm ơn."

"Không cần khách sáo." Thẩm Kỳ bình thản đáp lại. Anh dừng một chút rồi hỏi lại: "Xin hỏi Chu tiểu thư còn chuyện gì nữa không?"

Chu Tư Đồng lắc đầu: "Hết rồi."

Thẩm Kỳ gật đầu rồi từ biệt. Sau đó anh xoay người, nhấc chân, trầm ổn bước từng bước một.

Mất thấy anh sắp xuống cầu thang, Chu Tư Đồng bỗng nhiên mở miệng gọi lại: "A, anh chờ một chút."

"Chu tiểu thư còn có vấn đề gì?" Thẩm Kỳ quay đầu lại.

Chu Tư Đồng: "Anh đã giúp tôi, để tôi mời anh bữa cơm."

Thẩm Kỳ ngoại hình tuấn tú nhã nhặn, khí chất xuất chúng, lại có thân thể như vậy, không ít nữ giới muốn mời anh ăn cơm, nhưng anh đều xa cách lịch sự, nhã nhặn từ chối. Nhưng xét thấy trước mặt chỉ là một cô gái nhỏ tuổi, cho nên thái độ cự tuyệt cũng ngừ khí cũng coi như là ôn hòa: "Chu tiểu thư khách sáo rồi. Không cần đâu."

Dứt lời, anh xoay người định đi.

Nhưng lại nghe thấy giọng nói Chu Tư Đồng ở phía sau vang lên: "Tôi không thích nợ nhân tình người khác. Mong Thẩm tiên sinh cho tôi cơ hội trả lại anh ân tình này."

Thẩm Kỳ dừng bước chân. Lát sau lại xoay người trở về, gật đầu cười ôn hoà với Chu Tư Đồng: "Được."

Thẩm Tụng Viện học lớp Xã hội, nếu bây giờ Chu Tư Đồng cũng chuyển đến lớp Xã hội, vậy sau này chính là bạn cùng lớp với Thẩm Tụng Viện.

Anh cũng muốn Thẩm Tụng Viện có quan hệ tốt với bạn cùng lớp, cho nên đối với bạn cùng lớp của em gái, anh vẫn là phá lệ một lần vậy.

Thẩm Kỳ quay trở lại.

Chu Tư Đồng nghiêng người nhường đường, đưa tay làm động tác mời: "Thẩm tiên sinh, mời vào."

Vì thế một lát sau, Thẩm Kỳ ngồi trong phòng ngủ của Chu Tư Đồng, nghe bên ngoài tiếng thái thức ăn lạch xạch.

Thẩm Kỳ ngồi ở ghế sau bàn học, trên mặt bàn, sách vở được sắp xếp gọn gàng, anh bỗng nhiên hơi cong khoe môi. Đây không phải lần đầu anh được người khác mời cơm, nhưng vẫn là lần đầu tiên có người mời anh ăn cơm mà lại tự nấu ở nhà.

Thẩm Kỳ ngồi trong phòng ngủ của cô một lúc rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Chu Tư Đồng làm mì xào thịt.

Thực ra cô cũng muốn mời Thẩm Kỳ ra ngoài ăn, nhưng hết cách, cô không có tiền, chỉ đành tự tay làm cơm mời anh.

Lúc sau mở tủ lạnh ra, phát hiện bên trong cũng chẳng còn mấy thức ăn. Chỉ có một khối thịt mỡ, hai củ khoai tây, một quả cà chua cùng mấy quả trứng gà. Cô lấy hết những nguyên liệu này ra, suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng có cách giải quyết.

Rửa sạch sẽ mấy nguyên liệu kia, sau đó cô bắt đầu cắt miếng thịt mỡ thành những miếng mỏng. Lúc này nghe được tiếng bước chân, cô quay đầu lại nhìn thì thấy Thẩm Kỳ đang bước đến.

"Thật ngại quá, nhà tôi chật chội, chỗ này lại hơi mùi dầu mỡ, vẫn là mời Thẩm tiên sinh vào phòng tôi ngồi một chút, đợi lát nữa đồ ăn nấu xong tôi sẽ gọi anh."

Chỗ này quả thật chật chội. Thẩm Kỳ đưa mắt nhìn qua phòng bếp, lại nhìn đến cái bàn gấp để dựa vào tường, sau đó lại nhìn Chu Tư Đồng.

Trong tay cô là con dao làm bếp, trên người đeo tạp dề trắng có mấy bông hoa xanh nhỏ, nhìn như vậy thật sự có mấy phần giống cô chủ nhà.

Thẩm Kỳ nghĩ đến Thẩm Tụng Viện cũng bằng tuổi cô, nhưng con bé lại không biết nấu ăn, chỉ sợ ngay cả cắt khoai tây còn không làm được.

"Không sao," Thẩm Kỳ khom lưng kéo một chiếc ghế đầu tròn ở dưới bàn ra ngồi, cười với Chu Tư Đồng. "Tôi ngồi chỗ này là được rồi."

Dù sao cũng là phòng ngủ của Chu Tư Đồng, tóm lại vẫn là muốn tránh khỏi có hiểu lầm.

Chu Tư Đồng cũng không muốn đòi hỏi quá nhiều, xoay người lại tiếp tục thái thịt. Sau đó cô rửa sạch sẽ dao thớt, bỏ phần thịt mỡ đã cắt xong vào nồi cho mỡ chảy ra.

Lúc đầu cô chỉ nấu một phần com, sợ là không đủ, cô làm mì xào thịt, vừa có thức ăn, vừa có mì ăn thay com, một công đôi việc.

Thẩm Kỳ ngồi phía sau, nhìn Chu Tư Đồng động tác thành thạo dùng chiếc thìa đảo mặt, trong lòng hơi có cảm khái, cũng có áy náy.

Nếu bà cô - Chu Văn Cường vẫn còn trên đời, thì hẳn cô cũng là công chúa nhỏ vô ưu vô lo, mười ngón không dính dương xuân thủy, đầu cần phải như hiện tại, chuyện gì cũng phải tự mình làm?

() Mười ngón không dính dương xuân thủy: "Dương xuân thủy" là nước tháng ba, còn là mùa xuân, nước rất lạnh. Cả câu có ý nói vào tháng ba nước lạnh thì không cần phải đụng vào nước giặt quần áo, chỉ một gia đình có điều kiện tốt.*

Nghĩ đến Chu Văn Cường, Thẩm Kỳ ánh mắt có chút u ám.

Sau đó anh đứng dậy, coi tây trang trên người, xắn tay áo, đi đến trước kệ bếp, rửa tay với hai củ khoai tây từ bồn nước lên, cảm đồ bảo bảo vò.

Chu Tư Đồng kinh ngạc, xoay người nhìn anh.

"Tôi phụ cô." Thẩm Kỳ nghiêng đầu mỉm cười, gạt đầu với cô. Dứt lời, lại cúi đầu bảo vò khoai tây.

Chu Tư Đồng nhìn anh động tác thuần thục, xem ra thường xuyên vào bếp làm mấy việc này. Nhưng cô lại không dám để anh làm mấy việc này.

Là cô nói muốn mời com anh ta cơ mà. Mời com ở nhà còn chưa nói, không thể đến đến cuối cùng còn bắt người ta giúp được. Vì thế Chu Tư Đồng vội muốn lấy lại đồ bảo trên tay anh: "Sao có thể không biết xấu hổ làm phiền Thẩm tiên sinh mấy việc này được? Thẩm tiên sinh anh vẫn là qua bên kia ngồi đi."

"Không sao." Thẩm Kỳ né khỏi tay cô. Lại hơi cong khoe môi, trong mắt có vài tia vui vẻ.

"Vừa vặn lâu rồi không làm khoai tây thái sợi, hy vọng Chu tiểu thư có thể cho tôi cơ hội thể hiện kỹ năng."

Lời này nói ra còn có vài phần ý tứ trêu đùa.

Chàng trai đáng người cao lớn, khuôn mặt ưu nhã, sơ mi trên người thẳng thớm, nhìn là biết hàng hiệu cao cấp. Đôi tay trắng nõn thon dài, có thể thấy người này không phải thường xuyên làm việc nhà.

Cũng đúng, là chủ tịch tập đoàn Thẩm thị, chẳng nhẽ còn cần phải tự tay làm việc nhà?

Bất quá, Chu Tư Đồng nhìn Thẩm Kỳ đang mặc sơ mi trắng, tay áo xắn lên. Ngón tay phải thon dài đang cầm đồ bảo màu xanh nhạt, trong lòng bàn tay trái là củ khoai tây bào được một nửa. Một màn này rõ ràng là không đúng chỗ, nhưng khi nhìn thì lại hài hoà một cách kỳ lạ.

Vì thế cô cũng không nói gì.

Thẩm Kỳ vừa rồi nói chuyện tuy ngữ khí có phần đùa giỡn, nhưng lại khiến người ta có cảm giác không dám xen vào, cho nên nếu anh ta muốn giúp, vậy cứ để anh ta phụ một tay.

Chu Tư Đồng quay đầu, hết sức chuyên chú tiếp tục dùng chiếc thìa không ngừng đảo thịt trong nồi, một bên khoe mắt liếc thấy Thẩm Kỳ đã bào sạch vỏ hai củ khoai tây, cầm dao bắt đầu thái.

Khiến Chu Tư Đồng kinh ngạc chính là, Thẩm Kỳ thái sợi khoai tây vừa dài vừa nhỏ, có thể nói là đạt đến trình độ đầu bếp chuyên nghiệp.

Sao hẳn có thể làm ra trình độ thái khoai tây tiêu chuẩn như vậy?

Chu Tư Đồng không hỏi. Nhưng thật ra cô cũng chẳng có hứng muốn biết. Cô chỉ không thích mắc nợ nhân tình cho nên mới muốn mời Thẩm Kỳ ăn một bữa thôi. Còn như Thẩm Kỳ rốt cuộc là người như thế nào, trước đây thế nào, sau này ra sao, tất cả những điều này cô đều không có hứng thú.

Ăn xong bữa com này, Thẩm Kỳ đi dương quang đạo của hắn, cô đi cầu độc mộc của cô*, không liên quan gì đến nhau.

() Dương quang đạo: con đường dẫn đến tương lai sáng lạn, đầy tiền đồ. Cầu độc mộc: cây cầu độc mộc, giản dị đơn sơ. => Đại ý là đường ai người đó đi*

Tuy là cô xuyên vào cuốn sách này, nhưng cô tuyệt đối sẽ không đi theo con đường giống như nguyên chủ.

Ngày mai cô chuyển lớp rồi, sau này cô chỉ tập trung đề thi vào một trường đại học tốt, ra trường thì tìm công việc tốt, mỗi ngày đều sống thật tốt. Còn cái gì mà Trần Oánh Oánh, Sở Khiêm, Thẩm Kỳ, Thẩm Tụng Viện, cứ để bọn họ đi theo nguyên tác, cô sẽ không chen vào giữa bọn họ. Hơn nữa tốt nhất là phải cách bọn họ thật xa.

Vì thế Chu Tư Đồng tay chân nhanh nhẹn tiếp tục nấu ăn, muốn mau chóng ăn xong bữa com này, rồi mau chóng tiễn Thẩm Kỳ đi.

Có Thẩm Kỳ ở bên cạnh hỗ trợ xắt rau, Chu Tư Đồng rất nhanh đã làm xong toàn bộ món ăn. Một đĩa thịt hấp, một đĩa khoai tây thái sợi chua cay, một đĩa trứng xào ớt, một bát canh trứng cà chua.

Tuy rằng đủ ba mận một canh, nhưng nghiêm túc mà nói không có món nào đặc biệt cả. Hơn nữa, cô lật tung phòng bếp cũng không tìm được ra rượu hay đồ uống nào khác.

Tuy là Chu Tư Đồng tự cảm thấy da mặt mình dày, nhưng lần này cũng không khỏi hơi hơi đỏ mặt.

Cuối cùng cô liền cầm hai cái chén trà, rót vào nước sôi để nguội, đứng lên nâng hai tay, vô cùng chân thành nói với Thẩm Kỳ: "Ngại quá, nhà không có rượu, chỉ đành lấy trà thay rượu, kính Thẩm tiên sinh một ly. Cảm ơn Thẩm tiên sinh hôm nay giúp đỡ."

Dứt lời, đem chén trà đặt bên môi, hơi ngẩng cổ lên, ực một hơi uống hết nước trong chén. Trên người cô còn mặc tạp dề, trán lấm tấm mồ hôi, hai gò má trắng như ngọc khẽ ửng đỏ, nhìn thế nào cũng chỉ là một cô gái nhỏ. Nhưng khi cô đầu uống nước lại hào khí vạn trượng*.

Thẩm Kỳ nhất thời cảm thấy, nếu trong chén trà hiện tại không phải nước, mà là một chén rượu đầy, chỉ sợ cô cũng sẽ giống như thế này, một hơi đều uống sạch?

Thẩm Kỳ liền cầm chén trà trước mặt, khẽ giọng cao trước mặt Chu Tư Đồng, đáy mắt có ý cười rất nhỏ: "Chu tiểu thư khách sáo rồi."

Sau đó cũng đem chén trà đặt bên môi, hơi ngẩng cổ, một hơi uống hết nước trong chén.

() Hào khí vạn trượng đại khái là hào sảng, phóng khoáng, không cầu nể.*

Chương 9: Chuyển lớp thành công

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: shpdam

Thẩm Kỳ là người ít nói, Chu Tư Đồng lại không có gì để nói với anh, cho nên sau khi uống xong chén nước kia hai người ai nấy đều trầm mặc ăn cơm.

Có điều, Chu Tư Đồng để ý thấy, Thẩm Kỳ lúc ăn đến món khoai tây sợi chua cay biểu tình trên mặt thay đổi rõ ràng. Đó là một loại biểu tình vừa kinh ngạc, vừa không thể tin lại có chút hoài niệm.

Người trầm ổn như Thẩm Kỳ phần lớn đã tu luyện đến cảnh giới "hi nộ ái ố" đều không thể hiện ra ngoài, núi lở đá vỡ cũng không kinh hãi, cho nên bỗng nhiên vẻ mặt hắn biến hoá phong phú như vậy, Chu Tư Đồng trong lòng cũng kinh ngạc.

Cô liền hỏi: "Món khoai tây sợi chua cay này có phải là không ngon không?"

Dù cho có không ngon thì cũng không cần thể hiện rõ ràng lên mặt vậy chứ?

Thẩm Kỳ khẽ lắc đầu: "Không phải, ăn rất ngon."

Nói xong anh ta lại gấp một đĩa khoai tây thái sợi. Dù không còn lộ ra vẻ mặt kinh ngạc cùng không tin nổi, nhưng đáy mắt anh ta dường như vẫn còn phảng phất một cảm giác hoài niệm.

Chu Tư Đồng cũng không hỏi gì nữa, hai người tiếp tục trầm mặc đến khi ăn xong bữa cơm. Sau khi ăn xong, Chu Tư Đồng lại một lần nữa cảm ơn Thẩm Kỳ vì đã giúp cô, Thẩm Kỳ lại khách sáo hai câu, sau đó lịch sự nói lời tạm biệt.

Chu Tư Đồng tuy rằng không nói rõ, nhưng trong lời nói cơ hồ đã có ý đuổi khách, anh đương nhiên không ở lại lâu.

Chu Tư Đồng cũng đương nhiên sẽ không giữ lại. Cô lịch sự lại xa cách tiễn Thẩm Kỳ ra cửa, ngay sau đó cô đóng cửa lại, về phòng thu dọn bát đĩa, chuẩn bị đi rửa bát.

Thời điểm cô đóng cửa, Thẩm Kỳ còn chưa xuống cầu thang. Nhìn thấy Chu Tư Đồng gấp gấp như vậy đã đóng cửa lại, anh hơi giật mình.

Cô gái này hình như rất không muốn tiếp xúc với anh, ngược lại cô cứ như chỉ ước cả đời từ nay không còn qua lại gì với nhau nữa. Nhưng vừa rồi chính mình còn ngồi cạnh cô ấy ăn một bữa cơm tối, nói như vậy, thật sự là làm khó cô rồi.

Thẩm Kỳ bật cười, khoe môi ý cười ý cười nhàn nhạt. Sau đó anh nhấc chân, chậm rãi đi xuống cầu thang.

Đây là khu chung cư cũ, vách tường hai bên cầu thang xám xịt, có chỗ lộp vôi còn bong ra, mấy cạnh cong lên. Đi đường bước chân hơi mạnh một chút, lộp vôi cong lên kia liền vỡ rơi rào rào xuống.

Trong cầu thang ánh đèn yếu ớt, Thẩm Kỳ chậm rãi đi xuống tầng.

Đèn hai bên đường của tiểu khu này cũng lờ mờ. Thẩm Kỳ đi chậm rãi, có thể nghe được tiếng kêu của những con côn trùng không tên vang lên trong hai bụi cỏ ven đường, còn có tiếng người nói chuyện trong mấy nhà xung quanh, tiếng của bộ phim đang chiếu trên TV, tiếng xoong nồi bát đĩa va chạm nhau. Trong không khí cũng lờ lững mùi thức ăn.

Chỗ anh ở tuyệt đối không có những mùi này, cũng không thể nghe được những âm thanh này, Thẩm Kỳ nhất thời cảm thấy có chút mới lạ.

Anh ngẩng đầu, xung quanh nhà nào cũng sáng đèn. Ánh đèn hoặc màu trắng hoặc màu cam, mà mỗi một chiếc đèn sáng chính là một hộ dân.

Sau đó anh bỗng dừng lại bước chân, quay đầu lại nhìn một cái. Đằng sau toàn nhà kia, chính ở tầng ba, căn phòng kia vẫn tối tăm không có ánh đèn.

Có lẽ cô đang rửa bát, chưa trở về phòng ngủ của mình.

Trong đầu anh bỗng nhiên nhớ tới, mới vừa rồi Chu Tư Đồng trên bàn cơm hai tay nâng chén trà, cùng anh nói lấy trà thay rượu, sau đó lại ngửa đầu, bộ dạng hào sảng một hơi uống hết sạch chén nước.

Khỏe môi nhện không được khẽ cong lên. Sau đó anh xoay người, bước nhanh ra khỏi tiểu khu.

Trước cổng lớn xe vẫn đang chờ. Lái xe chờ anh lên rồi lập tức khởi động máy.

Cầu vượt hai bên lên đèn rực rỡ, ánh đèn leo lét. Hơi lạnh của gió đêm xuyên qua cửa sổ xe hạ xuống một nửa một nửa.

Một đường yên tĩnh, rất nhanh đã về đến nhà. Lái xe dừng lại ở cửa biệt thự, Thẩm Kỳ đẩy cửa bước xuống.

Toàn bộ biệt thự đèn đuốc sáng trưng. Thẩm Kỳ đẩy cửa ra, rất nhanh có người giúp việc tiến lên cầm tây trang cho anh.

Thẩm Tụng Viện đang ngồi trên sofa, trong lòng thấp thỏm bất an.

Lúc trước Thẩm Kỳ chỉ bảo Lý Hạo đưa cô về, nhưng cũng không nói sẽ sẽ phạt cô thế nào. Hay lại muốn trừ tiền tiêu vặt của mình?

Giống như trên đầu đang treo một thanh đao, nhưng lại không biết được rốt cuộc đến bao giờ thanh đao này mới rơi xuống, cảm giác này thật sự vô cùng khó chịu. Cho nên vừa nhìn thấy Thẩm Kỳ vào cửa, Thẩm Tụng Viện cả người liền từ trên sofa nhảy lên, đi thẳng vào vấn đề liền hỏi: "Anh, lần này anh định phạt em thế nào vậy?"

Sống hay chết, nói thẳng một câu đi. Đừng làm cho mình cứ phải chờ đợi lâu như vậy chứ.

Thẩm Kỳ nhìn cô một cái. Giống như ảo giác vậy, Thẩm Tụng Viện lại cảm thấy trong mắt anh mờ hồ có chút thoải mái cùng thoải mái.

Thẩm Tụng Viện ngắt ngắt cả người.

Anh trai bị mình chọc giận đến ngốc luôn rồi à? Trong ấn tượng của cô, trên mặt anh rất ít khi có thần sắc nhẹ nhàng thoải mái như vậy.

Nhưng Thẩm Kỳ không đáp lời cô, chỉ hỏi: "Ăn cơm chưa?"

"Vẫn chưa." Thẩm Tụng Viện lắc đầu, "Em chờ anh về cùng ăn."

"Anh ăn rồi, em tự ăn đi."

Thẩm Kỳ nói xong câu đó lúc sau, liền nhấc chân lên lầu.

Thẩm Tụng Viện lại ngầy ngẩn cả người.

Anh cô không thích ăn bên ngoài, trừ khi là xã giao cần thiết, nếu không đều sẽ về nhà ăn cơm. Nhưng vừa rồi cô đã hỏi qua Lý Hạo, hôm nay anh ấy không có công chuyện xã giao gì mà.

Thẩm Tụng Viện ăn bữa cơm tối này mà lòng không yên. Sau khi ăn xong cô lên tầng, do dự một lúc rất lâu mới gõ cửa phòng Thẩm Kỳ.

Sau khi nghe được bên trong truyền ra hai chữ *vào đi* cô mới đẩy cửa ra đi vào.

Phòng ngủ của Thẩm Kỳ tương đối đơn giản, chỉ có ba màu trắng đen xám cơ bản. Trên kệ sách đặt một chậu trầu bà vàng, dây leo thật dài rủ xuống.

Thẩm Tụng Viện liếc mắt một cái liền nhìn thấy Thẩm Kỳ đang ngồi sau bàn làm việc dùng máy tính, chỉ để lại bóng lưng.

Nhưng dù cho Thẩm Kỳ chỉ quay lưng lại phía cô, Thẩm Tụng Viện vẫn cảm thấy tâm như nổi trống, lòng bàn tay mướt mồ hôi.

Cô hít sâu ba cái, lại tự cổ vũ trong lòng, sau đó mới xui mặt đi qua.

Thẩm Kỳ đang chơi *Đấu địa chủ**. Thẩm Tụng Viện trong lòng âm thầm trào phúng, anh cô đúng là lão cán bộ, một chút thú vị cũng không có. Rõ ràng cũng là du học sinh tinh anh, lại là chủ tịch trong công ty của gia tộc, là người cầm thực quyền, nhưng gần đây năm cô cũng chỉ thấy anh chơi mỗi một trò này, những trò chơi khác chưa bao giờ đụng đến.

() Đấu địa chủ - Đây là một trong những trò chơi bài phổ biến nhất được chơi ở Trung Quốc. Được mô tả là dễ học nhưng khó thành thạo, đòi hỏi tư duy toán học và chiến lược cũng như thực hiện kế hoạch cẩn thận*

Anh ấy rốt cuộc có phải người hiện đại không vậy?

Mang theo châm chọc như vậy, Thẩm Tụng Viện đứng cạnh Thẩm Kỳ, mở miệng kêu một tiếng *anh*.

Thẩm Kỳ ừ một tiếng, không nhìn cô, ngón tay thon dài cầm con chuột màu trắng, ngón trỏ nhẹ nhấn chuột trái, bình tĩnh bỏ xuống quân Joker của mình.

Một kích cuối cùng, chiến thắng. Sau đó anh mới xoay người nhìn về phía Thẩm Tụng Viện.

Anh đang mặc một chiếc áo khoác len màu vàng, quần ở nhà màu xám, đeo mắt kính vuông có dây bạc. Tóc mới vừa gội xong, còn chưa lau khô hết, phần tóc ướt hơi cong cong, nhìn tội nhỏ mềm mại, có chút tán loạn.

Bộ dạng này thoạt nhìn thực thoải mái, cũng thực gần gũi dịu dàng, nhưng Thẩm Tụng Viện trong lòng ngực vẫn phập phồng bất an.

"Anh," không đợi anh mở miệng, cô chủ động nhận sai trước, "Em sai rồi."

Cho nên có thể không phạt nữa không?

Nhưng kết quả hiển nhiên vẫn là không được.

"Ba tháng tiền tiêu vật."

Thẩm Tụng Viện bị thương kêu một tiếng.

Cô thà bị anh mắng, hay đánh cũng được, chỉ cần đừng cắt tiền tiêu vật của cô. Cô đã quen tiêu tiền như nước, tiền tiêu vật này một lần trừ là một ngày chết đi. Hơn nữa vì cái gì mỗi lần cô gây chuyện đều bị Thẩm Kỳ trừ tiền tiêu vật? Đối một phương pháp trừng phạt khác được không?

Mặc dù ngày thường trong lòng cô e sợ Thẩm Kỳ, nhưng có cái gọi là chó cùng rứt giậu, vì thế hôm nay cô liền bùng phát.

Xoay người ngồi trên giường anh, cô oán hận kháng nghị: "Thẩm Kỳ, anh không thể mỗi lần như vậy đều trừ tiền tiêu vật của em. Em sẽ rách mề."

"Đứng dậy." Giọng Thẩm Kỳ nghe vẫn bình tĩnh, nhưng lại khiến người ta kính sợ.

Thẩm Tụng Viện mông như bị lửa đốt, vội vàng đứng lên khỏi giường anh.

Vừa giận liền quên mất anh cô từ nhỏ đã có thói quen thích sạch sẽ, ghét nhất là người khác chạm vào đồ của mình. Kể cả cô là em gái anh cũng không được chạm.

Thẩm Tụng Viện ngẩng đầu, có chút sợ hãi lên nhìn Thẩm Kỳ một cái.

Thẩm Kỳ trên mặt vô cùng bình tĩnh, cũng không có vẻ gì là tức giận, nhưng Thẩm Tụng Viện vẫn cảm thấy lo sợ.

"Anh," Thẩm Tụng Viện nghĩ nghĩ, nàng chỉ có thể đánh bài thân tình, "Em là em gái anh mà. Em gái duy nhất của anh đấy. Anh có thể đừng đối xử tàn nhẫn với em như vậy được không?"

Thẩm Kỳ không dao động, chỉ nói: "Sau này không được gây khó dễ cho Chu Tư Đồng."

"Anh sao lại để ý cậu ta như vậy?" Thẩm Tụng Viện cảm thấy bản thân sắp tức điên, "Anh có thể để tâm đến em gái duy nhất của anh nhiều hơn chút được không?"

Trước kia cô làm sai tuy rằng Thẩm Kỳ cũng vẫn trừ tiền tiêu vật, nhưng nhiều nhất mỗi lần cũng chỉ trừ mười ngày thôi, không giống như bây giờ, trực tiếp lấy đơn vị "tháng" để trừ.

Thẩm Kỳ vẫn không dao động, chỉ bình tĩnh tuyên bố: "Về sau nếu em lại gây khó dễ cho Chu Tư Đồng, chờ sang năm em đi du học, anh sẽ chi giải quyết tiền học phí, còn sinh hoạt phí thì mặc kệ em."

Thẩm Tụng Viện thật muốn quý anh: "Anh cho rằng ai cũng như anh à?"

Thẩm Kỳ lúc trước đi du học, rõ ràng trong nhà cho tiền sinh hoạt rất thoải mái, nhưng là anh một đồng cũng không dùng, ngược lại chỉ dựa vào năng lực bản thân để giải quyết sinh hoạt phí, cuối cùng thậm chí là cả học phí.

Lúc học đại học trong nước anh không chỉ tự làm chủ tài chính, còn làm vài hạng mục phần mềm máy tính, sau này ra nước ngoài du học còn tự mình phát triển vài phần mềm nhỏ. Thẩm Tụng Viện đối với việc này rất tin tưởng, nếu không phải vì công ty của gia tộc, dựa vào năng lực của Thẩm Kỳ, anh ấy hoàn toàn có thể tự mở một công ty của riêng mình, đến cuối cùng cũng tuyệt đối sẽ phát triển mạnh mẽ.

Thẩm Kỳ không để ý tới cô, lại xoay người đi chơi đầu địa chủ.

Thẩm Tụng Viện không thể làm gì, chỉ có thể uể oải xoay người trở về phòng của mình.

Cả đêm cô đều nghĩ đến một vấn đề, sao cô lại nghe ra trong lời nói của anh mình đối với Chu Tư Đồng rất có ý tứ muốn bảo vệ? Thật vô lý. Nhiều năm như vậy cô chưa từng thấy anh trai bảo vệ bất kỳ người con gái nào. Bao gồm cả Trần Ánh Ánh. Tuy rằng từ nhỏ Trần Ánh Ánh luôn đi sau anh mình ôn nhu mềm mại gọi anh là Kỳ ca ca, nhưng anh ấy cũng chẳng mấy khi để ý đến cô ta. Sao đến Chu Tư Đồng này thì lại.....

Anh cô hình như hôm nay mới là lần tiên nhìn thấy Chu Tư Đồng mà? Nhưng sao trong lời nói lại có phần bảo vệ cho Chu Tư Đồng như vậy?

Thẩm Tụng Viện nghĩ trăm lần cũng không ra, cả đêm cũng không thể ngủ ngon.

Sáng hôm sau Thẩm Tụng Viện chen chúc trên xe buýt đến trường, đến phòng học liền buồn ngủ gục xuống bàn.

Bỗng nhiên thấy hàng phía trước Tề Tư Tư lúc này quay đầu nói với cô: "Ồi, mình nghe nói có học sinh bên lớp Tự nhiên muốn chuyển đến lớp chúng ta."

"Bạn ta có bệnh không thế?" Thẩm Tụng Viện nâng lên mí mắt liếc tề tư tư liếc mắt một cái, "Đã đến năm cuối rồi còn muốn chuyển lớp? Còn cho mình là thiên tài à? Học lớp Tự nhiên không nổi, đến lớp Xã hội là có thể một bước lên trời chắc?"

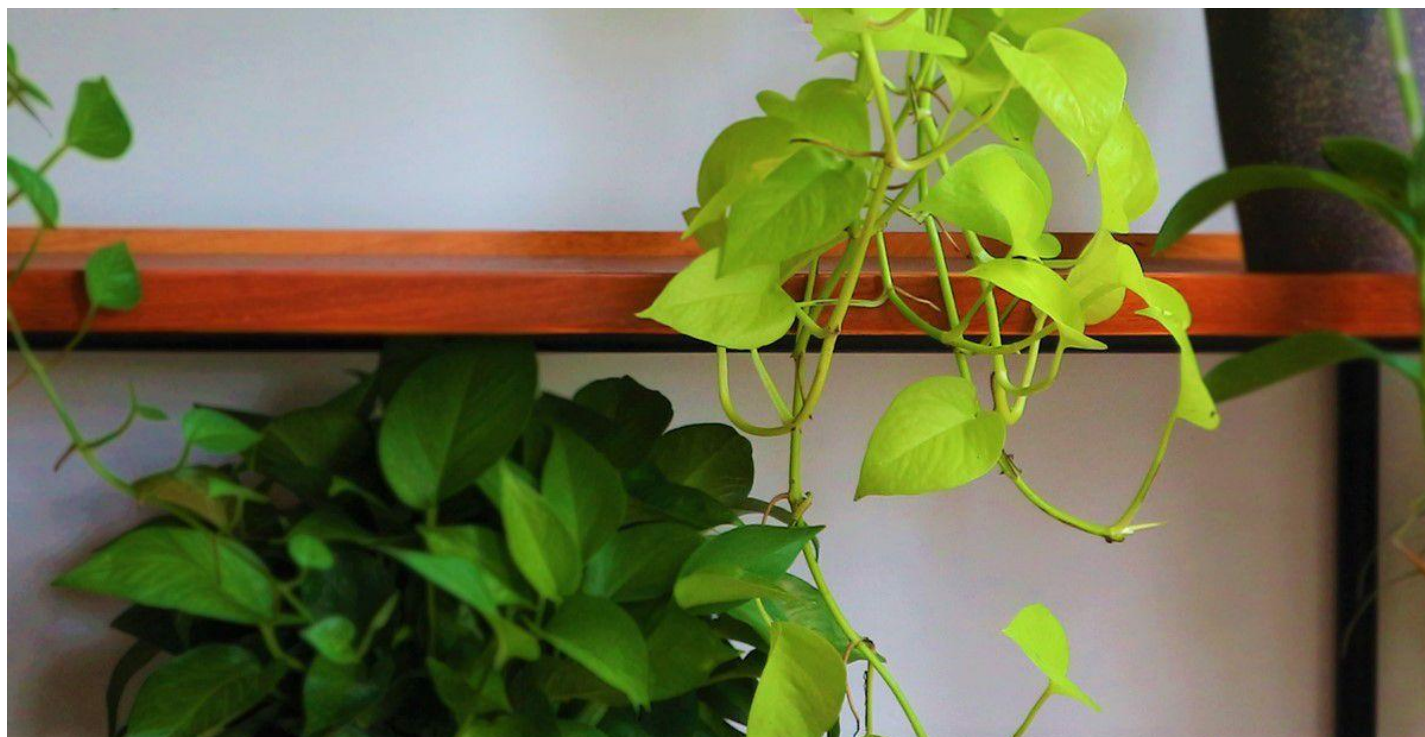
Tề Tư Tư cũng phụ họa theo.

Lát sau chuông vào học vang lên.

Tiết đầu tiên là môn Ngữ văn của cô chủ nhiệm - Ngô Nhã Lệ

Trầu bà vàng (bên Trung gọi là Lục La)

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Nhiệt tình tiếp đãi

Editor: shpdam

Chu Tư Đồng sáng dậy sớm nấu cơm rồi đi học.

Đến trường cô cũng không vào lớp 3.1, mà trực tiếp tới văn phòng tìm Ngô Nhã Lệ.

Tối hôm qua Thẩm Kỳ đã nói, hôm nay cô có thể trực tiếp đến lớp Xã hội báo danh, đối với chuyện này cô rất có niềm tin.

Thẩm Kỳ từ lời nói đến hành động đều khiến người khác cảm thấy đáng tin cậy, chính là một lời hứa đáng giá ngàn vàng.

Tối cửa văn phòng, cô liền gõ cửa, nghe được bên trong có người nói *vào đi* mới đẩy cửa ra bước vào phòng.

Ngô Nhã Lệ và Trương Văn Kiệt đều ở trong văn phòng, còn có thêm một người mà cô không biết. Hơn nữa Ngô Nhã Lệ cùng Trương Văn Kiệt đều đang đứng, chỉ có người kia là ngồi.

Chu Tư Đồng thật nhanh nhẹn lướt qua người đó.

Tuổi chừng năm mươi. Bụng to, trán hói, mặt béo tròn lại trắng. Có điều đáng vẻ trông rất hiền từ.

Nhìn thấy Chu Tư Đồng bước vào, Ngô Nhã Lệ quay sang người kia cung kính nói: "Hiệu trưởng, đây chính là em Chu Tư Đồng."

Người đàn ông này thì ra là là Hiệu trưởng? Chu Tư Đồng trong lòng cũng có kinh ngạc. Nhưng cô vẫn là đứng thẳng thân mình, rất lễ phép nói một tiếng: "Chào thầy Hiệu trưởng."

Hiệu trưởng họ Trương, tên Duệ Đức. Thấy Chu Tư Đồng chào hỏi mình, ông thế mà đứng dậy khỏi ghế, còn định tiến đến bắt tay với cô.

Chu Tư Đồng giắt mình, theo bản năng lùi lại hai bước.

Vì thế tay Trương Duệ Đức vừa đưa ra lại rụt trở lại, vẻ mặt tươi cười có thể nói là nhân từ: "Bạn học Chu phải không? Chuyện em muốn chuyển lớp thầy đã biết. Đây là cô giáo Ngô chủ nhiệm lớp Xã hội, thầy đã nói chuyện với cô ấy rồi, đợi lát nữa em có thể trực tiếp đến học lớp Xã hội."

Xong ông lại quay đầu nói với cô giáo Ngô: "Em Chu hai năm trước đều học ban lớp Tự nhiên, bây giờ vừa mới chuyển đến lớp Xã hội các cô, sau này cô cần chỉ dạy em ấy nhiều hơn."

Ngô Nhã Lệ vội vàng đáp ứng: "Hiệu trưởng yên tâm."

Trương Văn Kiệt cũng ở bên cạnh góp vui, chỉ nói Chu Tư Đồng là học sinh ngoan ngoãn chăm chỉ, cô bé bỗng nhiên muốn chuyển đến lớp Xã hội ông cũng không ngờ. Có điều nếu đây là mong muốn của Chu Tư Đồng, ông cũng chỉ có thể tôn trọng vân vân mây mây. Lại đùa với Ngô Nhã Lệ nói Chu Tư Đồng tiền đồ vô lượng, cô đúng là vớt được bảo bối rồi, không chừng Chu Tư Đồng chuyển đến lớp cô sẽ một nước lên mây, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người vân vân. Làm Chu Tư Đồng ở bên cạnh nghe được toàn thân đều nổi da gà.

Mà Trương Duệ Đức ngồi cạnh nghe bọn họ nói một hồi, sau đó cũng gật gù, lại quay sang cười tủm tỉm nói chuyện với Chu Tư Đồng.

Chu Tư Đồng bối rối không rõ đây là tình huống kiểu gì. Chỉ là chuyển lớp thôi, vậy mà còn huy động cả Hiệu trưởng đại nhân tự mình đến gặp? Hơn nữa cả lời nói và thái độ đối với cô lại còn nhiệt tình thế này? Còn có Trương Văn Kiệt cùng Ngô Nhã Lệ so sánh với thái độ hôm qua đúng là thay đổi 360 độ.

Có điều trong lúc nói chuyện sau đó Chu Tư Đồng đã hiểu được chuyện gì xảy ra.

Thì ra hôm qua Thẩm Kỳ trực tiếp gọi điện cho Bộ trưởng bộ Giáo dục. Bộ trưởng liền gọi ngay cho Trương Duệ Đức, đốc thúc muốn ông ta nghiêm túc làm việc này. Trương Duệ Đức nào dám không nghe theo Bộ trưởng đại nhân nói? Hơn nữa ông tự mình nghiền ngẫm, có thể làm Bộ trưởng đại nhân dễ bụng như thế tất nhiên là người có quan hệ chặt chẽ, cho nên sáng sớm nay ông liền

mau mau mãi mãi đến gặp Chu Tư Đồng.

Đương nhiên, thái độ Trương Duệ Đức đối với Chu Tư Đồng nhiệt tình như vậy, Trương Văn Kiệt cùng Ngô Nhã Lệ nào dám nhân mặt nói chuyện với cô?

Bị Trương Tuệ Đức nhiệt tình "tiếp kiến" xong, lúc sau Chu Tư Đồng liền đi theo Ngô Nhã Lệ đến lớp Xã hội.

Bởi vì phần lớn người lớn đều mê tín tin câu như sau: "Học giỏi toán lý hóa, đi khắp thiên hạ đều không sợ", cho nên dù cho trường cấp ba XX khối cuối cấp có tổng cộng mười lớp, nhưng lớp Xã hội thì chỉ có đúng một, cũng chính là lớp 3.10.

Vào lớp 3.10, Ngô Nhã Lệ đứng trên bục giảng, giới thiệu Chu Tư Đồng với cả lớp. Mà Chu Tư Đồng thì đứng một bên, trong suốt quá trình đều hơi cúi đầu, bày ra bộ mặt than*.

() Mặt than - mặt liệt, mặt không biểu tình, không thể hiện cảm xúc, không tươi cười hay nói chuyện.*

Ngô Nhã Lệ cuối cùng cũng giới thiệu xong, Chu Tư Đồng nghe cô nói: "Bạn học Chu, sau này em ngồi cạnh bạn học Thẩm đi."

Chu Tư Đồng nghe vậy ngẩng đầu, theo ánh mắt nhìn qua.

Cô cũng sững sốt một chút, nhưng sau đó lại tiếp tục khôi phục mặt than, đeo cặp sách đến ngồi ở vị trí trống bên cạnh Thẩm Tụng Viện.

Một tiết Ngừ vẫn Chu Tư Đồng đều rất nghiêm túc, còn Thẩm Tụng Viện lại đứng ngồi không yên, thỉnh thoảng ánh mắt còn nhìn trộm Chu Tư Đồng. Nhưng người kia vẫn như cũ ngồi nghiêm chỉnh, sắc mặt bình tĩnh đang nghe giảng.

Chờ đến khi chuông hết giờ vang lên, Ngô Nhã Lệ cầm giáo án bước ra khỏi cửa phòng học, Thẩm Tụng Viện liền xoay người, đối mặt với Chu Tư Đồng, trợn mắt lên hỏi: "Chu Tư Đồng, mày sao lại chuyển đến lớp Xã hội?"

Ngồi ở trước bọn họ là Tề Tư Tư vốn định cùng bạn mới lần la làm quen trò chuyện, nhưng bỗng nhiên nghe Thẩm Tụng Viện nói vậy liền không dám nữa.

Thẩm Tụng Viện quen bạn học mới này à? Hơn nữa nghe thái độ trong lời nói của cậu ta, chắc hai người này có va chạm.

Nhưng Chu Tư Đồng mặc xác Thẩm Tụng Viện, lấy sách Địa lý ra đọc.

Mặc dù kiếp trước trước khi xuyên qua cô vừa trải qua kỳ thi đại học, nhưng thực ra một năm cuối cấp kia cô đều bò bê, có mấy kiến thức đã quên mất, cô phải tranh thủ bổ sung thêm.

Thời gian vô cùng gấp gáp, cô không rảnh cùng Thẩm Tụng Viện tranh chấp mấy chuyện nhỏ nhặt kia. Hơn nữa nàng tin tối qua sau khi Thẩm Kỳ trở về chắc chắn đã cảnh cáo Thẩm Tụng Viện, dù hiện tại Thẩm Tụng Viện nhìn thấy cô trong lòng có tức giận nhưng chắc hẳn cũng không dám làm gì cô.

Vì vậy Chu Tư Đồng vô cùng bình tĩnh. Cô không hề lo sợ.

Rốt cuộc có người anh nghiêm khắc như Thẩm Kỳ cũng chưa chắc đã là chuyện may mắn gì.

Mà Thẩm Tụng Viện nhớ đến mấy lời tối qua Thẩm Kỳ nói cô liền kinh sợ.

Kẻ thù ngay trước mặt nhưng lại không thể động đến dù chỉ đầu ngón tay. Tất nhiên, dù có muốn động đầu ngón tay, cô cũng không phải đối thủ của Chu Tư Đồng. Chuyện hôm qua trong nhà vệ sinh còn rõ ràng trước mắt. Nhưng ngay cả mắng cô cũng không dám. Nhờ đâu để Thẩm Kỳ biết được, anh ấy thật sự có thể nhẫn tâm đưa cô ra nước ngoài học rồi mặc kệ phí sinh hoạt của cô.

Chẳng lẽ đến lúc đó cô thật sự phải đi làm rửa bát đĩa làm phục vụ để trang trải sinh hoạt phí ư?

Cho nên Thẩm Tụng Viện chỉ có thể hung hăng trừng mắt với Chu Tư Đồng, tức đến nổi ngực phập phồng kịch liệt, nhưng cuối cùng đến một câu cũng không nói được.

Mà Chu Tư Đồng nhìn thấy ánh mắt như muốn giết người của cô cũng vẫn bình tĩnh như trước. Đến cả mí mắt cũng không nhếch một cái, chân chính đạt đến cảnh giới bất kể gió tây nam bắc đông, ta vẫn lù lù bất động.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Bàn tán xôn xao

Editor: shpdam

Hiện tại cả lớp 3.1 ai cũng biết chuyện Chu Tư Đồng chuyển đến lớp Xã hội.

Mọi người sôi nổi suy đoán có phải Chu Tư Đồng đầu óc có vấn đề rồi không? Đã đến thời điểm mấu chốt như vậy rồi, cậu ta còn muốn chuyển lớp? Như vậy bao nhiêu công sức học hai năm qua đều thành công cốc hết à.

Ngay lập tức có người đoán, là vì ngày đó mọi người nói Chu Tư Đồng chép bài tiếng Anh của Trần Oánh Oánh, cậu ta trong lòng nổi giận, cảm thấy mất mặt nên mới chuyển lớp.

Mọi người liền xôn xao, ngày đó Chu Tư Đồng làm tiếng Anh được điểm tuyệt đối, mà Trần Oánh Oánh mới được 92 điểm. Theo lý mà nói, nếu Chu Tư Đồng chép của Trần Oánh Oánh thì cũng chỉ được 92 điểm, làm sao đến mức được 100 điểm.

Lại có người nói, ngày đó cũng không thấy Trần Oánh Oánh ra mặt nói giúp. Ngược lại khi mọi người nói Chu Tư Đồng như vậy Trần Oánh Oánh lại chỉ cúi đầu không nói gì.

Nhất thời có người dùng ánh mắt không có ý tốt nhìn Trần Oánh Oánh.

Trần Oánh Oánh tuy rằng đáng về thanh thuần nhu nhược khiến nam sinh yêu thích, nhưng lại có rất nhiều nữ sinh không ưa bộ dạng đó.

Trần Oánh Oánh đương nhiên nghe được mấy lời này. Nhưng cô ta cũng không nói gì, chỉ cúi đầu. Hai tay đang đặt trên đầu gối nắm chặt lại.

Sau đó lại có người lên tiếng, Chu Tư Đồng không phải cũng rất lợi hại sao. Chủ nhiệm lớp chúng ta là người hẹp hòi như vậy, mà Chu Tư Đồng muốn chuyển lớp ông ta lại đáp ứng? Đây khác gì công khai và mặt? Hơn nữa chủ nhiệm lớp Xã hội cũng đáp ứng? Nửa đường xoay ngoắt từ lớp Tự nhiên sang lớp Xã hội, chẳng nhẽ không sợ điểm trung bình của lớp bị kéo xuống.

Lập tức liền có nam sinh thần thần bí bí đến buôn chuyện, nói là sáng hôm nay hắn nhìn qua cửa sổ văn phòng. Thấy không chỉ có Trương Văn Kiệt, Ngô Nhã Lệ cùng Chu Tư Đồng trong văn phòng mà còn có cả thầy Hiệu trưởng. Hơn nữa lúc Hiệu trưởng thấy Chu Tư Đồng đi vào còn đứng lên, lời nói thái độ khi đó đối với cô cực kì thân thiết, toàn bộ quá trình đều mang theo nụ cười trên mặt.

Mọi người nhất loạt chấn kinh, sôi nổi suy đoán lai lịch sau lưng Chu Tư Đồng là gì. Chỉ là chuyển lớp thôi, thế nhưng lại khiến cả Hiệu trưởng tự mình ra gặp mặt?

Thật là không thể trông mặt mà bắt hình dong, Chu Tư Đồng ngày thường lúc làm gì cũng âm thầm lặng lẽ, lẽ nào sau lưng cậu ta có gia thế khủng?

Ngay lập tức có người chột dạ nhớ ra trước đây mình từng đắc tội với Chu Tư Đồng, định lát nữa đi tìm Chu Tư Đồng lời kéo quan hệ.

Những người khác đều sôi nổi tán thành. Nhất thời mọi người đều lấy Chu Tư Đồng làm đề tài bàn tán, lại ngồi suy đoán về gia thế bối cảnh nhà cô.

Trần Oánh Oánh từ lúc nghe bọn họ nói về mình chuyện bài thi đã cảm thấy không dễ chịu gì, bây giờ lại thấy bọn họ tâng bốc Chu Tư Đồng như vậy, trong lòng lại càng không thoải mái.

Vừa đúng lúc nữ sinh ngồi trước mặt quay đầu hỏi cô ta liệu có biết gì về lai lịch của Chu Tư Đồng hay không, vì thế Trần Oánh Oánh suy nghĩ một chút, liền nhỏ giọng nói: "Chuyện nhà cậu ấy mình có biết một chút. Ba cậu ấy là công nhân xây dựng, nhưng bởi vì thao tác phạm lỗi nên mới ngã từ mái nhà xuống mà chết. Mẹ cậu ấy là nhân viên bán hàng trong cửa hàng giày XX ở trung tâm thương mại. Hồi hè mình có đến chỗ mẹ cậu ấy làm mua một đôi giày, mẹ cậu ấy còn quỳ trên đất đôi giày cho mình nữa."

Cô ta vừa nói ra mấy câu này cả lớp ai ai cũng đều cảm nín.

Nói vậy là sau lưng Chu Tư Đồng kia cũng không có cái gì gọi là gia thế trâu bò vững chắc? Vậy cậu ta làm thế nào mà được chuyển lớp, còn nữa, Hiệu trưởng đại nhân lại còn thân thiện thiết thiết nói chuyện với cậu ta như vậy làm gì?

Trước đó mọi người trong lớp thảo luận chuyện của Chu Tư Đồng, Sở Khiêm vẫn luôn im lặng làm bài tập. Nhưng lúc này nghe được Trần Oánh Oánh nói, tay đang cầm bút chợt dừng lại.

Hắn quay đầu nhìn Trần Oánh Oánh một cái.

Trần Oánh Oánh vẫn là đáng vẻ uyển chuyển xinh đẹp như vậy, đôi mắt to tròn trong trẻo như hồ nước mùa thu, tràn đầy vẻ hồn nhiên vô tội.

Sở Khiêm sau đó liền thu lại ánh mắt, tiếp tục cúi đầu im lặng làm bài.

Nhưng trong lòng hắn lại có vài phần cảm thấy kỳ lạ.

Ngày hôm qua chính mình mới thấy tai nghe Ngô Nhã Lệ cự tuyệt chuyển lớp của Chu Tư Đồng, Trương Văn Kiệt còn ở gần đấy biểu tình không vui vẻ. Tại sao chỉ sau một đêm, chẳng những thái độ của Ngô Nhã Lệ và Trương Văn Kiệt đối với Chu Tư Đồng có chuyển biến lớn, mà ngay cả hiệu trưởng cũng tự mình đến gặp Chu Tư Đồng?

Tối hôm qua Chu Tư Đồng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

*

Sau khi được người nào đó cổ ý tuyên dương, sự thật về Chu Tư Đồng có bố là công nhân xây dựng vì phạm lỗi trong thao tác nên ngã chết, mẹ chỉ là nhân viên bán giày ở trung tâm thương mại rất nhanh đã truyền đến lớp Xã hội, nhất thời tất cả bạn học đều biết được chuyện này.

Đều là đám trẻ con chaoai chaoai, ai mà không có lòng hư vinh. Huống chi gia cảnh những học sinh khác trong trường đa phần đều không phú thì quý, cùng lắm cũng là khá giả, cho nên Chu Tư Đồng gia cảnh có thể nói là nghèo khó bị kẹp giữa một đám như vậy tự nhiên trở thành kẻ lạc loài.

Học sinh lớp Xã hội vốn đối với chuyện năm cuối mới chuyển lớp liền cảm thấy hiếm lạ, đã sớm đã ồn ào huyền ảo suy đoán chuyện của cô. Hiện tại bỗng dưng lại nghe được tin tức bùng nổ như vậy, còn không nhiệt tình tám chuyện? Nhất thời đều lời ra lời vào, mà mọi người trong lớp Xã hội đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Chu Tư Đồng.

Nhưng Chu Tư Đồng vẫn rất ôn. Cô ngày nào cũng như ngày nào, đến giờ thì vào lớp học, nghiêm túc nghe giảng bài, nghỉ giải lao thì đọc sách, làm năng bài tập, tan học đeo cặp về nhà, để lại cho mọi người một bóng lưng lạnh lùng tiêu sái. Cứ như chưa từng nghe thấy những lời bàn tán kia, cũng tự động bỏ qua những ánh mắt nhìn cô như kẻ quái dị.

Có điều từ lúc cô chuyển lớp đến giờ vẫn luôn trầm mặc ít nói, quanh thân tỏa ra khí lạnh, nhìn qua chính là giống mấy kẻ thích bắt nạt người khác. Cho nên dù cho mọi người trong lớp đối với Chu Tư Đồng là tò mò hay là coi thường, cũng chỉ dám ở trong tối ỉ râm thảo luận chuyện liên quan đến cô. Khi nhìn cũng chỉ dám nhìn liếc qua một cái, sau đó lại nhanh chóng thu về, dù sao cũng tuyệt đối không dám đứng trước mặt cô lớn tiếng nói những chuyện này.

Thật sự là nhìn Chu Tư Đồng như vậy, chỉ sợ nếu có người dám can đảm chọc cậu ta khó chịu, sau một giây cậu ta liền cho người đó một cái tát. Kẻ yếu mới dễ bắt nạt, đối với một tảng đá như vậy, bọn họ cũng không dám lấy trứng chọi đá.

Mà mấy lời họ nói Thẩm Tụng Viện đương nhiên cũng nghe được. Cô lúc ấy vừa nghe đã muốn phát nổ.

Mẹ nó, lời này rốt cuộc là ai truyền ra vậy? Không phải chuyện mẹ Chu Tư Đồng là nhân viên bán giày chỉ có mình cô biết thôi sao, vậy mà bây giờ mấy chuyện liên quan đến Chu Tư Đồng đều tràn ngập trong trường, cũng đâu phải mình truyền ra.

Còn tưởng bản thân là người duy nhất nắm giữ được bí mật cực kì quan trọng, cuối cùng một sáng tinh dậy lại phát hiện bí mật quan trọng đã trở thành chuyện ngay cả người qua đường cũng biết, mà người phát tán lại không phải mình mới tức chết. Con mẹ nó, cô còn chưa được ném trái cảm giác hưng phấn khi tiết lộ bí mật của người khác đâu.

Thẩm Tụng Viện vốn là cực kì không chào đón Chu Tư Đồng, cho nên đã nhiều ngày Chu Tư Đồng ngồi cùng bàn với cô nhưng hai người vẫn chưa từng nói với nhau lấy một câu.

Trong lớp đầu là hai bàn học xếp sát cạnh nhau, nhưng vì bạn cùng bàn của Thẩm Tụng Viện tạm thời ra nước ngoài, nên bàn bên cạnh cô liền để trống. Như vậy tương đương với việc một mình cô được chiếm hai cái bàn, tùy tâm tính tùy thời điểm thích đặt mông ngồi ghế nào cũng được. Cho đến khi Chu Tư Đồng chuyển đến.

Lúc ấy cô đang ngồi bàn bên trong cạnh cửa sổ, sau đó Chu Tư Đồng theo lẽ thường sẽ ngồi bên ngoài gần lối đi. Mà từ đó trở đi, Chu Tư Đồng liền mặc định bàn bên ngoài này chính là lãnh địa của mình.

Cô đã mặc định như vậy Thẩm Tụng Viện cũng không dám phản kháng. Phản kháng thế nào? So nắm đầm chắc chắn không lại Chu Tư Đồng, quyền lực kinh tế thì đều nằm trong tay anh trai, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi vào tình trạng cạn kiệt lương thực. Cho nên Thẩm Tụng Viện chỉ có thể bắt đầu đi thỏa hiệp.

Chỉ là ngồi ở thật sự rất bất tiện. Bởi vì muốn ra ngoài thì phải nhờ Chu Tư Đồng nhường đường cho.

Nhưng cô lại không muốn nói chuyện với Chu Tư Đồng.....

Có điều cũng may, Chu Tư Đồng bây giờ ngược lại khá hiền lành, chưa từng có ý gây khó dễ cho cô. Mỗi lần thấy mình đứng lên, cậu ta đều không nói một câu liền đứng dậy nhường đường cho mình đi ra hoặc đi vào.

Lâu dần, Thẩm Tụng Viện khó tránh khỏi cảm thấy, ấy, Chu Tư Đồng này, thực ra cũng không tệ lắm.

Sau này lại biết được chuyện của ba mẹ Chu Tư Đồng.

Tuy rằng hiện tại Thẩm Tụng Viện vẫn không phải rất chào đón Chu Tư Đồng, nhưng cô cảm thấy cái nòi này không thể dễ dàng đội được*. Chu Tư Đồng trong lòng chắc chắn cho rằng chuyện của ba mẹ cậu ta là mình nói ra, cô cảm thấy mình nên giải thích lại với Chu Tư Đồng mới được.

(*) Đội nôi: bị vu khống, đổ vò thay người khác hoặc nhận tội, nhận trách nhiệm khi làm sai.

Xem như vì mấy ngày này cậu ta chưa từng gây khó dễ cho mình mấy chuyện mình đi ra đi vào là tốt rồi.

Vì thế chờ đến hết tiết Chính trị, Thẩm Tụng Viện liền quay sang nhìn Chu Tư Đồng.

Tiết sau là tiết Địa lý. So ra trong các môn học Chu Tư Đồng kém nhất môn Địa lý, cho nên tranh thủ còn chưa đến giờ cô liền lấy sách ra đọc trước để chuẩn bị bài.

Thẩm Tụng Viện quay đầu nhìn cô một hồi, lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tháng mười thu vàng, bầu trời xanh thăm, tia nắng vàng nhàn nhạt. Thời tiết như vậy thật đẹp.

Cô điều cô vẫn ngại chủ động mở miệng với Chu Tư Đồng. Như vậy chẳng phải là cô đang nhận thua trước Chu Tư Đồng hay sao?

Thẩm Tụng Viện mím môi, trong lòng giằng co một hồi. Cuối cùng cô liền duy trì tư thế nghiêng đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, không nhìn Chu Tư Đồng, lúng túng nói: "Tôi tuy không ưa cậu, nhưng chuyện ba mẹ cậu không phải là tôi nói ra."

Tuy rằng nói một câu không đầu không đuôi, cũng không chỉ mặt gọi tên, nhưng Thẩm Tụng Viện biết Chu Tư Đồng chắc chắn nghe hiểu.

Nhưng kết quả đợi đến nửa ngày, Chu Tư Đồng cũng chỉ nhẹ nhàng nói: "Úm."

Thẩm Tụng Viện liền mất hứng.

Người có địa vị cao như mình đã nhân nhượng mở miệng giải thích với Chu Tư Đồng, vậy mà Chu Tư Đồng lại chỉ "Úm" một tiếng, vậy là có ý gì?

Vì thế cô ngay lập tức phát nổ. Đột nhiên quay đầu trừng mắt với Chu Tư Đồng, hỏi: "Chu Tư Đồng cậu như vậy là có ý gì?"

Liền thấy Chu Tư Đồng quay đầu nhìn cô, sắc mặt bình tĩnh: "Ý là tôi biết chuyện ba mẹ tôi không phải cậu nói."

Thẩm Tụng Viện:.....

Cô cứng họng. Cô không biết nên nói gì. Nhưng ngược lại trong lòng có phần vui vẻ. Bởi vì cô cảm thấy mình vừa nói Chu Tư Đồng đã tin ngay, như vậy ít nhất chứng minh trong lòng Chu Tư Đồng rất tin tưởng mình.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook_Full\(cham\)Net](http://Ebook_Full(cham)Net).

Chương 12: Đạt hạng nhất

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: shpdam

Chu Tư Đồng lại lần nữa cảm khái bản thân thật anh minh khi quyết định chuyển lớp.

Kiếp trước cô học ban Xã hội, cấp ba năm ấy trước khi bỏ bê việc học cô vốn có thành tích xuất sắc, ngao thị quần hùng*. Hiện tại cô lại chuyên tâm chịu khó, càng thêm như cá gặp nước.

(*) *Ngao thị quần hùng: kiêu ngạo, tự phụ, coi thường các bậc anh hùng*

Cô mới chuyển đến lớp Xã hội chưa đến một tháng đã đến kì thi giữa kì. Lúc làm bài thi cảm giác khá tốt, hết thấy đều rất thuận tay. Mà đến lúc công bố kết quả, không chỉ là người khác, chính cô còn giật mình.

Cô vậy mà thi được hạng nhất toàn ban.

Cả lớp đều ồ lên. Cuối cấp rồi Chu Tư Đồng mới chuyển lớp, mà vừa chuyển sang đã được hạng nhất, này cũng không phải "trâu bò" bình thường đâu.

Ngô Nhã Lệ lúc đứng trên bục giảng tuyên bố việc này cũng không thể tin nổi.

Đối với Chu Tư Đồng cô ngay từ đầu cũng không định nhận vào lớp, sau đó cũng vì quyền uy của Trương Duệ Đức nên mới không thể không nhận học sinh này, nhưng không ngờ câu nói đùa của Trương Văn Kiệt trước kia vậy mà lại thành sự thật.

Chu Tư Đồng thật sự một bước lên trời. Cô thật sự nhất được cái bảo bối rồi.

Nhất thời Ngô Nhã Lệ vẻ mặt tươi cười so với hoa nở còn tươi hơn. Có điều khi Trương Văn Kiệt biết được chuyện này biểu tình trên mặt quả nhiên là rất khó coi.

Chu Tư Đồng khi còn học lớp ông thành tích chỉ ở mức trung bình, bây giờ vừa chuyển đến lớp Xã hội không lâu lại thi được hạng nhất. Con mẹ nó thể này không phải là công khai đánh lên mặt ông sao? Hai ngày nay ông đều bị cô giáo Ngô trêu chọc suốt, nói ông không biết nhìn người, chửi lộn lạo thành lộn què.

Vì thế Trương Văn Kiệt mấy ngày nay ngày nào cũng cau có. Đặc biệt là lần này thành tích lớp bọn họ so với chín lớp ban Tự nhiên kia lại còn xếp chót.

Tuy rằng Sở Khiêm vẫn như cũ được hạng nhất, nhưng có ích gì? Sở Khiêm người ta là thân đồng ai cũng biết. Các giáo viên lớp khác đều trêu chọc nói, giáo viên dạy Sở Khiêm dù có là tên gốc thì Sở Khiêm vẫn có thể thi được hạng nhất. Con mẹ nó này không phải ngu ý nói ông so với tên gốc còn không bằng sao?

Vì thế hiện tại Trương Văn Kiệt đứng trên bục giảng, cầm bài thi trong tay đập xuống bàn mấy cái. Vẻ mặt xám xịt điểm danh phê bình những học sinh trong kỳ thi này tụt hạng đến thảm hại.

Trong đó có Trần Oánh Oánh.

Cuối cùng Trương Văn Kiệt thái độ kỳ quái nói: "Tôi cũng biết có bạn học nào đó ngoại hình xinh đẹp, mỗi ngày đều ăn mặc hoa hoè lộng lẫy, nhưng xinh đẹp có ích lợi gì? Dựa vào xinh đẹp là có thể thi được trường đại học tốt không? Cho nên thu lại mấy cái suy nghĩ vớ vẩn ấy đi, đọc sách học bài mới là quan trọng nhất."

Trần Oánh Oánh ngoại hình xinh đẹp, còn được gọi là hoa khôi học đường, bình thường vẫn hay có nam sinh chặn đường đưa thư tình, hoặc là hẹn cô ta ra để tỏ tình, mấy chuyện này Trương Văn Kiệt đều biết hết.

Trong mỗi lớp học đều sẽ có "phản đồ", thỉnh thoảng giáo viên sẽ gọi những học sinh này ra tâm sự, sau đó sẽ biết được từng động thái mới nhất của những học sinh khác trong lớp.

Tuy rằng không bị điểm mặt gọi tên, nhưng học sinh trong lớp ai cũng nhất nhất hướng mắt về phía Trần Oánh Oánh.

Kỳ thi giữa kỳ lần này thành tích của Trần Oánh Oánh xác thật là giảm thảm hại, hơn nữa mỗi lần cô ta ra khỏi cửa phòng học đều sẽ có nam sinh đang chờ ở cửa, quần áo mỗi ngày mặc nhìn là biết đều tí mĩ lựa chọn. Trương Văn Kiệt không phải nói cô ta thì còn ai vào đây?

Bị nhìn chăm chăm bởi ánh mắt nóng bỏng như thiêu của mọi người, Trần Oánh Oánh mặt đỏ như cứt ra máu. Tay đặt trên đầu gối gắt gao nắm chặt lấy góc áo.

Cô ta cảm thấy mình đang bị sỉ nhục.

Từ trước đến nay luôn là thiên chi kiều nữ*. Bây giờ lại bị Trương Văn Kiệt nói như vậy, còn bị tất cả bạn học trong lớp nhìn chăm chăm

() Thiên chi kiều nữ: đại khái là con cưng quen được cưng chiều.*

Cô ta đỏ bừng mặt, cúi đầu muốn khóc.

Một tiết trôi qua như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than. Vất vả lắm cuối cùng mới hết giờ, Trương Văn Kiệt vừa đi, Trần Oánh Oánh liền gục trên bàn, cúi đầu khóc thành tiếng.

Nhưng chẳng có ai an ủi cô ta. Bạn học trong lớp đều đang nhiệt liệt thảo luận chuyện Chu Tư Đồng ở lớp Xã hội kỳ này thi đạt hạng nhất.

"Oa. Không nghĩ tới Chu Tư Đồng lại lợi hại như vậy. Cậu ta mới chuyển đến lớp Xã hội chưa được bao lâu, vậy mà lại thi được hạng nhất? Nói như vậy, cậu ta trước kia ở lớp chúng ta đúng là nhân tài không có đất dụng võ mà."

"Cây nghe nói gì chưa? Lần này thi tiếng Anh Chu Tư Đồng cũng được 100 điểm đấy. Nói vậy là tiếng Anh của cậu ta tốt thật hả? Sao ngày trước lại không thấy như vậy?"

"Sao lại là không thấy? Lần trước cậu ta còn ở lớp chúng ta không phải cũng được 100 điểm sao? Nhưng lúc ấy chúng ta không tin còn gia, chỉ nói cậu ta chép bài, cũng không có người nào đứng ra nói thay cậu ta, kết quả là cậu ta tức giận chuyển đến lớp Xã hội luôn rồi."

"Đến lớp Xã hội cũng tốt mà, nếu không lần này làm sao cậu ta nổi bật được như vậy. Có điều, nói đến nổi bật, lần trước chuyện nhà Chu Tư Đồng bị nói ra, cậu ta cũng rất nổi bật đó....."

Nữ sinh này vừa nói xong, ánh mắt mọi người lại dồn về phía Trần Oánh Oánh.

Thật ra Trần Oánh Oánh nếu chỉ nói chuyện ba Chu Tư Đồng đã mất mẹ cậu ta chỉ là nhân viên bán giày như vậy cũng không có gì, nhưng hôm đó Trần Oánh Oánh lại nói thêm một câu, lúc ấy mẹ cậu ấy còn nửa quỳ trên đất đòi giày cho mình. Đây có chút không hợp lý.

Vì thế nữ sinh vừa nói trước đó liền kỳ quái hỏi Trần Oánh Oánh: "Trần Oánh Oánh, Chu Tư Đồng trước kia ngồi cùng bàn với cậu, tin tưởng cậu nên mới nói chuyện trong nhà với cậu, sao cậu lại ở sau lưng người ta nói xấu như vậy? Còn nói về mẹ cậu ấy như thế? Cậu không thấy hổ thẹn à?"

Dừng một chút, lại có tình nói thêm một câu: "Ôi, tôi nói này Trần Oánh Oánh, cậu có phải vì ghen ghét Chu Tư Đồng lần trước thi tốt hơn cậu, cho nên cậu mới cố tình nói mấy lời như vậy nhắm vào Chu Tư Đồng không? Thật ra là cậu thấy Chu Tư Đồng thi điểm tuyệt đối, sợ cậu ấy cướp mất sự chú ý của đại diện tiếng Anh là cậu đúng không?"

Trần Oánh Oánh ngẩng đầu, khóc lóc biện giải: "Mình, mình ngày đó không phải có ý nói chuyện nhà cậu ấy ra như vậy. Là, là Lý Nam Nam hỏi mình mới nói."

Lý Nam Nam ngồi trước cô ta nhất định không muốn đội cái nồi này: "Kể cả tôi hỏi thì cậu vẫn có thể không nói cơ mà. Cậu không nói thì tôi cầm dao kẻ cổ ép cậu chặc?"

Trần Oánh Oánh nhất thời liền khóc dữ dội hơn.

Cả lớp học ríu rít cả lên, Sở Khiêm thấy bọn họ quá ồn, vì thế liền đứng dậy ra hành lang đứng một hồi.

Vừa quay đầu, đúng lúc nhìn thấy Chu Tư Đồng từ bên kia lại đây.

Lớp 3.1 cách nhà vệ sinh không xa, học sinh lớp khác muốn đến nhà vệ sinh đều sẽ đi ngang qua đây. Chu Tư Đồng có lẽ là vừa đi đến nhà vệ sinh, bây giờ đang quay lại.

Sở Khiêm vốn chỉ tùy ý dựa mình trên cột, hai tay khoanh trước ngực nhìn về phía cây long não. Nhưng lại thoáng thấy được Chu Tư Đồng đang đi lại đây, hần không nhận được cảm thấy toàn thân cứng đờ, cả người cũng đứng thẳng dậy.

Nhưng Chu Tư Đồng mắt luôn nhìn thẳng đường đi của mình, giống như không nhìn thấy hần đang đứng gần đây.

Vì thế Sở Khiêm tro mắt nhìn cô đi lướt qua mình, bóng dáng gầy yếu đi về phía trước, đi vào phòng học của lớp Xã hội.

Sở Khiêm cảm thấy hần càng ngày càng không hiểu nổi Chu Tư Đồng.

Rõ ràng trước chỉ cần thấy hần khuôn mặt cô sẽ đỏ lên, rồi thỉnh thoảng lại sẽ trộm nhìn hần, sau đó lại sẽ nhút nhát sợ sệt không dám nhìn tiếp. Nhưng bây giờ cô giống như, giống như, coi hần như không có gì.

Sở Khiêm đứng ngẩn ngơ ở đó. Cho đến khi chuông vào học vang lên hần mới bước vào lớp.

Lớp Xã hội hiện tại là tiết tiếng Anh.

Lần này thi giữa kỳ Chu Tư Đồng thi được điểm tuyệt đối, giáo viên tiếng Anh tự nhiên cũng coi trọng cô, mỗi lần nhìn phía cô trong ánh mắt đều là tràn đầy ý khen ngợi cùng cổ vũ.

Thẩm Tụng Viện ở bên cạnh nhìn thấy một màn này, trong lòng vô cùng ngưỡng mộ.

Thẩm Kỳ đã tính toán sang năm sẽ cho cô đi nước ngoài du học, cho nên trước kia đã đặc biệt mời gia sư tiếng Anh đến nhà dạy cho cô. Nhưng cô giống như không có năng khiếu trong môn này, dù học thế nào cũng không tiến bộ lên được. Vậy mà Chu Tư Đồng lại vô cùng nhẹ nhàng thi được điểm tuyệt đối.

Gần đây tuy rằng Thẩm Tụng Viện và Chu Tư Đồng vẫn là không nói với nhau một lời nào, có điều trải qua chuyện lần trước, quan hệ giữa hai người hiện tại so với trước đây hoà hoãn hơn chút. Cho nên Thẩm Tụng Viện nghĩ, hay là mình hỏi Chu Tư Đồng chút xem có phải học giỏi tiếng Anh như vậy là nhờ bí quyết gì không? Dù sao hỏi mấy lời này cũng không phải là quá mất mặt gì?

Có điều Thẩm đại tiểu thư cảm thấy ở lớp mà hỏi Chu Tư Đồng mấy lời này vẫn là rất mất mặt. Sẽ có người khác để ý tới. Vì thế cô cảm thấy nên chờ đến lúc tan học rồi chặn đường hỏi vậy, hỏi cậu ta xem rốt cuộc có bí quyết học giỏi tiếng Anh không.

Thẩm Kỳ sáng sớm đã đưa ra tối hậu thư, Nếu đến cuối năm mà cô thi tiếng Anh vẫn không được nổi 80 điểm, vậy chờ đến lúc cô đi du học anh sẽ chỉ lo học phí, mặc kệ có tự xoay sở phí sinh hoạt.

Bởi vậy cái loại cảm giác phải sống dựa vào tiền của người khác thật cmm quá khó chịu.

*

Chờ cuối cùng tiếng chuông tan học vang lên, Chu Tư Đồng thu dọn sách vở cho vào cặp, sau đó đứng dậy đi về.

Từ sau khi cô vào lớp Xã hội đi đi về về vẫn luôn chỉ có một mình, lúc ra chơi cũng chưa bao giờ chủ động nói chuyện cùng học sinh khác, hơn nữa hiện tại còn thêm chuyện cô chưa chuyển đến được một tháng thì giữa kỳ đã đạt hạng nhất, cho nên càng khiến mọi người cảm thấy cô có phần thần bí.

Cả lớp vừa thấy bóng dáng cô ra khỏi lớp, sau đó mới bắt đầu chậm chậm thu dọn sách vở, kéo bè kéo cánh cùng nhau về nhà.

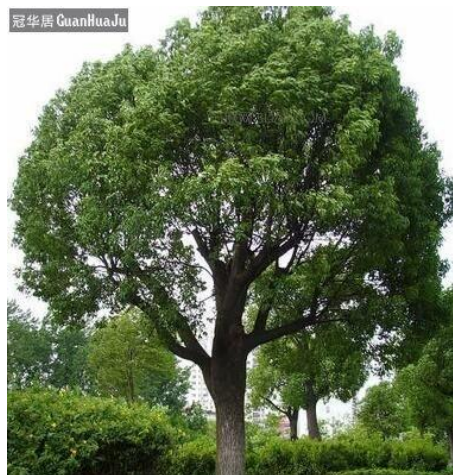
Mà Thẩm Tụng Viện hôm nay lại là cự tuyệt lời mời của Tề Tư Tư ngồi trước mặt, mau mau mãi mãi xách cặp đuổi theo hướng Chu Tư Đồng vừa đi khỏi.

Nhưng vừa lúc cô đuổi kịp Chu Tư Đồng, lại nhìn thấy Chu Tư Đồng về mặt không kiên nhẫn đứng ở trên lối đi nhỏ, mà Trần Oánh Oánh đang khóc đến lệ hoa đái vũ đứng trước mặt cậu ta, không biết đang nói cái gì?

Hai người này đang làm gì vậy?

Thẩm Tụng Viện trong lòng tò mò, rón rén đến gần, muốn nghe xem hai người kia rốt cuộc đang nói chuyện cái gì.

Cây Long nãi/ Dã hương (Trung Quốc gọi là Hương Chương)

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Rút đao tương trợ

Editor: shpdam

Chu Tư Đồng hiện tại đang rất không kiên nhẫn.

Cô đang yên đang lành đi đường của mình, tự nhiên lại có một Trần Oánh Oánh nhảy ra chắn đường. Hơn nữa Trần Oánh Oánh lại còn khóc lóc đến đáng thương thế này, mặt đầy nước mắt, để những người khác thấy, không biết chừng lại nghĩ mình bắt nạt cô ta.

Nhưng Chu Tư Đồng không thoát không khỏi Trần Oánh Oánh. Vô luận cô né sang hướng nào, Trần Oánh Oánh trước sau đều sẽ chặn phía trước cô.

"Tránh ra."

Chu Tư Đồng trầm mặt, ngữ khí cũng có chút không kiên nhẫn nổi.

Cô kiếp trước dù sao cũng là phường nổi loạn một thời gian, kéo bè kéo lũ đánh nhau, cầm gạch phang người ta đến sứt đầu mẻ trán cô cũng từng làm qua, cho nên cô đột nhiên sắc mặt lạnh lùng như vậy, nhìn có chút dọa người.

Ít nhất cũng giống Trần Oánh Oánh kia, từ nhỏ đã quen sống trong hũ mật, coi như cô ta cũng không phải dạng vừa, có chút thủ đoạn, nhưng gặp ngay Chu Tư Đồng tác phong như vậy, cô ta liền cảm thấy mấy phần kinh sợ.

Sau đó bị Chu Tư Đồng lạnh giọng nói như vậy, nước mắt dâng lên ngày càng nhiều.

Trần Oánh Oánh ở trường tốt xấu gì cũng là nhân vật phong vân, hiện tại đối mặt trong veo ngập nước, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ cỡ bàn tay dãn dựa nước mắt, khiến người nhìn vào cảm thấy như nhục đáng thương.

Con người đều là động vật thị giác mà, vừa thấy Trần Oánh Oánh khóc thành như vậy, mà nữ sinh đối diện lại lạnh lùng trừng mắt, tất nhiên đều chủ quan cho rằng Chu Tư Đồng bắt nạt Trần Oánh Oánh.

Trần Oánh Oánh thấy mọi người ai đi ngang qua cũng chỉ chỉ trò trò, vì thế nước mắt càng lăn ra nhiều hơn.

"Tư Đồng," cô ta kéo cánh tay Chu Tư Đồng. Nhưng rất nhanh lại bị Chu Tư Đồng nhấn mảy né tránh. Tay Trần Oánh Oánh bắt vào không khí.

Vì thế cô ta rút lại cánh tay định kéo Chu Tư Đồng, ngược lại che miệng, khóc đến không thể ngừng được, nghẹn ngào nói: "Minh, minh ngày đó thật sự không phải cố ý nói ra chuyện của bố mẹ cậu. Là Lý Nam Nam hỏi, mình, mình nhất thời buột miệng nói ra. Cậu nhất định phải tha thứ cho mình."

Chu Tư Đồng cảm thấy Trần Oánh Oánh đầu óc có vấn đề.

Chưa từng nghe thấy ai cầu xin người khác tha thứ mà lại nói kiểu cậu nhất định phải tha thứ cho mình. Cứ cho là Trần Oánh Oánh đang khóc lóc nói ra mấy lời này, nhưng những lời này bản chất chính là yêu cầu, chính là mệnh lệnh.

Cô ta có ý chọn thời điểm này, lại là con đường này đến chặn Chu Tư Đồng, chính bởi vì đến giờ tan học, học sinh đều phải đi qua con đường này về nhà.

Sao tôi phải làm theo yêu cầu của cô? Nghe theo mệnh lệnh của cô? Hơn nữa cô lại còn chặn đường tôi về như vậy là có ý gì?

Chu Tư Đồng không phải kiểu người nhún nhin. Trước đây tuy không không thích Trần Oánh Oánh, cảm thấy cô ta dối trá, thích ở trước mặt cô tỏ ra bản thân là người xuất sắc, nhưng cô cảm thấy mấy chuyện này cũng không có tác gì, vậy nên đều nhìn cô ta. Nhưng bây giờ, cô hình như rất không nhìn nổi nữa.

Chỉ là cô không đành nói.....

Cô nhìn lướt qua mấy người xung quanh đang chỉ chỉ trỏ trỏ, ghé tai nhau xì xầm.....

"À, cậu chính là người ở trước mặt cả lớp nói mẹ tôi là nhân viên bán giày, lúc cậu đi mua giày bà ấy còn quỳ trên đất đổi giày cho cậu đấy hả?" Chu Tư Đồng giọng điệu bình tĩnh, trên mặt một chút vẻ tức giận cũng không có, "Không sao đâu. Tôi tha thứ cho cậu."

"Cậu, cậu thật sự tha thứ cho mình?"

Trần Oánh Oánh mắt mở lớn, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Chu Tư Đồng.

Cậu ta trước đây không phải để tâm việc này nhất sao? Vậy mà giờ đây nhìn cậu ta như thể một chút cũng không để tâm đến là sao?

Trần Oánh Oánh vốn dĩ cho rằng, cô ta chặn đường Chu Tư Đồng ở đây, chỉ cần khóc lóc xin lỗi, nói mình không cẩn thận đem chuyện của ba mẹ Chu Tư Đồng nói ra, bên cạnh có mấy người đi ngang nhìn cô ta xin lỗi chân thành như vậy, sau này tất nhiên sẽ không ai nói gì nữa. Ngay cả Chu Tư Đồng có tha thứ hay không thật ra cô ta cũng chẳng quan tâm.

Chu Tư Đồng tha thứ thì tốt, nhưng nếu không tha thứ, thậm chí mở miệng mắng mình vậy càng tốt. Tóm lại chỉ cần cô ta khóc, bạn học cùng nhìn thấy so sánh đôi bên nhất định sẽ nói Chu Tư Đồng lòng dạ hẹp hòi. Bởi vì cô ta đã thật tâm đến xin lỗi rồi, còn khóc nhìn thương tâm như thế. Kể cả Chu Tư Đồng có mắng, cô ta cũng sẽ không cãi lại, chỉ cần khóc khóc khóc thôi.

Nhưng thật không ngờ Chu Tư Đồng trực tiếp nói tha thứ cho cô ta, cho nên Trần Oánh Oánh nhất thời ngẩn ngẩn cả người.

Mà Chu Tư Đồng lại nói: "Vậy bây giờ cậu có thể cho tôi đi được chưa?"

Trần Oánh Oánh không nhúc nhích. Cô ta còn định ở lại trước mặt các bạn học khác khóc một lúc nữa, thể hiện chút thành ý cùng áy náy với Chu Tư Đồng.

Nhưng chưa đợi nước mắt cô ta lại rơi xuống, lại thấy bên cạnh có người nháy ra.

Cô ta nâng mắt, thấy là Thẩm Tung Viện.

Thẩm Tung Viện không giống như Chu Tư Đồng, biết xem thời thế để hành động. Còn Thẩm Tung Viện lại như quả bom vậy, chỉ hơi châm lửa lên thì rất dễ sẽ nổ tung.

Cô ngay lập tức từ một bên nháy ra, đứng cạnh Chu Tư Đồng, giờ tay chỉ thẳng mặt Trần Oánh Oánh: "Trần Oánh Oánh cậu lại ở đây diễn một màn bi kịch gì vậy. Ha, người khác không biết nhưng tôi lại không biết cậu sao. Làm sai chuyện gì cũng chỉ biết khóc lóc, đi xin lỗi mà làm như mình bị người ta bắt nạt vậy. Tôi hỏi cậu, cậu khóc ra như vậy là sao? Chu Tư Đồng bắt nạt cậu à? Rõ ràng là cậu làm sai trước, ngược lại bây giờ lại khóc thành cái dạng ngớ ngẩn thế này."

Nói xong lúc sau lại tức giận bắt bình khai sáng cho mấy bạn học đang vây xem chuyện lúc trước và chuyện chuyển lớp của Chu Tư Đồng: "..... Cậu ta đã không đứng ra giải thích giúp Chu Tư Đồng chuyện copy bài tiếng Anh thì thôi đi, vậy mà sau đó lại nói về mẹ Chu Tư Đồng như vậy, nói bà ấy quỳ trên đất đổi giày cho cậu ta. Mẹ Chu Tư Đồng bán giày thì làm sao? Người ta kiếm cơm bằng chính sức lao động của mình, không ăn trộm cũng chẳng ăn cướp, ảnh hưởng gì đến cậu ta? Vậy ba cậu tuy mở cái công ty nhỏ nhỏ, nhưng thấy anh trai tôi cũng cúi đầu khom lưng không phải sao? Dự vào cái đức hạnh kia của ba cậu mà cũng có người xem trọng?"

Nói xong cô liền lôi kéo cánh tay Chu Tư Đồng: "Đi, đứng ở lại chỗ này mà làm ô nhiễm mắt chúng ta."

Chu Tư Đồng lao đảo bị cô kéo đi. Quay đầu thấy Trần Oánh Oánh khóc đến là thương tâm.

Nhưng kia cô ta đầu óc cũng không linh hoạt, không chạy đi chỗ khác, ngược lại còn ngồi xổm ở đấy hai tay ôm lấy mặt mà khóc lóc, bị một đám người vây xem còn chỉ chỉ trỏ trỏ.

Chu Tư Đồng quay đầu lại, vừa thấy Thẩm Tung Viện sắc mặt trắng bệch.

Cô bỗng nhiên liền cảm thấy cô gái này thật thú vị.

Cô hình như vừa được cô gái này "gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ".

Chu Tư Đồng không nhìn được, phì cười một tiếng.

Kết quả không ngờ Thẩm Tung Viện quay đầu nhìn cô tròn mắt tức giận, lớn tiếng mắng: "Cậu cười cái rắm. Bị Trần Oánh Oánh bắt nạt như vậy cũng không biết đường mà nói lại cậu ta. Phải mắng cậu ta, đánh cậu ta chứ. Ngày đó cậu ở nhà vệ sinh dọa nạt tôi không phải rất có bản lĩnh hay sao? Cái bản lĩnh kia của cậu hôm nay bị chó gặm mất rồi à?"

Chu Tư Đồng trong lòng nghĩ, ngày đó ở trong nhà vệ sinh cũng chỉ có tôi với cậu thôi, bản lĩnh lớn vậy cũng không sao. Nhưng hôm nay nhiều người nhìn như vậy, tôi mà dọa nạt Trần Oánh Oánh, vậy ngược lại chỉ khiến cô ta đạt được mục đích.

Có điều cô cũng không thể nói ra mấy lời này. Hơn nữa Thẩm Tung Viện mắng cô như vậy cô cũng không tức giận, ngược lại trên mặt mang theo ý cười nói: "Ài, cậu vừa rồi nói Trần Oánh Oánh mấy câu kia, hình như là mấy câu tôi nói với cậu trong nhà vệ sinh mà nhỉ lần trước? Cậu như này có tính là đạo văn không?"

"

"Đạo văn cái đầu cậu." Thẩm Tung Viện hơi dừng bước chân, hận không thể quay lại cho cô một đòn, "Sớm biết cậu là cái loại người này tôi vừa nãy đã không xông đến nói giúp cho cậu."

Chu Tư Đồng cảm thấy bản thân thật sự thích cô gái này.

Cô đứng yên đối diện với Thẩm Tung Viện, thu lại ý cười không đứng đắn trên mặt, nhìn vào mắt Thẩm Tung Viện, rất chân thành nói hai chữ: "Cảm ơn."

Thẩm Tung Viện sững sờ một chút.

Cô dường như chợt phát hiện ra mình vậy mà vừa ra mặt giúp Chu Tư Đồng.

Cô lúc trước không phải còn trả tiền cho côn đồ đến chặn đường, hù dọa Chu Tư Đồng sao? Lại vì cậu ta mà bị Thẩm Kỳ trừ mấy tháng tiền tiêu vặt? Vừa rồi rốt cuộc là cô mới làm cái gì vậy?

Mà Chu Tư Đồng lúc này lại giờ tay lên, như là rất quen thân đặt lên vai cô, cười nói: "Ài, cậu đừng nói, vừa mới nãy lúc cậu lao tới mắng Trần Oánh Oánh, trong phút chốc khiến ta mấy phần cảm thấy khí thế của Gia Cát Lượng ở trước tướng sĩ hai bên mắng chết Vương Lăng."

Thẩm Tụng Viện vốn còn thấy không tự nhiên, nghe được câu này cô liền cười.

"Tôi chưa từng thấy ai mà lại mặt dày vô sỉ như vậy."

Cũng không biết là rốt cuộc cô nói Trần Oánh Oánh hay là nói Chu Tư Đồng.

Có điều Thẩm Tụng Viện cảm thấy rất vui.

Thứ tình cảm bạn bè này cũng giống như tình yêu, kỳ lạ như vậy. Không nhất thiết phải ở cùng nhau một thời gian dài mới trở thành bạn bè hay người yêu, có lẽ chỉ cần trong nháy mắt như vậy, hai người bốn mắt nhìn nhau, hay chỉ cùng nhau nói hai câu, bỗng nhiên biết được đối phương sẽ trở thành bạn bè, trở thành người mình yêu.

Vì thế chờ đến buổi tối ăn cơm, Thẩm Tụng Viện ở trên bàn cơm hứng thú bưng bình kể với Thẩm Kỳ chuyện xảy ra hôm nay.

"Ồi, anh, em nói này, hôm nay em mới phát hiện Chu Tư Đồng là người khá là tốt đó. Em đã quyết định làm bạn với cậu ấy rồi."

Nói cứ như người trước đây tìm mọi cách gây sự với Chu Tư Đồng không phải cô vậy.

Thẩm Kỳ đối với chuyện này nghe thấy rất vừa tai: "Ừm, hai đứa chơi chung thật tốt."

Anh vẫn như cũ nói chuyện ngắn gọn.

Thẩm Tụng Viện lúc này lại đảo mắt suy nghĩ chuyện khác.

"Anh, em với Chu Tư Đồng đã là bạn tốt rồi, anh có thể đừng trừ tiền tiêu vặt của em nữa được không?" cô nhìn Thẩm Kỳ ánh mắt cờ mong, đói khát như con thỏ đang nhìn củ cà rốt.

Thẩm Kỳ nở một nụ cười có thể nói là hoà ái dễ gần với cô.

Thẩm Tụng Viện trong lòng bắt đầu nhảy nhót. Cô cảm thấy lời tiếp theo khẳng định là hấp dẫn.

Nhưng ngay sau đó liền nghe được Thẩm Kỳ giọng mang theo ý cười nói: "Không thể."

..... F**k. Thẩm Tụng Viện cạn lời.

Anh nếu không đồng ý vậy còn cười cái khi gì.

Nhưng tất cả bất bình chỉ có thể chôn lại trước ngực không dám nói ra. Nói ra không chừng còn bị trừ thêm một tháng tiền tiêu vặt. Cho nên thôi đi, vẫn là cô gắng qua bữa cơm đi.

Thẩm Kỳ nhìn cô như vậy, khỏe môi hơi cong, trong mắt có vài tia ý cười.

Sau đó anh đuôi tay gấp một đĩa khoai tây thái sợi chua cay, chỉ là cảm thấy hương vị trong miệng có chỗ nào không đúng lắm.

Sau đó anh lại nhớ đến đĩa khoai tây thái sợi chua cay mà Chu Tư Đồng làm hôm ấy. Một đĩa khoai tây thái sợi chua cay đó, giống hệt với hương vị mà hồi nhỏ anh từng được ăn.

Thẩm Kỳ vô cùng hoài niệm hương vị này.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Nhận được thư tình

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: shpdam

Mấy ngày kế tiếp Thẩm Kỳ đều sẽ nghe thấy Thẩm Tụng Viện kể mấy chuyện liên quan đến Chu Tư Đồng.

Ví dụ như nói Chu Tư Đồng nói tiếng Anh rất lưu loát, so với giáo viên tiếng Anh còn không kém. Em còn hỏi cậu ấy có bí quyết học tiếng Anh nào không, cậu ấy cũng không keo kiệt, không hề giấu giếm đều nói hết cho em.

Hay là nói cậu ấy mà còn biết làm bánh bao. Ngày đó cậu ấy mang hai cái bánh bao đến làm bữa sáng, còn cho em một cái. Má ơi, vừa ngọt vừa mềm, ăn ngon đến mức em suýt nữa nuốt mất cả đầu lưỡi. Còn hỏi cậu ấy mua ở đâu? Em cũng đi mua. Kết quả cậu ấy nói cái này chỉ có một nơi làm, độc nhất vô nhị, chính là cậu ấy tự làm đó. Em liền hỏi cậu sao lại biết làm? Là ai dạy cho vậy? Cậu ấy liền nói cái này còn cần ai dạy à? Ở trên mạng tìm hiểu một chút, sau đó làm lại như vậy. Anh, anh nói xem cậu ấy có phải thiên tài không? Mới xem một lần mà đã làm được? Em quý. Em nói này, anh, bằng không chúng ta cũng đi tra một chút, sau đó ta cũng đi làm thử xem.

Thẩm Tụng Viện rất ít khi ngưỡng mộ một người đến vậy. Cho nên mỗi lần hai anh em ngồi ăn cơm anh đều nghe được cô riu rít nói không ngừng. Có điều hiếm thấy được Thẩm Kỳ là một người thích an tĩnh như vậy mà không chế cô ồn ào, chưa từng cất ngang lời nói của cô.

Mà Chu Tư Đồng lại không biết cô đã vô tình thu phục được một fan mê muội. Đối với cô mà nói, hiện tại phải nghiêm túc học tập mới là nhiệm vụ quan trọng nhất.

Cô có nền tảng môn Xã hội tốt, gần đây lại luôn nỗ lực học tập, vì thế mỗi lần thi cử đều không phải nghi ngờ gì, đạt hạng nhất.

Học sinh giỏi thi tự nhiên giáo viên sẽ thích. Mỗi lần nhìn thấy cô đều sẽ cười tủm tỉm, còn rất quan tâm cô. Bạn học trong lớp lúc đầu đối với cô còn e dè, không dám tiếp cận mà dần dần cũng nói chuyện cùng cô. Mà vừa tiếp xúc, mọi người liền phát hiện Chu Tư Đồng ngoài mặt lạnh lùng nhưng thật ra cũng không khó tiếp xúc, vì thế bạn học trong lớp dần dần đều thích tiếp xúc với cô, lúc làm gì đó cũng gọi cô cùng làm.

Chu Tư Đồng vốn dĩ cũng là thiếu nữ mười tám tuổi hoạt bát, chẳng qua sau đó vì khoảng thời gian bố mẹ ly hôn, một năm đó cô trở thành đứa trẻ phóng túng, chơi bời. Nhưng hiện tại cô cảm thấy như mọi thứ đều trở lại như xưa.

Cô học hành tốt, giáo viên đều yêu thích, quan hệ với bạn bè cũng tốt. Ra chơi sẽ có bạn học cùng trò chuyện, tan học cũng sẽ có bạn học gọi cô cùng đi về.

Tâm tình của của cô chậm rãi tốt lên, trên mặt tươi cười cũng nhiều hơn. Hơn nữa cô vốn có ngoại hình không tồi, cái gọi là gái tự tin là cô gái đẹp nhất, lại thêm thành tích tốt, vì thế cô dần trở thành nhân vật phong vân trong trường, đi đâu cũng có những học sinh lớp khác xi xầm bàn tán: "Ồi, kia chính là Chu Tư Đồng đó. Chuyển từ ban Tự nhiên sang ban Xã hội, không lâu sau liền thi được hạng nhất toàn ban. Lại còn nhìn xinh đẹp như vậy."

Danh tiếng của cô dần dần áp đảo Trần Oánh Oánh.

Cô gái tự tin sẽ được nhiều chàng trai yêu thích, vì thế mà cũng có nhiều nam sinh gửi thư tình cho cô, cũng sẽ có nam sinh chặn đường lúc cô về để tỏ tình.

Ví dụ như ngay lúc này, nam sinh đứng đối diện hỏi cô: "Chu Tư Đồng, mấy hôm nay mình đều nhờ bạn cùng lớp cậu gửi thư tình cho cậu. Cậu đều đọc rồi đúng không? Vậy chắc cậu biết mình là ai đúng không?"

Nam sinh bộ dạng tuấn lãng, trong trường cũng có nhiều nữ sinh thích kiểu như vậy, cho nên cậu ta có vẻ rất tự tin.

Cậu ta còn nghĩ, mấy ngày nay đều nhờ người mỗi ngày đưa một lá thư tình gửi cho Chu Tư Đồng, dựa vào chữ viết tay đẹp cùng văn thơ xuất chúng của bản thân, Chu Tư Đồng khẳng định là sẽ hồi cái này là ai viết. Nói không chừng mấy ngày nay cô đều đi thăm dò tin tức của mình, vẫn đang âm thầm dõi theo mình ấy chứ. Mà mà bản thân có ngoại hình anh tuấn, cậu ta cũng không tin Chu Tư Đồng sẽ không thích mình.

Cho nên hiện tại trong lòng tràn đầy tự tin đứng trước mặt cô.

Nhưng không ngờ, Chu Tư Đồng lại dùng ánh mắt lãnh đạm đánh giá cậu ta trên dưới một phen, sau đó lạnh giọng hỏi: "Cậu là ai?"

Nam sinh tươi cười trên mặt cứng lại: "Mình là Lý Chiêu. Cậu thấy thư tình mình viết cho cậu mà không có tìm hiểu mình là ai sao?"

Thế này thật quá tổn thương lòng tự trọng.

"Tôi rất bận, không rảnh đi tìm hiểu." Chu Tư Đồng trả lời ngắn gọn rõ ràng.

"Vậy thư tình của tôi chắc cậu đọc rồi phải không?"

Lý Chiêu mắt sáng lên. Chỉ cần cậu ấy đọc thư tình của mình, chắc chắn sẽ bị tài văn chương của mình thuyết phục.

Nhưng không ngờ Chu Tư Đồng dùng ngữ khí như không có chuyện gì nói: "Không đọc. Đều ném thùng rác rồi."

Lý Chiêu.....

Sau đó cậu ta trở mặt nhìn Chu Tư Đồng lướt qua mình, sai bước về phía trước.

Lý Chiêu cuối cùng cũng uể oải rời đi.

Mà ở ven đường một chiếc xe màu đen đậu ở đó, cửa kính ở ghế sau chậm rãi kéo xuống, lộ ra gương mặt tuấn nhã mang theo ý cười của Thẩm Kỳ.

Hôm nay hiếm khi công ty không có việc gì, tiết trời nắng ấm, cho nên anh định đón Thẩm Tụng Viện tan học, cũng coi như phần thưởng cho mấy ngày này cô rất quy củ không lại đi gây chuyện, nhưng không ngờ lúc đến lại thấy một màn này.

Cô gái nhỏ này thật đúng là, lời nói việc làm đều thật thẳng thắn tàn nhẫn.

*

Chu Tư Đồng về nhà liền coi cặp sách chuẩn bị nấu cơm.

Gần đây mẹ Đinh thấy Chu Tư Đồng hơi gầy đi, thương cô năm cuối cấp nhiều áp lực, học hành vất vả, cho nên dù bản thân có túng thiếu cũng vẫn muốn cải thiện vấn đề ăn uống cho cô.

Kéo ra tủ lạnh, Chu Tư Đồng nhìn thấy có một miếng thịt đựng trong túi nilon. Trên bàn còn để lại một tờ giấy, Đinh Thục Phân viết: Đồng Đồng, thịt này là mua cho con, con tự nấu lên ăn nhé.

Chu Tư Đồng suy nghĩ một chút, liền đem miếng thịt này băm ra, lại cắt nửa củ cải trắng cũng đem băm, thêm hành, tỏi, gừng, nước tương, muối, để làm nhân bánh. Lại nhào bột định làm sủi cào.

Sủi cào gói kỹ có thể để trong tủ lạnh, khi nào muốn ăn thì lấy ra, thứ nhất có thể ăn thay cơm, nhanh chóng đơn giản lại tiện nghi, thứ hai, mỗi ngày buổi sáng Đinh Thục Phân cũng có thể lấy ra làm bữa sáng.

Đời trước gia cảnh cô không tồi, chưa từng trải qua cảnh túng thiếu, nhưng xuyên qua rồi mới hiểu thế nào là một phần tiền làm khó anh hùng hảo hán, cho nên cô càng thêm kiên định, nỗ lực học tập thi vào một trường tốt, sau đó thì tìm một công việc tốt.

Cô sợ đi biết làm sủi cào là vì trước kia trong nhà có đi giúp việc là người phương Bắc, không có việc gì thì sẽ làm sủi cào cho cô ăn. Cô cũng đi cảm tình rất tốt, cho nên học được tay nghề làm vằn thắn không tồi.

Mì luộc trong nước, rất nhanh đã sôi lên. Chu Tư Đồng đeo lên tạp dề, xắn tay áo, rửa sạch tay, chuẩn bị gói sủi cào. Nhưng lúc này lại có tiếng gõ cửa.

Cô trong lòng buồn bực, giờ này ai mà lại đi gõ cửa nhà cô?

Kết quả vừa mở cửa ra, liền thấy Thẩm Kỳ cùng Thẩm Tụng Viện đứng bên ngoài. Hơn nữa Thẩm Kỳ hai tay cầm hai túi nilon to, bên trong toàn là đồ ăn.

Chu Tư Đồng.....

Thẩm Tụng Viện tự nhiên như ở nhà đi tới đi lui trong nhà cô, đi tìm cốc để uống nước, sau đó lại mở miệng tiếp đón Chu Tư Đồng: "Ài, Tư Đồng, đừng đứng ngăn ra đấy. Lại đây ngồi."

Chu Tư Đồng tiếp tục.....

Đây hình như là nhà cô mà. Nhưng sao nghe khẩu khí Thẩm Tụng Viện cứ như cô ấy là chủ nhà còn mình mới là khách vậy?

Gần đây quan hệ của Chu Tư Đồng cùng Thẩm Tụng Viện đã tốt hơn nhiều, nếu chỉ có một mình Thẩm Tụng Viện tới nhà, cô còn thấy thoải mái tự tại. Nhưng còn Thẩm Kỳ đứng bên cạnh cô liền cảm thấy không được tự tại cho lắm.

Thẩm Kỳ lúc này đã để hai túi nilon lớn lên mặt bàn, ôn hòa nói với cô: "Đồ ăn này là tôi cùng Viện Viện mua ở chợ gần tiểu khu."

Thẩm Kỳ ý tứ cũng rất rõ ràng, đồ ăn này là mua tới cho cô.

Chu Tư Đồng nhìn hai túi nilon đầy bên trong nào là sườn, cá, tôm còn có các loại đồ ăn khác, không khỏi đầu đầy hắc tuyến*: "Thẩm tiên sinh, anh đây là giúp đỡ người nghèo sao?"

"Không phải giúp đỡ người nghèo," Thẩm Kỳ thanh âm vẫn ôn hòa như cũ, nhưng Chu Tư Đồng lại cảm thấy có chút ý tứ trêu đùa bên trong, "Là cọ com*?".

Thẩm Tụng Viện vừa uống xong nửa cốc nước, vội vàng giải thích việc này: "Là như thế này, hai ngày trước không phải cậu mới chia cho mình một cái bánh bao sao, thật là ăn quá ngon. Mình liền nói với anh mình, Lúc anh mình đón mình tan học lại nói anh ấy không tin cậu nấu ăn ngon như thế, mình liền nói nhất định phải tin. Sau đó anh mình liền đề nghị không bằng đến nhà cậu....."

Một ngữ chưa nói xong, liền bị Thẩm Kỳ cắt ngang: "Viện Viện."

Ngữ khi có chút nghiêm khắc hơn trước. Thẩm Tụng Viện cũng không dám nói nữa, cúi đầu tiếp tục uống nước.

Nhưng Chu Tư Đồng vẫn nghe hiểu.

Cmm, khẳng định là Thẩm Kỳ dùng kế khích tướng với Thẩm Tụng Viện, sau đó Thẩm Tụng Viện bị lừa, lập tức phải cùng Thẩm Kỳ chạy tới nhà cô cọ com.

Cô lần trước không phải đã mời Thẩm Kỳ ăn một bữa com rồi sao? Tay nghề cô thế nào chẳng nhẽ Thẩm Kỳ còn không biết?

Chu Tư Đồng trong lòng một đám dè chừng gào thét chạy qua, mặt không biểu cảm nói: "Có điều, ngại quá, tối nay tôi không định nấu com."

Mà Thẩm Kỳ hiển nhiên thấy được trên thớt có cục bột cùng chày cán bột, còn có trong chén bên cạnh để nhân, vì thế anh liền hỏi: "Cô muốn làm sủi cảo?"

Chu Tư Đồng còn chưa kịp gạt đầu, liền nghe được Thẩm Tụng Viện kêu oang oang nói vang lên: "Sủi cảo được đó. Mình thích nhất ăn sủi cảo. Tư Đồng, anh mình cũng biết làm sủi cảo, để anh ấy phụ trách cùng cậu làm đi."

(*) *Đầu đầy hắc tuyến: Ai thắc mắc thì đây, nó kiểu như vậy nè*

(**) *Cọ com: Đại khái là ăn chùa*

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Cùng nhau vào bếp

Editor: shpdam

Chuyện sau đó hoàn toàn có thể dùng phong hồi lộ chuyên* để hình dung. Tóm lại chính là Thẩm Kỳ cán vò sủi cảo, Chu Tư Đồng gói sủi cảo, mà Thẩm Tụng Viện ngồi ở bên cạnh bàn một bên ăn khoai lát một bên xem truyện tranh.

(*) *峰回路转 - Phong hồi lộ chuyển: Đột nhiên thay đổi 180 độ, sự chuyển biến bất ngờ*

Vì "hồi lộ" tới nhà cô cọ com, Thẩm Kỳ còn mua đồ ăn vặt cùng truyện tranh cho cô.

Chu Tư Đồng cảm thấy không hiểu nổi sao chuyện lại phát triển theo hướng này. Rõ ràng lúc trước chỉ có một mình cô ở nhà, nhất thời hứng khởi muốn làm sủi cảo, nhưng hiện tại lại có người cùng cô vào bếp, còn có một người ở bên cạnh chờ ăn.

Không thể không nói Thẩm Kỳ cán vò sủi cảo động tác rất thành thạo, cán vò vừa tròn vừa mỏng, vừa thấy đã biết là chuyên nghiệp.

Chu Tư Đồng lười đi tìm hiểu vì sao một người nắm quyền của một tập đoàn như Thẩm Kỳ, mấy chuyện thế này đều biết làm? Lần trước nhìn anh ta thái khoai tây sợi cũng đạt tiêu chuẩn chuyên nghiệp. Thoạt nhìn anh ta giống như không có gì là không thể.

Nhưng chuyện này liên quan gì đến cô? Cho nên Chu Tư Đồng mặt không biểu cảm cúi đầu gói sủi cảo.

Nhưng Thẩm Tụng Viện lại đang làm nhảm bên cạnh giải thích cho cô lý do Thẩm đồng không gì không làm được: "Anh mình lúc đi du học không cần dùng đến sinh hoạt phí trong nhà cho, nói muốn tự mình lang bạt. Đầu tiên anh ấy chính là đến nhà hàng Trung Hoa làm phụ bếp."

Ồ, được đấy Thẩm đồng, thâm nhập tầng đáy để trải nghiệm sinh hoạt của tầng đáy.

Chu Tư Đồng trong lòng nghĩ như vậy, sau đó tiếp tục mặt không biểu cảm, cúi đầu gói sủi cảo.

Được nửa khoảng thời gian cô cảm thấy cứ cúi đầu như vậy hơi mệt mỏi, lúc ngừng đầu nghỉ ngơi, ánh mắt không tránh khỏi liền thấy Thẩm Kỳ ở đối diện.

Tháng 11 thời tiết có chút lạnh. Hôm nay anh mặc một chiếc áo gió màu đen, bên trong là áo sơ mi trắng cùng áo lông cừu cổ chữ v màu xám. Lúc trước chuẩn bị làm sủi cảo anh đã cởi áo gió vắt lên lưng ghế dựa, bây giờ chỉ còn lại sơ mi cùng áo lông cừu.

Không cần nghĩ cũng biết áo sơ mi và áo lông cừu của anh khẳng định đều là vật phẩm cao cấp đắt đỏ. Nhưng cán bột như vậy, tất nhiên không thể tránh khỏi sẽ bị dính bột mì. Vậy nên Chu Tư Đồng liền nhìn được, áo lông cừu của anh dính vài vệt màu trắng, tuy tay áo đã được xắn lên nhưng cũng không tránh khỏi bị dính bột.

Chu Tư Đồng bỗng nhiên cảm thấy bức tranh trước mặt mình có chút hư ảo.

Cô nghĩ nghĩ một chút, liền mang đến một cái tạp dề, hai tay đưa qua: "Thẩm tiên sinh, anh có muốn đeo tạp dề lên không?"

Thẩm Kỳ ngẩng đầu nhìn cô.

Ngũ quan của anh đẹp đến quá đáng, đặc biệt là đôi mắt, đen nhánh, sâu thẳm như bóng tối trong vực sâu vạn dặm, khi chăm chú nhìn dường như có thể khiến người ta bị hút sâu vào đôi mắt ấy.

Mà hiện tại ánh mắt sâu thẳm của anh lại đang nhìn tạp dề trong tay Chu Tư Đồng.

Là màu cam ấm áp, mặt trên còn in một chú chó hoạt hình.

Thẩm Kỳ:.....

Chu Tư Đồng nhìn lồng ngực anh hơi nhướng lên, trên mặt là biểu tình cạn lời, vì thế cô cũng hơi hơi nhướng lồng ngực, tay chỉ vào tạp dề trên người mình: "Hay tôi coi tạp dề trên người này cho anh vậy?"

Thẩm Kỳ nhìn tạp dề trên người cô, vẫn là cái lần trước anh thấy cô đeo, hoa xanh nhỏ trên nền trắng, cạnh viền còn có hình lá sen.

"..... Cảm ơn. Nhưng tôi thấy mình không cần đeo tạp dề đâu."

Chu Tư Đồng nghe vậy tay cầm tạp dề liền rút về. Dù sao cô cũng nhắc nhở rồi, nếu chính anh ta không muốn đeo, vậy dù trên áo anh ta có bị dấy nhiều bột mì cũng không liên quan đến mình.

Nhưng Thẩm Tụng Viện rất háo hức muốn thấy dáng vẻ anh mình đeo tạp dề. Vì thế cô liền từ ghế tròn đứng dậy, hai bước đã nhảy lại đây, duỗi tay một cái lấy đi tạp dề trong tay Chu Tư Đồng, quay sang cười với Thẩm Kỳ nói: "Phải đeo. Sao có thể không đeo chứ? Áo sơ mi với áo lông cừu trên người anh đắt như vậy, dính bột mì lên thì đáng tiếc lắm."

Nói xong liền chạy nhanh qua muốn đeo tạp dề cho Thẩm Kỳ, nhưng bị ánh mắt lạnh lẽo của anh dọa cho đứng tại chỗ rụt người, không dám nhúc nhích.

Nhưng cô thật sự rất muốn nhìn xem, anh trai ngày thường cao lãnh lúc đeo tạp dề in hoạt hình sẽ có dáng vẻ thế nào, vì thế đảo mắt một cái, liền đem tạp dề nhét vào tay Chu Tư Đồng, sau đó tròn sau lưng cô, một mặt đẩy cô đi đến chỗ Thẩm Kỳ, một mặt lại nói: "Tư Đồng, cậu tới đeo tạp dề cho anh mình đi."

Chu Tư Đồng: Làm cái quỷ gì vậy? Chuyện này liên quan gì đến tôi?

Nhưng cô đã bị Thẩm Tụng Viện đẩy đến trước mặt Thẩm Kỳ.

Đùa gì vậy, cô nhất định sẽ không đeo tạp dề cho Thẩm Kỳ. Vì thế cô liền đưa tạp dề qua: "Thẩm tiên sinh, anh tự đeo được đúng không?"

Thẩm Tụng Viện tránh sau lưng Chu Tư Đồng, né tránh không dám nhìn ánh mắt anh.

Cuối cùng Thẩm Kỳ vẫn nhận tạp dề trong tay Chu Tư Đồng, tự tay buộc lên.

Ừm, Thẩm đồng nho nhã tuấn tú đeo tạp dề vẫn rất có dáng vẻ nhân cư tại gia, cũng không có cảm giác gì là không thích hợp cả. Đương nhiên, nếu trên mặt anh không phải biểu tình nghiêm cẩn trầm tĩnh như vậy thì càng không có cảm giác không thích hợp.

Ngược lại với Chu Tư Đồng biểu hiện bình tĩnh, Thẩm Tụng Viện quả thực muốn cười đến vỡ bụng luôn rồi.

Cô lại không dám cười quá lớn trước mặt Thẩm Kỳ, cho nên chỉ có thể nín nhịn. Nhưng nhịn cười cũng là một chuyện rất vất vả, đương nhiên Thẩm tiểu thư không có khả năng chịu đựng sự vất vả này, cho nên cuối cùng cô dứt khoát chạy vào phòng ngủ của Chu Tư Đồng, đóng cửa, một tay che miệng, một tay dấm tường, cười rồ to.

Thẩm Kỳ bắt đầu đi lắc đầu. Bất quá anh cũng rất vui khi nhìn thấy Thẩm Tụng Viện sáng khoái như vậy, cũng vì từ nhỏ cô đã mắc chứng tự kỉ rất nhiều năm, cho nên mấy năm nay người làm anh trai như anh cũng hoàn toàn không dám quá gò bó cô.

Chờ đến lúc Thẩm Tụng Viện cười đủ nời mở cửa ra ngoài, liền nhìn thấy Chu Tư Đồng đã bắt đầu nấu đồ ăn.

Chu Tư Đồng vừa nhìn thấy sùi cảo đã gói xong được hơn nửa, liền hỏi Thẩm Kỳ có biết làm sùi cảo không? Thẩm Kỳ trả lời nói biết, Chu Tư Đồng liền nói: "Vậy phiền Thẩm tiên sinh dùng nốt bột cần ra gói sùi cảo. Để tôi làm đồ ăn."

Nếu để bọn họ ở lại ăn cơm, hơn nữa người ta còn mang lại đây nhiều đồ ăn như vậy, cô chỉ làm mỗi sùi cảo cho người ta ăn thì cũng thấy ngại, cho nên cô vo gạo cho vào nồi cơm. Thấy cơm bằng đó là đủ rồi, cô liền đi nấu thêm đồ ăn.

Xem xét mấy thứ đồ ăn họ mang đến, cô cũng không quay đầu lại mà hỏi Thẩm Tụng Viện: "Cậu muốn ăn món gì?"

Thẩm Tụng Viện nghĩ nghĩ, sau đó bắt đầu gật gù: "Cậu có thể làm cá kho không? Mình muốn ăn cá kho."

Trong số đồ ăn mà họ mang đến có một con cá trích. Chu Tư Đồng tuy là biết làm, nhưng cô không thích rửa cá, có điều người tới là khách, nếu Thẩm Tụng Viện nói muốn ăn cá kho, vậy cô tất nhiên không tiện cự tuyệt.

Lúc lấy cá cô chỉ dùng hai đầu ngón tay nhắc lên. Thẩm Kỳ liếc mắt nhìn thấy, hiểu được cô không thích chạm vào cá, vì thế liền buông xuống chày cán bột, đi qua nhận lấy cá trong tay cô, để vào bồn nước.

Cá trong tay bỗng nhiên bị người khác lấy đi, Chu Tư Đồng hơi giật mình. Nhưng không đợi cô nói, liền thấy Thẩm Kỳ quay đầu, trên mặt khẽ mang theo ý cười nói với cô: "Để tôi rửa."

Lại hỏi cô: "Cô định nấu thêm món gì?"

Ngụ ý chính là cô muốn nấu món gì, anh sẽ rửa hết nguyên liệu giúp cô.

Chu Tư Đồng ngần ra, trong lòng bỗng nhiên có chút hâm mộ Thẩm Tụng Viện. Có một người anh trai chăm sóc mình đến tỉ mỉ như vậy cũng là một chuyện rất hạnh phúc. Thật ra cô cũng muốn có người anh như vậy. Ít nhất nếu có anh trai như vậy, kiếp trước khi bố mẹ cô xích mích còn có một người sẽ ở bên chăm sóc cô, an ủi cô.

Nghĩ đến chuyện của kiếp trước, Chu Tư Đồng không khỏi cảm thấy mũi mình chua xót, tâm tình cũng có chút đi xuống.

Thẩm Kỳ là người cẩn trọng, anh lập tức nhận ra tâm tình cô không tốt, hơn nữa hốc mắt hơi phồng hồng, bộ dạng như muốn khóc.

Cô gái trước mặt thoạt nhìn lãnh đạm, nhưng cô cũng chỉ bằng tuổi Thẩm Tụng Viện, trong mắt anh vẫn được xem là đứa trẻ chưa trưởng thành.

Nghĩ đến đây, Thẩm Kỳ liền cảm thấy trong lòng mềm xuống, lời nói ra cũng nhu hoà hơn trước không ít: "Chu tiểu thư, cô sao vậy?"

Chu Tư Đồng nhanh chóng bình tĩnh lại. Nghe Thẩm Kỳ hỏi vậy liền ngẩng đầu cười cười với anh: "Tôi không sao. Quên không hỏi Thẩm tiên sinh anh muốn ăn món gì."

Thiếu nữ xinh đẹp thanh tú, lúc cười lên đẹp như đoá hoa nở rộ.

Thẩm Kỳ thất thần một lát, nhưng rất nhanh lại phục hồi tinh thần, tiếp tục cúi đầu rửa rau: "Khoai tây thái sợi chua cay."

Cuối cùng Thẩm Kỳ đã rửa sạch sẽ hết nguyên liệu, lại cắt xong mỗi thứ đặt trên đĩa. Ngay cả những thứ như gừng, tỏi, ớt anh cũng đều thái xong để vào chén nhỏ, tiện cho Chu Tư Đồng lúc nấu đồ ăn bất cứ lúc nào cũng có thể lấy dùng.

Chu Tư Đồng nhìn trên mặt bàn bày biện chỉnh tề ngay ngắn bát đĩa, trong lòng nghĩ, Thẩm Kỳ này nhất định là cung Xử Nữ, mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế*.

() Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (tiếng Anh: Obsessive-Compulsive Disorder - OCD) là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng, đây là một dạng trong nhóm bệnh liên quan trực tiếp đến Stress. Bệnh còn có tên khác là Rối loạn ám ảnh cưỡng bức. (Nguồn: Wikipedia)*

Có điều cô cũng không nói ra mấy lời như vậy.

Chu đầu bếp muốn bắt đầu nấu đồ ăn. Còn Thẩm Kỳ đã rửa sạch sẽ tay, lại đến một bên gói sủi cào.

Đến nỗi Thẩm đại tiểu thư cũng không đọc truyện tranh nữa, mà tay chống cằm ngồi ở cạnh bàn nhìn hai người họ bận rộn, trong lòng nghĩ, cảnh tượng như vậy thoát nhìn cũng thật ấm áp. Hay là đợi về nhà cô nói với anh, để cô nhận Chu Tư Đồng làm em gái. Tính ra Chu Tư Đồng còn nhỏ hơn cô hai ngày tuổi, cô cũng rất vui lòng có một em gái như Chu Tư Đồng.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Cùng nhau ăn cơm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: shpdam

Món Chu Tư Đồng làm đều là những món có thể nấu xong nhanh, vì hiện tại đi hầm thịt hầm xương sườn các thứ linh tinh sẽ không đủ thời gian.

Một đĩa cá trích kho thịt, một đĩa tôm chiên, một đĩa đậu phụ khô xào thịt, một đĩa khoai tây thái sợi chua cay, một đĩa bắp cải xào, còn có một đĩa rau xào đậu sợi*.

() Cái này thực sự không biết nên gọi thế nào nên mình đành dịch thô như vậy, gốc là 豆丝 (Dousi): nguyên liệu chính gồm gạo và đậu xanh nghiền thành bột, được nhào trộn và làm thành bánh mỏng, sau đó cắt thành sợi. Dousi là một trong ba đặc sản ở quận Hoàng Pha thành phố Vũ Hán, và là một trong tám món nổi tiếng nhất ở Vũ Hán. Có nhiều cách ăn và có thể được sấy khô để thuận tiện hơn.*

Đậu sợi là di Triệu cách vách tháng trước về quê ở An Huy mang về, tặng một ít cho nhà cô. Chu Tư Đồng ngâm đậu sợi trong nước sôi, sau đó dội ngâm cho nở ra thì xào lên, thêm rau xanh vào xào cùng nhau. Lúc nấu xong thì cho thêm hai giọt dầu vừng, cho nên mùi đặc biệt thơm.

Mỗi lần cô đặt một đĩa đồ ăn lên bàn Thẩm Tụng Viện lại lớn tiếng oa lên. Xem bộ dạng có ấy thế kia, Chu Tư Đồng quả thực hoài nghi liệu có phải cô mới từ trên núi xuống, bình thường nghèo khổ đến cơm cũng không được ăn no hay không.

Bất quá cũng có thể hiểu được, người mỗi ngày đều ăn quen sơn hào hải vị, bỗng nhiên nhìn thấy một bữa cơm nhà không có bày trí tinh xảo hiển nhiên sẽ kinh ngạc một phen, bởi vì rất ít thấy được.

Thẩm Tụng Viện gấp không chờ nổi cảm chiếc đĩa liền gấp một miếng thịt kho cá trích, sau đó giờ một ngón tay cái với Chu Tư Đồng.

Được người khác công nhận tay nghề của mình như vậy, Chu Tư Đồng tất nhiên rất cao hứng. Ngay lập tức đến tú bắt cầm đến ba cái bát nhỏ.

Chiếc bàn ăn nhỏ kê sát vào tường, chỉ còn ba phía để ngồi, vừa đúng ba người mỗi người ngồi một bên.

Thẩm Tụng Viện ngồi phía bên phải, Chu Tư Đồng liền đến ngồi bên trái. Thẩm Kỳ và Thẩm Tụng Viện là hai anh em mà, tất nhiên là để hai người họ ngồi gần nhau.

Nhưng lúc Chu Tư Đồng ngồi xuống rồi, Thẩm Kỳ vẫn chưa đến ngồi.

Thẩm Tụng Viện một bên trong miệng đang ăn tôm chiên, một bên ngẩng đầu gọi Thẩm Kỳ: "Anh, anh làm gì thế? Mau tới đây ngồi xuống ăn cơm. Tư Đồng làm đồ ăn rất ngon."

Thẩm Kỳ theo tiếng quay đầu lại. Trên người anh còn đeo tạp dề in hoạt hình màu cam, trong tay cầm cái muôi, mặt mày nhàn nhạt: "Sủi cảo còn chưa chín, hai người ăn trước đi."

Thẩm đồng phụ trách cán bột và làm sủi cảo, sau đó chờ Chu Tư Đồng nấu xong hết đồ ăn, anh mới nấu sủi cảo. Chu Tư Đồng vốn đã nói anh đến bàn ngồi, để cô nấu, nhưng Thẩm Kỳ tránh đi tay cô, sau đó lại nhìn cô cười một cái, nói: "Cô làm nhiều đồ ăn như vậy chắc là mệt rồi, cô ngồi đi, sủi cảo để tôi làm."

Nhưng rõ ràng nguyên liệu đều do anh rửa, cũng là do anh thái, Chu Tư Đồng chỉ là nấu lên thôi. Nhưng cô không lay chuyển được Thẩm Kỳ, cuối cùng cũng chỉ có ngồi vào cạnh bàn.

Không giống Thẩm Tụng Viện, không để ý Thẩm Kỳ ăn hay không đã bắt đầu ăn rồi, Chu Tư Đồng vẫn là ngồi không không động đũa, chờ Thẩm Kỳ lại đây.

Cũng may sủi cảo nhanh chín, chỉ chốc lát sau Thẩm Kỳ bùng ra một đĩa lớn sủi cảo. Sau đó anh đi lấy một đĩa nhỏ đồ dầm và nước tương vào, thêm gừng và tỏi băm, tự làm một đĩa đồ chấm, đặt trên bàn.

Chu Tư Đồng ngồi ở kia ngẩn người*, hôm nay rốt cuộc là ai cọ cơm ai vậy? Thẩm Kỳ Chẳng những cung cấp nguyên liệu, hơn nữa so với cô anh còn làm nhiều hơn. Nghĩ thế nào cũng thấy cô mới là người cọ cơm.

(*) Nguyên văn là *Mộng bức*: Về mặt *mộng bức* (一脸懵逼)

Hình:

(Nguồn: luong1498.wordpress.com)

Có điều cô vừa liếc mắt liền nhìn thấy Thẩm Tụng Viện thò móng vuốt lấy một con tôm chiên, trong lòng cô lại thấy khá hơn chút. Ít nhất ở đây vẫn có một người cái gì cũng không làm, chỉ việc chờ ăn.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Thẩm Tụng Viện là em gái Thẩm Kỳ mà, người ta ngồi chờ ăn cũng là bình thường, đâu có phải như mình?

Tiếp tục ngáy ngẩn.

Mà Thẩm Kỳ còn đang hỏi Chu Tư Đồng: "Cô có cái cốc nào không?"

Anh trước khi đến đây còn cùng Thẩm Tụng Viện mua hai chai Coca. Nghĩ mấy cô gái đều thích ăn vặt, cho nên lại mua một túi lớn đồ ăn vặt, để Thẩm Tụng Viện cầm đến đây.

Chu Tư Đồng liền đi lấy ba cái cốc nhỏ rửa sạch, sau đó đặt trước mặt mỗi người một cái.

Thẩm Kỳ mở chai Coca, đổ vào cốc của mỗi người.

Tay áo sơ mi vẫn xắn cao chưa buông xuống, ngón tay anh thon dài cầm chai Coca, chất lỏng màu nâu bên trong làm nổi bật lên khiến tay anh nhìn càng thêm trắng nõn.

Cái bàn không lớn, đặt lên sáu món ăn lại thêm một đĩa lớn sủi cảo nên cũng không còn chỗ trống, vì thế Thẩm Kỳ rút đây ba cốc rồi để chai xuống cạnh chân mình, sau đó lại cầm lấy cốc trước mặt, nâng lên trước Thẩm Tụng Viện và Chu Tư Đồng, ngay sau đó lại nhìn về phía Chu Tư Đồng, khoé môi hơi cong lên: "Chúng ta dùng Coca thay rượu đi."

Chu Tư Đồng hiểu ra anh là đang trêu chọc cô lần trước nói dùng nước thay rượu.

Cô còn có thể nói gì? Cô nâng lên cốc thủy tinh trước mặt, mặt không biểu tình cùng hai người họ cùng ly.

Từ khi xuyên qua đây, cô bận rộn học tập, Đinh Thục Phân bận rộn đi làm, hai mẹ con cũng rất ít khi ngồi cạnh nhau ăn cơm, cho nên phần lớn thời gian cô chỉ tùy tiện nấu chút đồ ăn để lấp bụng. Một bàn đồ ăn phong phú như hôm nay vẫn là chưa ăn qua. Cho nên nhìn Thẩm Tụng Viện ăn đến là vui vẻ, cô ăn cũng thấy vui.

Còn Thẩm Kỳ, thứ lỗi cho cô không để ý đến. Thật sự là hiện tại đối với cô mà nói, Thẩm Kỳ còn không hấp dẫn bằng đĩa tôm trên bàn kia.

Thẩm Kỳ gấp một đĩa rau xào đậu sọi. Anh hình như rất thích món này, không chỉ ăn, còn hỏi Chu Tư Đồng: "Đây là cái gì?"

Anh chưa từng thấy qua đậu sọi. Nhưng thật ra Chu Tư Đồng cũng chưa từng thấy.

Có điều hôm ấy khi đi Triệu mang cái này sang cho nhà cô, Chu Tư Đồng đã hỏi qua, đi Triệu liền lôi kéo cô, hứng thú búng búng nói đây là đặc sản của quê nhà họ, còn giới thiệu với cô quy trình làm ra món này.

Nghe Thẩm Kỳ hỏi, Chu Tư Đồng liền buông đũa trong tay, cùng anh phổ cập khoa học một chút về thông tin cùng quy trình chế tác.

Thẩm Kỳ hiển nhiên cảm thấy rất hứng thú, liền hỏi cô: "Ồ đâu có thể mua được cái này?"

Chu Tư Đồng nghĩ thầm, cái này mà anh cũng hỏi tôi? Dù có là bảo vật trời nam đất bắc, ngoại trừ những thứ anh không muốn, có cái gì mà anh không mua được?

Nhưng đối mặt với vấn đề của Thẩm hiểu kì bảo bảo cô cũng chỉ trả lời: "Anh vào Xbao gõ hai chữ "đậu sọi" này là được."

Sau đó anh muốn mua bao nhiêu thì mua đó Thẩm đồng.

Thẩm Kỳ gật gật đầu. Sau đó một đĩa rau xào đậu sọi kia dường như đã trở thành của một mình anh.

Chu Tư Đồng:.....

Cô còn có thể nói gì? Chỉ có thể an ủi chính mình tay nghề nấu ăn quá tốt.

Hiển nhiên một bữa cơm hai anh em này ăn đều rất thỏa mãn. Cuối cùng Thẩm Tụng Viện ngồi trên ghế, lưng tựa vào tường, vừa đưa tay vuốt vuốt bụng, vừa kêu rên: "Ta muốn giảm cân."

Lại hỏi Thẩm Kỳ: "Anh, em có béo không?"

Thẩm Kỳ lắc đầu: "Không béo."

Thẩm Tụng Viện vui mừng ra mặt. Nhưng lúc này liền nghe được Thẩm Kỳ lại chậm rãi phun ra một chữ: "Mập."

Thẩm Tụng Viện tức giận muốn đánh anh. Nhưng lại không dám, chỉ có thể dấm bàn cho hả giận.

Chu Tư Đồng cũng ăn rất thỏa mãn. Thì ra có người cùng ăn cơm có thể ăn ngon miệng hơn chút. Hơn nữa quả thực, món ăn hôm nay sắc thái đều rất phong phú.

Cô nhanh chóng thu dọn chén bát trên bàn, Thẩm Kỳ đến phụ giúp, lại hỏi cô: "Chu tiểu thư, có cần tôi đến rửa bát giúp không?"

Anh hiểu được mọi cô gái đều không thích trên tay bị dính dầu mỡ. Hơn nữa anh còn thấy Chu Tư Đồng lúc chuẩn bị rửa cá còn dùng hai ngón tay để nhắc lên, liền hiểu được cô gái nhỏ này thật ra cũng không phải rất thích làm việc nhà.

Chu Tư Đồng vội nói: "Không cần đâu, không cần đâu. Thẩm tiên sinh, anh ngồi đó là được rồi."

Vừa nãy anh làm nhiều thứ như vậy, giờ còn bắt anh rửa chén, vậy cô thật sự thành người cợ cơm rồi.

Thẩm Kỳ cũng không miễn cưỡng nữa. Chủ yếu là anh sợ bản thân quá chủ động ngược lại sẽ khiến Chu Tư Đồng cảm thấy khó xử.

Anh nhìn ra được, Chu Tư Đồng là một cô gái quật cường, lòng tự trọng rất cao.

Thẩm Tụng Viện ngồi một bên đang xoa bụng nghe thấy một màn đối thoại này của hai người họ, liền chen miệng vào: "Hai người nói qua nói lại cứ một câu Thẩm tiên sinh, hai câu Chu tiểu thư, nghe thật sự không tự nhiên chút nào. Hay là như này đi, Tư Đồng cậu cũng giống như mình gọi anh là được. Anh cũng giống em, gọi cậu ấy là Tư Đồng đi, như vậy mới có vẻ thân thiết, nếu không hai người nói chuyện nghe quá khách sáo rồi."

Chu Tư Đồng thật sự rất muốn quay lại vỗ đầu Thẩm Tụng Viện một cái.

Cô vẫn là cảm thấy gọi Thẩm tiên sinh cũng tương đối thoải mái rồi.

Nhưng Thẩm Kỳ dường như rất tán đồng với đề nghị này của Thẩm Tụng Viện "Viện Viện rất ít có bạn bè thân như vậy, Chu tiểu thư, sau này cô cũng giống Viện Viện, cứ coi tôi như anh trai là được."

*(Editor: Anh sẽ sớm hối hận vì câu này đấy **anh trai** a □)*

Chu Tư Đồng vẫn muốn từ chối: "Như vậy hình như không tốt lắm đâu, Thẩm tiên sinh?"

Nhưng Thẩm Tụng Viện lại xen vào: "Có gì mà không tốt? Ai nha, Tư Đồng, mình nói cậu nghe, cậu không thấy trong mấy truyện võ hiệp đều có huynh đệ kết nghĩa à? Lưu - Quan - Trương* đều là ba anh em kết nghĩa khác họ đấy thôi. Nếu không hôm nay ba chúng ta ra ngoài mua hương đi, thề với trời kết làm anh chị em khác họ, thế nào?"

()Trong tiểu thuyết Tam Quốc diễn nghĩa có ba anh em kết nghĩa là Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi kết nghĩa tại vườn đào với lời thề: Tuy không sinh cùng ngày cùng tháng nhưng nguyên chết cùng tháng cùng ngày. Tình cảm của ba vị anh em kết nghĩa này được miêu tả son sắt trong suốt tác phẩm.*

Đến lúc đó cô vẫn là chị của Chu Tư Đồng a.

Thẩm Tụng Viện trong lòng rất đắc ý, liền khuyến khích Thẩm Kỳ xuống siêu thị dưới tầng đi mua hương: "Nếu không có loại hương đó thì mua hương muối cũng được. Dù sao có thành ý là được rồi."

"Hồ nháo." Thẩm Kỳ liếc cô một cái, Thẩm hầu tử* đang náo loạn ngay lập tức như vừa bị niệm Định Thân Chú, thành thật ngồi tại chỗ không dám nhúc nhích.

() Ý nói Thẩm Tụng Viện như Tôn Ngộ Không - Tôn hầu tử*

Thẩm Kỳ lại quay đầu nhìn về phía Chu Tư Đồng, khéo léo lịch sự mỉm cười: "Tôi cảm thấy đề nghị này của Viện Viện không tồi, không biết em nghĩ thế nào, Tư Đồng?"

Anh đã gọi tôi là Tư Đồng rồi tôi còn thế nào được nữa?

Vì thế Chu Tư Đồng cũng cũng chỉ gật đầu: "Ừm, tôi cảm thấy cũng không tệ lắm. Thẩm đại ca."

Tóm lại cô vẫn không thể giống Thẩm Tụng Viện gọi Thẩm Kỳ là anh được, bởi vì cô cảm thấy giữa hai người chưa thân thiết đến mức đấy. Hơn nữa cũng không phải cô gọi "Thẩm Kỳ ca" thì anh thật trở thành anh của cô. Ít nhất cô rõ ràng hiểu được, Thẩm Kỳ tuy rằng đôi khi đối với Thẩm Tụng Viện rất nghiêm khắc, nhưng thật ra rất yêu thương cô ấy. Mà Thẩm Kỳ tuy ngoài mặt đối với mình nho nhã lịch sự, nói chuyện ôn hòa, nhưng vẫn có một loại cảm giác xa cách bên trong.

Cho nên chuyện này nói thì nói vậy thôi, ngàn vạn không thể coi là thật được.

Editor: Dù sao thì cũng coi nhau như anh em rồi mà còn để xưng hô là cô - tôi thì kì quá nhỉ, vậy nên mình đổi thành tôi - em. Nếu thấy không ổn cứ góp ý thoải mái nhé!

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Trúng bầy

Editor. shpdam

Chờ Thẩm Kỳ cùng Thẩm Tụng Viện đi rồi, Chu Tư Đồng liền mang túi cáo đã gói kỹ để vào ngăn đông tủ lạnh. Lại sắp xếp chút đồ họ mang đến.

Lúc trước khi họ rời đi, cô có bảo họ cầm theo mấy thứ họ mang đến, nhưng Thẩm Kỳ cười lắc đầu, sau đó cùng Thẩm Tụng Viện đi mất.

Tuy rằng lúc trước cô đã làm rất nhiều đồ ăn, nhưng đồ trong túi vẫn còn khá nhiều. Chu Tư Đồng suy nghĩ, cũng đem mấy đồ này phân loại đóng gói kỹ để trong tủ lạnh. Còn mấy món đồ ăn vặt thì để lên nóc tủ lạnh.

Vì thế buổi tối khi Đinh Thục Phân về, Chu Tư Đồng mở cửa phòng, ngần gợn nói với bà: "Hôm nay làm sùi cáo nhân thịt với cù cái để trong tủ đông. Ngày mai có thể lấy ra làm bữa sáng, buổi tối trở về đói bụng cũng có thể nấu lên ăn. Còn nữa, hôm nay có bạn học đến chơi, họ mang theo đồ ăn vặt, để trên mặt tủ lạnh, muốn ăn cũng có thể tự lấy."

Tuy rằng cô xuyên qua tới giờ cũng được hai tháng, nhưng thời gian tiếp xúc cùng mẹ Đinh rất ít. Tuy cô vẫn quan tâm bà, buổi sáng sẽ dậy sớm nấu bữa sáng cũng để cho bà một phần, nhưng Chu Tư Đồng vẫn chưa từng gọi Đinh Thục Phân một tiếng mẹ.

Đinh Thục Phân đối với chuyện này cũng không có hoài nghi, dù sao nguyên chủ Chu Tư Đồng trước kia cũng không hay mở miệng gọi bà là mẹ.

Chỉ là hiện tại nghe được Chu Tư Đồng nói hôm nay có bạn học đến chơi, Đinh Thục Phân liền kinh ngạc. Kinh ngạc qua đi rồi tay chân bà lại có chút luống cuống.

"Hôm nay có bạn học của con đến? Đồng Đồng sao con không nói sớm cho mẹ? Trong nhà mẹ còn chưa kịp thu xếp tốt, lộn xộn như vậy, bạn học con nhìn thấy có chê cười con không? Con có giữ bạn lại ăn cơm không? Ôi, mẹ trước đó còn chưa mua đồ ăn, trong nhà cái gì cũng không có."

Sau đó bà lại cẩn thận nhìn Chu Tư Đồng: "Đồng Đồng, con, con có trách mẹ không?"

Trách mẹ khiến cho con bẽ mặt.

Trước kia Chu Tư Đồng thường to tiếng với bà vì chuyện này, nói nhà quá bé, bà lại chỉ là người bán giày, khiến cô ngại nói chuyện với bạn bè, cũng không dám mời bạn học đến nhà chơi.

Chu Tư Đồng lắc đầu: "Không trách."

Có gì mà phải trách? Người nghèo thì phải bị khinh thường sao? Chi cần không ăn trộm không cướp giết, sống bằng chính sức lao động của mình, dù có chút nghèo khó, nhưng có gì mà bẽ mặt?

Đinh Thục Phân lúc này mới yên tâm

Chu Tư Đồng nhún mày, nghĩ chuyện cô chuyển lớp có nên nói với mẹ Đinh không.

Cô chuyển lớp tuy đã hơn một tháng, nhưng thứ nhất là kiếp trước cô độc lập đã quen, thứ hai là cảm thấy mình cùng Đinh Thục Phân không quá thân thuộc, nói ra sợ lúng túng, cũng sợ bà sẽ mắng.

Vốn dĩ đến năm cuối rồi mới chuyển ban, chuyện này nói ra nhất định sẽ bị bố mẹ mắng. Nhưng Chu Tư Đồng cảm thấy vẫn nên nói với mẹ Đinh việc này.

Vì thế sau đó cô liền nói ra chuyện mình đã chuyển ban, nói xong chờ Đinh Thục Phân phát hỏa mắng cô, hoặc là đánh cô.

Nhưng Đinh Thục Phân không những không có phát hỏa mắng cô đánh cô, ngược lại còn đỏ vành mắt, tự mình ở đó hồi lâu: "Đều là mẹ không tốt, không văn hóa, không hiểu chút chuyện này, cho nên không thể dẫn dắt con, chậm trễ con nhiều năm đi đường vòng. Có điều, mẹ tin tưởng quyết định của con, cũng lắm thì sang năm thi đại học nếu con không đỗ, con cứ học lại một năm. Mẹ tin tưởng con nhất định có thể thi đỗ một trường tốt."

Chu Tư Đồng trầm mặc một hồi, sau đó nói: "Lần này thi giữa kì được hạng nhất ban Xã hội."

Đinh Thục Phân trên mặt là biểu tình vô cùng kinh ngạc.

Tuy rằng con gái trước nay không nói chuyện thành tích của bản thân với mình, nhưng Đinh Thục Phân cũng lén hỏi thăm qua, biết được thành tích của cô trước kia ở lớp Tự nhiên chỉ ở mức trung bình mà thôi. Vậy mà hiện tại chuyển đến lớp Xã hội liền thi được hạng nhất?

Đinh Thục Phân nhất thời không biết nên nói gì. Sau một lát bà mới lắp bắp nói: "Mẹ, mẹ biết con rất, rất lợi hại."

Chu Tư Đồng không nói gì. Cô cũng không biết nên nói gì.

Nói cho cùng bà không phải mẹ ruột của mình, mặt đối mặt nói chuyện tóm lại cảm thấy có vài phần lúng túng cùng khó xử, cũng có phần không được tự nhiên. Hướng chỉ đối với chữ "mẹ" này, cô vốn đã nguội lạnh.

Kiếp trước từng bị mẹ mình đánh mắng quá nhiều lần, tổn thương về thể xác là chuyện nhỏ, chủ yếu vẫn là tổn thương về tinh thần.

Đinh Thục Phân thấy cô không nói lời nào, vội vàng lấy lòng nói: "Hôm nay mẹ thấy ở trung tâm thương mại có cửa hàng hàng XX giảm giá, trước đây con không phải nói đó là hàng nổi tiếng sao? Mẹ mua cho con một bộ nhé? Con muốn kiểu dáng thế nào?"

Chu Tư Đồng nhìn về mặt cẩn trọng lấy lòng của bà, không hiểu vì sao, bỗng nhiên liền cảm thấy trong lòng co rút một chút. Vì thế thanh âm không ngăn được có vài phần nhu hòa hơn trước.

"Về sau đừng lại mua mấy thứ quần áo đó, có đồng phục mặc là được rồi."

Thấy Đinh Thục Phân định nói gì đó, Chu Tư Đồng cắt ngang trước: "Sang năm vào đại học rồi, tiền đó để tích cóp sau này làm học phí."

Dừng một chút, cô lại nói thêm một câu: "Chờ tốt nghiệp đại học, rồi đi làm, không cần phải tiếp tục mỗi ngày đều đi làm như vậy nữa. Con nuôi."

Mẹ Đinh vất vả cô vẫn hiểu được, trong lòng cũng rất cảm động.

Đinh Thục Phân nghe xong lời này của cô, hốc mắt cũng đỏ lên.

Trước kia Chu Tư Đồng tính tình bất thường, lại tự ti, đi ra ngoài cũng không dám ngẩng đầu. Tuy rằng bà mua cho con gái rất nhiều quần áo đẹp, nhưng cô cũng chưa bao giờ mặc. Không có tự tin mặc ra ngoài, chỉ treo trong tủ để ngắm, nói thẳng ra chính là lãng phí tiền. Đinh Thục Phân lại không dám nói gì. Nhưng bà thấy con gái hiện tại đã thay đổi rồi, tự tin, đi đường ngẩng thẳng đầu ưỡn ngực, cũng hiểu chuyện, biết thông cảm cho khó khăn của bà.

"Ừ, được." Đinh Thục Phân nước mắt nóng hổi dâng dâng, "Mẹ chờ con đi làm kiếm tiền nuôi mẹ."

Chu Tư Đồng gật gù gật đầu, sau đó nói với bà một tiếng ngủ ngon, đóng lại cửa phòng.

Ngồi trên ghế sau bàn học, Chu Tư Đồng phát ngốc một lúc, sau đó cô lại tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Cô nhất định phải thi vào một trường tốt, sau đó tốt nghiệp tìm một công việc tốt. Cô không muốn thấy mẹ Đình vất vả như vậy nữa.

*

Hôm sau trong giờ nghỉ trưa, Chu Tư Đồng đang làm đề tiếng Anh, bỗng nhiên cánh tay bị Thẩm Tụng Viện lôi kéo. Cô quay đầu nhìn sang, Thẩm Tụng Viện đang nằm bò trên mặt bàn, vẻ mặt chán muốn chết.

"Tư Đồng," đến giọng nói của cô cũng uể oải, một chút sức lực cũng không có, "Sao cậu mỗi ngày không phải đang giải đề thi lại là đọc sách vậy."

"Bởi vì mình không giống cậu, tương lai có rất nhiều lựa chọn. Còn mình chỉ có con đường là phải học thật tốt, rồi thi vào đại học, cho nên mình tất nhiên phải thật nỗ lực."

Thẩm Tụng Viện chột sững người.

Cô biết bản thân năm sau sẽ ra nước ngoài du học, Thẩm Kỳ và mẹ cô đã sắp xếp ổn thỏa mọi việc, chỉ còn chờ cô sang đến nơi là xong xuôi. Cho nên đối với việc học hiện tại cô chính là ba ngày đánh cá, hai ngày phơi lưới*, căn bản là không nghiêm túc học tập.

() Ba ngày đánh cá, hai ngày phơi lưới: Không bền lòng, gián đoạn, không kiên trì trong làm việc cũng như học tập. Bữa được bữa cái.*

Hiện tại nghe Chu Tư Đồng nói vậy, cô mở to mắt suy nghĩ một hồi, sau đó nói: "Cậu nói rất có đạo lý, mình thật không biết phản bác thế nào."

Chu Tư Đồng mỉm cười. Vốn dĩ cũng không cần phản bác, bởi vì đây là sự thật.

Nhưng Thẩm Tụng Viện suy nghĩ một hồi, vẫn đuôi tay tới kéo cánh tay Chu Tư Đồng: "Nhưng cho dù là như vậy, Tư Đồng cậu cũng không thể suốt ngày đọc sách làm bài thể này được. Cậu là người, không phải người máy. Người máy còn phải nạp điện. Nào, nào, cùng mình tán dóc một chút đi."

Chu Tư Đồng bị cô âm ỉ không làm gì được, hơn nữa quả thật làm bài quá nhiều có chút mệt mỏi. Vì thế buông bút trong tay xuống, quay đầu hỏi: "Vậy cậu muốn cùng mình tán dóc cái gì đây đại tiểu thư?"

Thẩm Tụng Viện trên mặt nổi lên một tia đắc ý cười gian.

Chu Tư Đồng thấy thế, lập tức nhắc tay cất ngang: "Nếu cậu muốn cùng mình nói chuyện của Sở Khiêm, vậy thôi đi, đừng nói gì nữa."

Từ khi cô cùng Thẩm Tụng Viện trở nên thân thiết, Thẩm Tụng Viện ở trước mặt cô không hề có kỵ gì, chuyện gì cũng nói hết với cô. Trong đó lúc nào cũng dính đến mấy chuyện liên quan đến Sở Khiêm.

Như là Thẩm Tụng Viện thấy Sở Khiêm đẹp trai đến thế nào này, rồi khí chất cao quý thế nào này, rồi thành tích học tập tốt đến đâu này, rồi cả chuyện cô ấy hôm nay chạy đến cửa lớp 3.1 nhìn trộm, Sở Khiêm còn ngẩng đầu nhìn cô một cái vân vân mây mây.

Chu Tư Đồng đối với chuyện này đánh giá: "Mình cảm thấy anh cậu so với cậu ta càng đẹp trai hơn, so khí chất càng cao quý hơn, không bằng cậu về nhà nhìn anh cậu đi."

Thẩm Tụng Viện nháy mắt đầu hàng.

Cô không so lại nổi công phu lý luận của Chu Tư Đồng. Cô ấy luôn có biện pháp nói một câu liền đánh bại cô, sau đó còn làm cô mất hứng không đỡ lại được.

Cho nên hiện tại cô đi học rất ngoan ngoãn. Ví dụ như bây giờ, cô sẽ không nói với Chu Tư Đồng mấy chuyện liên quan đến Sở Khiêm, mà là tới lôi kéo: "Cứ mãi ở trong phòng học chán muốn chết mất. Đi, chúng ta ra ngoài dạo một vòng."

Đã là tháng 11, thời tiết vừa vận, không quá nóng cũng không quá lạnh, khó được hôm nay có mặt trời, đi ra ngoài dạo một chút có thể xem là một đề nghị không tồi. Vì thế Chu Tư Đồng liền vui vẻ đáp ứng.

Nhưng ngay sau đó cô liền biết mình đã trúng bẫy của Thẩm Tụng Viện.

Thẩm Tụng Viện dắt cô hướng đến sân bóng rổ, đến nơi rồi cô mới thấy, con mẹ nó, Sở Khiêm đang đánh bóng rổ ở trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Bữa cơm hai người

Editor: shpdam

Chu Tư Đồng ngay lập tức quay người rời đi. Cô không thích cảm giác bị lừa gạt.

Thẩm Tụng Viện vội vàng chạy đến trước mặt cô, duỗi hai tay cản đường: "Tư Đồng cậu đừng đi mà. Cùng mình ở đây xem đi."

Cô vừa đi qua cửa lớp 3.1 đúng lúc thấy Sở Khiêm ôm bóng rổ cùng mấy nam sinh khác bước ra, trong lòng hiểu được cậu ta chuẩn bị đi chơi bóng rổ, cô muốn đến xem, nhưng một mình xem ở đó thì không có gì thú vị, cho nên cô mới nghĩ cách kéo Chu Tư Đồng cùng đến.

Nào ngờ Chu Tư Đồng hình như rất ghét Sở Khiêm, vừa nhìn thấy cậu ta liền bỏ đi.

"Tư Đồng" Thẩm Tụng Viện liền hỏi, "Sở Khiêm có phải đắc tội gì với cậu không? Sao cậu vừa nhìn cậu ấy liền rời đi như vậy?"

Sở Khiêm chẳng có chỗ nào đắc tội cô, chỉ là nguyên chủ yêu thầm hắn, Sở Khiêm trong lòng hắn là rõ ràng, cho nên cô mới không muốn có bất cứ liên quan gì với hắn.

Có điều những lời này không thể nói với Thẩm Tụng Viện, cho nên Chu Tư Đồng chỉ lắc đầu: "Không phải."

Thẩm Tụng Viện còn muốn hỏi, nhưng Chu Tư Đồng đã cắt ngang trước: "Cậu thật sự rất thích Sở Khiêm?"

Tuy rằng là câu nghi vấn, nhưng ngữ khí lại là khẳng định.

Thẩm Tụng Viện gât đầu. Lại còn hai tay đan nhau để trước ngực, trong mắt tràn ngập bóng bóng màu hồng, vẻ mặt hoa si trả lời: "Đúng vậy. Cậu ấy đẹp trai như vậy, học tập lại tốt như vậy, hơn nữa đối với người khác trước sau luôn là một gương mặt lạnh, nhìn thật có cảm giác cao cao tại thượng."

Chu Tư Đồng hết nói nổi.

Chẳng lẽ đối mặt với người khác trưng một khuôn mặt lạnh là cao cao tại thượng? Cô còn cảm thấy Thẩm Kỳ tuy rằng đối với bất cứ ai cũng mỉm cười, nhưng lại lạnh lùng từ sâu trong xương tủy, đối với bất cứ ai cũng xa cách. Nhưng cũng chính loại lạnh lùng xa cách này ngược lại khiến anh nhìn vô cùng cao quý.

"Cậu về sau vẫn là đừng thích Sở Khiêm." Chu Tư Đồng lời ít ý nhiều.

Thẩm Tụng Viện đương nhiên thắc mắc: "Vì sao chứ?"

Chu Tư Đồng trầm mặc.

Cô phải nói với Thẩm Tụng Viện thế nào đây, kỳ thật Sở Khiêm với cậu là anh em cùng cha khác mẹ?

Chắc hẳn tác giả muốn thiết lập vòng quan hệ nhân vật thật rối rắm, thật cầu huyết, cho nên mới để Sở Khiêm cùng Thẩm Kỳ, Thẩm Tụng Viện đều là anh em cùng cha khác mẹ. Dù sao loại tình tiết hai anh em, hơn nữa lại còn là hai anh em cùng cha khác mẹ cùng tranh giành một người phụ nữ này cũng rất có drama. Huống chi em gái cùng cha khác mẹ lại nhìn trúng anh trai cùng cha khác mẹ, cũng vì vậy mà không tiếc dùng nữ chính gây đủ các loại náo loạn, làm khó. Mới nghĩ đến thời đã cảm thấy vô cùng kịch tính.

Chu Tư Đồng nghĩ đến mối quan hệ của mấy người này trong nguyên tác mà đau hết cả đầu. Cô cũng không nói mấy lời này với Thẩm Tụng Viện, chỉ hỏi cô ấy: "Mình nhớ cậu có nói với mình, nếu lần này thi cuối kì tiếng Anh của cậu không đến 80 điểm, khi đi du học anh cậu sẽ không lo sinh hoạt phí cho cậu phải không?"

Thẩm Tụng Viện nghe xong, bóng bóng hồng phấn trong mắt đều tan tành, hai tay đặt trên ngực cũng rũ xuống.

Chu Tư Đồng nhìn cô như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười. Nhưng trên mặt vẫn duy trì vẻ mặt không cảm xúc, duỗi tay tới kéo cánh tay cô: "Đi thôi, chúng ta trở về làm đề tiếng Anh đi."

Cô lôi kéo Thẩm Tụng Viện chậm rãi đi xa dần.

Mà ở phía sau hai người, sau khi Sở Khiêm vừa chuyển bóng xong liền nhìn chằm chằm bóng lưng Chu Tư Đồng. Dù mặc đồng phục rộng thùng thình, nhưng có thể thấy được thiếu nữ đáng đáp mảnh mai.

Lúc Chu Tư Đồng vừa lại đây Sở Khiêm cũng đã thấy cô. Ngay một khắc đó hẳn cũng không hiểu được tại sao, cảm thấy tim bỗng như nổi trống, lòng bàn tay đổ mồ hôi, ngay cả động tác úp rỏ lưu loát cũng không thể thực hiện hoàn hảo.

Sở Khiêm trong lòng ảo não, nghĩ đến mỗi lần Chu Tư Đồng nhìn đều thấy hấn ném trượt. Vẫn còn muốn thể hiện tốt một phen, nhưng không ngờ Chu Tư Đồng căn bản không nhìn đến hấn, chỉ quay đầu nói chuyện cùng Thẩm Tụng Viện, sau đó cô lại lôi kéo Thẩm Tụng Viện, xoay người lập tức rời đi.

Hành động này khiến Sở Khiêm sững sờ tại chỗ. Cậu ấy không phải đến xem mình chơi bóng sao?

Đúng lúc này, hấn nghe tiếng hô lớn: "Sở Khiêm, cẩn thận."

Trong tai chỉ nghe được tiếng xé gió truyền đến, hấn không hề phòng bị, "bang" một tiếng, đầu bị thứ gì đó đập vào. Sau đó mắt nỏ đom đóm, đứng cũng không vững, nhanh chóng ngồi bệt trên mặt đất.

"Uỳnh" một tiếng, bạn học xung quanh đều chạy lại đây. Nam sinh ném bóng trúng hấn nói: "Ôi, Mình định chuyền bóng cho cậu, mà cậu lại suy nghĩ đi đâu thế, gọi cậu cũng không nghe thấy? Bị bóng đập trúng rồi thấy chưa? Sao rồi, có làm sao không?"

Sở Khiêm sờ tay lên cái ót bị bóng đập trúng, lắc lắc đầu. Sau đó lại cười khò trong lòng.

Mình bị làm sao vậy? Rõ ràng trước kia ánh mắt Chu Tư Đồng luôn đặt trên người mình, lúc đó trong lòng còn thấy chán ghét cậu ấy, vậy mà giờ đây cậu ấy không còn để mắt tới mình nữa, bản thân ngược lại lại để ý người ta? Hơn nữa dù chỉ nhìn thấy bóng hình của cậu ấy lại có thể thất thần đến vậy?

Nam sinh lúc trước vô ý ném trúng người hấn vẫn đang quan tâm hấn có làm sao không. Sở Khiêm lấy lại bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn nam sinh kia: "Mình không sao."

Sau đó hấn một tay chống bóng rổ mà đứng lên, nói với mấy người xung quanh: "Các cậu tiếp tục chơi đi, mình về trước."

Cũng không không ai giữ hấn lại. Dù sao cũng bị bóng đập trúng mạnh như vậy, trở về nghỉ ngơi cũng là bình thường.

Vì thế bọn họ nhìn Sở Khiêm cầm áo khoác ra khỏi sân, sau đó lại tiếp tục chơi bóng.

*

Một trận mưa thu một trận lạnh, con đường gần trường hai hàng ngô đồng từng chiếc lá rơi xuống, trên mặt đất lá khô dày một tầng lại một tầng. Mỗi lần dẫm lên lại vang lên tiếng xào xạc nho nhỏ.

Có điều chẳng ai có thời gian rảnh rỗi mà tới đây đi dạo. Bởi kỳ thi cuối kỳ sắp đến rồi, mọi người đều đang liều mạng. Đặc biệt học sinh cuối cấp.

Chu Tư Đồng cũng không ngoại lệ.

Cô tuy cũng được coi như học bá, nhưng cô không có năng lực siêu phàm, không thể vừa nhìn là nhớ, vừa đọc là hiểu. Tất cả những thứ thành tích cô đạt được hôm nay không thể cách xa hai từ "chăm chỉ".

Cả ngày đầu đầu trường nào học tập, cũng đã làm không biết bao nhiêu đề, vì thế vừa về đến nhà Chu Tư Đồng đã nằm nhoài trên giường, không muốn nhúc nhích.

Cứ nằm như vậy đến khi cô thấy bụng mình ọc ọc kêu lên.

Mười tám tuổi là thời điểm cơ thể phát triển, hơn nữa mỗi ngày còn phải học tập cường độ cao như vậy, tất nhiên phải tiêu hao rất nhiều năng lượng. Nhưng cô vẫn không muốn nấu cơm.

Lười biếng bò xuống giường, cô mở tủ lạnh ra nhìn, bên trong cũng không có gì ăn.

Định Thực Phán tiền lương không cao, ngoại trừ tiền điện nước, tiền gas, còn phải tiết kiệm tiền để sau này Chu Tư Đồng đi đại học, bình thường trong nhà cũng không có đồ ăn vặt. Thậm chí ngay cả đồ ăn cũng là nhặt lại ở chợ bán rau người ta không cần đến.

Chu Tư Đồng thờ dãi một hồi, đóng lại tủ lạnh. Sau đó lại mở tủ bát ra tìm, cuối cùng tìm được nửa gói mì.

Nấu mì ăn vậy, nhanh chóng lại đơn giản.

Quyết định như vậy, sau đó Chu Tư Đồng đổ nước vào nồi, để lên bếp ga. Nấu được một lúc, lại nghe thấy tiếng gõ cửa.

Cộc cộc cộc, tiếng gõ cửa đều đều, có thể nghe ra người gõ cửa là người không kiêu ngạo cũng không nóng nảy.

Chu Tư Đồng đi ra mở cửa liền thấy Thẩm Kỳ.

"Thẩm tiên sinh?" Chu Tư Đồng có chút kinh ngạc, trong lòng nghĩ, anh ta lại tới đây làm gì?

Thẩm Kỳ gật đầu mỉm cười nhìn cô, tay phải xách túi nilon giờ lên, giải thích: "Tôi đã mua đậu sọi mà em nói, để đi giúp việc trong nhà nấu. Nhưng mùi vị mà đi ấy nấu không đúng lắm, cho nên hôm nay muốn đặc biệt đến đây thỉnh giáo em một chút cách nấu món này."

".....A."

Chu Tư Đồng thật sự không biết phải nói gì.

Cô nghiêng người để Thẩm Kỳ tiến vào, sau đó đóng cửa lại.

Thẩm Kỳ cầm theo hai túi nilon để trên bàn.

Ánh mắt Chu Tư Đồng lướt qua hai túi nilon căng phồng kia, một túi bên trong là các loại thức ăn, một túi bên trong đầy đồ ăn vặt.

Chu Tư Đồng: "..... Thẩm tiên sinh, anh không cần mỗi lần đến lại mang nhiều đồ ăn như vậy đâu."

Thẩm Kỳ xoay người nhìn cô, vẫn là vẻ mặt bên ngoài ôn hoà, bên trong xa cách mỉm cười: "Tư Đồng, lần trước chúng ta đã nói rồi mà, về sau em không cần gọi tôi là Thẩm tiên sinh, gọi Thẩm đại ca là được rồi."

Chu Tư Đồng: "..... Thẩm đại ca, anh không cần mỗi lần đến lại mang nhiều đồ ăn như vậy đâu."

Thẩm Kỳ hơi ngạc nhiên.

Cô gái nhỏ này tính tình đúng là mạnh mẽ. Nhưng cô càng mạnh mẽ, anh lại càng cảm thấy áy náy.

Chuyện năm đó của bố cô, nếu không phải luôn đẩy nhanh tiến độ, ông ấy cũng sẽ không vì một mối quá độ mà ngã từ mái nhà xuống. Nếu như vậy Chu Tư Đồng vẫn là cô gái nhỏ vô ưu vô lo, gia cảnh bình thường, mà không phải khôn ngoan như bây giờ.

Nghĩ đến đây, nụ cười cũng trở nên chân thành hơn một chút, thoát nhìn cũng có một chút ấm áp: "Em cũng đã gọi đại ca rồi, còn khách sáo như vậy làm gì? Hơn nữa lần này tôi tới đây cũng là tới cợ cơm, sao có thể không biết xấu hổ mà đi tay không chứ?"

Chu Tư Đồng cảm thấy bất lực.

Cô thấy mình đã tỏ rõ thái độ, nhưng Thẩm Kỳ hình như nghe không hiểu. Cô cũng không thể xụ mặt cầm chổi quét anh ra ngoài được.

Cho nên cô chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Thẩm đại ca, hôm nay tôi hơi mệt, không muốn nấu cơm, nấu chút mì ăn được không?"

Thẩm Kỳ gật đầu: "Được."

Vừa lúc nồi nước ung cực sôi lên, Chu Tư Đồng nhanh chóng mở vung, cho nửa gói mì vào. Sau đó lại lấy gói đậu sọi Thẩm Kỳ mang đến, lấy ra vài nắm, để vào bát, đổ nước sôi vào ngâm.

Chờ vớt được mì ra, đậu sọi cũng mềm.

Vẫn làm như lần trước. Cô cho dầu vào chảo, thêm một ít rau, thêm đậu sọi đã ngâm mềm, lại thêm muối, nước tương, chỉ chốc lát sau là ăn được.

Mỗi người một bát mì đầy, ở giữa là một đĩa đậu sọi xào rau.

Có thể thấy Thẩm Kỳ ăn rất ngon miệng, một bát mì đầy còn chưa nói, cả đĩa đậu sọi xào rau cũng bị anh ăn hơn nửa.

Chu Tư Đồng ghen tị.

Thẩm Kỳ tốt xấu gì cũng là nhân vật phong vân của thành phố A, gia tài hơn trăm tỉ, có loại mỹ thực nào chưa từng nếm qua? Cuối cùng lại thấy hứng thú với mì cùng đậu sọi xào rau của cô, còn ăn đến nghiện.

Ăn xong bữa rồi, Chu Tư Đồng thu dọn bát đĩa. Lúc này nghe Thẩm Kỳ nói: "Cuối tuần này các em thi cuối kì phải không? Sau kì thi là sinh nhật mười tám tuổi của Viện Viện, con bé muốn tổ chức tiệc sinh nhật, Tư Đồng, em là bạn thân của Viện Viện, cũng đến tham dự đi."

Chu Tư Đồng đang thu dọn chợt dừng lại một chút.

Cô nhớ rõ trong nguyên tác Thẩm Tụng Viện đúng là có tổ chức một bữa tiệc sinh nhật. Mà chính trong buổi tiệc này, khi nam phụ Thẩm Kỳ nhìn thấy nữ chính Trần Oánh Oánh ôn nhu uyển chuyển đàn dương cầm, từ đây rung động, cũng bắt đầu từ đây mà không thể vãn hồi.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Không chịu yếu thế

Editor: shpdam

Đối với lời mời của Thẩm Kỳ, Chu Tư Đồng quyết đoán từ chối: "Xin lỗi, có lẽ tôi không thể đi rồi."

Thẩm Kỳ khó hiểu: "Vì sao?"

Cô gái nhỏ này luôn có hành động nằm ngoài dự kiến của anh.

Chu Tư Đồng không biết nên lấy lý do gì. Cô không thể nói mình không muốn tham gia những tình tiết có trong cốt truyện, chỉ muốn đơn giản sống những ngày tháng yên ổn.

Nhưng cô vẫn kiên trì: "Thực xin lỗi. Nhưng ngày đó e là tôi thật không đi được."

Thẩm Kỳ cũng không thể nói thêm gì nữa. Tuy trong lòng anh áy náy với Chu Tư Đồng, nhưng nói cho cùng hai người cũng không thân đến vậy, anh không thể ép Chu Tư Đồng làm những chuyện cô không muốn được.

Vì thế sau đó Thẩm Kỳ khách sáo cáo từ Chu Tư Đồng, ra cửa. Chu Tư Đồng cũng lịch sự tiễn anh đến cửa.

Nhưng ngay ngày hôm sau Chu Tư Đồng đến trường, sau khi Thẩm Tụng Viện đến, ngồi xuống cầu đầu tiên của cô chính là: "Tư Đồng, sau kì thi cuối kì là sinh nhật mười tám tuổi của mình. Mình định tổ chức tiệc, cậu tới tham gia đi."

Chu Tư Đồng vẫn như cũ cự tuyệt.

Thẩm Tụng Viện liền có chút buồn bã, về mặt không vui nói: "Tư Đồng, sau tiệc sinh nhật là mình phải ra nước ngoài rồi, đến lúc đó không biết bao giờ mới có thể gặp lại cậu nữa, cậu thật sự không tham gia tiệc sinh nhật của mình sao?"

Chu Tư Đồng quay sang nhìn Thẩm Tụng Viện.

Thiếu nữ khuôn mặt tròn trịa, trong ánh mắt tràn đầy ý cầu khẩn.

Trong lòng Chu Tư Đồng liền có chút do dự. Thẩm Tụng Viện đối xử với cô khá tốt, cô cũng rất nghiêm túc với tình bạn này.

Mà Thẩm Tụng Viện vừa thấy Chu Tư Đồng có vẻ mềm lòng, trong lòng hứng khởi. Nhưng trên mặt lại không tỏ vẻ, ngược lại lại làm bộ như sắp khóc đến nơi, lôi kéo tay Chu Tư Đồng không ngừng lắc lắc: "Tư Đồng cậu đi đi mà. Cậu nghĩ kĩ xem, sau đó rất lâu rất lâu cậu sẽ không được gặp mình nữa, chẳng lẽ cậu không nuối tiếc sao? Tiệc sinh nhật này của mình cậu thật sự không đi sao?"

Chu Tư Đồng tiếp tục do dự. Thẩm Tụng Viện lại bám riết không tha vừa lắc lắc tay cô, vừa mềm giọng nài nỉ. Vì thế cuối cùng Chu Tư Đồng cũng đành phải đồng ý.

Sau đó là kì thi cuối kì tầm tối. Đến khi có kết quả, Chu Tư Đồng không sai lệch vẫn là hạng nhất toàn ban.

Kì thi qua đi, sinh nhật Thẩm Tụng Viện cũng đến.

Thẩm Tụng Viện sáng sớm đã gọi báo cho cô địa điểm tổ chức tiệc, lại ngăn chặn dò vạ dẫn dò nói: "Lúc đó cậu nhất định phải tới đấy Tư Đồng."

Chu Tư Đồng gật đầu: "Ừ, mình nhất định sẽ đi."

Bởi vì là nghỉ đông, cho nên Chu Tư Đồng hiếm khi mới được ngủ nướng như vậy.

Sau khi rời giường cô đi đánh răng rửa mặt, làm bữa sáng. Sau đó cô mở tủ quần áo của mình, tìm quần áo của nguyên chủ, nghĩ xem lát nữa phải mặc quần áo thế nào đến sinh nhật Thẩm Tụng Viện.

Dù sao kiếp trước cô cũng là thiên kim con nhà giàu, chuyện ăn mặc hàng ngày cũng rất để ý, tất nhiên sẽ không mặc áo đồng phục quần jeans đi sinh nhật Thẩm Tụng Viện. Vẫn phải chăm chút ăn mặc một chút mới được.

Cũng may nguyên chủ mùa quảng sùng bán hàng hiệu, cho nên đôi mẹ Đinh mua cho rất nhiều quần áo. Tuy mấy nhãn hiệu này trong mắt Chu Tư Đồng cũng không tính là gì, nhưng so với đồng phục quần jeans thì vẫn hơn.

Lựa một hồi, cô bèn chọn một bộ váy voan dài tay hoa trắng nhỏ màu xanh đen. Nghĩ dù sao bây giờ cũng là mùa đông, vài ngày nay nhiệt độ chợt hạ xuống, cho nên lại mặc bên ngoài chiếc váy một chiếc áo len không tay xê tà màu vàng nghệ, bên ngoài mặc một chiếc áo bông dài màu đen, kéo khoá áo lên, lại lấy một đôi giày thể thao màu trắng ra xỏ vào, sau đó cô mở cửa ra ngoài.

Nguyên chủ Chu Tư Đồng thích sưu tầm các loại quần áo xinh đẹp, nhưng đối với giày lại không có yêu thích lớn như vậy. Cho nên Chu Tư Đồng chọn tới chọn lui cũng không tìm được đôi nào thích hợp, cuối cùng bèn chọn đôi giày thể thao đơn giản màu trắng này. Dù sao giày trắng cũng dễ phối quần áo. Mặc dù bây giờ có hơi lạnh, nhưng lát nữa tới nhà hàng sẽ có máy sưởi, sẽ không lạnh như vậy nữa.

Lúc Thẩm Tụng Viện nói cho cô địa chỉ nhà hàng cô đã tra qua rồi, từ cửa tiểu khu lên một chiếc xe buýt, trên đường lại xuống xe đổi một chuyến xe buýt khác, vậy là có thể đến gần với địa điểm kia.

Một đường xe buýt đi chậm rãi, bên ngoài sắc trời cũng dần tối lại, hai bên ánh đèn neon lập loè.

Chu Tư Đồng ngồi ở hàng ghế cuối cùng, hai tay nhét vào túi áo bông, ánh mắt thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chiếc xe buýt thứ hai đến trạm dừng cô liền đi xuống, đôi tay nhét trong túi áo đi về phía trước.

Trời tối, gió cũng càng lớn. Thành phố này chính là như vậy, vừa đến mùa đông thì cả ngày đều ẩm ướt lạnh lẽo, cái lạnh như thấm vào tận xương. Chu Tư Đồng đội mũ áo lên, lại kéo khoá lên tận cổ, đôi tay đặt trong túi áo, tiếp tục đi về phía trước.

Đến nhà hàng, cô vừa mới bước vào cửa, liền nghe được phía sau truyền đến âm thanh kinh ngạc: "Chu Tư Đồng?"

Cô theo tiếng nói quay đầu lại, liền thấy Trần Oánh Oánh. Đứng bên cạnh cô ta là một người phụ nữ trung niên, hai người trông có vài phần giống nhau, nhìn có thể thấy là hai mẹ con.

Chu Tư Đồng hơi gật đầu với Trần Oánh Oánh, coi như chào hỏi.

Trần Oánh Oánh trong mắt đầu tiên là kinh ngạc, sau đó về mặt lại nổi lên vài phần khinh thường: "Cậu tới đây làm gì?"

Cô ta vừa thấy Chu Tư Đồng liền không vui. Vì mấy lần trước đều ăn một trong tay Chu Tư Đồng, hơn nữa ở trường còn bị cô đoạt nổi bật.

Chu Tư Đồng trong lòng cũng có chút không cao hứng. Câu nói kia của Trần Oánh Oánh tràn đầy ý khinh bỉ cùng khinh thường, ngụ ý chính là nơi này không phải chỗ cô nên đến.

Cô không đáp lại. Sao cô phải trả lời Trần Oánh Oánh.

Mà lúc này Trần Oánh Oánh cũng hiểu được. Cô ta cười nhạt một tiếng: "Cậu đến tham gia tiệc sinh nhật của Tụng Viện?"

Ở đây không có bạn học khác, cô ta cảm thấy bản thân không cần phải giả vờ giả vịt làm gì. Hơn nữa trong lòng cô ta thật sự không hoan nghênh Chu Tư Đồng, cho nên bèn dốc sức bôi nhọ cô.

Mẹ cô ta là Tôn Thanh Như cũng đang đánh giá Chu Tư Đồng.

Thiếu nữ tuy rằng lớn ngoại hình không tệ, nhưng áo bông trên người vừa nhìn là biết không phải nhãn hiệu nổi tiếng, chân lại chỉ đi một đôi giày thể thao, nhìn là biết gia cảnh chắc chắn không tốt.

Tôn Thanh Như liền không để Chu Tư Đồng vào mắt.

"Viện Viện tốt xấu gì cũng là tiểu thư thế gia, sao tiệc sinh nhật mười tám tuổi trọng đại như vậy lại mời đến một bạn học không có tư cách thế này chứ? Như vậy thật quá bất cần."

Giọng nói Tôn Thanh Như giống hệt con gái bà ta, vừa thanh vừa nhu, chẳng qua lời này vừa nghe đã biết là không có ý tốt gì.

Chu Tư Đồng liếc mắt một cái đánh giá Tôn Thanh Như.

Váy đen bó sát người, áo khoác lông trắng, chân đi giày cao gót mũi nhọn đế mảnh màu nude, hoa hai kim cương cùng nhẫn kim cương trên tay được đèn pha lê trên trần rọi xuống rực rỡ lấp lánh.

"Đi à," Chu Tư Đồng đôi tay xỏ trong túi áo, nghiêng đầu nhìn bà ta, khước môi hơi cong lên, "Đi trang điểm như vậy, thật làm con nhỡ tới nhân vật gái hồng lâu* Thượng Hải trong mấy bộ phim cũ. Chẳng qua mấy cô gái hồng lâu đó so với đi thì trẻ tuổi hơn nhiều."

() Gái hồng lâu: đại khái là gái chuyên tiếp khách giàu có, gái bao, tình nhân.*

Con mẹ nó, đây chẳng phải ý nói bà ta là kỹ nữ sao?

Tôn Thanh Như lập tức biến sắc. Trần Oánh Oánh đứng cạnh bà ta cũng tái mặt, mồm miệng lớn tiếng: "Chu Tư Đồng, cô mới nói gì?"

"Hai lỗ tai của cô để trang trí à? Không nghe thấy lời tôi nói? Hay là đầu óc cô không đủ nhanh nhạy, nghe không hiểu ý trong lời tôi?"

Chu Tư Đồng không cam lòng yếu thế, lập tức bật lại.

Cái gọi là người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta, ta tất phạm người, Chu Tư Đồng cô không phải người dễ bắt nạt như vậy.

Trần Oánh Oánh bị mấy lời này của cô chọc tức đến phát run, Tôn Thanh Như cũng nổi giận, hai bước chạy tới, giờ tay định cho Chu Tư Đồng một cái tát.

Chu Tư Đồng vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, trong lòng cười lạnh, được, nếu chính bà muốn tìm chết tôi đây liền thành toàn cho bà.

Đến tên con đồ cô còn dám dùng chai rượu đối phó lại, huống chi chỉ là Tôn Thanh Như thoát nhìn kiểu kiểu nhược nhược thế này. Cô mặc kệ đối phương có là trường bối hay không. Trường bối thì có thể tùy tiện đánh người chứ người, văn bối như cô lại chỉ có thể chịu đựng à?

Nhưng thật đáng tiếc, không có cơ hội cho cô ra tay rồi.

Cô chỉ vừa định nhấc chân, còn chưa kịp đá tới bụng Tôn Thanh Như, đã nghe được âm thanh lạnh lùng của Thẩm Kỳ ở bên cạnh truyền tới: "Bác gái, bác đang làm gì vậy?"

Chu Tư Đồng quay đầu nhìn sang. Liền thấy Thẩm Kỳ bước nhanh tới bên này.

Anh mặc một thân âu phục màu đen, bên trong là áo sơ mi trắng cùng áo lông cừu mỏng màu xám.

Trắng, đen, xám vốn mặc lên sẽ có hiệu quả nghệ thuật, hơn nữa Thẩm Kỳ vóc dáng cao lớn, khí chất cao quý, lại càng khiến anh toát lên vẻ không tầm thường. Chỉ một cái liếc mắt thôi cũng có thể nhận ra anh giữa chốn đông người.

Chỉ là hiện tại khuôn mặt anh tuấn phủ sương, ánh mắt lạnh băng, một chút ôn hoà như có như không trước đây cũng không còn sót lại gì.

Tôn Thanh Như nhìn anh như vậy, trong lòng không hiểu sao dâng lên một cỗ khí lạnh, cánh tay đang giơ lên kia cũng không còn dám đánh xuống nữa.

Mà Thẩm Kỳ lúc này đã đi tới, đứng bên cạnh Chu Tư Đồng. Cúi đầu dùng ánh mắt dịu dàng hỏi han cô có sao không.

Chu Tư Đồng lắc đầu. Thẩm Kỳ lúc này mới ngừng đầu nhìn Tôn Thanh Như và Trần Oánh Oánh phía đối diện.

Trần Oánh Oánh đã sớm rung rung, nước mắt như sắp tuôn ra đến nơi, giọng nói lại càng mềm mại, tràn đầy ủy khuất: "Kỳ ca ca, vừa rồi bạn học này mắng mẹ em là gái hồng lâu. Mẹ em nhất thời tức giận, cho nên mới động tay, cũng chỉ muốn hù dọa cậu ta mà thôi, không phải thật sự muốn đánh người."

Trần Oánh Oánh tất nhiên không để cho mẹ mình phải gánh cái danh xấu tùy tiện đánh người, cho nên cướp lời nói trước chuyện Chu Tư Đồng mắng mẹ cô ta là gái hồng lâu, như vậy mẹ cô ta ra tay muốn đánh Chu Tư Đồng cũng là dễ hiểu. Huống chi cô ta còn nói mẹ mình chỉ dọa Chu Tư Đồng thôi, không phải muốn đánh thật.

Nhưng còn chuyện mẹ mình chế giễu Chu Tư Đồng trước cô ta tuyệt nhiên không nói ra.

Chu Tư Đồng lòng sáng như gương, lập tức cười nhạo một tiếng, ngay sau đó khinh thường quay đầu đi.

Cô không thể vừa mắt nổi loại người hai mặt như Trần Oánh Oánh. Có bản lĩnh thì thẳng thắn đối đầu, diễn cái trò đáng thương vô tội làm gì.

Cô cười nhạt một tiếng, về mặt nữa mai quay đầu đi nhìn cây quất cảnh trong góc phòng.

Thẩm Kỳ liếc mắt nhìn Trần Oánh Oánh một cái, không để ý đến bộ dạng lê hoa đại vũ nhu nhược động lòng người của cô ta, sau đó nhìn về phía Tôn Thanh Như.

"Bác gái, Chu tiểu thư khách cháu mời đến. Cô ấy nếu có chỗ nào đắc tội bác, vậy cháu thay cô ấy bồi tội."

Ánh mắt anh không hiện rõ thái độ, lời nói ra tuy có vẻ khách sáo, nhưng bên trong lại tràn đầy xa cách.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Tiệc sinh nhật

Editor: shpdam

Tôn Thanh Như về mặt không được tốt. Mặc kệ vì lý do gì, bị người ta tận mắt thấy mình muốn ra tay với một tiểu bối, đặc biệt lại là Thẩm Kỳ nhìn thấy, vậy hình tượng quý phụ phu nhân của bà ta cũng chịu chút ảnh hưởng.

Mà về mặt Trần Oánh Oánh lại càng khó coi.

Thẩm Kỳ thế nhưng quen biết Chu Tư Đồng? Lại còn thân thiết gọi Tư Đồng. Anh ấy rốt cuộc từ khi nào mà quen cô ta?

Trần Oánh Oánh hai mắt to tròn thanh thuần mỹ lệ nhìn Thẩm Kỳ, giọng nói mềm mại: "Kỳ ca ca, anh quen bạn học này của em à?"

Chu Tư Đồng liếc nhìn cô ta một cái, sau đó lại đi xem chậu quýt bên cạnh.

Ai da, cái loại người trước mặt một kiểu, sau lưng một kiểu này thật đáng ghét. Muốn đánh cô ta quá, làm sao bây giờ?

Thẩm Kỳ không đáp lời Trần Oánh Oánh, chỉ nói với Tôn Thanh Nhu: "Bác gái là tới tham gia tiệc sinh nhật của Viện Viện phải không ạ? Viện Viện cùng đi Trần đang ở tầng mười tám, mời bác lên đó."

Đi Trần trong lời nói của anh là Trần Lệ Vân, là mẹ của Thẩm Tụng Viện, cũng là mẹ kế của anh, đồng thời cũng là bạn thân của Tôn Thanh Nhu. Bởi vì hai người có quan hệ tốt, cho nên lần này tiệc sinh nhật Thẩm Tụng Viện, Trần Lệ Vân đã mời riêng hai mẹ con Tôn Thanh Nhu.

Tôn Thanh Nhu nhanh chóng cùng Thẩm Kỳ khách sáo hai câu, sau đó liếc xéo Chu Tư Đồng một cái, liền mang theo Trần Oánh Oánh đi vào thang máy.

Chờ hai người kia vào thang máy, Thẩm Kỳ liền cúi đầu nhìn Chu Tư Đồng, trong mắt mang cười, nói: "Em vẫn đến."

Chu Tư Đồng hai tay còn nhét trong túi áo, ngẩng đầu bình tĩnh nhìn anh: "Đáng tiếc hình như có người không hoan nghênh tôi đến đây."

Thẩm Kỳ ý cười trong mắt càng sâu: "Tôi hoan nghênh là được. Người khác không có quyền xen vào."

Lời nói ẩn chứa khí phách, khiến người khác không kim được trong lòng cảm thấy kính sợ.

Chu Tư Đồng nghĩ thầm, hẳn đây mới là con người thật của Thẩm Kỳ? Dù sao cũng là người cầm quyền tập đoàn Thẩm thị, nghe nói cũng là người sát phạt quyết đoán.

Thẩm Kỳ dẫn Chu Tư Đồng đi đến thang máy, sau đó ấn nút đi lên.

"Đỉnh" một tiếng, thang máy đã đến. Thẩm Kỳ lịch sự đi lên trước, sau đó tay phải chống ở cửa, mỉm cười gật đầu với Chu Tư Đồng, ý bảo cô đi vào.

Chu Tư Đồng tránh đi tầm mắt anh, nhắc chân đi vào thang máy.

Đây là thang máy ngoài trời, có thể nhìn được bên ngoài nhà hàng ánh đèn rực rỡ sắc màu.

Giữa mỗi tầng thang máy lại dừng lại, không ngừng có người đi vào. Chu Tư Đồng cảm giác được Thẩm Kỳ khẽ di chuyển bước chân, che chắn trước mặt cô, tách ra một không gian riêng giữa cô và những người khác trong thang máy.

Người đàn ông này khi chăm sóc người khác cũng thật tỉ mỉ chu đáo, Chu Tư Đồng âm thầm cảm khái một câu.

Trong chốc lát đã tới tầng mười tám.

Tầng mười tám là tầng cao nhất của nhà hàng, hiển nhiên đã được mấy người Thẩm Kỳ bao trọn. Bên trong người qua kẻ lại đều quần là áo lụa, đưa mắt nhìn quanh, nơi nơi đều là ánh đèn sáng chói.

Bên trong bật máy sưởi ấm áp. Chờ vào đại sảnh, liền có người phục vụ đi đến nhận lấy áo khoác của Chu Tư Đồng và Thẩm Kỳ.

Thẩm Kỳ dẫn Chu Tư Đồng đến chỗ của Thẩm Tụng Viện, một bên âm thầm đánh giá cô.

Hôm nay cô không buộc tóc đuôi ngựa, ngược lại là mái tóc dài mềm mại buông thả trên vai. Trên đỉnh đầu, ánh đèn pha lê dịu dàng chiếu lên người cô, toát lên một vẻ đẹp thanh thoát lãnh đạm, không nhiễm bụi trần.

Thẩm Kỳ vốn lo lắng Chu Tư Đồng dù sao cũng xuất thân bình dị, lần đầu tiên tham gia bữa tiệc thế này sẽ lúng túng. Nhưng hiện tại xem ra, thần thái cô thoải mái tự nhiên, hơn nữa bên trong ẩn hiện khí chất cao quý, không hề có một chút vẻ lúng túng nào.

Thẩm Kỳ trong lòng có chút ngạc nhiên. Nhưng trên mặt cũng không biểu hiện ra, chỉ dẫn đường cho Chu Tư Đồng đến chỗ của Thẩm Tụng Viện.

Thẩm Tụng Viện đang đứng cùng mẹ mình là Trần Lệ Vân, mà đứng bên cạnh còn có Tôn Thanh Nhu cùng Trần Oánh Oánh.

Thấy Thẩm Kỳ lại đây, vài người đều quay đầu nhìn sang.

Tuy rằng hôm nay nhân vật chính là Thẩm Tụng Viện, nhưng với tư cách là người nắm thực quyền tập đoàn Thẩm thị, rất nhiều người đều hiểu đây là cơ hội để làm thân với Thẩm Kỳ.

"Anh." Thẩm Tụng Viện trước gọi Thẩm Kỳ, sau đó lại thấy Chu Tư Đồng, ngay lập tức bước nhanh đến, vừa cười vừa khoác tay cô, "Tư Đồng, cậu đến rồi. Mới này mình còn lo cậu sẽ không đến, đặc biệt gọi anh mình xuống đón cậu nữa."

Lời nói thái độ của cô đều rất thân thiết với Chu Tư Đồng, Tôn Thanh Nhu cùng Trần Oánh Oánh bên cạnh trên mặt đều là biểu cảm khó coi.

Trần Lệ Vân lúc này cũng âm thầm đánh giá Chu Tư Đồng một phen, thấy cô khí chất thoát tục, nhìn vào lại vẫn nhã an tĩnh, cho rằng đây là tiểu thư nhà ai, liền hỏi Thẩm Tụng Viện: "Viện Viện, vị tiểu thư này là thiên kim nhà nào thế?"

Thẩm Kỳ đơn giản đáp lại: "Vị này Chu Tư Đồng Chu tiểu thư, là bạn của Viện Viện."

Chu Tư Đồng tiến lên, mỉm cười gật đầu với Trần Lệ Vân, tự nhiên hào phóng nói một tiếng: "Chào bác gái ạ."

Trần Lệ Vân cũng mỉm cười gật đầu với cô: "Chu tiểu thư khách sáo."

Trong lòng lại nghĩ, thành phố A có nhà phú hào nào họ Chu à?

Bà ở nước ngoài đã lâu, lần này trở về cũng là vì sinh nhật mười tám tuổi của Thẩm Tụng Viện, sau đó còn muốn cùng con gái ra nước ngoài, đối với mấy chuyện ở thành phố A bà cũng không biết nhiều lắm.

Có thể thấy cảm tình giữa Thẩm Tụng Viện và mẹ cô không mấy thân thiết. Cho nên chỉ trong chốc lát lại kéo Chu Tư Đồng đi những chỗ khác.

Đây là tiệc tự phục vụ. Thẩm Tụng Viện đưa đĩa cho Chu Tư Đồng, sau đó chính mình cũng cầm một cái, hai người vừa trò chuyện, vừa chọn món mình muốn cho vào đĩa.

Chu Tư Đồng vừa gấp mấy miếng thanh long cắt sẵn, bỗng nhiên chớp mũi ngửi được mùi nước hoa. Đồng thời là tiếng Trần Oánh Oánh.

"Tư Đồng sao cậu chỉ chọn hoa quả thôi vậy? Những món khác cũng rất ngon đó."

Lại che miệng cười: "Cũng phải, mẹ cậu chỉ là người bán giày, dù có được ăn ngoài chắc cũng chỉ là tiệm cơm nhỏ ven đường đúng không? Làm sao có thể đến nơi cao cấp như vậy ăn buffet? Cậu có phải không biết chọn món gì để ăn không. Không sao đâu, hôm nay khó lắm mới được đến một lần, cậu cứ tận lực mà ăn nhiều chút đi. Tội nghe nói, đối với mấy người nghèo các người, ăn buffet cảnh giới cao nhất chính là đỡ tưởng đi vào, đỡ tưởng đi ra? Không sao cả, cậu hôm nay cứ tùy tiện ăn đi, ăn nhiều hay ít đều không vấn đề, không cần cố kỵ. Nếu hôm nay cậu ăn no căng tôi có thể bảo lái xe nhà tôi đưa cậu về, đỡ cho cậu phải bắt xe buýt chạy nửa cái thành phố mới có thể về nhà."

Chu Tư Đồng siết chặt đĩa trong tay. Có điều cô cũng không động.

Mặc dù cô rất muốn đánh Trần Oánh Oánh, nhưng hôm nay là sinh nhật Thẩm Tụng Viện, cô không muốn gây chuyện, khiến tiệc sinh nhật mười tám tuổi duy nhất của Thẩm Tụng Viện để lại nuôi tiếc.

Cho nên cô hít sâu mấy hơi, không nói gì, vẫn như cũ vẻ mặt bình tĩnh cầm kẹp gấp hoa quả, coi như lúc này vừa nghe thấy chó sủa.

Thẩm Tụng Viện lại nhìn không được.

Cô đột nhiên đặt đĩa trong tay xuống mặt bàn, sau đó vén tay áo định xông lên.

"Trần Oánh Oánh," giọng nói nghe vô cùng phẫn nộ, "Cậu ở đây sửa soạn cái gì?"

Chu Tư Đồng vội vàng kéo cô: "Thôi. Chúng ta cần gì phải chấp nhặt với cô ta?"

Sau đó kéo Thẩm Tụng Viện rời đi.

Thẩm Tụng Viện nhanh chóng bị cô kéo đi, quay đầu nhìn lại, Trần Oánh Oánh còn đứng tại chỗ, không biết có phải vì đang nghiêng răng hay không mà nhìn khuôn mặt xinh xắn của cô ta có vài phần vận vẹo.

"Sao cậu không để mình đánh cô ta?" Thẩm Tụng Viện tức đến thở phì phì, "Mình từ lâu nhìn cô ta đã ngứa mắt rồi. Người như vậy nên trực tiếp cho hai cái bạt tai."

Chu Tư Đồng cười cười: "Nếu bình thường cậu muốn đánh cô ta hai bạt tai, mình nhất định sẽ giúp cậu cùng đánh. Nhưng hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của cậu mà, cả đời cũng chỉ có một lần mười tám tuổi, sao phải vì loại người đáng khinh như vậy mà khiến bản thân không vui?"

Nói xong lại thuận tay cầm ly sâm panh (champagne) bên cạnh đưa cho Thẩm Tụng Viện, bản thân cũng cầm lên một ly, nhẹ nhàng chạm một cái vào ly trong tay cô.

Một tiếng "ding" nhỏ vang lên, theo đó còn có tiếng Chu Tư Đồng

cười khê: "Sinh nhật mười tám tuổi vui vẻ nhé Tụng Viện. Chúc mừng cậu, từ nay về sau đã là người trưởng thành rồi."

Lại đưa đến món quà sinh nhật mình chọn hôm qua. Một quả cầu thủy tinh có thể phát nhạc, bên trong là ngôi nhà gỗ nhỏ, còn có ba gốc tùng, khi tiếng nhạc vang lên, những bông tuyết bắt nhảy múa giữa không trung.

"Xin lỗi nha, mình không có nhiều tiền, chỉ có tặng cậu cái này. Chờ sau này mình đi làm kiếm tiền sẽ bù cho cậu thứ khác cao cấp hơn."

Thẩm Tụng Viện cẩn thận nhận lấy quả cầu thủy tinh, vô cùng cảm động nói: "Cậu có thể tới mình đã vui rồi, cậu đưa quà gì mình cũng thích."

Chu Tư Đồng mỉm cười, nhìn cô nâng ly lên, cười nói: "Cụng ly nào, bạn của mình."

Sau đó đưa lên môi, hơi ngửa cổ, một hơi uống hết sâm panh trong ly.

Rõ ràng là một động tác rất hào sảng, nhưng thoạt nhìn lại thực ưu nhã.

Thẩm Tụng Viện trong lòng hâm mộ, học theo như vậy, cũng định một hơi uống hết sâm panh trong ly. Nhưng đáng tiếc cô trước kia không chưa từng uống rượu, cho nên vừa mới vào một ngụm đã bị sặc, ho khan không ngừng.

Chờ cô ngừng ho, lại nâng ly với Chu Tư Đồng cười to, sau đó mới chậm rãi uống hết.

Bên cạnh cũng có người chú ý đến hai cô gái. Một người là Thẩm Kỳ, người còn lại là bạn thân nói khổ của Thẩm Kỳ, Trác Thiếu Du.

Trác Thiếu Du một tay cầm ly rượu, một tay nhét túi quần, quay lại nói với Thẩm Kỳ: "Em gái cậu nhìn có vẻ rất vui vẻ đấy?"

Trác Thiếu Du tuy rằng cũng là con nhà giàu, nhưng lại không kế thừa gia nghiệp, ngược lại lại học y, sau khi tốt nghiệp thi trở thành bác sĩ, cho nên lúc trước Thẩm Tụng Viện bị tự ki hân biết rõ, không ngờ hiện tại lại có thể nhìn thấy Thẩm Tụng Viện vui vẻ thoải mái như vậy.

Thẩm Kỳ không nói gì, anh chỉ nhìn Chu Tư Đồng.

Dưới ánh đèn rực rỡ, thiếu nữ cười lộ lên đẹp đến nao lòng, kinh điển như đoá hoa thực được bứng nờ.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Ý đồ Xấu

Editor: shpdam

Ngón tay sơn móng đỏ chót của Tôn Thanh Nhu dí lên trán Trần Oánh Oánh, chỉ hận rèn sắt không thành thép mà mắng: "Sao con ngốc như vậy hả? Con thích chăm sóc con bé kia như thế nào mẹ cũng mặc kệ, nhưng sao lại làm thế trước mặt Thẩm Tụng Viện chứ hả? Bây giờ hay rồi, đắc tội Thẩm Tụng Viện đi? Mẹ xem con sau này còn làm được gì."

Chồng bà ta tuy mở công ty, dòng dõi tuy cũng không kém, nhưng so với tập đoàn Thẩm thị thì có là gì, cho nên Tôn Thanh Nhu tất nhiên muốn lôi kéo quan hệ với Thẩm gia.

Mấy năm trước bà ta trăm phương ngàn kế mới có thể làm bạn thân với Trần Lệ Vân, chỉ là không ngờ tới Thẩm Diệu, cũng chính là bố của Thẩm Kỳ cùng Thẩm Tụng Viện bỗng nhiên lại trúng gió, sau đó năm nào cũng ở nước ngoài tình duỡng, vì thế tất cả công việc liên quan của tập đoàn Thẩm thị đều giao lại cho con trai cả là Thẩm Kỳ xử lí.

Nhưng hiển nhiên, Thẩm Kỳ không phải người dễ tiếp xúc như vậy. Tôn Thanh Nhu vốn còn đang lo lắng, vậy mà ngay lúc này lại biết chuyện Trần Oánh Oánh mới vừa đắc tội Thẩm Tụng Viện.

Bà ta biết cô em gái Thẩm Tụng Viện này ở trong lòng Thẩm Kỳ rất có phân lượng. Lỡ như lát nữa Thẩm Tụng Viện đến trước mặt Thẩm Kỳ cáo trạng, như vậy bao nhiêu khổ tâm trước kia của bà

ta đều bị uống phí hết.

Nghĩ đến đây, bà ta lại hung hăng trừng mắt nhìn Trần Oánh Oánh: "Con là đầu heo đấy à."

Bình thường mình dạy dỗ nó thế nào? Bị uy khuất, trước khi mở miệng phải rơi nước mắt trước đã. Đàn ông mà, trong lòng ai mà không có chủ nghĩa anh hùng? Đối với thiếu nữ đáng thương như nhụa không thể không để tâm. Nhưng con gái mình thì hay rồi, dạy dỗ nó nhiều năm như vậy mà vẫn không học được đến trình độ của mình, thật là lãng phí mất một gương mặt thanh thuần vô tội.

Trần Oánh Oánh bị mẹ mắng, liên mím chặt môi, trong mắt đều là khuất nhục* cùng không cam lòng.

(*) *Khuất nhục: Chịu nhục vì yếu thế*

Như nhụa đáng thương đối với đàn ông còn hữu dụng, nhưng đối với Chu Tư Đồng có ích gì? Cô ta phát hiện, bắt đầu từ mấy tháng trước, Chu Tư Đồng dường như đã trở thành con người khác, bất luận bản thân ở trước mặt cô già vờ đáng thương thế nào cũng lập tức bị ghen về, mỗi lần đều là cô ta ăn mất, làm cô ta tức giận gần chết. Hơn nữa không hiểu sao Thẩm Tụng Viện còn cố tình trở thành bạn bè với Chu Tư Đồng.

Rõ ràng không phải trước kia mình đã cố tình châm ngòi ly gián khiến Thẩm Tụng Viện cực kỳ ghét Chu Tư Đồng sao? Hơn nữa khi đó cũng là mình dẫn Thẩm Tụng Viện dùng tiền đi tìm cón đồ chặn đường Chu Tư Đồng mà, nhưng tại sao từ lúc Chu Tư Đồng chuyển lớp, hai người thành bạn cùng bàn, quan hệ lại tốt lên như vậy?

"Chi là Thẩm Tụng Viện thôi mà." Trần Oánh Oánh cắn chặt răng, có chút oán hận nói, "Cô ta vốn dĩ đầu óc không linh hoạt. Nếu không phải đầu thai vào gia đình như vậy, đặt ở bên ngoài bị người khác gây khó dễ cũng không biết là chết thế nào đâu."

Tôn Thanh Nhu liếc cô ta: "Đầu thai cũng là bản lĩnh. Giống người cái đứa bạn học kia của con, ngoại hình so với con có kém không? Nhưng nó không có bản lĩnh đầu thai, cho nên hiện tại con quần là áo lụa, đi đâu đều có xe đưa rước, vậy là đã hơn nó gấp mấy lần?"

Trần Oánh Oánh không nói lời nào.

Tôn Thanh Nhu nhìn lại đến cây đàn dương cầm trong góc phòng.

Trần Oánh Oánh từ nhỏ đã bị mẹ đưa đi học dương cầm. Bà ta cảm thấy, là con gái, dù sao cũng phải xinh đẹp uyển chuyển mới được phái nam yêu thích, tuy không thể mọi thứ đều tinh thông, nhưng thành thạo một loại nhạc cụ cũng là không tồi. Mà Trần Oánh Oánh hiện tại quả thật có thể đàn dương cầm rất tốt.

Có kỹ năng như vậy tất nhiên phải thể hiện ra trước mắt người khác, không thể giấu đi được, bằng không ngay từ đầu bà ta đã chẳng cho con gái đi học dương cầm làm gì.

Vì thế Tôn Thanh Nhu suy nghĩ, liền ra hiệu Trần Oánh Oánh đi theo bà. Mẹ con hai người đi tìm Trần Lệ Vân.

Thẩm Kỳ đang đứng cùng Trần Lệ Vân khách sáo nói chuyện, bên cạnh còn có một thanh niên đáng vẻ anh tuấn, đuôi lông mày hơi nhếch lên, trên mặt mang theo ý cười đang nói chuyện cùng Thẩm Tụng Viện và Chu Tư Đồng.

Tôn Thanh Nhu không đoán ra được Thẩm Tụng Viện có đem chuyện lúc trước giữa con gái mình và Chu Tư Đồng nói ra với Thẩm Kỳ cùng Trần Lệ Vân hay không. Nhưng bà ta vẫn lôi kéo Trần Oánh Oánh đến trước mặt Thẩm Kỳ cùng Trần Lệ Vân, về mặt hỏi lỗi nói: "Trẻ nhỏ không hiểu chuyện, mới này Oánh Oánh cùng bạn học này có chút mâu thuẫn, chọc đến Viện Viện cũng không vui vẻ, Thẩm phu nhân cùng Thẩm đồng ngân vạn lần đừng để bụng."

Một bên lại kêu Trần Oánh Oánh tiến lên xin lỗi Thẩm Tụng Viện.

Thừa dịp người khác không chú ý đến, bà ta bóp lòng bàn tay của Trần Oánh Oánh. Vì thế lúc này Trần Oánh Oánh chan chứa nước mắt đều không phải diễn.

"Bác gái, Kỳ ca ca, Viện Viện," vành mắt cô ta thêm hồng, một đôi mắt nai như ngập nước, "Lúc này là con không tốt. Không nên vì Tư Đồng lúc trước mắng mẹ mình mà trong lòng khó chịu, mới này vì không nhận được mới nói cậu ấy hai câu. Con, con về sau sẽ không như vậy nữa."

(*editor: Con mẹ này.... =))))*)

Nói xong nước mắt lại từng giọt từng giọt lăn xuống.

Không thể không khóc được. Tôn Thanh Nhu vẫn còn bóp lòng bàn tay cô ta, hơn nữa so với lúc trước còn tàn nhẫn hơn.

Đối nàng đáng vẻ như nhụa lễ hoa dái vũ của cô ta, biểu cảm của mọi người được phân biệt như sau:

Trác Thiếu Dư: Hai tay nhét túi quần, trong mắt nổi lên ý cười không dễ phát hiện.

Thẩm Kỳ: Vị này căn bản từ đầu đến cuối đều không nhìn Trần Oánh Oánh, cho nên bỏ lỡ mất một màn biểu diễn đặc sắc.

Chu Tư Đồng: Liếc mắt nhìn Tôn Thanh Nhu cùng Trần Oánh Oánh một cái, sau đó quay đầu, tiếp tục về mặt vô cảm nhìn mấy người xa lạ nói chuyện với nhau.

Thẩm Tụng Viện: Vô cùng tức giận. Trong lòng chửi thề, mẹ nó, vừa xin lỗi lại còn phải vừa chụp mũ đen cho Chu Tư Đồng, đây là xin lỗi hay là hất nước bẩn vậy?

Không thể nhịn nữa! Thẩm Tụng Viện vén tay áo, định xông lên đánh nhau. Nhưng Chu Tư Đồng ở bên cạnh lại giữ cô lại.

Chu Tư Đồng vẫn là câu nói kia, cô không muốn gây chuyện trong tiệc sinh nhật của Thẩm Tụng Viện.

Chỉ có Trần Lệ Vân là thật lòng tin tưởng một màn xin lỗi đầy nước mắt này của Trần Oánh Oánh. Bà kéo tay Trần Oánh Oánh, cười khuyên nhủ: "Chi là giữa bạn bè với nhau xảy ra cãi vã mà thôi, khóc cái gì? Viện Viện nhà chúng ta cũng không phải người keo kiệt như vậy. Đứa trẻ ngoan, đừng khóc nữa."

Thẩm Tụng Viện lúc này đang độc thoại nội tâm: Thật ra tôi đây chính là người keo kiệt như vậy đấy. Bụng dạ hẹp hòi, thù rất dai.

Tôn Thanh Nhu lúc này cũng nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Trần Oánh Oánh, ý báo cô ta vậy được rồi, không cần khóc nữa. Sau đó lại cười xin lỗi Trần Lệ Vân cùng Thẩm Kỳ: "Tuy rằng nói như vậy, nhưng lòng tôi vẫn thấy ngượng ngùng. Như vậy đi, hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của Viện Viện, để Oánh Oánh đàn cho Viện Viện một khúc dương cầm, coi như bồi tội cho chuyện vừa rồi, cũng coi như là chúc Viện Viện sinh nhật mười tám tuổi vui vẻ."

Nói xong lại nhìn Thẩm Tụng Viện, trên mặt tràn đầy từ ái cười nói: "Bác còn nhớ rõ khi đó Viện Viện nhỏ như vậy, ôm búp bê Tây Dương an an tỉnh tỉnh ngồi trên thảm, nhưng chỉ chớp mắt mười mấy năm, Viện Viện đã là một thiếu nữ rồi."

Nói xong liền kéo tay Trần Lệ Vân, nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay của bà, cảm khái nói: "Làm sao chúng ta có thể không già đi được đây?"

Trần Lệ Vân nghe xong, tươi cười trên mặt chợt có chút miễn cưỡng.

Thẩm Tụng Viện khi còn nhỏ mặc chứng tự kỉ vẫn là một tổn thương rất lớn đối với nhà họ Thẩm, Trần Lệ Vân cũng không muốn nhắc đến chuyện trước kia.

"Tôi đã già rồi, nhưng chỉ một chút cũng không già," Trần Lệ Vân rút tay mình khỏi bàn tay Tôn Thanh Nhu, khách sáo nói, "Vẫn giống như trước đây, xinh đẹp ưu nhã."

Tôn Thanh Như cảm nhận được Trần Lệ Vân bỗng nhiên trở nên khách sáo, xa cách với mình. Trên mặt bà ta hiện lên một tia lúng túng, nhưng rất nhanh lại nổi lên ý cười nhàn nhạt, xoay người nói với Trần Oánh Oánh: "Còn không mau đến dẫn một khúc dương cầm sở trường của con đi, chúc cho Viện Viện sinh nhật vui vẻ."

Trần Oánh Oánh đáp ứng một tiếng, sau đó nhanh chóng đi lên sân khấu, nói với người dẫn chương trình mấy câu.

Hôm nay tiệc sinh nhật Thẩm Tụng Viện, Thẩm gia mời công ty tổ chức sự kiện đến, lúc mở màn còn có lời đạo đầu rất hay, trên màn chiếu còn chiếu lên ảnh chụp của Thẩm Tụng Viện từ nhỏ đến lớn cho khách mời cùng xem, sau đó là người nhà của cô lên chúc phúc. Nhưng sau đó là thời gian tự do, người dẫn chương trình chỉ là ở trên đấy làm màu.

Nhưng hiện tại, MC một thân tây trang lại cầm lên micro vốn để đó không dùng đến, dùng giọng nói dạt dào tình cảm tuyên bố: "Tiếp theo mời Trần Oánh Oánh tiểu thư lên đàn cho chúng ta một danh khúc dương cầm《Thư gửi Elise》, tặng cho tiểu thọ tình của chúng ta hôm nay, Thẩm Tụng Viện tiểu thư, chúc cô ấy sinh nhật vui vẻ, vạn sự như ý."

Nói xong lại tự mình vỗ tay trước, mọi người bên dưới cũng vỗ tay theo.

Trần Oánh Oánh nhận lấy micro trong tay MC, mỉm cười gật đầu với mọi người bên dưới, thẹn thùng nói cảm ơn. Sau đó liền đi đến góc sân khấu, dáng người uyển chuyển nhẹ nhàng ngồi lên ghế trước đàn dương cầm.

MC cũng nhanh nhay, kết nối với người điều khiển ánh sáng. Vì thế rất nhanh có mấy ánh đèn chiếu lên người Trần Oánh Oánh.

Hôm nay Trần Oánh Oánh mặc một bộ váy trắng tay bông, độc đáo ở chỗ quanh phần cổ áo đều là dùng ngọc trai xuyên thành hình đóa hoa chạm rồng. Cho nên khi ánh đèn chiếu lên người, trông cô ta vô cùng long lanh bắt mắt, thu hút mọi ánh nhìn.

Thẩm Tụng Viện liền cùng Chu Tư Đồng trào phúng: "Mẹ nó, hôm nay rốt cuộc là tiệc sinh nhật của ai thế? Sao mình lại cảm giác như cô ta mới là nhân vật chính?"

Trần Oánh Oánh lúc này đã bắt đầu khúc dương cầm. Tiếng đàn như mây trời nước chảy, lưu loát rót vào tai mỗi vị khách ở dưới, mọi người im lặng lắng nghe.

Không thể không nói cô ta đàn rất tốt, mà hôm nay người đến tham gia tiệc sinh nhật Thẩm Tụng Viện đều những là nhân vật nổi danh ở thành phố A, hiện tại Trần Oánh Oánh lại trong buổi tối này được mọi người chú ý, nói vậy sau này thanh danh của cô ta ở vòng quan hệ này sẽ càng lên cao hơn.

Thẩm Tụng Viện rất khó chịu, cảm thấy chính mình đã trở thành tấm phông nền đầy hứa hẹn của cô ta.

Trần Oánh Oánh đàn xong một khúc này, cả hội trường đều không ngừng vỗ tay.

Cô ta đứng dậy, đi đến giữa sân khấu nhận micro trong tay MC, một thân váy trắng đứng trên đó, ánh đèn chiếu lên người cô ta, thoát nhìn thật là một tiểu mỹ nhân thanh nhã xinh đẹp.

Gọi là Tiểu mỹ nhân nghe cũng rất êm tai.

Trên mặt cô ta mang theo vài phần ý cười thẹn thùng, điềm đạm nhỏ nhẹ nói cảm ơn mọi người. Sau đó cô ta mỉm cười, ánh mắt lại lướt một vòng nhìn mọi người ở bên dưới, cuối cùng dừng lại trên người Chu Tư Đồng.

Chu Tư Đồng sắc mặt hơi ngưng lại.

Xuất phát từ trực giác, cô cảm thấy trong lòng Trần Oánh Oánh lại tính toán chụp cho cô cái mũ gì rồi.

Mà quả nhiên, ngay sau đó liền nghe thấy Trần Oánh Oánh ở trên kia nhu hoà nói: "Thực ra tôi đàn cũng chưa là gì, bạn cùng bàn trước kia của tôi đàn mới đáng được trầm trồ khen ngợi. Vừa hay hôm nay cô ấy cũng ở đây, mọi người có muốn cô ấy lên đàn một khúc cho mọi người cùng nghe không?"

Người phía dưới đương nhiên là hô vang.

Vì thế Trần Oánh Oánh liền nhìn Chu Tư Đồng, trên mặt vẫn mang theo ý cười nhu hoà: "Tư Đồng, nếu mọi người đều đồng ý, vậy cậu lên đàn một khúc đi, thế nào?"

Tuy trên mặt cô ta mang ý cười, nhưng đáy mắt lại lạnh như băng, tràn đầy chế nhạo và trào phúng.

Chu Tư Đồng nhà nghèo như vậy, mẹ cô kiếm được chút tiền cho cô đi học còn khó khăn, lấy đâu ra tiền dư mà cho cô đi học đàn dương cầm? Cô ta có thể khẳng định Chu Tư Đồng không biết đàn dương cầm.

Khi ở trường Chu Tư Đồng không phải đoạt nổi bật của cô ta sao? Còn vì cô mà phải nhiều lần chịu khuất nhục, vậy hôm nay dù thế nào cô ta cũng muốn Chu Tư Đồng ở trước mặt nhiều người như vậy lưu lại danh xấu.

Thẩm Kỳ đứng một bên lúc này liếc một cái nhìn Trần Oánh Oánh đứng trên sân khấu, khuôn mặt anh tuấn như phủ một tầng sương lạnh.

Cô ta rõ ràng biết gia cảnh Chu Tư Đồng, biết cô không thể đàn dương cầm, còn cố ý nói như vậy, rõ ràng chính là muốn khiến cô khó xử.

Cô gái này tâm tư cũng quá ác độc.

Editor: Cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình! Mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn! ^^

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Rung động

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor.shpdam

Trần Oánh Oánh vừa nói xong, Chu Tư Đồng còn chưa làm gì, Thẩm Tụng Viện đã tức điên.

Cô xắn tay áo định lên sân khấu đánh một trận với Trần Oánh Oánh.

Con mẹ nó, hôm nay là sinh nhật cô, đã phải làm nền cho Trần Oánh Oánh thì thôi đi, vậy mà cô ta còn dám chèn ép bạn thân của mình!

Trước kia Trần Oánh Oánh ngồi cùng bàn với Chu Tư Đồng, cũng quá rõ ràng gia cảnh nhà Chu Tư Đồng. Cô ta biết rõ Chu Tư Đồng làm gì có cơ hội học dương cầm, vậy mà còn ở đây nói Chu Tư Đồng đánh đàn tốt hơn, bảo Chu Tư Đồng lên sân khấu đàn một khúc.

Đánh cái đầu cô ta ấy! Thẩm Tụng Viện quyết định sẽ lên "đánh" cho Trần Oánh Oánh xem thế nào là "đánh" tốt.

Cô là người thẳng tính, đã quyết định ai là bạn thân thì đó chính là chuyện cả đời, tuyệt đối không thể đứng yên nhìn bạn thân mình bị người khác bắt nạt. Hơn nữa lại là bị Trần Oánh Oánh bắt nạt. Cô từ trước đến nay nhìn Trần Oánh Oánh đều không vừa mắt.

Cô ghét nhất là giọng điệu của Trần Oánh Oánh, lại còn động một cái đã rung rung nước mắt. Con mẹ nó giả vờ thuần khiết cái gì chứ!

Thẩm Tụng Viện vén tay áo định bước lên. Nhưng vừa đi được một bước đã bị Chu Tư Đồng kéo lại.

Cô tức giận nói với Chu Tư Đồng: "Cậu bị cô ta chèn ép đến như vậy mà còn nhìn cái gì? Cậu nhìn được nhưng mình thì không đâu."

Kỳ thật Chu Tư Đồng cũng nhìn không nổi nữa.

Tuy rằng từ đầu cô cũng là con gái ngoan, nhưng một năm kia chuyện bố mẹ ly hôn, cô ở bên ngoài lăn lộn một năm, tình tình cũng không còn tốt như vậy nữa. Mấy câu gây sự kia của Trần Oánh Oánh, hiện tại xung quanh mà không có người cô đã đi lên cho cô ta hai bạt tai rồi, xem cô ta lần sau còn dám nói như thế với mình nữa không. Nhưng hiện tại không được, cô không muốn làm náo loạn ở tiệc sinh nhật của Thẩm Tụng Viện.

Hơn nữa những người tới đêm nay đều là nhân vật nổi tiếng, đi lên trực tiếp đánh cô ta như vậy thì tự hạ giá bản thân quá. Đến lúc đó, dù là Trần Oánh Oánh gây sự châm chọc cô trước, nhưng nếu cô ra tay, trong mắt người khác lại là cô đánh Trần Oánh Oánh. Trần Oánh Oánh lại khóc, bộ dạng lễ hoa đại vũ nhìn đến là đáng thương, những người đó lại càng nói cô sai. Hơn nữa trút giận cũng không nhất định phải động thủ.

Vì thế Chu Tư Đồng liền cười hỏi Thẩm Tụng Viện: "Cậu có muốn lên sân khấu thể hiện chút không?"

"A?" Thẩm Tụng Viện mơ hồ. Cô đuổi không kịp suy nghĩ của Chu Tư Đồng.

Mà lúc này Chu Tư Đồng đã nhấc chân, nhanh chóng đi lên sân khấu. Mọi người xung quanh lũ lượt nhường ra một con đường cho cô.

Vừa nãy lúc Trần Oánh Oánh nói lời kia, tay đã chỉ về phía Chu Tư Đồng. Vì thế mọi người đứng ở sảnh đều đổ dồn ánh mắt lên người Chu Tư Đồng. Điều này tương đương với việc cô sẽ đi lên sân khấu với ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người.

Nhưng cô trước kia đã từng trải qua những trường hợp còn hơn thế, cho nên một chút cũng không sợ.

Một đường thoải mái tự tin lên sân khấu, cô giơ tay, ý bảo Trần Oánh Oánh đưa micro cho cô.

Trần Oánh Oánh khi đối mặt với mọi người ở bên dưới, trên mặt luôn treo lên ý cười ôn nhu uyển chuyển, nhưng khi xoay người nhìn Chu Tư Đồng, nụ cười vẽ trên gương mặt kia vẫn còn, có điều ý tứ châm chọc cười nhạo, chờ xem kịch vui đã hiện lên quá rõ ràng trong mắt cô ta.

Cô ta dường như đang nói, Chu Tư Đồng, tôi lại muốn xem xem lát nữa cô sẽ xấu mặt thế nào.

Chu Tư Đồng cũng không để ý cô ta, chỉ nhận micro trong tay. Nhất thời ánh mắt của mọi người đều dừng lại ở cô.

Vốn dĩ khi Thẩm Kỳ nghe thấy mấy lời nói kia của Trần Oánh Oánh, anh đã hiểu được cô ta có tình làm khó Chu Tư Đồng, anh đang muốn đi lên cứu nguy. Dù sao cũng là một cô gái, da mặt mỏng, lúc đó để cô đứng trước mặt mọi người thừa nhận bản thân không biết đánh đàn dương cầm, trong lòng hẳn sẽ rất khó chịu. Nhưng anh mới đi được hai bước, bỗng nhiên lại thấy Chu Tư Đồng lướt qua mọi người, đi lên sân khấu.

Rõ ràng chỉ là một đường đi rất bình thường, nhưng cô gái này lại làm ra cảm giác như đang bước trên thảm đỏ, cao quý ưu nhã.

Sau đó anh lại thấy Chu Tư Đồng đứng ở trên đài, tay cầm micro, khẽ mỉm cười nói với mọi người phía dưới: "Xin lỗi, tôi không biết đánh đàn dương cầm."

Thẩm Kỳ kinh ngạc. Anh không ngờ Chu Tư Đồng vậy mà lại ở trước mặt mọi người thẳng thắn thành khẩn nói ra chuyện mình không biết đàn dương cầm. Hơn nữa cô cũng không như những gì anh đã tưởng tượng, cô sẽ đỏ bừng mặt, thậm chí là sẽ khóc. Nhưng ngược lại, cô đứng ở đó, tự tin thoải mái thừa nhận với mọi người.

Ánh đèn sân khấu chiếu lên người cô, thiếu nữ mất ngọc mây ngài mà tươi cười, toát lên một vẻ đẹp thanh thuần thoát tục.

Giọng nói của cô cũng rất êm tai, như tiếng ngọc vỡ vừa thanh vừa giòn: "Tuy là tôi không biết đàn dương cầm, nhưng bạn cùng bàn của tôi, là người bạn thân nhất của tôi, cũng tiểu thọ tình ngày hôm nay, Thẩm Tụng Viện Thẩm tiểu thư, cô ấy có thể chơi đàn cổ tranh rất hay, mọi người có muốn nghe không ạ?"

Vốn dĩ khi mọi người thấy Chu Tư Đồng lên sân khấu nói mình không biết đàn dương cầm, một phía là khen ngợi cô thẳng thắn, một phía lại xì xào bàn tán. Nhưng hiện tại bỗng nghe Chu Tư Đồng nói vậy, mọi người liền sôi nổi vỗ tay hưởng ứng.

Địa vị của tập đoàn Thẩm thị không chỉ ở thành phố A, thậm chí đối với cả nước cũng có ảnh hưởng nhất định, có ai mà lại không muốn lôi kéo quan hệ cùng Thẩm Kỳ? Vừa nhắc đến em gái Thẩm Kỳ, đại tiểu thư duy nhất của tập đoàn Thẩm thị muốn lên tấu một khúc đàn cổ tranh, ai không muốn nghe? Ai dám không nghe? Ai lại dám không nhiệt liệt vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Vì thế Trần Oánh Oánh lúc trước còn chờ xem Chu Tư Đồng bị chê cười, giờ đây đứng trên sân khấu mặt biến sắc.

Thẩm Tụng Viện lên đài sẽ không còn chuyện của cô ta nữa. Hơn nữa mọi chú ý vừa đổ dồn về cô ta nhất định sẽ bị Thẩm Tụng Viện đoạt mất.

Chu Tư Đồng đi xuống kéo tay Thẩm Tụng Viện, hai người cùng nhau lên sân khấu.

Hôm nay là sinh nhật Thẩm Tụng Viện, cô mặc chiếc váy ngắn màu đỏ trông vô cùng tươi tắn. Cô đứng trên sân khấu, trên đầu là ánh đèn lộng lẫy, bên cạnh là chùm sáng chiếu vào, trước mặt là ánh mắt của mọi người, khiến trong lòng cô không khỏi hốt hoảng.

Tuy cô là Thẩm đại tiểu thư cao quý, nhưng Thẩm Kỳ quản cô cũng rất nghiêm. Anh cảm thấy tuổi này học hành mới là quan trọng nhất, cơ bản không cho cô đi theo xã giao, hơn nữa cũng âm thầm giấu đi thân phận của cô. Hiệu trưởng hay giáo viên ở trường cũng đều không biết đến thân phận thật của cô, nếu không có đã sớm trở thành nhân vật phong vân ở trường rồi. Hiện tại trong sảnh cũng có mấy người là lần đầu tiên nhìn thấy cô.

Thẩm Tụng Viện khom người ghé sang, nhỏ giọng nói với Chu Tư Đồng: "Tư Đồng, mình, mình có chút căng thẳng."

Chu Tư Đồng trên mặt vẫn tươi cười như cũ với mọi người bên dưới, cũng khom người ghé sang bên Thẩm Tụng Viện, nhỏ giọng nói: "Đừng lo lắng. Mình sẽ lên sân khấu với cậu."

Chu Tư Đồng biết Thẩm Tụng Viện có thể đánh đàn cổ tranh. Có một lần tan học hai người cùng đi trên đường. Vừa lúc bên cạnh có một nơi dạy trẻ học nhạc cụ. Cô giáo dạy học sinh đàn cổ tranh, thanh âm phát ra, Thẩm Tụng Viện đứng ở cửa nghe thấy, sau đó liền cười nói với cô: "Mình đàn còn tốt hơn cô ấy."

Đáng vẻ vô cùng tự tin.

Chu Tư Đồng liền cổ vũ Thẩm Tụng Viện: "Cậu nghĩ đi, đây là tiệc sinh nhật của cậu, cậu bằng lòng để Trần Oánh Oánh ở tiệc sinh nhật của mình mà chiếm nổi bật như vậy sao? Chúng ta không thể làm nền cho người khác như vậy được. Thế nào cũng phải đập bẹp Trần Oánh Oánh chứ, cậu nói có đúng không?"

Thẩm Tụng Viện nghe cô nói xong, trong lòng âm thầm tự cổ vũ bản thân. Nhưng cuối cùng lại vẫn trung ra về mặt đưa đám nói: "Tư Đồng, mình, mình vẫn thấy căng thẳng."

Không chỉ mỗi cô thấy căng thẳng, Trần Lệ Vân ở bên dưới cũng căng thẳng.

Thẩm Tụng Viện khi còn nhỏ từng có bệnh tự kỷ, tuy rằng sau này đã khỏi, nhưng cô vẫn sợ những nơi đông người. Giờ lại muốn cô đứng trên sân khấu, trước mặt nhiều người như vậy đánh đàn, sao có thể không sợ hãi được? Hơn nữa nhìn dáng vẻ này của cô, rõ ràng cũng đang rất căng thẳng.

Trần Lệ Vân đang định lên sân khấu đưa cô xuống. Nhưng Thẩm Kỳ ngăn cản bà: "Dì Vân, có một số việc, Viện Viện phải học được cách tự mình đối mặt."

Hôm nay cứ thử một lần thì có sao? Dù cho Thẩm Tụng Viện thật sự quá căng thẳng muốn xuống sân khấu, em gái của Thẩm Kỳ anh, cũng không có người dám cười nhạo. Hơn nữa, anh tin tưởng Chu Tư Đồng.

Lúc này trên đài hai người âm thầm hoà hiệp.

Đó chính là, Thẩm Tụng Viện chơi đàn cổ tranh, Chu Tư Đồng cũng dùng một loại nhạc cụ cùng cô diễn tấu.

Thẩm Tụng Viện biết Chu Tư Đồng ít nhất có thể thoải mái.

Ngày đó khi cô nói giáo viên dạy đàn cổ tranh kia không đàn hay bằng cô, vừa lúc lại có tiếng sáo cất lên, sau đó Chu Tư Đồng cũng cười, nói: "Cô giáo dạy thổi sáo này cũng không thổi hay bằng mình."

Cuối cùng Chu Tư Đồng đánh phải đồng ý. Là cô lôi kéo Thẩm Tụng Viện lên sân khấu, với yêu cầu này của Thẩm Tụng Viện, cô chỉ có thể đáp ứng thôi.

Lát sau đã có người mang đến cho hai người một cây đàn cổ tranh và một cây sáo. Hai người đã bàn bạc xong sẽ hợp tấu khúc nào.

《Tiểu ngao giang hồ》. Con người sống trên đời, không phải đều muốn tiêu sái vui vẻ sao, còn phải bày vẽ nhiều chuyện làm gì.

Mọi người cũng không ngờ tới, hai cô gái vậy mà lại tấu một khúc Tiểu ngao giang hồ. Hơn nữa tiếng đàn tranh réo rắt, tiếng sáo đệm lên, ý vị tiêu sái, làm người nghe xong cũng nhin không được trở nên sôi nổi.

Một khúc kết thúc, cả đại sảnh vang lên tiếng vỗ tay như sấm cùng hưởng ứng.

Thẩm Tụng Viện đứng dậy, nắm tay Chu Tư Đồng cùng đi đến giữa sân khấu, tay cầm micro, cười nói với mọi người: "Cảm ơn mọi người đêm nay thu xếp công việc, bớt chút thời gian đến tham gia tiệc sinh nhật của tôi. Cũng cảm ơn mọi người đã lắng nghe tôi cùng bạn thân của mình hợp tấu một khúc 《Tiểu ngao giang hồ》."

Tiếng vỗ tay như sấm cùng hưởng ứng của mọi người lại lần nữa vang lên.

Thẩm Kỳ cũng vỗ tay, trên mặt tươi cười.

Anh nhìn Chu Tư Đồng đang đứng trên sân khấu, cô như viên ngọc sáng, khắp người toả ra hào quang. Giờ khắc đó anh dường như cảm nhận được có thứ gì đó mềm mại cọ cọ lên tim mình, khiến lồng ngực anh ê ẩm, tê dại, không nhận được mà đánh trống reo hò.

*

Chu Tư Đồng xuống đài, cùng Thẩm Tụng Viện được người này khen ngợi mấy câu, lại cùng người kia hàn huyên vài lời, sau đó lại oan gia ngõ hẹp chạm mặt Trần Oánh Oánh.

Chu Tư Đồng cầm một ly nước cam. Nâng ly thi uý với Trần Oánh Oánh, trên mặt là biểu cảm tươi cười không hề vào đâu được.

Biểu cảm trên mặt Trần Oánh Oánh lúc này có thể được diễn tả bằng bốn chữ: tức, muốn, học, máu.

"Chu Tư Đồng", cô ta thấp giọng, dường như đang nghiền răng mà rặn từng chữ, "Cô....."

"Tôi làm sao?" Chu Tư Đồng nhìn cô ta nường mày, "Một khúc kia tôi cùng Thẩm Tụng Viện hợp tấu thấy được chứ?"

Trần Oánh Oánh tức đến nói không ra lời.

Mẹ nó, hai người này cướp sạch nổi bật của cô ta. Giờ trong đại sảnh mọi người đều bàn luận về Thẩm Tụng Viện và Chu Tư Đồng, ai còn nhớ đến một khúc dương cầm kia của cô ta nữa.

Chu Tư Đồng tiếp tục chọc tức: "Trần Oánh Oánh, đoạn đầu của khúc dương cầm kia cô đàn sai rồi, câu đầu tiên và câu thứ hai có hai âm sai. Sao thế, giáo viên dạy đàn không dạy cho cô à? Hay là người ta nói, cô quá ngu ngốc, căn bản là không hiểu được?"

Mặt Trần Oánh Oánh bỗng biến sắc.

Chu Tư Đồng không phải vừa nói mình không biết đánh đàn dương cầm sao? Sao hiện tại có thể chỉ ra được chỗ mình đánh sai?

Vì thế cô ta lại tức muốn học máu: "Cô nói vậy. Cô làm sao mà hiểu được? Cô chính là ghen tị vì tôi đàn quá tốt, mới cố ý chọc tức tôi. Tôi sẽ không mắc bẫy cô đâu."

Chu Tư Đồng không thêm đề ý cười cười: "Cô cũng coi trọng bản thân quá đấy. Cô có gì đáng giá để tôi phải ghen tị?"

Nói xong cô liền lơ đi Trần Oánh Oánh, cầm ly nước cam xoay người rời đi.

Đàn Guzhang (Đàn Cổ Tranh) được biết đến là **đàn thập lục**, đây là loại đàn có xuất xứ từ Trung Hoa với lịch sử hơn 2500 năm. Đàn có 16 dây nên nó có tên gọi là Thập Lục. Đàn Guzeng thường được làm bằng gỗ cây Phượng. Cấu tạo của đàn gồm một hộp âm thanh hình chữ nhật và một bề mặt trong một đường cong với chuỗi chặt chẽ, đó là một bộ có 13 dây trong triều đại nhà Đường và sau đó tăng lên 16. Ngày nay, có một số loại **Đàn Cổ Tranh hiện đại** có đến 25 dây.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 23: Có tính là trêu chọc?

Editor: shpdam

Chu Tư Đồng đến sân bay tiễn Thẩm Tụng Viện.

Trong sân bay người người qua lại, Thẩm Tụng Viện kéo tay Chu Tư Đồng, nói mình không muốn đi, muốn ở lại trường học như bình thường.

Nhưng du học nước ngoài là chuyện người nhà đã sắp xếp cho cô, không thể không đồng ý.

Chu Tư Đồng liền an ủi: "Khi nào nhớ nhà thì về thăm là được mà. Chỉ là một cái vé máy bay thôi."

Nhưng nói như vậy cũng chỉ là an ủi mà thôi. Chu Tư Đồng biết Trần Lệ Vân sẽ giữ Thẩm Tụng Viện lại bên cạnh kèm cặp học tập, chỉ sợ về sau Thẩm Tụng Viện không thể muốn làm gì thì làm được.

Thẩm Tụng Viện gật đầu, roi lệ. Sau đó cô lại nói mấy câu với Thẩm Kỳ, rồi lại tha thiết dặn dò: "Anh, anh không có việc gì thì đi thăm Tư Đồng nhiều chút. Thay em chăm sóc cho cậu ấy."

Chu Tư Đồng:..... Cô đâu phải đứa trẻ con, không cần ai chăm sóc cả.

Nhưng đối với ý tốt của Thẩm Tụng Viện cô cũng không đành lòng cự tuyệt, hơn nữa đây lại là thời khắc chia tay, vì thế cô đành lựa chọn im lặng.

Thẩm Kỳ liếc nhìn Chu Tư Đồng một cái, sau đó nhìn Thẩm Tụng Viện gật đầu, đáp ứng: "Được. Em yên tâm, anh sẽ chăm sóc tốt Tư Đồng."

Dù Thẩm Tụng Viện không nói vậy thì anh cũng sẽ chăm sóc tốt cho Chu Tư Đồng.

Tối hôm đó, anh không kịp phòng bị đã bất chợt rung động với Chu Tư Đồng, sau đó mấy ngày liền anh phát hiện mình cứ luôn nhớ nhung cô, luôn muốn gặp được cô.

Thứ gọi là tình yêu này, chỉ cần ở trong lòng mọc rễ, nảy mầm, sau đó sẽ vô thanh vô tức* mà lớn lên, trở thành cây đại thụ tán rộng che cả trời.

() Vô thanh vô tức [无 声 无 息]: Không có âm thanh, không có hơi thở. (Theo Tra tuân công cụ đại toàn)*

Mà cái cây này đã lặng lẽ lớn lên trong lòng Thẩm đồng từ khi nào, cành lá sum xuê. Chẳng qua anh không tự biết mà thôi.

Trần Lệ Vân lúc này kéo tay Thẩm Tụng Viện định vào trong. Nhưng bỗng nhiên nhớ đến chuyện gì, lại quay đầu nói với Thẩm Kỳ: "Đi có một cháu gái bên nhà ngoại, học ở đại học XX, năm nay tốt nghiệp. Nếu có thể, con xem xem có thể an bài một vị trí cho nó ở công ty không?"

Thẩm Kỳ đáp ứng: "Được ạ."

"Vậy được, đến lúc đó đi sẽ báo nó đến tìm con." Trần Lệ Vân đối với con riêng của chồng này vẫn rất khách sáo, "Làm phiền con rồi."

Thẩm Kỳ cũng khách sáo với bà: "Dì Vân khách sáo rồi."

Trần Lệ Vân cùng Thẩm Tụng Viện đi đăng ký. Bên này Thẩm Kỳ cũng nói với Chu Tư Đồng: "Tôi đưa em về?"

Sân bay cách nhà Chu Tư Đồng rất xa, không có xe nào đi thẳng đến cả. Lúc đến đây cũng là Thẩm Kỳ tự lái xe đến đón cô.

Chu Tư Đồng suy nghĩ một chút, cũng không cự tuyệt, chỉ khách sáo gật đầu với Thẩm Kỳ: "Làm phiền Thẩm đại ca."

Thẩm Kỳ cười cười. So với thái độ khách sáo lúc nãy đối với Trần Lệ Vân, anh ở trước mặt cô hiền hoà hơn nhiều: "Không cần khách sáo với tôi như vậy."

Sau đó không đợi Chu Tư Đồng trả lời, liền nâng tay, ý bảo cô đi cùng mình.

Hôm nay Thẩm Kỳ không để tài xế đi theo mà tự mình lái xe. Dừng lại cạnh xe, anh kéo ra cửa ghế phụ, mời Chu Tư Đồng ngồi ở đó.

Chu Tư Đồng có vài phần do dự.

Thật ra cô không muốn ngồi ghế phụ cho lắm. Cảm giác không an toàn chỉ là một phần, còn lại là vì ngồi ở ghế phụ sẽ không tránh khỏi đôi lúc phải trò chuyện với Thẩm Kỳ. Dù cho cô không chủ động bắt chuyện, vậy Thẩm Kỳ nói chuyện với cô, cô cũng phải đáp lại. Nhưng cô cảm thấy giữa mình và Thẩm Kỳ cũng không có gì hay ho để nói cả.

Chỉ là hiện tại Thẩm Kỳ đã mở cửa xe, đang đứng bên cạnh mỉm cười nhìn cô, cô còn có cách nào khác sao? Cuối cùng chỉ cúi đầu khom người, ngồi xuống ghế phụ.

Thẩm Kỳ đóng lại cửa xe, đi đến bên kia xe, mở cửa, ngồi xuống ghế lái.

Nhưng lúc chuẩn bị khởi động xe, anh lại thấy Chu Tư Đồng chưa cài đai an toàn.

Vì thế anh liền ghé người sang, vừa giúp cô cài đai an toàn, vừa cười trêu chọc: "Em tin tưởng kỹ thuật lái xe của tôi đến vậy à?"

Người đàn ông cầm đai an toàn ngón tay thon dài trắng nõn. Khi anh cúi người, Chu Tư Đồng có thể thấy được từng sợi tóc mềm mại, hàng mi dày rậm, còn cả chiếc mũi cao thẳng. Đôi môi nhàn nhạt khẽ nhếch, khóe môi thoáng ý cười.

Chu Tư Đồng toàn thân cứng đờ như hoá đá, ngồi yên đó không dám động đậy. Cảm giác không được tự nhiên cho lắm.

Nhưng cũng may, rất nhanh có tiếng "tạch" nhỏ vang lên, sau đó là giọng nói mang theo ý cười của Thẩm Kỳ: "Được rồi."

Chu Tư Đồng hơi hơi mím môi, không nói gì, mắt cũng nhìn chằm chằm phía trước.

Thẩm Kỳ khởi động xe. Chiếc xe vững vàng chạy ra ngoài, hoà vào dòng xe cộ nhộn nhịp trên đường lớn.

Nhưng kỳ thật Thẩm Kỳ hai tay nắm tay lái đều đang run run, trong lồng ngực cũng mềm nhũn, tê dại, không nhìn được mà đánh trống reo hò, giống như đêm đó anh nhìn thấy Chu Tư Đồng, cô đứng đó, dưới ánh đèn rực rỡ, mắt ngọc mây ngài tươi cười.

Vừa nãy anh dựa gần Chu Tư Đồng như vậy, gần đến mức anh thậm chí còn ngửi được mùi hương nước giặt tươi mát trên người cô. Vừa ngẩng đầu là có thể chạm đến chiếc cằm nhỏ nhắn của thiếu nữ ấy.

Chưa từng tiếp xúc gần với ai như vậy, đặc biệt lại là cô gái mà Thẩm đồng anh để ý, trong lòng anh có chút hốt hoảng, nhưng cũng có chút trông mong. Anh nên làm gì bây giờ? Kỳ thật anh rất muốn một lần nữa thử cảm giác tê dại khi gần gũi với cô.

Thẩm Kỳ tâm tình xáo động nhưng tay lái vẫn rất ổn định.

Có điều dục vọng muốn gần gũi Chu Tư Đồng cứ liên tục đánh trống reo hò, lại còn càng ngày càng muốn bành trướng. Cuối cùng anh nghĩ, vậy thì cùng cô trò chuyện đi.

Nghe được một chút thanh âm của cô cũng tốt.

Nhưng vừa mới quay sang, lại thấy cô gái đã nghiêng đầu ngủ rồi.

Thẩm Kỳ:.....

Lòng tràn đầy nhiệt huyết mong chờ bỗng nhiên bị một chậu nước đá dập tắt. Anh đành chấp nhận số phận, quay đầu lại chuyện tâm lái xe. Lại sợ Chu Tư Đồng bị lạnh, liền chỉnh điều hoà trong xe vào một chút.

Thật ra, Chu Tư Đồng chỉ đang giả vờ ngủ.

Lúc ở cùng Thẩm Kỳ cô cảm thấy có chút không được tự nhiên. Cho nên cô nghĩ nghĩ, dứt khoát nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Cô ngủ rồi, Thẩm Kỳ còn có thể cùng cô nói chuyện không? Tốt nhất một đường này về nhà cứ giả vờ ngủ, sau đó cô xuống xe, khách sáo với Thẩm Kỳ hai câu là có thể đường ai nấy đi, tránh cho hai bên đều lúng túng.

Quả thật ngay từ đầu cô chỉ giả vờ, nhưng một đường xe lắc lư lư, sau đó không biết từ lúc nào cô đã thiếp đi thật.

Vì thế khi Thẩm Kỳ lái xe đến cửa tiểu khu nhà cô, quay lại vẫn thấy Chu Tư Đồng đang ngủ.

Lúc gương mặt thanh nhàn, hô hấp nhẹ nhẹ, Thẩm Kỳ thật không nỡ đánh thức cô.

Vì thế anh tắt máy, nghiêng mình, một tay đỡ sau ghế phụ, dường như muốn đem Chu Tư Đồng nhét vào lòng mà bảo vệ. Sau đó anh lẳng lặng nhìn gương mặt say ngủ của cô.

Thiếu nữ da trắng nõn như ngọc, cái trán no đủ, mày, mắt, mũi đường cong rõ ràng, liền mạch, thoát nhìn thật khiến người khác cảm thấy cảnh đẹp ý vui. Hơn nữa lúc này hai mắt cô nhắm lại, không giống vẻ mạnh mẽ cô độc thường ngày, ngược lại có vẻ rất ngoan ngoãn.

Lại nói khi yêu một người, sẽ cảm thấy trên người người đó cái gì cũng là đẹp nhất. Ví dụ như hiện tại, chỉ sợ là Thẩm Kỳ ngay cả một sợi tóc của Chu Tư Đồng anh cũng cảm thấy đẹp, độc nhất vô nhị, không ai có thể so sánh.

Anh không tự giác mà cong khoé môi, trong mắt cũng tràn đầy ý cười nhu hoà.

Chu Tư Đồng ngủ một giấc này cũng không ngắn.

Lúc Thẩm Tụng Viện lên máy bay là 3 giờ chiều, cô cùng Thẩm Kỳ từ sân bay trở về mất 1 tiếng, nhưng lúc cô mở mắt ra, trời cũng đã tối, phố phường lập lòe ánh đèn neon.

Chu Tư Đồng mở mắt, mờ mịt nhìn ra đèn đường bên ngoài một hồi. Sau đó cô quay đầu, liền thấy Thẩm Kỳ đang nhìn mình cười.

Cô chợt dựng người dậy, thẳng lưng, áo khoác màu đen đập trên người cũng trượt xuống.

Cô đưa tay cảm lấy áo khoác, cười cười xin lỗi Thẩm Kỳ: "Ngại quá, khiến anh chê cười rồi."

Thẩm Kỳ cũng cười: "Không sao."

Dừng một chút, lại cười giải thích một câu: "Nhìn em ngủ say như vậy, nên tôi không gọi em."

Chu Tư Đồng tiếp tục cười xin lỗi anh: "Ngại quá, khiến anh chậm trễ rồi."

Thẩm Kỳ không nói gì. Một lát sau Chu Tư Đồng mới nghe giọng anh từ tốn: "Tư Đồng, em thật sự không cần khách sáo với tôi như vậy đâu."

Chu Tư Đồng không biết nên nói gì. Đối với Thẩm Kỳ, cô căn bản không quá thoải mái, hơn nữa trên người Thẩm Kỳ luôn có loại cảm giác rất lạnh lùng cũng rất xa cách, cho nên cô tự nhiên cũng khách sáo với anh.

Thẩm Kỳ thấy cô không nói gì, cho rằng mình nói câu kia khiến cô không vui, vì thế anh vội cười nói: "Tôi mời em ăn cơm nhé?"

Thẩm Kỳ chưa từng chủ động mời cô gái nào ăn cơm, nhưng thật đáng tiếc, lần đầu tiên này của anh phải nhận kết cục thất bại rồi.

"Không được," Chu Tư Đồng dứt khoát cự tuyệt, "Trời tối rồi, tôi phải về."

Lúc Thẩm Kỳ còn chưa kịp mở miệng nói gì cô đã tháo đai an toàn, mở cửa xuống xe.

Con gió lạnh buốt bên ngoài phả lên mặt, cô rung mình một cái. Nhanh chóng đội lên mũ áo bông, hơi khom lưng cúi người, cười cười với Thẩm Kỳ: "Cảm ơn anh đã đưa tôi về."

Trên mũ cô có một vòng lông vũ màu trắng, che đi khiến khuôn mặt cô càng nhỏ nhắn, cũng có vài phần đáng yêu. Khi tươi cười xinh đẹp như vậy, khiến người ta cảm thấy xung quanh ánh đèn neon chỉ đang làm nền cho cô.

Ít nhất Thẩm Kỳ cũng bị nụ cười này của cô làm cho làm cho đầu vầng mắt hoa. Đến khi anh phản ứng lại, Chu Tư Đồng đã đóng cửa xe, xoay người đi vào cửa tiểu khu.

Anh nhìn bóng lưng cô, hai tay xỏ vào túi áo, chậm chậm đi trên con đường nhỏ hai bên là ánh đèn lờ mờ.

Cho đến khi hình bóng cô biến mất sau ngã rẽ, Thẩm Kỳ mới thu hồi ánh mắt.

Nhìn sang bên cạnh, trên ghế là chiếc áo khoác đen lúc trước anh đắp cho Chu Tư Đồng, lại nghĩ đến vừa nãy cô cương quyết cự tuyệt anh mời cơm, Thẩm Kỳ không khỏi bật cười.

Xem ra cô gái nhỏ đối với anh trong lòng vẫn thực khách sáo, thực xa cách.

Chỉ là khi nghĩ lại cảm giác rung động khiến lòng mình tê dại, khoé môi Thẩm Kỳ chậm rãi động lại về tươi cười.

Anh không muốn Chu Tư Đồng sẽ luôn khách sáo với mình như vậy.

Vì thế ngày hôm sau khi đi làm, anh đã gọi Lý Hạo tới, phân phó anh ta đi điều tra thời gian và lịch làm việc của mẹ Chu Tư Đồng.

Editor: Hahaa, Thẩm đồng lần đầu yêu mà bị chị phủ quá, thì ra anh thích người ta từ lâu rồi mà còn không biết, tui đọc mà tui còn biết trước cả ổng □ .

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Thi đỗ đại học

Editor: shpdam

Kỳ nghỉ đông ngắn ngủi, thoát một cái đã qua.

Năm sau quay lại trường học, Chu Tư Đồng lại càng thêm bận rộn. Năm ba cuối cấp, cho đến kì thi đại học đều là đếm ngược.

Nhưng Chu Tư Đồng nhìn chằm chằm lịch đếm ngược trong phòng học kia, trong lòng cô không có mấy căng thẳng, ngược lại lại có chút chờ mong.

Cô rất tin tưởng vào bản thân, cảm thấy mình nhất định có thể đi đỗ vào một trường tốt. Hơn nữa cô đã nghĩ xong rồi, sau khi đỗ đại học xong rảnh rồi cô sẽ đi tìm việc làm thêm. Như vậy có thể giảm bớt được gánh nặng cho mẹ Đình, còn có thể tích góp được chút kinh nghiệm khi tiếp xúc với người khác, chuẩn bị sẵn sàng bước chân vào xã hội.

Tương lai trong tương tượng vô cùng tốt đẹp, mà vì tương lai tốt đẹp này, Chu Tư Đồng càng nỗ lực hơn, càng chăm chỉ hơn nữa. Trên thực tế cô vẫn luôn duy trì vị trí hạng nhất ban Xã hội, ngay cả các giáo viên cũng âm thầm nói qua, nếu cô vẫn có thể duy trì thành tích như vậy, cuối cùng có thể thi đỗ đại học A là điều không còn nghi ngờ gì nữa.

Đại học A là trường tốt nhất thành phố A.

Nhoáng một cái lại đến kì thi giữa kì.

Từ khi vào học kì cuối cơ bản mỗi ngày đều có bài kiểm tra, cho nên đối với chuyện kiểm tra mọi người đều đã chết lặng, dù sao cũng vẫn là làm bài thi thôi mà.

Tan học, Chu Tư Đồng đeo cặp sách ra cổng trường.

Đầu óc mê mẩn, cả một ngày đều là bài kiểm tra, ít nhiều gì cũng cảm thấy mệt mỏi. Khi cô ra đến cổng trường, lại thấy ven đường đậu một chiếc ô tô, cửa xe mở ra, Thẩm Kỳ từ trên xe bước xuống, chậm rãi đi về phía cô, nhìn cô mỉm cười gật đầu: "Tư Đồng."

Đã là đầu hạ, ánh hoàng hôn huy hoàng rực rỡ, khiến vạn vật đều nhiễm một tầng sắc thái mỹ lệ.

Chu Tư Đồng nghe thấy tiếng gọi liền ngừng đầu, nhìn Thẩm Kỳ, trên sống mũi anh là chiếc kính gọng vàng.

Mắt kính phản quang, khiến cô hơi nheo nheo mắt lại.

Thẩm Kỳ cũng để ý thấy Chu Tư Đồng nhìn chằm chằm mắt kính mình đang đeo. Vì thế anh nhấc tay đẩy nhẹ gọng kính trên sống mũi, lại cười nói: "Nhìn tôi đeo kính lạ lắm hả?"

Chu Tư Đồng thu hồi ánh mắt đánh giá anh.

Đúng là có chút lạ lẫm. Vì trước kia mấy lần cô gặp Thẩm Kỳ anh đều không đeo kính, hiện tại bỗng nhiên thấy được, trong lòng cũng có chút ngạc nhiên.

Nói sao nhỉ, Thẩm Kỳ vốn dĩ đã có vẻ ngoài tuấn tú nhỏ nhắn, bỗng dừng lại đeo kính như vậy, tuy khiến anh càng có vẻ nhỏ nhắn, cả người đều toát lên hơi thở cấm dục, nhưng Chu Tư Đồng lại cảm thấy gây tiếp theo anh có lẽ có thể hóa trở thành con thú âm hiểm ranh mãnh.

Ừm, cảm giác thật vẫn nhả mà nham hiểm.

"Không có." Chu Tư Đồng khô khan trả lời câu hỏi của anh.

Thẩm Kỳ cũng không để bụng, khoe môi lại hơi cong. Sau đó anh tự mình mở cửa xe, mời cô lên xe.

Chu Tư Đồng suy nghĩ, sau đó nhanh chân đi đến, khom người cúi đầu nhanh chóng ngồi vào.

Hiện tại là thời điểm tan học, cổng trường thường có học sinh đi ra, cô không muốn có bạn học nhìn thấy cô cùng Thẩm Kỳ.

Sức tưởng tượng của mỗi người là vô hạn, ai biết được đến lúc đó mọi người lại nghĩ thế nào? Tuy rằng cô đối với mấy lời truyền miệng nhảm nhí này cũng không để tâm, nhưng cũng không thích khi đi đường bị người khác chỉ chỉ trỏ trỏ.

Hơn nữa cô thật sự không thích Thẩm Kỳ đến tìm mình như vậy, đặc biệt lại là đến cổng trường đón cô.

Từ sau khi Thẩm Tụng Viện đi du học, Thẩm Kỳ cũng đến nhà gặp cô vào lần. Hơn nữa mỗi lần đến đều mang theo một đồng hồ. Mỗi lần Chu Tư Đồng hỏi, anh vẫn luôn nói câu kia, Viện Viện lúc đi đã giao hẹn với tôi, muốn tôi chăm sóc tốt cho em.

Nhưng hiện tại cô mười tám tuổi rồi, không phải tám tuổi, càng không phải tám tháng tuổi, không cần bất cứ ai chăm sóc cả. Vì thế có một lần Thẩm Kỳ lại đến nhà cô, Chu Tư Đồng liền khéo léo nói với anh.

Lúc ấy cô nói, hàng xóm thấy anh thường xuyên đến gặp tôi, ở sau lưng bàn tán sôi nổi. Còn nói chuyện này với mẹ tôi nữa, tuy là tôi đã giải thích anh là anh trai của bạn thân, nhưng tóm lại mẹ tôi vẫn sẽ nghĩ nhiều. Cho nên Thẩm đại ca, anh về sau có thể đừng tới nhà tôi như vậy nữa được không? Anh như vậy sẽ khiến tôi khó xử lắm.

Thẩm Kỳ trầm mặc. Một khoảng thời gian rất dài sau đó anh quả thực không đến nhà cô nữa, nhưng hiện tại...

Vì thế Chu Tư Đồng hơi hơi nhú mày, hỏi: "Thẩm đại ca, anh đến cổng trường tìm tôi, là có chuyện gì sao?"

Không có chuyện thì làm ơn đừng đến tìm tôi.

Thẩm Kỳ nghe ra ý tứ của cô. Vì thế nhân lúc dừng đèn đỏ, quay người lại cầm một túi đồ lớn trên ghế sau đưa cho cô, trên mặt là ý cười dịu dàng ôn hòa: "Mấy ngày trước tôi đi thăm Viện Viện, đây là quà con bé nhờ tôi đưa cho em. Tôi vốn định đến nhà tìm em, nhưng lại nhớ đến chuyện lần trước em nói, sợ khiến em khó xử cho nên mới đến cổng trường chờ em tan học."

Lý do này của Thẩm Kỳ khiến Chu Tư Đồng không cách nào phản bác, hơn nữa mấy thứ này cô cũng không có lí do để không nhận.

Là Thẩm Tụng Viện đưa cho mình.

Vì thế cô bèn nhận lấy túi đồ kia, nói lời cảm ơn với Thẩm Kỳ, lại hỏi anh: "Tụng Viện hiện tại thế nào? Có khỏe không?"

Đèn chuyển xanh, ngón tay thon dài trắng nõn của Thẩm Kỳ cầm tay lái, chiếc xe vững vàng chạy đi.

"Con bé rất tốt. Tuy rằng đã gầy đi một chút, có điều tiếng Anh hiện tại so với trước kia tốt lên nhiều."

Cái tiêu chuẩn "rất tốt" này cũng thật là, Chu Tư Đồng hết chỗ nói.

Cô yên lặng ngồi ở ghế phụ, trong lòng ôm túi đồ kia, không nói thêm gì nữa.

Thẩm Kỳ nghiêng đầu nhìn cô một cái, sau đó hỏi: "Muốn ăn gì?"

Nghe được câu này, vẻ mặt Chu Tư Đồng liền biến đổi.

Trước kia Thẩm Kỳ đã tới nhà cô ba lần, đều là cô nấu cho Thẩm Kỳ ăn, nhưng từ sau khi Thẩm Tụng Viện đi nước ngoài, đổi lại là Thẩm Kỳ mỗi khi đến lại nấu đồ cho cô ăn.

Mà lý do của anh luôn là, hiện tại em đang là học sinh năm ba cuối cấp rồi, thời điểm vội vã nhất. Em đi đọc sách làm bài đi, để tôi nấu cơm. Sau đó liền hỏi cô, em muốn ăn gì?

Trong đầu hồi tưởng lại dáng vẻ Thẩm Kỳ tay cầm muối, đeo tạp dề đứng trong nhà mình, Chu Tư Đồng quả quyết nói: "Thẩm đại ca, thật sự không cần phiền đến anh đâu."

Cô tình nguyện về nhà ăn canh súp uống nước mì cũng không nguyện ngồi không ăn bữa thịnh soạn Thẩm Kỳ nấu cho mình.

Đúng vậy, Thẩm Kỳ dường như cảm thấy cô là học sinh cuối cấp, học tập mệt mỏi, cho nên lần nào cũng nấu cho cô một bàn đồ ăn vô cùng phong phú, muốn bồi bổ dinh dưỡng cho cô.

Thẩm Kỳ nghe ra cô muốn từ chối, anh lập tức mỉm cười, cũng không nói thẳng. Chỉ chờ đến điểm dừng đèn đỏ tiếp theo, mới nghiêng đầu nhìn cô, trong giọng nói có chút mát mẻ: "Hôm nay là sinh nhật tôi. Người nhà đều không có ở đây, tôi chỉ có một mình. Tư Đồng, em có thể cùng tôi ăn sinh nhật không?"

(Editor:: Sao tui thấy như đang làm nũng vậy nè ☹)

Chu Tư Đồng trầm mặc một hồi, cuối cùng vẫn đáp ứng: "Được."

Thẩm Kỳ đã nói như vậy, cô không tìm được lý do để từ chối.

"Cảm ơn."

Thẩm Kỳ khách sáo nói một câu, sau đó quay đầu, lại chuyên chú lái xe. Chẳng qua trong mắt có một tia đắc ý cười nhạo.

Trải qua khoảng thời gian này, Thẩm Kỳ cũng nhìn ra Chu Tư Đồng tránh né mình. Nhưng không sao cả, anh đã nghĩ rồi, anh sẽ dùng hành động thực tế, nhuận vật tế vô thanh*, thâm nhập vào cuộc sống sinh hoạt của cô, cho đến một ngày cô đã quen với sự tồn tại của mình, đến lúc đó anh sẽ thổ lộ. Hơn nữa hiện tại là thời điểm mấu chốt của Chu Tư Đồng, anh cũng không muốn quấy rầy. Cho

nên sau bữa cơm tối nay cùng cô, đến trước khi thi đại học anh cũng không lại xuất hiện trước mặt Chu Tư Đồng, để tránh làm cho cô bối rối.

() Nhận vật tế vô thanh: đại loại nghĩa là những việc nhỏ âm thầm xảy ra không ai hay. Câu này trong bài **Xuân dạ hĩ vũ** của **Đỗ Phủ**.*

Hào vũ tri thi tiết,

Đương xuân nãi phát sinh.

Tùy phong tiềm nhập dạ,

Nhận vật tế vô thanh.

Dã kính vân câu hắc,

Giang thuyền hoá độc minh.

Hiếu khan hồng thấp xú,

Hoa trọng Cẩm Quan thành.

Bữa tối vẫn ở nhà hàng lần trước tổ chức tiệc sinh nhật cho Thẩm Tùng Viện, vẫn là tầng mười tám.

Thẩm đồng thật hào phóng, bao hết toàn bộ tầng mười tám.

Người phục vụ đưa họ đến bàn ăn, Thẩm Kỳ đưa tay sẵn sóc giúp Chu Tư Đồng kéo ghế, mời cô ngồi.

Món ăn là Thẩm Kỳ dặn dò từ sớm, lúc họ vừa ngồi xuống, lập tức liền người phục vụ mang đồ ăn lên.

Đỉnh đầu treo đèn pha lê lộng lẫy, bên ngoài cửa sổ sát đất nhà nhà đã lên đèn, khung cảnh như vậy, trên bàn bày đồ ăn lại là mấy món như thịt kho tàu, sườn hầm khoai tây, cá kho,... Giống mấy món nếm ở nhà mà Thẩm Kỳ nấu cho cô.

Thẩm Kỳ rót cuộc là cảm thấy cô thiếu dinh dưỡng đến thế nào cơ chứ.

Chu Tư Đồng nhin không được bật cười. Sau đó cô cúi chiếc thìa gắp một miếng thịt kho tàu ăn, bình luận: "Nấu không ngon bằng anh."

Khi cô cười rộ lên hai mắt cong cong, trông như vàng trắng non, vừa nhìn liền khiến tâm tình tốt lên.

Tầm tuổi cô nên hoạt bát như vậy. Thẩm Kỳ rất thích nhìn thấy cô cười.

Vì thế anh cũng cười: "Vậy sau này có cơ hội tôi lại nấu cho em."

Tươi cười hòa tan vẻ lạnh nhạt trên gương mặt, khiến anh thoát nhìn càng thêm tuần nhã.

Có thể vì ánh đèn trên đỉnh đầu, có thể là vì lúc ăn Thẩm Kỳ luôn nói với cô về Thẩm Tùng Viện, cũng có thể là vì lý do nào khác, tóm lại bữa cơm này Chu Tư Đồng ăn thật sự rất vui vẻ.

Không hề có áp lực, cô cũng gỡ xuống một lớp phòng bị vốn có trước mặt Thẩm Kỳ.

Sau khi ăn xong, Thẩm Kỳ lái xe đưa Chu Tư Đồng về nhà. Lúc cô mở cửa xuống xe, Thẩm Kỳ nghiêng đầu nhìn cô cười ôn hòa, ánh đèn neon nơi đường phố phản chiếu lên mắt kính anh đeo, lung linh rực rỡ, khiến cho khí chất vốn lạnh lùng của anh trở nên ấm áp khó tả.

"Cố lên, tôi tin em nhất định có thể đỗ vào trường mình muốn."

Chu Tư Đồng gật đầu, mỉm cười sáng lạn đáp lại: "Cảm ơn."

Sau đó cô xuống xe, vẫy vẫy tay với Thẩm Kỳ, xoay người đi vào tiểu khu.

Bước chân so với trước kia nhẹ nhàng không ít, xem ra đêm nay cô thật sự rất vui vẻ.

Thẩm Kỳ trong lòng nghĩ vậy, ý cười trong mắt càng nồng đậm.

Những ngày cuối cấp của Chu Tư Đồng được tổng kết lại bằng hai từ: vội, mệt. Nhưng vừa vội vừa mệt như vậy cuối cùng cũng có hồi đáp, bởi vì đến lúc nhận được kết quả thi đại học, cô không hề ngoài ý muốn vẫn là hạng nhất ban Xã hội, hơn nữa còn là trạng nguyên ban Xã hội toàn thành phố.

Trong nguyên tác, điểm thi của nguyên chủ của vừa đủ vào trường tuyến hai, học chuyên ngành phần mềm máy tính. Mà lần này Chu Tư Đồng trở thành hạng nhất ban Xã hội toàn thành phố, thuận lợi đỗ vào đại học A. Chuyên ngành cô chọn là quản lý tài vụ.

Có điều, Trần Oánh Oánh và Sở Khiêm cũng đi theo quỹ đạo như trong nguyên tác, cả hai đều lấy thành tích xuất sắc tiến vào đại học A. Trần Oánh Oánh học ngành quản lý doanh nghiệp, còn Sở Khiêm là trạng nguyên ban Tự nhiên toàn thành phố, học ngành phần mềm máy tính.

Nhưng mấy chuyện này chẳng liên quan gì đến cô? Chu Tư Đồng nghĩ, quỹ đạo của cô với nguyên chủ khẳng định sẽ không giống nhau. Cô chỉ cần bản thân sống tốt, không để ý tới bọn họ là được rồi.

Nghỉ hè chưa được bao lâu, cô rất nhanh đã nhận được thư báo trúng tuyển ngành quản lý tài vụ của đại học A.

Lúc đó cô vô cùng vui vẻ, đem thư trúng tuyển ôm chặt trong ngực.

Đây đâu chỉ là thư trúng tuyển, còn là đại diện cho nước cờ đầu trong cuộc sống sinh hoạt tươi đẹp của cô sau này.

Niềm vui ngập tràn, lúc này lại nghe được tiếng gõ cửa. Cô đi qua mở cửa, sau đó liền thấy Thẩm Kỳ đang đứng bên ngoài.

"Nghe nói em được tuyển vào khoa quản lý tài vụ đại học A?" Thẩm Kỳ trên môi là ý cười dịu dàng ôn hoà, "Chúc mừng."

Tác giả có lời muốn nói: Chương này có phải bình đạm quá rồi không? Ừm, quá độ chương. Có điều cảm giác quá độ thật không tốt a.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Từ từ mưu tính

Editor: shpdam

Đây là thời điểm nóng nhất trong năm, Chu Tư Đồng ở nhà một mình, quần áo mát mẻ, cô chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ hoa tiết hoa cúc cùng quần đùi jeans, lộ ra cặp đùi trắng như tuyết, đôi chân vừa thon vừa dài.

Cô vốn cho rằng người gõ cửa là đi Triệu cách vách, nhưng không ngờ vậy mà là Thẩm Kỳ.

Thẩm Kỳ rất lâu rồi không đến tìm cô, cho nên bây giờ bỗng nhiên nhìn thấy anh, Chu Tư Đồng nhất thời không kịp phản ứng. Đến khi hoàn hồn lại, cô ngay lập tức nghiêng người để anh vào.

"Thăm đại ca, mời vào."

Thẩm Kỳ mỉm cười, ánh mắt dừng lại trên gương mặt cô.

Quả thật đã lâu không gặp. Thoạt nhìn so với lần cuối anh thấy, cô đã gầy hơn một chút, chiếc cằm càng thêm thon gọn, nhưng cũng càng thêm thanh lệ động lòng người.

Chu Tư Đồng bị anh nhìn đến có chút ngượng ngùng. Ở nhà nên cô mặc ít đồ, đến cả bra bên trong cũng chưa mặc. Tuy rằng hiện tại ngực cô cũng không lộ ra nhiều, nhưng vẫn có chút xấu hổ.

Cho nên cô vội vàng nói với Thẩm Kỳ: "Thăm đại ca, anh cứ ngồi thoải mái đi", sau đó nhanh chóng chạy vào phòng mình.

Một lát sau mới đi ra.

Áo ba lỗ hoa cúc đã đổi thành áo ngắn tay màu trắng vô cùng đơn giản, bên dưới vẫn là quần đùi jeans. Mái tóc vốn xoã ra cũng buộc lại kiểu đuôi ngựa mát mẻ thoải mái, thoạt nhìn thật có cảm giác thanh xuân tươi đẹp.

Chu Tư Đồng vội rót nước cho Thẩm Kỳ.

Trong nhà không có đồ uống, chỉ có nước sôi để nguội. Cô liền cười xin lỗi: "Chỉ có nước sôi để nguội, thật ngại quá Thẩm đại ca."

Thẩm Kỳ cũng cười: "Không sao. Tôi không thích uống đồ uống."

Lại chăm chú nhìn cô. Anh nhận ra Chu Tư Đồng đang thẹn thùng, lúc cô mím môi cúi đầu xuống, anh thu hồi ánh mắt, mở miệng bắt chuyện với cô: "Lâu rồi không gặp. Hình như em gầy đi."

Lời này Chu Tư Đồng không biết phải đáp lại thế nào, đành cười ngượng ngùng.

Thẩm Kỳ lại chiếm quyền chủ động, hỏi cô: "Thư thông báo trúng tuyển của em có thể cho tôi xem không?"

Chuyện này tất nhiên không có gì là không được cả. Chu Tư Đồng liền chạy về phòng của mình, lấy thư thông báo ra cho anh xem.

Lúc trước cô về phòng thay quần áo nên cũng tiện tay mang theo luôn thư trúng tuyển.

Thẩm Kỳ nhận lấy, cúi đầu chậm rãi xem, sau đó ngừng đầu cười nhẹ: "Thư này so với thư trúng tuyển hồi đó tôi nhận được thì hoa mỹ hơn nhiều."

Cuộc trò chuyện được câu nói này của anh làm trở nên hào hứng, Chu Tư Đồng quả nhiên hỏi: "Thăm đại ca, anh tốt nghiệp trường nào thế?"

Thẩm Kỳ trả lại thư báo trúng tuyển cho cô, khoe mỗi con lên ý cười ôn hòa: "Đại học A."

Chu Tư Đồng trong lòng hơi kinh ngạc.

Tuy rằng cô đã đọc qua nguyên tác, nhưng cũng chỉ đọc qua loa, biết được cụ thể những tình tiết quan trọng thôi, cô cũng không tỉ mỉ nghiên cứu từng nhân vật. Như Thẩm Kỳ, cô chỉ biết anh du học nước ngoài, cũng không biết anh vốn tốt nghiệp đại học A.

Lại nghe Thẩm Kỳ cười nói: "Nói như vậy, Tư Đồng em cũng coi như là sư muội của tôi đây."

Chu Tư Đồng tiếp tục cười ngượng ngùng. Bởi vì cô lại không biết đáp lại thế nào.

Nếu nói là hai người xa lạ, hai người đã gặp nhau rất nhiều lần, cũng từng cùng nhau ăn cơm không ít lần. Nếu nói là thân thiết, hai người lại không đến mức đó. Tóm lại, Chu Tư Đồng hiện tại ở trước mặt Thẩm Kỳ hoàn toàn không phải kiểu thoải mái tự do, muốn nói gì thì nói.

Cả hai nhất thời lâm vào trầm mặc, chỉ có tiếng quạt điện vang lên bên cạnh.

Chu Tư Đồng cảm thấy có chút lúng túng. Cô liền cúi đầu, tay cầm cốc trà, ngón tay vô thức vuốt ve thành cốc.

Tay cô trắng nõn tinh tế, móng tay bóng loáng được cắt tỉa gọn gàng, cũng không giống những cô gái khác sơn móng tay đủ các màu, thoạt nhìn sạch sẽ sáng sủa.

Thẩm Kỳ nhìn cô như vậy một lúc, đột nhiên không tiếng động mà cười khẽ.

Anh cảm thấy cô gái nhỏ có điểm giống như con ốc sên vậy. Bên ngoài cứng rắn, nhưng kỳ thật bên trong là một trái tim mềm mại. Mà điều anh phải làm bây giờ, chính là phá được lớp vỏ cứng rắn này của cô.

Tương lai còn dài, anh có thể từ từ mưu tính.

Vì thế anh cười hỏi cô: "Nghỉ hè em có dự định gì không?"

Đối với học sinh mới thi xong đại học thì đây là kỳ nghỉ hè vui vẻ sáng khoái nhất.

Không có bài tập hè, không phải tới lớp học thêm, cũng không cần chuẩn bị trước chương trình của kì học sau, hoàn toàn có thể hình dung bằng bốn chữ ăn không ngồi rồi.

Gia cảnh tốt một chút thì ra nước ngoài du lịch, được thêm kiến thức. Gia cảnh bình thường thì ngồi xổm nhà làm trạch*. Mà giống như Chu Tư Đồng thì.....

(*) Trạch - trạch nam/ trạch nữ: suốt ngày chỉ ngồi nhà, ở nhà một thời gian dài không ra ngoài.

"Tôi tính đi kiểm chút việc đồ làm."

Học phí đại học không hề thấp, lại còn có các chi phí tiêu dùng khác, những áp lực này đều đè nặng trên người mẹ Đình, bà sẽ rất mệt mỏi.

"Vậy em đã có công việc nào mình muốn làm chưa?" Thẩm Kỳ hỏi.

Chu Tư Đồng trầm mặc.

Chuyện này không phải chỉ dựa vào cô muốn làm gì, mà là có người muốn nhận cô hay không. Dù sao cô cũng chỉ mới mười tám tuổi, mà cô chỉ có hai tháng hè này là nhàn rỗi, đến khai giảng là cô phải đi học rồi.

Thẩm Kỳ thấy cô không nói gì, liền cười hỏi một câu: "Có hứng thú đến công ty tôi làm thực tập hai tháng không?"

Chu Tư Đồng chợt ngừng đầu nhìn anh, trên mặt không che dấu nổi kinh ngạc.

Thẩm Kỳ tiếp tục từng bước dẫn dắt: "Thời gian nghỉ hè của em chỉ còn hai tháng, ra ngoài có thể tìm được việc gì? Phát tờ rơi? Như vậy tuy là cũng có thể kiếm tiền, nhưng cũng không thể tăng thêm bất cứ kinh nghiệm đặc biệt nào cho cuộc sống tương lai của em. Mà đến công ty tôi thực tập hai tháng, sau này khi em tốt nghiệp có thể viết vào hồ sơ trải nghiệm của mình trong khoảng thời gian thực tập này, đến lúc đó có thể giúp ích không nhỏ khi tìm việc làm sau này."

Người từng làm việc trong tập đoàn Thẩm thị, ngay cả chỉ là thực tập, khi ra ngoài tìm việc tất nhiên cũng sẽ được người khác xem trọng mà liếc nhìn.

Chu Tư Đồng đương nhiên cũng động tâm. Dù sao hiện tại sinh viên vừa tốt nghiệp ra ngoài tìm việc làm cũng thường xuyên bị người ta từ chối vì không có kinh nghiệm. Nếu từ giờ những lúc nhàn rỗi có thể đến thực tập ở Thẩm thị, vậy sau này khi đi tìm việc, cô cũng không cần lo lắng bị người ta hỏi về kinh nghiệm làm việc nữa. Hơn nữa hai tháng này còn có thể kiếm ra tiền.

Chỉ là, cô chần chờ: "Nhưng mà, Thẩm đại ca, như vậy có phải phiền anh quá rồi không?"

Cô thật sự không cho rằng bản thân vì có thực lực đặc biệt hơn người mới nên mới có thể được Thẩm Kỳ đề mắt, chủ động mời cô đến công ty thực tập. Anh ta nhất định là vì quan hệ thân thiết của mình và Thẩm Tụng Viện, nên mới đối xử với mình tốt như vậy.

"Không đâu," Thẩm Kỳ cười cười. Lại nói đùa, "Thực tập sinh tiền lương không cao, nhưng lượng công việc so với nhân viên chính thức không chênh lệch lắm, tính ra vẫn là tôi được lời."

Chu Tư Đồng cũng cười. Thẩm Kỳ vừa nói vậy khiến cô thoải mái hơn trước không ít. Vì thế sau đó Thẩm Kỳ hỏi cô muốn đến phòng ban nào thực tập, cô suy nghĩ một chút, sau đó nói thẳng: "Tôi muốn đến phòng hành chính."

Thẩm Kỳ nghĩ nghĩ, sau đó gật đầu: "Cũng tốt. Phòng hành chính đảm nhiệm mấy việc như quản lý, phối hợp, phục vụ, em ở phòng hành chính có thể học được một chút kinh nghiệm khi tiếp xúc với người khác, đối với tương lai của em cũng hữu dụng."

Chu Tư Đồng trong lòng cũng nghĩ như vậy. Cô cảm thấy tính tình bản thân có chút nóng nảy, cũng có chút cố chấp, cho nên học một chút kinh nghiệm kết giao với người khác cũng tốt. Hơn nữa tuy cô chọn chuyên ngành quản lý tài vụ, nhưng hiện tại còn chưa bắt đầu học, đến phòng tài vụ thực tập cũng không được gì, chỉ gây thêm phiền toái, còn không bằng đến phòng hành chính học một chút kiến thức, kinh nghiệm ứng xử.

Vì thế chuyện này đã quyết định xong.

Sau đó hai người lại nói chuyện phiếm vài câu, Thẩm Kỳ liền đứng dậy phải đi: "Chiều nay tôi còn có cuộc họp, đi trước vậy. Ngày mai em đến công ty tôi báo danh."

Chu Tư Đồng gật gật đầu. Sau đó suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Thẩm đại ca, tôi đến công ty anh thực tập, người khác hẳn là không biết anh giới thiệu tôi chứ?"

Cô sợ sẽ ảnh hưởng không tốt đến Thẩm Kỳ, anh thân là chủ tịch lại nhét bữa một nhân viên thực tập mới mười tám tuổi vừa thành niên vào công ty, còn nữa, nếu biết Thẩm Kỳ đề cử cô, vậy phòng chừng không ai dám để cô làm việc, cũng không ai dám để cô phải nhìn sắc mặt, vậy cô còn học hỏi kinh nghiệm kết giao gì được nữa.

Thẩm Kỳ hiểu ý cô, lập tức cười nói: "Em yên tâm, việc này trong lòng tôi hiểu rõ, người khác sẽ không biết."

Chu Tư Đồng lúc này mới yên tâm.

Cô tiễn Thẩm Kỳ ra cửa. Lúc đến cạnh cửa, cô vịn tay vào khung cửa nhìn Thẩm Kỳ, vô cùng chân thành nói một câu: "Cảm ơn."

Tuy rằng anh ta là vì nể mặt Tụng Viện mới đối xử tốt với mình như vậy, nhưng cô cũng vô cùng biết ơn.

"Tôi nói rồi, em không cần đối với tôi khách sáo như vậy." Thanh âm Thẩm Kỳ cất lên trầm thấp dễ nghe, ý cười trong đôi mắt sâu thẳm như dòng nước xoáy, dường như muốn hút người ta vào đó, "Tư Đồng, tôi hy vọng sau này em ở trước mặt tôi có thể tự tại một chút."

Cứ làm một Chu Tư Đồng chân thật nhất là được.

Chu Tư Đồng liền cười. Sau đó vẫy tay với anh: "Được. Vậy tôi không tiễn anh nữa Thẩm đại ca, tạm biệt."

Thẩm Kỳ cũng cười, nói với cô một tiếng tạm biệt, sau đó nhìn cô đóng cửa mới nhắc chân xuống cầu thang.

Để Chu Tư Đồng đến công ty anh thực tập, đây là biện pháp tốt nhất mà anh nghĩ đến, có thể thường xuyên được nhìn thấy cô, hơn nữa cũng khiến cô không né tránh mình nữa.

Hiện tại bước đầu tiên đã thành công thực hiện được, đối với chuyện sau này, Thẩm đồng rất có niềm tin.

*

Thẩm Kỳ không nói dối, chiều nay anh quả thực có một cuộc họp rất quan trọng. Vừa này cũng là vì nhận được điện thoại của Thẩm Tụng Viện, nói cô vừa gọi điện cho Chu Tư Đồng, nghe cô ấy nói nhận được thông báo trúng tuyển của đại học A, sau đó anh mới nhất thời này lòng tham muốn đi gặp Chu Tư Đồng.

Chuyện vui như vậy, anh muốn là người đầu tiên ở trước mặt cô chúc mừng. Sau đó ở trên đường đi anh mới có ý nghĩ muốn mời Chu Tư Đồng đến công ty thực tập trong kì nghỉ hè.

Tài xế một đường tăng tốc, cuối cùng cũng đưa anh đến công ty trước khi cuộc họp bắt đầu.

Đến khi chấm dứt cuộc họp dài dằng dặc, Thẩm Kỳ đi ra phòng họp, trở lại văn phòng của mình.

Trợ lý ở ngoài văn phòng đang ngồi làm việc trước máy tính, kêu lên một tiếng Chủ tịch.

Thẩm Kỳ gật đầu với hân, sau đó nói: "Ngày mai có một thực tập sinh là Chu Tư Đồng đến báo danh. Anh tự mình xuống tiếp cô ấy, sau đó đưa cô ấy đến phòng hành chính. Cô ấy sẽ thực tập ở đó hai tháng."

Trợ lý họ Trương, là một nhân viên ổn trọng, chứng chạc.

Nghe xong Thẩm Kỳ phản phó anh ta thăm nghĩ, Chu Tư Đồng này là đại thần phương nào vậy, chỉ là thực tập hai tháng thực tập sinh thôi, thế mà Chủ tịch xem ra rất coi trọng, muốn hấn đi xuống tự mình nghênh đón, còn muốn hấn đích thân đưa cô ấy đến phòng hành chính? Tháng trước có một Trần Âu Linh đến, nghe nói còn là người nhà của mẹ kế Chủ tịch. Lúc cô ta đến báo danh Chủ tịch cũng chỉ nói một tiếng đã biết, sau đó cho cô ta tự đến phòng nhân sự, để phòng nhân sự sắp xếp chức vụ cho cô ta, đến mặt người ta cũng không thèm nhìn qua, tất cả trình tự đều để bộ phận lễ tân dẫn dắt cô ta.

Cho nên Chu Tư Đồng này.....

Trương trợ lý khó tránh khỏi có tò mò đối với Chu Tư Đồng. Cho nên hôm sau khi bộ phận lễ tân gọi đến, nói là có người tên Chu Tư Đồng đến báo danh, hấn lập tức chạy xuống, muốn xem người thật rồi cuộc trông thế nào.

Sau đó anh ta đã bị kinh ngạc đến mức cảm suýt rơi xuống đất.

Đạch, vậy mà là một cô nhóc. Cô bé này đã thành niên chưa vậy? Thế này có tính là lao động trẻ em không?

Editor: Kế hoạch quảng lược bắt vợ của Thẩm đồng bắt đầu rồi ☐

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Đại khẩu chiến

Editor: shpdam

Trợ lý Trương đưa Chu Tư Đồng đến phòng hành chính. Vừa đi anh ta vừa trò chuyện với cô.

Có thể được Thẩm Kỳ chọn làm trợ lý, trợ lý Trương khẳng định cũng có chút tài năng. Ít nhất gặp người thì sẽ ba phần cười, khéo ăn khéo nói, biết luồn biết cúi, có thể ứng phó một cách toàn diện trước tình huống khó xử. Nhưng cả đường đi đều nói chuyện với Chu Tư Đồng, vậy mà cuối cùng cũng không soi ra được lai lịch của cô.

Cô gái ăn mặc thanh lịch, áo thun trắng cùng quần jeans xanh nhạt, tóc buộc đuôi ngựa, nghe đủ các loại thăm dò của anh ta, cô cũng chỉ cười cười, không nói lời nào, thoạt nhìn thật văn nhã điềm đạm.

Cô gái văn nhã điềm đạm luôn dễ được người ta yêu thích, vậy nên trợ lý Trương tuy không thăm dò được tin tức mình muốn biết từ miệng Chu Tư Đồng, nhưng anh ta cũng rất thích cô gái này.

Trợ lý Trương trực tiếp đưa Chu Tư Đồng đến chỗ trưởng phòng hành chính. Theo Thẩm Kỳ phản phó, anh ta cũng không dám nói Chu Tư Đồng là người của Chủ tịch đưa đến phòng hành chính thực tập, anh ta chỉ lắp lửng nói: "Đây là Chu Tư Đồng, cô ấy sẽ thực tập ở phòng hành chính của các anh hai tháng."

Trưởng phòng Tiền là người tình ý.

Có thể được trợ lý bên người Chủ tịch tự mình dẫn đến đây, dù cho chỉ là thực tập thì địa vị tất nhiên cũng không nhí. Khẳng định là có quan hệ họ hàng với vị lãnh đạo ở tầng cao kia.

Vì thế trưởng phòng Tiền cũng không dám chậm trễ, định tự mình dẫn Chu Tư Đồng đi làm quen với toàn bộ phòng hành chính.

Nhưng bị trợ lý Trương kéo lại: "Anh gọi nhân viên đến dẫn cô ấy đi làm quen một chút hoàn cảnh ở đây đi."

Trưởng phòng Tiền đành phải làm theo. Gọi đến một thư ký hành chính là Cao Lệ, sau đó chỉ đơn giản nói Chu Tư Đồng sẽ thực tập ở phòng hành chính của bọn họ hai tháng, để Cao Lệ sắp xếp một vị trí cho cô, để cô làm quen với phòng hành chính.

Cao Lệ đáp ứng, dẫn Chu Tư Đồng đến văn phòng.

Trưởng phòng Tiền và trợ lý Trương có quan hệ tương đối tốt, lúc này anh ta liền ghé lại gần, thấp giọng hỏi một câu: "Vị tiểu cô nương kia là có địa vị thế nào vậy?"

Nhìn nhỏ tuổi như vậy mà đã đến thực tập?

Trợ lý Trương cũng không dám nói gì thêm, chỉ gờ ngón tay hướng lên trên chỉ chỉ.

Phía trên cách một tầng là văn phòng của Thẩm Kỳ.

Trưởng phòng Tiền kinh ngạc. Anh ta còn định mở miệng hỏi cái gì nhưng trợ lý Trương đã ngăn lại: "Đừng hỏi. Lão đại nói, đừng cho người khác biết việc này."

Trưởng phòng Tiền nhanh chóng dán lại miệng, không dám lại nói dù chỉ nửa chữ.

*

Chu Tư Đồng đi theo Cao Lệ đến văn phòng lớn.

Cao Lệ trông khoảng 24 - 25 tuổi, mặc áo sơ mi ngắn tay màu trắng, chân váy chữ A màu đen, nhìn vô cùng chuyên nghiệp, có điều cô ấy sinh ra có đôi mắt to tròn ngập nước, lúc cười lộ lên nhìn giống như đứa trẻ vậy.

Cao Lệ không ngoài dự đoán là một người hay nói, nhiệt tình. Sau khi đến văn phòng lớn của phòng hành chính, cô ấy liền tận chức tận trách dẫn Chu Tư Đồng đến giới thiệu với mọi người.

Chu Tư Đồng đưa mắt nhìn quanh, thấy trong văn phòng lớn ước chừng có mười mấy người, đều là nữ. Lớn tuổi nhất là Chu Tú Mẫn, 35 tuổi. Ba năm rưỡi ở nhà làm mẹ, gần đây vừa mới ra ngoài tìm công việc. Cô ấy mới vào Thẩm thị hơn một tháng, vẫn đang trong thời gian thử việc. Những người khác tuổi đều không kém Cao Lệ bao nhiêu.

Đương nhiên, mấy tin tức này đều là Chu Tư Đồng từ từ biết được.

Hiện tại Cao Lệ đang giới thiệu đơn giản về Chu Tư Đồng cho mọi người, cũng giới thiệu đơn giản về mọi người với Chu Tư Đồng. Chu Tư Đồng đối với họ đều gật đầu mỉm cười, nói xin chào, sau này mong được chiếu cố nhiều hơn.

Thái độ mọi người đối với cô cũng không giống nhau. Có mỉm cười đáp lại, có chỉ nâng mắt nhìn cô một cái, cũng có người còn không thèm nhìn đến.

Sau khi giới thiệu xong hết một lượt, Cao Lệ sắp xếp cho Chu Tư Đồng chỗ làm việc: "Tư Đồng, sau này em cứ ngồi bên cạnh chị Chu nhé."

Chị Chu chính là Chu Tú Mẫn. Bởi vì cô ấy là người lớn tuổi nhất ở đây nên Cao Lệ gọi cô ấy một tiếng chị. Có điều, cũng có người cảm thấy mặc dù Chu Tú Mẫn lớn tuổi, nhưng cô ấy lại đến sau cho nên vẫn gọi là Tiểu Chu.

Chu Tư Đồng nhanh nhẹn mỉm cười gật đầu với Chu Tú Mẫn, cực kỳ lễ phép gọi chị Chu.

Chu Tú Mẫn khuôn mặt tròn như trăng rằm, có hơi béo. Nhưng cô ấy rất biết cách ăn mặc. Áo sơ mi vàng nhạt phối với quần ống rộng màu lông lạc đà, còn cầu kì buộc một chiếc áo len quanh cổ, người ta vừa nhìn đến cô ấy cũng chỉ chú ý đến quần áo trên người thoải mái thanh tân, mà không chú ý đến nhược điểm là đáng người mập mạp.

Cô ấy thoát nhìn cũng là người hiền lành. Nghe thấy Chu Tư Đồng chào hỏi mình, Chu Tú Mẫn cười nói: "Thật là trùng hợp, em và chị đều họ Chu. Sau này em đừng gọi chị là chị Chu, trực tiếp gọi là chị đi."

Ánh mắt lại đánh giá Chu Tư Đồng một chút, cười nói: "Ai da, cô bé trẻ tuổi như vậy, để em gọi là chị thì chị hỏi quá rồi. Gọi là dì đi vậy."

Người khác đều muốn người khác gọi mình trẻ hơn so với tuổi, Chu Tú Mẫn thì ngược lại, lại để cho người khác gọi mình là dì như vậy.

Chu Tư Đồng cũng cười: "Chị Chu nói gì thế. Sau này em gọi chị là chị. Em gái vừa đến, về sau còn mong chị chiều cố em"

Con người luôn phải trưởng thành, mà trưởng thành thì phải đối mặt với đủ loại người, tự nhiên phải học được đủ loại lời nói.

Hai người hàn huyên mấy câu, Chu Tư Đồng ngồi xuống vị trí bên cạnh Chu Tú Mẫn.

Chỗ ngồi ở đây mỗi bàn là ba người ngồi, ngăn cách bằng một lớp nhựa trong suốt. Hiện tại Chu Tư Đồng ngồi phía ngoài cùng, Chu Tú Mẫn ngồi ở giữa, chỗ ngồi phía trong sát với cửa sổ để trống. Nhưng có thể thấy được chỗ đó đã có người chiếm, bởi trên mặt bàn hỗn độn nào là đồ ăn vặt rồi cả đồ trang điểm.

Qua một lượt thời gian là quen với nhau, đến lúc Chu Tư Đồng ngồi xuống thì đã qua 9 giờ.

Bỗng nghe thấy bàn khác ở bên cạnh có người giễu cợt: "Trần Áu Linh lại đến muộn. Cô ta cũng trâu thật, ngày nào cũng đến muộn."

Lập tức lại có người khác cười nói tiếp lời: "Cô lại chẳng trâu à? Chính cô ta nói mình là người nhà Chủ tịch đấy. Hơn nữa nghe nói quan hệ giữa cô ta với giám đốc hành chính rất tốt nha."

Lúc nói đến bốn chữ "quan hệ rất tốt" này, ngữ khí người đó liền vô cùng mập mờ.

Cả văn phòng lập tức cười khẽ.

Đúng là nói nào có người nói đó có bất quái. Có điều Chu Tư Đồng không có thời gian mà nghe mấy chuyện bất quái này, bởi vì Cao Lệ đã bùng đến một chồng tư liệu cho cô làm quen.

Bởi vì là lần đầu tiên đi thực tập, cho nên Chu Tư Đồng vô cùng nghiêm túc.

Cô cẩn thận xem những tư liệu này, gấp mấy từ chuyên ngành không hiểu thì mở máy tính lên tìm tòi, nếu vẫn không hiểu, cô liền nhẹ giọng hỏi Chu Tú Mẫn bên cạnh.

Chu Tú Mẫn không ngại phiền mà giải thích cho cô.

Hai người một người nghiêm túc giảng giải, một người nghiêm túc lắng nghe, lúc này chợt nghe thấy tiếng đế giày cao gót lộp cộp bước trên sàn.

Sau đó cửa văn phòng bị đẩy ra, có người đi đến.

Chu Tư Đồng ngược mắt nhìn qua, vừa nhìn chính là một cái kính râm to đùng, một đôi môi đỏ thắm, sau đó là chiếc váy cổ chữ V màu đen cực tôn dáng.

Người kia trong tay cầm túi xách nhỏ đỏ rực, vòng eo uốn éo, lập tức bước về phía Chu Tư Đồng. Đi đến đâu mùi nước hoa từng trận phá đến đấy.

Hoá ra cô ta là chủ nhân của chỗ ngồi phía bên trong kia, cũng chính là Trần Áu Linh mà mọi người vừa bàn tán.

Chu Tư Đồng nhớ ra khi đó cô đến sân bay tiễn Thẩm Tụng Viện, Trần Lệ Vân có nói mấy lời với Thẩm Kỳ, trong lòng cô liền hiểu được, Trần Áu Linh này có lẽ chính là họ hàng bên nhà ngoại của Trần Lệ Vân.

Trần Áu Linh quan hệ với mọi người dường như không tốt lắm. Dù sao sau khi cô ta bước vào cũng không có ai chào hỏi, mọi người đều làm như không thấy cô ta, ai làm việc người nấy.

Trần Áu Linh ngồi xuống vị trí của mình, mở máy tính, vuốt tay nghịch nghịch tóc xoắn của mình, sau đó đưa mắt nhìn Chu Tư Đồng.

"Mới tới?" cô ta cất giọng lười biếng, lúc nhìn người khác dường như chỉ nhìn từ đuôi mắt. Loại cảm giác làm người ta rất không thoải mái.

Chu Tư Đồng gặp cứng thì tắt cứng, gặp mềm thì tắt mềm. Người khác khách sáo với cô, cô cũng sẽ khách sáo lại, người khác nếu xem thường cô, vậy cô cũng không để người đó vào mắt.

Vì thế cô cũng chỉ lãnh đạm gật đầu với Trần Áu Linh, nói một tiếng: "Xin chào."

Chu Tư Đồng vừa tới, còn chưa có thẻ nhân viên, cho nên Trần Áu Linh biết gì về tên tuổi và chức vụ của cô. Cô ta lại nhìn Chu Tư Đồng liếc mắt một cái, nhướn mày hỏi: "Cô tên gì? Chức vụ là gì?"

Cứ như cô ta là lãnh đạo gì ghê gớm lắm. Nhưng Chu Tư Đồng để ý thấy thẻ nhân viên trước ngực cô ta, bên trên ghi chức vụ là thư ký hành chính.

Bị người khác hỏi như vậy tóm lại là có chút khó chịu, huống chi Chu Tư Đồng vốn dĩ cũng coi như tính tình tốt. Vì thế cô cũng có chút không vui, chẳng qua cô không biểu hiện trên mặt, chỉ ngắn gọn nói: "Chu Tư Đồng. Thực tập sinh."

"Thực tập sinh?" Trần Áu Linh vẻ mặt kinh ngạc. Tiếp đó lại càng nhướn cao lông mày, "Công ty chúng ta còn tuyển thực tập sinh? Xem bộ dạng này của cô, có thể làm gì chứ?"

Vị đồng nghiệp trước kia cười nhạo cô ta đến muộn, tên Hường Tĩnh, dường như rất không ưa Trần Áu Linh, lập tức liền cất lời: "Thực tập sinh thì làm sao? Cô không phải cũng là đang trong thời gian thử việc sao? Chỗ còn chừa chỗ lắm lắm à."

Lời này hiển nhiên chọc giận Trần Áu Linh. Cô ta lập tức vỗ bàn đứng dậy, ngón tay sơn móng đỏ tươi chỉ vào Hường Tĩnh, mắng: "Hường Tĩnh, cô nói vậy là có ý gì?"

Hường Tĩnh vẻ mặt khinh thường: "Tôi có ý gì cô còn không hiểu à? Dựa vào chỉ số thông minh như cô mà cũng vào được công ty? Tôi thật hoài nghi cô vào đây bằng cách nào."

Ánh mắt lại cực kỳ khinh bỉ nhìn Trần Áu Linh liếc mắt một cái, cười nhạo: "Dựa vào nhan sắc?"

Trần Áu Linh trong lòng giận dữ. Nhưng con giận qua đi cô ta liền cười đáp: "Đúng vậy, tôi chính là dựa vào nhan sắc mà tiến vào đây, vậy thì làm sao? Có mấy người muốn dựa vào nhan sắc cũng

không được. Ai lại để ý một nha đầu nhóm lửa chứ."

Hương Tinh bị cận thị nặng, trên mặt đeo mắt kính dày cộm. Hôn nữa da cô ấy lại đen, trên hai má còn có không ít tàn nhang, cho nên Trần Ấu Linh thường xuyên lên cười nhạo nói Hương Tinh là nha đầu nhóm lửa, cho nên da mới đen như vậy. Mà tàn nhang trên má cô chính là vì lúc nhóm lửa không cẩn thận bị dính tro than.

Bị người khác ở ngay trước mặt chê mình xấu xí, Hương Tinh đương nhiên nổi giận. Hôn nữa cô đã sớm không ưa Trần Ấu Linh.

Suốt ngày nói mình là người nhà Chủ tịch, không coi ai ra gì, ngày nào cũng coi thường cái này, khinh thường cái kia, trong văn phòng này còn ai không bị cô ta bôi nhọ qua? Không phải chỉ là đáng về có chút xinh đẹp sao, cô ta đắc ý cái gì chứ? Gần đây còn leo lên người giám đốc của bọn họ, mỗi ngày trước mặt người khác điều vô dương oai, bày ra dáng vẻ ai dám đắc tội cô ta liền đi tố cáo người đó.

Hương Tinh rất ghét những người chỉ biết dựa vào nhan sắc như vậy, cũng nhất khinh thường. Cô cảm thấy cũng cô ta làm việc là một sự sỉ nhục. Huống chi cô còn biết Trần Ấu Linh ngầm nói xấu mình trước mặt trưởng phòng Tiền.

Thù mới hận cũ cùng gộp lại, bao nhiêu tức giận trong lòng Hương Tinh đều muốn bùng nổ.

"Cô nói cái gì?" Cô đẩy bàn phím trong tay về phía trước, sau đó cũng đứng dậy, giơ tay chỉ vào Trần Ấu Linh, mắng, "Cái miệng chó của cô chỉ biết nói mấy lời không sạch sẽ thôi à?"

Trần Ấu Linh cười nhạt, sau đó đem nguyên câu Hương Tinh lúc trước nói cô ta trả lại cho cô: "Tôi có ý gì cô còn không hiểu à?"

Hương Tinh tức đến cả người đều phát run. Cuối cùng cô không nhịn nổi, nhấc chân liền vọt đến chỗ Trần Ấu Linh.

Vì thế Chu Tư Đồng mới đến tập đoàn Thẩm thị đi làm ngày đầu tiên, đã thấy được một hồi đại khẩu chiến xuất sắc như vậy.

Tác giả có lời muốn nói: Ha ha ha, nửa sau của chương này tôi viết thật sung sướng. Quả nhiên tôi khi viết cái loại tình tiết cầu huyết cần xé nhau thế này sẽ cảm thấy thật H* sao?

**H: chắc là high - đại loại là cảm thấy hào hứng, sáng khoái*

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Đáp trả

Editor: shpdam

Tuy rằng Trần Ấu Linh và Hương Tinh đều giương cung bạt kiếm, chỉ hận không thể đánh mấy cái lên mặt đối phương, nhưng cuối cùng hai người còn chưa kịp đánh đã bị đồng nghiệp khác kéo ra.

Sau đó trưởng phòng Tiền ở bên cạnh cũng chạy sang, đến nơi liền đen mặt, giáo huấn hai người họ một trận. Sau đó lại mắng, hai người các cô nếu không muốn làm việc ở đây nữa thì trực tiếp cút đi cho ông.

Hương Tinh lúc trước đã bị Trần Ấu Linh chọc tức đến toàn thân phát lạnh, hiện tại lại nghe trưởng phòng Tiền răn đe như vậy, lập tức liền nằm trên bàn làm việc mà khóc.

Trần Ấu Linh thì ngược lại, cô ta ngồi ngã trên ghế vắt chéo chân, lời một lọ son móng tay ra son móng, lại liếc mắt nhìn Hương Tinh một cái, cười nhạo: "Cô cho là khóc như vậy thì người khác sẽ thương hại cô sao? Cô cũng không tự đi mà soi lại gương đi, nhìn cái bộ dạng kia của cô, khóc còn dọa chết người ta ấy chứ, ai mà dám lại gần cô?"

Hương Tinh vừa nghe thế cũng không khóc nữa, đột nhiên cô đứng dậy, sau đó xách túi của mình, đồ mắt nhìn trưởng phòng Tiền mà nói: "Trưởng phòng, tôi thật sự không ở nổi chỗ này nữa. Đơn từ chức ngày mai tôi sẽ gửi đến cho anh."

Nói xong cô liền khóc lóc chạy ra khỏi cửa văn phòng.

Trưởng phòng Tiền cũng tức giận, mặt biến sắc. Nhưng anh ta dường như cũng có chút kiêng kị Trần Ấu Linh, chỉ liếc cô ta một cái, quát lên, chỗ này là công ty, không phải cái chợ, mấy người đều làm việc hết cho tôi, nói xong anh ta liền xanh mặt rồi khỏi văn phòng.

Trong văn phòng mọi người đưa mắt nhìn nhau, sau đó không ai nói câu nào, mỗi người đều cúi đầu làm việc của mình.

Mọi người tự quét tuyết trước cổng nhà mình, mặc kệ mái nhà người khác đóng sương, nhân tình thế thái chính là có lúc nóng lúc lạnh như vậy.

Có điều khi cùng ăn cơm trưa với nhau, mọi người vẫn là tùm lại nói về chuyện này.

Chu Tú Mẫn thờ dãi: "Cô bé Hương Tinh này quá xúc động rồi."

Hương Tinh mới tốt nghiệp được hai năm, trong mắt Chu Tú Mẫn thì vẫn là một cô bé.

Mã Lệ liền bĩu môi: "Trần Ấu Linh đúng là rất quá đáng. Có điều trưởng phòng của chúng ta cũng thật là, chuyện này xảy ra cũng không nói cô ta một câu. Nếu tôi mà là trưởng phòng, trực tiếp làm thịt cô ta. Dù sao cô ta đến công ty cũng không ra dáng đi làm, ngày nào cũng đi muộn về sớm, chính là đến lừa tiền lương mà. Cần loại nhân viên như vậy làm gì?"

Một nữ đồng nghiệp có khuôn mặt trướng gồng, tên là Đinh Yến, liền cười lạnh: "Trưởng phòng sao dám làm thịt cô ta? Trưởng phòng còn sợ mình chọc cô ta không vui, cô ta liền mỗi ngày thổi gỏi bên tai giám đốc khiến anh ta ấy bị làm thịt ấy chứ."

Ngay lập tức có một đồng nghiệp hỏi: "Trần Ấu Linh không phải nói cô ta là họ hàng của Chủ tịch sao? Sao còn bỏ lên giường của giám đốc vậy?"

Đinh Yến tiếp tục cười lạnh: "Cô ta chỉ nói mình là họ hàng của Chủ tịch, tôi đoán chính là cái loại họ hàng quảng tám sào không tới ấy, nếu không sao Chủ tịch không thèm quan tâm cô ta? Chỉ để cô ta làm một thư ký hành chính chứ?"

Nội dung sau đó các cô nói đến đều tương đối mập mờ, đều là tin đồn về Trần Ấu Linh và giám đốc hành chính.

Chu Tư Đồng vẫn luôn ở một bên im lặng lắng nghe, ăn cơm xong cô liền trở về chỗ ngồi của mình, mở ra máy tính bắt đầu xem trang web.

Kiếp trước cô cũng có máy tính của mình, nhưng sau khi xuyên qua thì mẹ Đinh không có tiền, mua không nổi máy tính cho cô. Hôn nữa cô còn là học sinh cuối cấp, ngày ngày gấp rút học hành, cũng không có thời gian mà chơi máy tính.

Trần Ấu Linh đeo tai nghe xem phim Hàn, chốc chốc lại cười rung cả người. Vừa xem được một nửa thì di động cô ta vang lên, cô ta nhanh chóng nghe máy.

Là điện thoại của người giao đồ ăn. Hình như là pizza.

Trần Ấu Linh chê cơm công ty ăn không vào nên mỗi ngày đều tự gọi đồ bên ngoài. Nhưng công ty có quy định, nhân viên giao đồ ăn bên ngoài không thể vào công ty, cho nên chỉ có thể xuống tầng tự nhận đồ ăn của mình.

Nhưng bây giờ trời nóng, Trần Ấu Linh lười đi xuống.

Cô ta treo máy, nhìn Chu Tư Đồng một cái, sau đó lấy từ ví của mình ra tờ một trăm, gọi Chu Tư Đồng: "Ê, thực tập sinh."

Chu Tư Đồng quay đầu nhìn cô ta, không nói gì.

Trần Ấu Linh giờ giờ tờ một trăm trong tay: "Cầm tờ một trăm xuống dưới mang pizza của tôi lên đây."

Chu Tư Đồng nhìn cô ta một cái, sau đó một câu cũng không thêm nói, quay đầu lại, tiếp tục nhìn trang web.

Trần Ấu Linh cho rằng cô không hiểu, lại nói lại: "Cầm tiền này, đi xuống dưới tầng lấy đồ ăn của tôi lên đây, cô nghe không hiểu à?"

Chu Tư Đồng hai mắt nhìn máy tính, thanh âm lãnh đạm: "Nội dung công việc thực tập của tôi không có mục thay cô xuống lấy đồ ăn."

Trần Ấu Linh nghe vậy liền tức điên. Cô ta "bộp" một cái đập tờ tiền lên bàn, sau đó đẩy ghế ra, đứng dậy: "Một đứa thực tập sinh nho nhỏ như cô mà chảnh cái gì?"

Chu Tư Đồng không để ý cô ta, coi như tiếng chó sủa.

Các đồng nghiệp khác đang ở phòng hội nghị ăn cơm, vừa nghe đến thấy bên ngoài có tiếng động, sôi nổi chạy ra xem.

Mọi người đều thấy ngơ ngác, Cao Lệ liền nói: "Trần Ấu Linh, cô làm gì vậy? Vừa mới chèn ép xong Hường Tĩnh, bây giờ lại chèn ép đến Chu Tư Đồng? Chu Tư Đồng cô ấy chọc cô trên cô chỗ nào hả?"

Lúc trưởng phòng Tiền gọi cô đến dẫn Chu Tư Đồng lại đây cô cũng thấy trợ lý Trương.

Trợ lý Trương là trợ lý của Chủ tịch, thực tập sinh được anh ta tự mình đưa đến chắc chắn có bối cảnh. Hơn nữa bối cảnh này tất nhiên có liên quan đến Chủ tịch.

Ngẫm lại, Trần Ấu Linh tuy rằng luôn tự thổi phồng bản thân mình là họ hàng của Chủ tịch, nhưng lúc cô ta đến nhận việc cũng chỉ một mình đến báo danh, cho nên so sánh mà nói, quan hệ giữa Chu Tư Đồng và Chủ tịch tất nhiên là càng thân thiết hơn. Vậy nên hai người có xung đột, Cao Lệ chắc chắn là muốn nói giúp cho Chu Tư Đồng.

Chu Tư Đồng lúc này cũng hòa theo: "Tư Đồng cô ấy tuổi còn nhỏ, dù cho cô ấy có làm sai cái gì, Ấu Linh cô lớn hơn một chút, cũng không nên so đo với cô ấy."

Trần Ấu Linh không chịu thua. Càng nhiều người cô ta càng hăng máu.

Tuy rằng cô ta chỉ là họ hàng xa nhà ngoại của Trần Lệ Vân, nhưng nói cho cùng Trần Lệ Vân cũng là vợ Thẩm Diệu. Hơn nữa sau khi cô ta vào làm ở Thẩm thị, liên qua lại với giám đốc hành chính Cung Minh Viễn, cô ta cảm thấy chỉ với hai mối quan hệ này cô ta đã có quyền nghênh ngang ra vào ở công ty.

Cho nên liền vênh vác tự đắc nói: "Tuổi còn nhỏ thì ghê gớm lắm à? Chẳng lẽ cô ta tuổi còn nhỏ, làm sai chuyện thì tôi nên không so đo?"

Chu Tư Đồng cũng là người nóng tính. Hơn nữa cô cảm thấy mình đã nhịn đủ lâu rồi.

Trần Ấu Linh này chính là chó điên, vợ được ai cũng cắn.

Vì thế cô bắt đầu khóc.

Dù sao cô còn nhỏ tuổi, khóc cũng không quá mất mặt, chỉ cần cuối cùng bản thân thắng là được. Chưa kể Trần Ấu Linh đúng là gây khó dễ cho cô mà.

Cô cũng được coi như diễn xuất tốt, chớp chớp mắt hai cái, nước mắt cứ thế rơi xuống. Sau đó còn quay sang nhìn Trần Ấu Linh, giọng nói nghẹn ngào: "Chị Ấu Linh chị đừng tức giận, em ngay lập tức xuống lấy đồ ăn cho chị."

Nói xong liền đứng dậy. Nhưng cô vừa mới đứng lên, lại dường như rất tủi thân, gục trên bàn thút thút khóc lên.

Những đồng nghiệp đứng xung quanh liền hiểu ra chuyện này là thế nào.

Mọi người vốn đã không ưa Trần Ấu Linh. Ai mà không từng bị cô ta nói xấu sau lưng chứ.

Đầu tiên là Cao Lệ sẵn giọng với Trần Ấu Linh: "Trần Ấu Linh cô thật quá đáng. Cô không có tay hay là không có chân, đến cả đồ ăn của mình cũng sai người khác đi lấy? Có phải muốn người khác rút cho cô ăn luôn không?"

Đinh Yến lại kỳ quái nói: "Cô vừa mới làm Hường Tĩnh tức đến bật khóc chạy đi, bây giờ lại bắt nạt thực tập sinh đến phát khóc, theo tôi thấy, người trong làm hành chính sớm muộn gì cũng bị cô chọc tức bỏ đi hết. Đã vậy, chúng tôi khỏi cần chờ đến ngày đấy, lập tức đi tìm trưởng phòng Tiền xin từ chức, để cô một mình ở lại cái phòng hành chính này cho rồi."

Cô nàng vừa nói xong liền có bốn năm người cùng đi đến chỗ trưởng phòng Tiền xin từ chức.

Đến chỗ nào mà chẳng phải làm việc, nhưng làm việc mà còn bị người khác khinh bỉ, thế này còn làm cái quái gì? Dứt khoát từ chức cho rồi.

Hiện tại là giữa giờ nghỉ trưa, trưởng phòng Tiền vừa định ghé trên bàn chớp mắt một lúc, bỗng nhiên cửa văn phòng lại bị gõ rầm rầm.

Ông không vui, cau mày đi mở cửa, sau đó lại Đinh Yến, còn có mấy nhân viên khác của phòng hành chính. Về mặt ai này đều phẫn nộ, nhìn anh ta, ngay lập tức nói: "Trưởng phòng, chúng tôi đều từ chức."

Trưởng phòng Tiền trong lòng khiếp sợ.

Trong công ty có nhân viên từ chức là chuyện bình thường. Công ty thì bắt đi bắt dịch nhưng nhân viên thì đều là người mà, có điều đột nhiên lại có bốn năm người đến xin từ chức tập thể như vậy, hơn nữa ai cũng mang vẻ mặt phẫn nộ, vậy không hay rồi. Truyền ra ngoài lãnh đạo khẳng định sẽ nói anh làm không tốt công việc, tất nhiên phải chịu phê bình.

Dù thế nào thì anh ta cũng là trưởng phòng, vậy nên dù trong lòng khiếp sợ nhưng, nhưng trên mặt quả nhiên trầm ổn uy nghiêm, hỏi: "Mấy người làm loạn gì ở đây?"

Đinh Yến kể ra chuyện Trần Ấu Linh với Chu Tư Đồng.

Trưởng phòng Tiền vừa nghe, mặt liền tái cả đi.

Trần Áu Linh làm Hướng tỉnh tức giận bỏ đi rồi thì thôi đi, nhưng cô lại bắt nạt Chu Tư Đồng. Chu Tư Đồng này chính là người trợ lý Trương dẫn đến a, hơn nữa theo như ý trợ lý Trương, quan hệ giữa Chu Tư Đồng và Chủ tịch tất nhiên không phải qua quýt.

Bình tĩnh lúc trước của anh ta đều bay hết, nhanh chóng đi đến văn phòng hành chính.

Đến phòng hành chính, Chu Tư Đồng vẫn đang gục trên bàn khóc thút thít. Mà Trần Áu Linh thì tức đến dậm chân.

Cô ta còn có thể không dậm chân sao. Rõ ràng vừa rồi chỉ có hai người thái độ Chu Tư Đồng đối với cô ta còn rất dừng dừng, nhưng sau khi thấy đồng nghiệp khác vừa đến, Chu Tư Đồng liền khóc, còn khóc đến nhu nhược đáng thương. Giờ hay rồi, cô ta khiến nhiều người tức giận, tất cả mọi người đều chỉ trích cô ta.

Chẳng qua Trần Áu Linh cũng không sợ.

Cô ta thấy mình dù sao cũng là họ hàng nhà Chủ tịch, lại còn có quan hệ thân mật với Cung Minh Viễn, cho nên trưởng phòng có đến đây thì cô ta cũng không sợ. Hơn nữa cô ta còn tranh thủ cáo trạng trước: "Trưởng phòng, thực tập sinh này thật không phải người."

Chu Tư Đồng nghe thấy trưởng phòng Tiền đến, cô cũng ngừng dậm lên.

Cô gái nhỏ khóc đến hai mắt hồng hồng, chớp mũi cũng đỏ, còn cực kỳ rụt rè bất an đứng lên, nhìn trưởng phòng Tiền, nhút nhát sợ sệt như vừa trải qua cơn hoảng loạn: "Trưởng phòng, là tôi không tốt. Chị Áu Linh kêu tôi xuống lấy đồ ăn cho chị ấy thì tôi nên đi ngay, không nên chần chừ lưỡng lự."

Cô gái nhỏ vừa nói xong câu đó, nước mắt liền như hạt châu mà rơi xuống.

Trưởng phòng Tiền nổi đóa. Mẹ nó, quan hệ người ta với Chủ tịch đâu phải bình thường, lại còn được trợ lý Trương bộn bề trăm việc bớt chút thời gian đưa đến đây, trước khi đi còn dặn dò phải chiều cho cho tốt, tuyệt đối không được để người ta bị ủy khuất, vậy mà người này dám coi người ta như tạp vụ mà sai đi lấy đồ ăn? Việc này nếu chộc đến Chủ tịch, không chừng ngay cả hân cũng phải nhận phê bình.

Trưởng phòng Tiền tàn nhẫn trừng mắt với Trần Áu Linh, mắng cô ta: "Cô không có tay hay là không có chân, đến cả đồ ăn của mình cũng sai người khác đi lấy? Đồ ăn cô gọi cũng phải sai người khác đi lấy? Có phải muốn người khác đút cho ăn luôn không?"

Cao Lệ ở bên cạnh độc thoại nội tâm: Trưởng phòng, lúc trước tôi mắng Trần Áu Linh cũng nói vậy.....

Trưởng phòng Tiền vẫn đang mắng Trần Áu Linh: "Ngày nào cũng không phải đến muộn thì lại về sớm, chuyện chính nửa điểm cũng không làm, chỉ biết bắt nạt đồng nghiệp. Tôi tuyên cô để làm gì? Nuôi không cô à? Cô không muốn làm thì nhân lúc còn sớm mau biến đi cho tôi, còn rất nhiều người muốn làm việc."

Trưởng phòng Tiền một người 30 tuổi, trời sinh giọng khỏe. Bây giờ lại đang nổi nóng, lớn giọng đến muốn lật mái nhà.

Trần Áu Linh bị trưởng phòng mắng ngay cả người, trong một chốc cũng chưa phản ứng lại. Đến lúc cô ta phản ứng lại liền tức đến mặt mũi trắng bệch, đến phần má hồng cũng không che nổi: "Tôi thấy người không muốn làm nữa hẳn là anh. Anh chờ đây, tôi sẽ khiến anh từ ngày mai phải lăn khỏi đây."

Nói xong cô ta xách túi lên, nổi giận dưng dưng định đi khỏi văn phòng.

Cô ta ngồi phía trong cùng, lúc ra phải đi qua Chu Tư Đồng. Mà lúc này khi trưởng phòng Tiền đến, Chu Tư Đồng đã đứng lên, ghé ngồi bị đẩy ra sau lưng, vừa lúc chặn đường Trần Áu Linh.

Trần Áu Linh ôm một bụng tức. Cô ta cảm thấy Chu Tư Đồng căn bản là kẻ hai mặt, sau lưng một kiểu, trước mặt một kiểu, bản thân bị cô chơi một vỏ, bị người khác chỉ mặt mắng mỏ. Mà hiện tại ghế của Chu Tư Đồng lại vừa vặn chắn đường mình, cô ta liền tức giận, nhắc chân định đá cái ghế về phía Chu Tư Đồng.

Cô ta vốn muốn đá cái ghế vào chân Chu Tư Đồng, nhưng nói đến chuyện đánh đấm cô ta sao so được với Chu Tư Đồng? Cho nên Chu Tư Đồng chỉ hơi động chân một chút, cái ghế vừa bị đá đã bay về chỗ cũ.

Ngay sau đó liền nghe "ai da" một tiếng, cả người Trần Áu Linh cả người đều bò trên mặt đất, ngã một túp thế tiêu chuẩn cầu ăn phần. Hơn nữa còn vì chân cô ta đi gậy cao gót nên khi ngã xuống liền bị trật chân, lập tức lại hô đau một tiếng.

Mấy người trong văn phòng thấy thế đều không nhịn được cười.

Cuối cùng trong tiếng cười nhạo của mọi người, Trần Áu Linh từ trên đất bò dậy. Giầy cao gót cũng không đi được, chỉ có thể cõi ra xách trong tay, khập khiễng đi về phía trước.

Lúc đi qua Chu Tư Đồng còn hung hăng trừng mắt một cái, buông xuống một câu tàn nhẫn: "Tôi với cô chưa xong đâu."

Chu Tư Đồng nhún vai không để tâm, không vấn đề, cứ việc tới đi, tới tiếp.

Bất luận là kiếp trước hay kiếp này, cô cũng chưa từng sợ ai.

Sau khi Trần Áu Linh rời đi, văn phòng trở nên thanh tĩnh hơn nhiều. Chu Tư Đồng cũng rất nghiêm túc học hỏi cũng Chu Tú Mẫn và Cao Lệ. Chờ đến lúc tan làm, cô thu dọn đồ trên bàn làm việc, sau đó đi thang máy xuống tầng.

Từ nhà cô đến tập đoàn Thẩm thị có thể đi một chuyến xe buýt, nhưng lộ trình vẫn rất xa, cơ bản giống như ngồi từ trạm đầu tiên đến trạm cuối cùng vậy.

Ra khỏi cửa công ty cô mới thấy bên ngoài trời mưa, nhưng cũng không phải mưa lớn. Vì thế cô suy nghĩ một chút, bèn lấy cặp che đầu, định chạy thẳng đến trạm xe buýt.

Từ đây đến trạm xe buýt mất khoảng 25 phút.

Nhưng vừa chạy được một đoạn cô đã nghe thấy có người gọi mình. Trong màn mưa cô quay đầu lại nhìn, liền thấy ven đường đậu một chiếc xe, cửa sổ xe kéo xuống, Thẩm Kỳ ngồi bên trong khước mồi câu lên một nụ cười nhìn cô.

Tác giả có lời muốn nói: Một chương này có dài không?

Editor: Thật sự là dài, hơn 3000 chữ lận hihihi

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Chậm bước dưới mưa

(Shpdarn: Đường đến rồi đây!!!)

Hiện tại Chu Tư Đồng đang ngồi trên xe Thẩm Kỳ.

Lúc này vừa quay đầu liền thấy Thẩm Kỳ, trong lòng có chút kinh ngạc. Mà Thẩm Kỳ lại kêu cô lên xe ngồi. Cô đang muốn cự tuyệt, thì Thẩm Kỳ lại nói, trời mưa rồi, tôi đưa em về. Nói xong liền đẩy cửa xe ra, nhìn hành động hình như là định xuống xe đưa cô lên.

Chu Tư Đồng sợ nhờ đâu lại bị đồng nghiệp nhìn thấy thì không hay, vì thế không cần Thẩm Kỳ bước xuống, cô đã hai ba bước chạy đến.

Ánh mắt nhanh chóng đảo qua, thấy ở ghế lái là tài xế, Thẩm Kỳ ngồi ở ghế sau. Vì thế cô không chút nghĩ ngợi kéo cửa ghế phụ, nhưng cửa lại bị khoá, kéo mãi không ra. Mà lúc này Thẩm Kỳ đã đẩy ra cửa ghế sau, cười gọi cô: "Mau lại đây."

Hai bên đều có người che ô qua qua lại lại, tự nhiên cũng tò mò, liếc mắt nhìn sang.

Mặt Chu Tư Đồng hơi nóng lên. Cô cũng không quan tâm chuyện ngồi đâu nữa, cuối cùng khom người, chui vào cửa xe đã mở kia. Vì thế hiện tại, cô và Thẩm Kỳ đang cùng ngồi ở ghế sau.

Sau khi cô ngồi vào, đóng cửa xe xong, Thẩm Kỳ liền thấp giọng phân phó tài xế lái xe. Tài xế đáp một tiếng, chân đạp ga, đánh tay lái, chiếc xe vững vàng chạy đi.

Thẩm Kỳ quay đầu nhìn Chu Tư Đồng. Cô đột nhiên nhớ đến lần trước anh giúp mình cài đai an toàn, vì thế ngay lập tức không nhiều lời, vội vàng cài đai an toàn vào.

Thẩm Kỳ khẽ cong khoe môi. Cũng thật thông minh.

Chu Tư Đồng ngưng ngưng nói chuyện với Thẩm Kỳ: "Thẩm đại ca, thật trùng hợp."

Thẩm Kỳ cười, sau đó nói: "Phải, thật trùng hợp."

Kỳ thật lấy đâu ra chuyện trùng hợp? Anh sớm đã tìm hiểu đường cô đến công ty, cho nên vẫn luôn ở đây đợi cô mà thôi.

Chu Tư Đồng nói xong câu đó liền không biết phải nói gì. Đường như mỗi lần ở trước mặt Thẩm Kỳ cô đều sẽ luống cuống như vậy.

Mà so với cô không được tự nhiên, Thẩm Kỳ lại là tùy ý.

Anh cười đáp lời cô: "Hôm nay ngày đầu tiên đi làm, cảm giác thế nào?"

Nếu Chu Tư Đồng đã đối với anh câu nệ, vậy anh sẽ chủ động tiến tới, nắm chắc mỗi đường đi nước bước.

Ngày đầu tiên đi làm à, Chu Tư Đồng suy nghĩ một chút những chuyện phát sinh trong hôm nay, sau đó khước môi hơi cong lên: "Rất đặc sắc."

Không đặc sắc sao được. Ngày đầu tiên cô không chỉ chứng kiến một trận cãi xé của đồng nghiệp, hơn nữa mình cũng suýt chút nữa tham gia vào một trận cãi xé khác.

Nghe cô trả lời, Thẩm Kỳ trong lòng khó hiểu, nhưng anh cũng không dò hỏi thêm.

Lát nữa anh sẽ gọi cho trợ lý Trương, để anh ta hỏi trưởng phòng Tiền một chút xem rốt cuộc hôm nay ở phòng hành chính xảy ra những chuyện gì. Hiện tại khó khăn lắm mới được ở riêng một chỗ với Chu Tư Đồng, cũng không muốn bị những chuyện trong công ty phá hỏng bầu không khí này.

Anh nghiêng đầu, khước môi mang theo ý cười nhìn cô.

Lúc này tuy không phải mưa lớn, nhưng Chu Tư Đồng cũng chạy trong mưa vài phút, trên người vẫn bị mưa xối vào một chút. Hơn nữa hôm nay cô mặc áo phông trắng, chỗ bị ướt nhìn hơi trong suốt. Cho nên anh cũng có thể nhìn thấy bra cô mặc bên trong. Tuy là màu nhạt, nhưng vẫn như ẩn ẩn hiện hiện.

Ngực của thiếu nữ còn chưa hoàn toàn trở mã, giống như quả đào đầu hạ.

Thẩm Kỳ trong lòng hơi loạn, nhưng anh vẫn là dờ đi ánh mắt của mình. Sau đó ngẩng đầu, nhìn tài xế ở phía trước.

Tài xế họ Vương, đi theo anh đã mấy năm, là một người thành thật. Nhưng dù là như thế, dù là tài xế Vương hiện tại đang tập trung lái xe, nhưng Thẩm Kỳ vẫn là đuôi tay kéo lên ngăn cách gian xe, ngăn chặn bất cứ ánh mắt nào dù chỉ là một tia khả năng có thể dừng trên người Chu Tư Đồng.

Thẩm Kỳ kéo lên ngăn cách như vậy, tương đương với việc tách ra một không gian nhỏ, trong không gian này chỉ có anh và Chu Tư Đồng.

Chu Tư Đồng càng cảm thấy không được tự nhiên. Nhưng cô cũng không nói gì thêm, chỉ quay đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Cô ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, mà Thẩm Kỳ vẫn luôn nhìn cô.

Không chỉ quần áo của cô bị ướt mà tóc cũng ướt, có giọt nước theo tóc cô nhỏ xuống. Thẩm Kỳ thấy thế, liền cầm khăn giấy cúi người qua giúp cô lau mấy giọt nước trên tóc.

Anh bỗng nhiên sát gần như vậy, Chu Tư Đồng hoảng hốt. Lúc hấp tấp quay đầu đi, mái tóc mềm mại lướt qua cằm anh.

Lạnh lạnh, ngứa ngứa, trong lòng Thẩm Kỳ đột nhiên nhảy dựng. Nhưng trên mặt vẫn khó khăn kìm nén, vẫn tiếp tục lấy khăn giấy lau tóc cho cô.

Anh dựa vào gần như vậy, Chu Tư Đồng có thể có thể ngửi thấy rõ ràng mùi hương trên người anh.

Không phải bất cứ hương nước hoa nào, mà là loại mùi hương như sau một đêm tuyết lớn, sáng sớm khi đẩy cửa ra, hít sâu một hơi, không khí tươi mát, lạnh lẽo nhưng lại thấm vào ruột gan.

Chu Tư Đồng cả người cứng đờ, không dám cử động dù chỉ một chút, trái tim trong lòng ngực cũng đang nhảy loạn như nổi trống.

Cô cũng xem như thần kinh thô, vậy mà cũng phát hiện ra bầu không khí giữa mình và Thẩm Kỳ đang rất ái muội. Nhưng cô không thích loại không khí ái muội này, vậy nên dù cô không nói gì, nhưng cả người vẫn đang trốn đến bên cạnh.

Thẩm Kỳ nhận ra cô đang né tránh, vì thế lập tức dừng lại động tác lau tóc cho cô, lại chủ động kéo gần khoảng cách giữa hai người, ngồi ra xa. Sau đó anh đưa khăn giấy trong tay cho Chu Tư Đồng, mỉm cười nhìn cô, nửa vì giải thích động tác vừa rồi của mình, nửa vì hóa giải bầu không khí đối với anh: "Tóc em ướt rồi. Mau lau khô đi, nếu không sẽ dễ bị cảm."

Thanh âm trầm thấp dễ nghe, tựa như tiếng đàn violin cello, thật khiến người ta mê muội.

Nhưng Chu Tư Đồng không dám để mình mê muội, cô mang ánh mắt cảnh giác nhìn Thẩm Kỳ.

Thẩm Kỳ trên mặt vẫn là ý cười ôn nhuận, tay phải cầm khăn giấy đưa cho cô. Biểu tình kia còn có chút giống như đang lấy lòng động vật nhỏ vậy, bày tỏ bản thân là người tốt, không có chút ý xấu nào, càng sẽ không thương tổn cô, cho nên cô có thể yên tâm đến gần anh.

Chu Tư Đồng nhìn anh một lát, sau đó không nói một câu nhận lấy khăn giấy trong tay anh, yên lặng lau tóc.

Thẩm Kỳ thu tay lại, mỉm cười.

Động vật nhỏ tuy rằng không bước một bước đến, nhưng ít ra cô cũng đã nhận khăn giấy anh đưa không phải sao? Đây đã là khởi đầu của thắng lợi rồi.

Mà Chu tiểu động vật lúc này đã lau xong tóc. Nhưng cô cũng không dám nhìn Thẩm Kỳ, chỉ quay đầu trầm mặc nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Bên ngoài trời mưa càng thêm lớn. Giọt mưa xối vào cửa sổ và nóc xe, tiếng lộp độp nặng nề vang lên. Trời gần chạng vạng, ánh đèn vàng hai bên đường lần lượt sáng lên, cây cối hai bên được nước mưa gột rửa, màu xanh càng thêm đậm. Màu xanh kia dường như ngay trong giây tiếp theo liền có thể nhỏ giọt xuống.

Chu Tư Đồng trầm mặc, Thẩm Kỳ cũng trầm mặc. Trong xe nhất thời trở nên rất yên tĩnh.

Chu Tư Đồng trong lòng có chút hoảng loạn, cho nên cô không muốn nói chuyện. Mà Thẩm Kỳ lại không ngờ tới, Chu Tư Đồng thế nhưng sẽ nhạy cảm như vậy.

Một mặt anh vui mừng vì Chu Tư Đồng nhạy cảm như vậy, hẳn là vì trong lòng đã nổi lên nghi ngờ về việc anh đối tốt với cô, như vậy cũng là chuyện tốt, đỡ cho mình một mảnh tâm tư hướng về người ta, người ta lại chỉ coi mình như anh trai, hoặc là anh trai của bạn thân. Nhưng mặt khác anh cũng lo lắng.

Anh sợ mình sẽ dọa đến Chu Tư Đồng, sợ cô sẽ trốn tránh, từ đây rời xa anh.

Thẩm đồng luôn bình tĩnh quyết đoán, giờ đây trong lòng lại khó có được mà cảm thấy hoảng loạn.

Hai người suốt đường cũng không nói câu nào, đến khi xe dừng lại, tài xế Vương ở phía trước giọng cung kính nói: "Chú tịch, đến cổng tiểu khu nhà Chu tiểu thư rồi."

Chu Tư Đồng nghe xong, đưa tay đẩy ra cửa xe. Nhưng lúc này lại có một bàn tay phủ lên mu bàn tay của cô.

Trong lòng cô đột nhiên nhảy dựng.

Lòng bàn tay Thẩm Kỳ ấm áp khô ráo. Chu Tư Đồng giống như bị điện giật, nhanh chóng từ rút tay mình về từ trong bàn tay anh.

Thẩm Kỳ trong lòng buồn bã mất mát, nhưng giọng nói anh vẫn thực ôn hòa: "Bên ngoài còn đang mưa, tôi đi lấy ô cho em, em chờ một chút."

Con mưa mùa hạ, nói lớn là lớn. Lúc Chu Tư Đồng Vừa ra khỏi công ty mưa vẫn nhỏ, sau đó trên đường mưa lớn dần, hiện tại đã trực tiếp trở thành mưa rào.

Chu Tư Đồng định không để ý tới Thẩm Kỳ, cứ thế mở cửa mạo hiểm đội mưa chạy về, nhưng cửa xe lại bị khoá, cô không mở được.....

Mà lúc này tài xế Vương đã ở bên ngoài gõ cửa sổ xe, ý bảo Thẩm Kỳ cầm lấy ô trong tay mình. Vừa nãy anh ta đã xuống cấp xe lấy ô.

Thẩm Kỳ đẩy ra cửa xe bên kia, xuống xe, sau đó anh nhận lấy ô trong tay tài xế Vương, mở ra.

Dưới cơn mưa rào, Chu Tư Đồng nghe thấy anh phân phó tài xế Vương ngồi trong xe đợi anh quay lại. Sau đó cô liền thấy anh vòng đến bên này xe, kéo cửa ra, nhìn cô cười: "Xuống đi. Tôi đưa em về nhà."

Chu Tư Đồng ngẩng đầu nhìn anh.

Thẩm Kỳ luôn luôn khiến người ta cảm thấy thực ôn hoà, ngay cả khi cười cũng là ý cười nhân nhật. Mà hiện tại anh cười như vậy, trong nháy mắt dường như quanh thân ánh đèn neon rực rỡ đều đang lưu chuyển trong mắt anh, Chu Tư Đồng gần không được có chút kinh diễm.

Nhưng rất nhanh cô đã hồi phục thần trí, trầm mặt cự tuyệt đề nghị muốn đưa cô về của Thẩm Kỳ.

Thẩm Kỳ trong mắt ý cười bất biến: "Làm sao bây giờ? Tôi chỉ có một chiếc ô này thôi. Đưa cho em rồi, vậy lát nữa tôi về nhà khi xuống xe sẽ bị dính mưa mất."

Chu Tư Đồng vội nói: "Tôi không cần ô. Đoạn đường này ngắn như vậy, tôi có thể dầm mưa chạy về."

Điều kiện tiên quyết là anh đừng có chắn ở cửa a, như vậy hoàn toàn chặn mất đường của cô.

Thẩm Kỳ nghe xong liền cười.

Cô gái nhỏ của anh vậy mà kiên cường đến thế. Sau đó anh cũng không nói gì thêm, chỉ cúi người lại, nhẹ nhàng cầm lấy cô tay cô. Trong ánh mắt hoảng hốt kinh ngạc của cô, nhẹ nhàng kéo cô đứng dưới tán ô của mình, ánh mắt như phủ một nước son đen thẫm cô định trên mắt cô: "Tôi đưa em đi."

Nói xong câu đó anh liền buông cô tay cô. Vậy nên Chu Tư Đồng đang muốn giãy giụa phát hỏa đều không kịp.

Chu Tư Đồng không biết phải ứng phó với cục diện này như thế nào, ý nghĩ của cô hoàn toàn bị Thẩm Kỳ mang đi mất.

Hiện tại còn có cách nào khác sao? Đã như vậy, cô cũng chỉ có thể để Thẩm Kỳ đưa về nhà. Chỉ là một đoạn đường này từ cửa tiểu khu đến dưới nhà mình cô đều không nói câu nào.

Thẩm Kỳ cũng không nói gì. Cho nên hai người có thể nghe được rất rõ ràng tiếng mưa rơi lộp độp trên tán ô, và cả những giọt nước mưa như những viên ngọc theo tán ô rơi xuống.

Đèn đường mờ tối, đem bóng hai người kéo dài trên mặt đất.

Dưới tán ô Chu Tư Đồng nỗ lực muốn cách xa Thẩm Kỳ một chút, nhưng lại thấy Thẩm Kỳ bỗng nhiên quay đầu nhìn cô, ánh mắt ôn nhu: "Đừng sợ tôi."

Chu Tư Đồng mỉm môi, không nói gì.

Cô chưa bao giờ sợ người khác đối với mình cứng rắn. Ngay cả bị mẹ mình đánh mắng đối với cô cũng không sao cả, nhưng cô lại sợ người khác đối với mình dịu dàng như vậy. Bởi vì cô biết bản thân sẽ dễ tâm. Cô sợ mình sẽ dễ tâm.

Giống như bố mẹ cô, đã từng yêu thương như trân bảo vậy mà ngày đó ở toà án cả hai đều nói không cần cô, như vậy cô còn dám để tâm cái gì nữa? Cô không cần.

Chu Tư Đồng không nói lời nào. Cô dùng trầm mặc để biểu đạt trốn tránh.

Thẩm Kỳ nhận ra cô trốn tránh mình, anh hiểu hiện tại lúc để tiến thêm một bước, như vậy sẽ dọa sợ cô gái nhỏ của anh. Anh lựa chọn từ từ mưu tính.

Thẩm Kỳ tin tưởng rồi sẽ có một ngày, Chu Tư Đồng sẽ mở lòng với anh.

Vì thế anh chỉ đưa cô đến dưới tầng, không có ý định lại đưa cô lên.

"Đi lên đi." Anh cười ôn hoà nhìn cô, không có lúc nào không biểu hiện ra mình là người tốt, "Tạm biệt."

Tạm biệt, hẹn gặp lại, hy vọng mỗi ngày, mỗi giờ mỗi phút đều có thể lại nhìn thấy em.

*(Editor: *khóc*)*

Chu Tư Đồng nhìn anh một cái, sau đó không nói câu nào liền xoay người đi. Mới đi được vài bước, cô quay đầu lại nhìn, Thẩm Kỳ còn đứng ở đó không nhúc nhích, cô không nhận được hỏi: "Sao anh còn chưa đi?"

Ý cười ôn hoà trong mắt Thẩm Kỳ còn chưa rút đi: "Tôi nhìn em đi lên rồi mới đi."

Chu Tư Đồng trong lòng lại nhảy dựng. Sau đó cô cũng không nói nữa, xoay người, chạy vài bước lên tầng.

Khi đến tầng hai, cô xuyên qua gian cửa sổ cầu thang nhìn xuống tầng, lại thấy Thẩm Kỳ vẫn còn cầm ô đứng đó.

Hoàng hôn đã qua, mưa bụi hoà với ánh đèn đường màu vàng cam, mơ hồ lại hoà hợp hết thảy. Cùng với người đang đứng dưới tầng kia, tựa như quanh thân anh đều có mây mù lượn lờ, cứ như vậy trở nên không chân thực.

Giờ khắc này, trong lòng Chu Tư Đồng bỗng nhiên có một loại cảm giác rất kỳ quái. Đường như trong lòng bị thứ gì đó hung hăng đụng phải, mềm nhũn, ê ẩm. Trái tim trong lồng ngực cũng đang bất an mà đánh trống reo hò.

Nhưng trước kia cô chưa từng gặp cảm xúc như vậy, cho nên cô không rõ đây là loại cảm xúc gì. Cô ngược lại còn cảm thấy có chút sợ hãi.

Vì sao đột nhiên lại có cảm giác như vậy? Cô không biết. Nhưng cô không muốn loại cảm giác này.

Cô xoay người, bịch bịch chạy lên tầng, lấy ra chìa khóa mở cửa, rồi lại đóng chặt cửa lại, cứ như làm vậy là có thể đem cảm giác kỳ quái trong lòng này hết thảy đều chặn lại ở ngoài cửa.

Mà Thẩm Kỳ thật ra đã thấy, cô gái nhỏ của anh dừng lại ở tầng hai, lặng lẽ nhìn xuống bóng hình anh. Hơn nữa còn nhìn anh một hồi lâu.

Thẩm Kỳ mỉm cười. Anh tin chắc rằng trong lòng Chu Tư Đồng đang dần dần có anh.

Chờ Chu Tư Đồng lên đến tầng ba, nghe được tiếng mở cửa rồi đóng cửa, anh lúc này mới xoay người trở về.

Trong lòng vui vẻ, cho nên ngay cả tiếng hạt mưa tí tách rơi trên tán ô anh cũng không cảm thấy lộn xộn, mà giống như một giai điệu tuyệt vời.

Tài xế Vương vẫn ở cổng tiểu khu chờ anh. Anh ngồi vào rồi tài xế mới khởi động xe, vững vàng chạy trên đường lớn.

Sau khi Thẩm Kỳ đã ngồi yên ổn, tiền cầm đi động ra gọi cho trợ lý Trương, để anh ta dò hỏi trưởng phòng Tiền một chút xem có phải hôm nay phòng hành chính đã xảy ra chuyện gì hay không.

Trợ lý Trương nhận được điện thoại của anh nào dám chần chờ, lập tức gọi đến cho trưởng phòng Tiền. Mà trưởng phòng Tiền vừa nghe được đây là Chủ tịch tự mình hỏi đến, nào dám giấu diếm, một năm một mười đã nói hết ra chuyện xảy ra ở phòng hành chính.

Trợ lý Trương vừa nghe xong cũng khiếp sợ. Chu Tư Đồng vừa mới đến làm một ngày đã bị người ta khi dễ? Lại còn bị khi dễ đến phát khóc rồi?

Trưởng phòng tiền lúc này mới qua điện thoại cầu cứu trợ lý Trương: "Sao Chủ tịch lại tự gọi hỏi đến chuyện này chứ? Chu Tư Đồng kia là có quan hệ thế nào với Chủ tịch? Sao Chủ tịch lại để ý đến cô ấy như vậy?"

Trợ lý Trương trả lời: "Hiện tại tôi cũng không biết. Nhưng tóm lại Chủ tịch khẳng định là rất để ý đến Chu Tư Đồng, sau này anh đối với người ta tốt nhất phải để ý chút, nhưng ngàn vạn không thể để cô ấy ở chỗ anh bị bắt nạt. Nếu không ngay cả tôi cũng bị liên lụy."

Trưởng phòng Tiền liền tục gật đầu.

Trợ lý Trương cúp máy, sau đó lại vội vàng gọi cho Thẩm Kỳ, thật cẩn thận đem chuyện trưởng phòng Tiền vừa nói đều nói ra hết.

Thẩm Kỳ sắc mặt đã lạnh xuống, giọng nói còn lạnh hơn: "Trần Áu Linh? Nói với Tiền Hoa, bắt đầu từ ngày mai tôi không muốn Thẩm thị còn xuất hiện cái người tên Trần Áu Linh này nữa."

Tiền Hoa chính là trưởng phòng Tiền. Mà ý tứ trong những lời này của Thẩm Kỳ chính là muốn xử lý Trần Áu Linh.

Trợ lý Trương tiếp tục thật cẩn thận: "Nhưng mà Chủ tịch, Trần Áu Linh này, cô ta, cô ta là họ hàng nhà ngoại của phu nhân. Ngại như vậy, phu nhân có khi nào sẽ trách ngài không?"

Thẩm Kỳ giọng nói không chút lo nghĩ: "Đây là chuyện của tôi."

Trợ lý Trương suýt khóc. Giọng anh ta đều đã thấp như tiếng muỗi kêu: "Vậy, dùng gì lý do đuổi việc Trần Áu Linh?"

Thanh âm của Thẩm Kỳ giống như truyền đến từ băng sơn cùng cố, lạnh đến có thể đông chết người: "Lí do là khi dễ đồng nghiệp còn chưa đủ?"

Trợ lý Trương:.....

Nội tâm anh ta lặng lẽ độc thoại: Đầu ra khi dễ đồng nghiệp a, là khi dễ người ngài để ý thì có.

Nhưng anh ta cũng không dám hỏi lại. Có muốn hỏi lại cũng không được. Bởi vì Thẩm Kỳ sau khi nói xong câu kia đã trực tiếp ngắt điện thoại.

Xem ra Chủ tịch thật sự tức giận rồi. Trợ lý Trương một bên lắc đầu thở dài, lại bắt đầu gọi cho trưởng phòng Tiền, đem việc Thẩm Kỳ muốn đuổi việc Trần Áu Linh nói cho anh ta.

Editor: Chương này còn dài hơn chương trước nữa, hết 2 ngày mới làm hết T_T

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Giám đốc hành chính

Editor: shpdam

Tại một khách sạn nào đó ở phía đông thành phố, trên giường lớn, Trần Ấu Linh không một mảnh vải nằm trong ngực một người đàn ông cũng đang trần như nhộng. Rất hiển nhiên, hai người vừa làm xong việc kia.

Người đàn ông có ngoại hình tuấn mỹ phong lưu, đặc biệt là đôi mắt cực tiêu chuẩn mắt đào hoa kia. Đuôi mắt hơi nhếch lên, thấp phần câu hồn.

Người đàn ông này chính là giám đốc hành chính của tập đoàn Thẩm thị, Cung Minh Viễn. Bỏ của hắn là Cung Triển Bằng, năm đó đi theo Thẩm Diệp, trong tay nắm cổ phần không nhỏ của tập đoàn Thẩm thị, hiện tại là phó chủ tịch tập đoàn Thẩm thị, địa vị ở tập đoàn chỉ đứng sau Thẩm Kỳ.

Cung Minh Viễn có thể ngồi lên vị trí giám đốc hành chính như hiện tại, một mặt dĩ nhiên là có bố hắn ở giữa duy trì, nhưng về mặt khác cũng là do bản thân hắn có tài cán. Hơn nữa tên này còn là kẻ có thủ đoạn tàn nhẫn.

Có điều, Cung Minh Viễn tuy phong lưu, hảo sắc. Nhưng cũng có điểm tốt, dù hắn để ý người đẹp nào, hắn cũng không cưỡng ép, chỉ chờ đối phương cam tâm tình nguyện.

Dù sao hắn cũng có nhan sắc, lại có tiền, mỹ nữ đều là vì hai tiêu chí này mà nhào vào ngực hắn. Ví dụ như Trần Ấu Linh này, vào tập đoàn Thẩm thị chưa được bao lâu đã đụng phải Cung Minh Viễn, lúc ấy Cung Minh Viễn nhìn trúng cô ta xinh đẹp, cô ta nhìn trúng Cung Minh Viễn có tiền, hai người ăn khớp với nhau, rất nhanh liền ở cùng một chỗ.

Hiện tại hai người vừa làm xong chuyện kia, Cung Minh Viễn một tay ôm Trần Ấu Linh, tay kia kẹp thuốc, mắt khép hờ nhả ra một ngụm khói, bộ dạng cực kì hưởng thụ.

Mà Trần Ấu Linh móng tay sơn đỏ chót đặt trên ngực hắn, đôi môi tô son đỏ chuyển động, đang không ngừng thêm mắm thêm muối, kể lể với hắn chuyện xảy ra ở phòng hành chính hôm nay. Trọng điểm đương nhiên là Chu Tư Đồng và trưởng phòng Tiền đã bắt nạt cô ta như nào: "..... Cũng chỉ là một thực tập sinh nho nhỏ mà thôi, vậy mà dám coi rẻ em Minh Viễn, anh không biết được đứa bi ổi kia đâu, trước mặt em thì thái độ chảnh chọc, nhưng vừa có người đến, cô ta liền làm như bị em bắt nạt, bộ dạng thật là đáng thương, khóc lóc nói không nên lời. Cả Tiền Hoa kia với mấy người khác đều mất mủ cá rồi, đều tin lời cô ta, sau đó còn hùa nhau mắng em. Cuối cùng con khốn kia còn ngấm chơi xấu, hại em ngã tư thế xấu như vậy, cổ chân cũng bị trật rồi, anh nhìn xem, sưng to như vậy."

Nói xong còn đuổi cẳng chân trắng như tuyết từ trong chăn ra cho Cung Minh Viễn nhìn.

Cung Minh Viễn tùy ý liếc mắt một cái, tiếp tục hút thuốc rồi nhả khói, cái gì cũng không nói, dường như không nghe thấy mấy chuyện cô ta nói.

Trần Ấu Linh hai tay ôm cổ hắn làm nũng: "Minh Viễn, anh rốt cuộc có nghe người ta nói chuyện không vậy."

Cung Minh Viễn cúi đầu nhìn cô ta, khóe môi cười như không cười: "Cô cứ nói thẳng việc này cô muốn làm thế nào đi."

Trần Ấu Linh nghe vậy cười nói: "Vẫn là Minh Viễn hiểu em nhất."

Cung Minh Viễn trong lòng cười khinh thường, không phải tôi hiểu cô, mà là cô thật sự quá ngu xuẩn.

Lại nghe Trần Ấu Linh đang làm nũng: "Minh Viễn, lão Tiền Hoa lợi dụng vị trí trưởng phòng mà áp bức em, anh khiến hắn bị giáng chức đi. Vị trí trưởng phòng kia để cho em."

Cung Minh Viễn hút gần hết thuốc, hắn ấn đầu thuốc vào gat tàn bằng thủy tinh trên tủ đầu giường. Nghe Trần Ấu Linh nói, hắn liền cúi đầu, đuổi tay nắm cái cảm nhon của cô ta, nhìn một hồi, sau đó hắn bỗng nhiên cười: "Cô muốn làm trưởng phòng hành chính? Cô cảm thấy mình có cái năng lực này sao?"

Trên tay hắn còn vương mùi thuốc. Lúc hip mắt nhìn người ta lại không mang theo dáng vẻ ngả ngón phong lưu thường ngày, ngược lại có chút lạnh lẽo, người khác nhìn vào liền cảm thấy có chút sợ hãi.

Trần Ấu Linh sắc mặt cứng đờ. Nhưng rất nhanh cô ta lại cười duyên đáng dựa vào lồng ngực hắn: "Anh là giám đốc hành chính mà, chỉ cần anh nói em được, ai còn dám dị nghị nữa câu."

Cung Minh Viễn cười cười. Chỉ là ý cười này của hắn chỉ dừng lại trên khoe môi, căn bản không có đến đáy mắt: "Tôi đúng là giám đốc hành chính, nhưng công ty này cũng không phải của mình tôi."

Cổ phần trong tay bố của Cung Minh Viễn tuy so với thành viên khác trong hội đồng quản trị là nhiều nhất, nhưng cầm đi so với người Thẩm gia thì là rất ít. Cho nên phần lớn chuyện ở tập đoàn Thẩm thị đều là do người Thẩm gia định đoạt.

Dừng một chút, Cung Minh Viễn lại trêu chọc Trần Ấu Linh: "Cô không phải nói cô là họ hàng của Thẩm Kỳ sao? Vậy cô đi xin hắn cái chức trưởng phòng là được rồi."

Trần Ấu Linh nghe vậy liền không vui dẫu môi: "Cái tên kia thật không có tình người. Nói thế nào mẹ kế của hắn cũng là cô họ của em, bố em đã cố ý đến xin cô họ, cô ấy cũng đã nói hỏi thăm qua hắn, nhưng kết quả lúc em tới Thẩm thị, tên kia cũng chỉ để em làm một thư ký hành chính. Thế này nói làm gì chứ?"

Cung Minh Viễn không nói lời nào. Một lát sau hắn mới không thêm để ý cười cười: "Thẩm Kỳ trước nay không phải người sẽ làm việc theo cảm tính."

Nhưng từ khi nào phòng hành chính lại sắp xếp vào một thực tập sinh, sao việc này hắn lại không biết? Thực tập sinh này là ai tuyển vào, mà sao lại tuyển? Phòng nhân sự lại dám bỏ qua hắn, trực tiếp sắp xếp một thực tập sinh vào phòng hành chính của hắn?

Tuy rằng còn chưa gặp qua Chu Tư Đồng kia trong miệng Trần Ấu Linh, nhưng Cung Minh Viễn phát hiện bản thân đã có chút hứng thú với thực tập sinh này.

Hắn dám khẳng định Chu Tư Đồng này không phải là người của phòng nhân sự tuyển vào, tất nhiên là có quan hệ với người cấp cao của Thẩm thị. Mà không thông qua ý kiến của hắn, lập tức nhét người vào phòng hành chính, sợ là cũng chỉ một người kia.

Cung Minh Viễn khẽ mỉm cười, xoay người lấy ra một cây thuốc lá trong hộp thuốc trên tủ đầu giường, châm lửa, hút sâu một ngụm, sau đó lại từ từ phả ra một ngụm khói xám.

Trần Ấu Linh còn ghé vào ngực hắn, blah blah nói cô ta chán ghét Chu Tư Đồng kia thế nào, còn nói hết mấy chuyện ở phòng hành chính, bao gồm cả trưởng phòng Tiền. Lại làm nũng nói cô ta muốn làm trưởng phòng, muốn Cung Minh Viễn nghĩ cách.

Cung Minh Viễn khoe mắt liếc cô ta, sau đó bàn tay kẹp thuốc lá khẽ vỗ lên gò má trắng nõn trơn mềm của cô ta, cười nói: "Muốn làm một tình nhân hoàn mỹ, vậy phải hiểu được tâm tư của đàn ông. Phải biết khi nào nên nói gì, làm gì thì có thể khiến đàn ông vui vẻ; cũng biết nói gì, làm gì sẽ khiến đàn ông không vui, sau đó dần dần mất đi hứng thú với cô."

Tươi cười trên mặt Trần Ấu Linh ngưng lại.

Mà Cung Minh Viễn còn đang cười nói: "Đừng tưởng có một gương mặt xinh đẹp rồi thì không cần đến đầu óc. Cô phải hiểu được, thứ không phải của mình thì đừng nên tơ tưởng, nếu không sẽ chỉ khiến người ta thấy có lòng tham không đáy."

Lúc này tươi cười Trần Ấu Linh đều không duy trì nổi nữa. Có điều cuối cùng cô ta cũng không phải quá ngu ngốc, cho nên rất nhanh lại đuổi tay sờ mặt hắn, cười duyên: "Vậy Cung thiếu muốn em hầu hạ thế anh nào? Nói như vậy Cung thiếu có thích nghe không?"

Cung Minh Viễn mỉm cười: "Nói không tồi, tiếp theo còn phải xem cô làm thế nào."

Trần Ấu Linh tiếp tục cười duyên, sau đó từ từ dùng cả người bám lên hắn.

*

Chu Tư Đồng nằm trên giường trần trọc.

Cô ngủ không được, trong đầu vẫn luôn suy nghĩ về chuyện lúc chiều.

Lúc Thẩm Kỳ ghé lại gần, trên người anh mang mùi hương thanh mát; lúc anh nắm tay cô, động tác mạnh mẽ kéo cô đến bên người; dưới tán ô, anh nghiêng đầu nhìn cô, nói với cô, đừng sợ tôi; dưới cầu thang, anh đứng giữa ánh đèn đường màu cam mờ tối mong lung nhìn cô khẽ mỉm cười, tôi nhìn em lên rồi mới đi; cuối cùng là lúc cô đứng ở trước cửa sổ cầu thang tầng hai, nhìn Thẩm Kỳ che ô đứng giữa màn mưa bụi, thân hình cao lớn thẳng tắp.

Chu Tư Đồng càng nghĩ trong đầu càng loạn. Cuối cùng cô lấy gối che đầu, rầu rĩ suy nghĩ rốt cuộc hôm nay mình làm sao vậy.

Loại cảm giác này thật kỳ diệu, nhưng là cô không thích loại cảm giác này, thậm chí có chút lo sợ.

Cô không thích đem một người, lại còn là anh trai của bạn thân để trong lòng, cô cảm thấy như vậy không không thể tình tâm nổi.

Quan trọng là, cô không biết có phải do mình nghĩ nhiều rồi không.

Cô mơ hồ cảm nhận được ánh mắt Thẩm Kỳ nhìn mình so với trước đây có chút khác biệt, nhưng cô lại sợ là do mình có miễn cảm rồi. Dù gì giữa cô và Thẩm Kỳ cũng hơn kém nhau 9 tuổi, anh lại còn là anh trai của bạn thân.

Cô lẽ anh thật sự chỉ là nghe lời Thẩm Tung Viện nói lúc đi du học, muốn chăm sóc tốt cho cô. Hoặc là anh xem cô như em gái mà chăm sóc mà thôi.

Nhưng sau đó Chu Tư Đồng lại lắc đầu tự gạt đi suy đoán này.

Thẩm Kỳ đối với cô, thật sự không giống với tình cảm anh trai đối với em gái.

Trái không đúng, phải cũng không đúng, cuối cùng cô bực bội xoay người ngồi dậy, xuống giường xô dép lê, mở cửa, đến tủ lạnh tìm nước đá để uống.

Cô cảm thấy mình phải bình tĩnh lại.

Đang uống nước, bỗng nghe thấy tiếng mở khoá, sau đó cửa bị đẩy ra, gương mặt mệt mỏi của Đinh Thục Phán xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Lúc Chu Tư Đồng ra uống nước không bật đèn phòng khách, chỉ có ánh sáng của bóng đèn trong phòng cô theo cửa mở chiếu được một đoạn, cho nên Đinh Thục Phán đột nhiên thấy có người đứng trong phòng khách liền bị giật mình, nhưng sau đó bà kịp thời phản ứng lại: "Đồng Đồng?"

Chu Tư Đồng ừ một tiếng. Cô đi sang bên cạnh bật đèn phòng khách.

Đèn bỗng nhiên sáng, có hơi chói mắt, Chu Tư Đồng theo phản xạ hơi nheo mắt lại.

Đinh Thục Phán bỏ túi xuống, lại đổi xong dép lê đi đến.

Chu Tư Đồng nhìn mồ hôi trên mặt bà một chút, sau đó lại cầm cốc thủy tinh nhỏ, xoay người kéo cửa tủ lạnh, cầm bình nước lạnh ra.

Nước lạnh trong bình là nước sôi để nguội. Nhưng mấy ngày gần đây thời tiết quá nóng, cho nên Chu Tư Đồng đã đổ nước vào bình rồi để trong tủ lạnh, khi nào muốn uống thì lấy ra.

Sau khi rót một cốc nước lạnh đưa cho Đinh Thục Phán, Chu Tư Đồng thấy trong tủ lạnh còn nửa quả dưa hấu, cô lại cắt một miếng cho bà.

Đinh Thục Phán ngồi xuống bên bàn. Bà gọi Chu Tư Đồng: "Đồng Đồng, lại đây ngồi. COn cũng cắt một miếng dưa mà ăn đi."

Chu Tư Đồng cũng đi cắt một miếng dưa rồi ngồi xuống bên bàn, cúi đầu im lặng ăn.

Cô cùng Đinh Thục Phán nói chuyện không nhiều lắm.

Ăn một hồi, lại nghe được mẹ Đinh cẩn thận hỏi cô: "Đồng Đồng, hôm nay là ngày đầu tiên con đi thực tập, cảm giác thế nào?"

Hai ngày trước Chu Tư Đồng nói với bà muốn chuyện có sẽ đi thực tập ở công ty nhà bạn, Đinh Thục Phán cũng đồng ý. Còn dặn trái dặn phải, nói cô đến đó phải chăm chỉ làm việc.

Trong mắt Đinh Thục Phán, Chu Tư Đồng mới mười tám tuổi đã được đi thực tập, con gái của bà thật lợi hại, bà rất tự hào về cô.

Thật ra Chu Tư Đồng vừa rồi còn suy nghĩ không biết có nên tiếp tục đi thực tập ở Thẩm thị nữa không.

Nếu Thẩm Kỳ thật sự có ý kia với cô, vậy sau này cô phải làm sao khi chạm mặt anh? Cô trước kia chưa từng trải qua chuyện như vậy, hơn nữa trong lòng hơi có chút mâu thuẫn với những chuyện như vậy.

Thứ tình yêu này thì có ích lợi gì chứ? Kịp trước bố mẹ cô từ đầu không phải là cũng yêu nhau sao? Nhưng sau này không phải cũng thành ra như vậy? Cho nên cô không có niềm tin vào thứ gọi là tình yêu này, hơn nữa theo bản năng còn muốn trốn tránh nó.

Nhưng giờ đây lại nghe Đinh Thục Phán hỏi cô chuyện thực tập, đối mặt với sự chờ mong trong mắt bà, cô lại khó mà nói mình không muốn đi thực tập nữa, cho nên cô chỉ qua loa nói một câu: "Cũng được."

Đinh Thục Phán nghe xong, vẻ mặt thật vui mừng.

Sau đó bà lại lan man nói mấy chuyện khác. Chủ yếu liên quan đến chuyện học phí đại học của Chu Tư Đồng.

Đối với những gia đình như nhà họ mà nói, học phí mỗi năm đại học quả thật là số tiền xa xỉ. Đinh Thục Phán sợ Chu Tư Đồng lo lắng, cho nên chỉ nói bà sẽ giải quyết những việc này, để Chu Tư Đồng yên tâm.

Chu Tư Đồng sao có thể yên tâm? Cô hiểu rõ một gia đình như vậy lo cho con học đại học sẽ có bao nhiêu khó khăn.

Cô sao có thể để mình mẹ Đinh bốn ba kiếm tiền, mà mình lại chỉ khoanh tay đứng nhìn? Cho nên cô nghĩ ngày mai vẫn sẽ đến Thẩm thị thực tập.

Ít nhất thực tập hai tháng vẫn có thể kiếm được chút tiền. Như vậy còn tốt hơn so với việc cô mỗi ngày chỉ ngồi nhà còn tốn thêm tiền.

Vì thế ngày hôm sau Chu Tư Đồng vẫn đến tập đoàn Thẩm thị thực tập.

Chuyện Trần Âu Linh bị đuổi việc đã truyền đi khắp phòng hành chính, không có cô ta ở đây, phòng hành chính một ngày yên ổn vô sự.

Nhưng lúc tan làm đến trạm xe buýt Chu Tư Đồng có chút bất an.

Cô sợ Thẩm Kỳ sẽ đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, sau đó cô lại không biết phải làm sao mới được. Nhưng Thẩm Kỳ cũng không xuất hiện. Cô ngồi xe buýt về nhà.

Ngày hôm sau nằng tan làm, Thẩm Kỳ vẫn như cũ không xuất hiện, ngày thứ ba cũng thế, ngày thứ tư, ngày thứ năm.....

Suốt nửa tháng Thẩm Kỳ cũng không tìm đến cô, có đôi khi trong lòng Chu Tư Đồng nghi hoặc, ngày đó có phải thật sự chỉ là do cô nghĩ nhiều? Nếu không tại sao Thẩm Kỳ một thời gian dài như vậy rồi cũng không đến tìm cô? Không đúng nha.

Sau đó, một ngày kia cô nghe được đồng nghiệp nói chuyện phiếm, nói là có công ty nước ngoài đang cùng công ty mình bàn một hạng mục quan trọng, đối tác này rất quan trọng, cán bộ cấp cao trong công ty, bao gồm cả chủ tịch cũng đều đi nước ngoài.

Lại sau đó, đúng vào ngày phát lương, Chu Tư Đồng nhận được phần tiền lương đầu tiên trong cả hai đời, vui vẻ rạo rức đi ra khỏi cửa lớn công ty đến trạm xe buýt, vừa đến ngã rẽ thì thấy một người thân thẳng đàng cao đứng ở đó.

Trời gần chạng vạng, hoàng hôn sáng rực nơi chân trời. Anh đứng ngược sáng, phía sau là ráng chiều rực rỡ.

"Hôm nay phát tiền lương?" Giọng nói anh trong trẻo, lưu loát, thoáng có ý cười, "Muốn suy xét một chút mời tôi ăn cơm không?"

Tác giả có lời muốn nói:

Thẩm Kỳ: Đồng Đồng, mời anh ăn cơm.

Đồng Đồng, liếc mắt: Không có tiền.

Thẩm Kỳ: Em mời cơm, anh trả tiền.

(Editor: Đây là phiên bản Thẩm đồng mắt liêm sì?) *Tui đùa thôi không có ý gì đâu nhaaa*

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Đạo bước vườn trường

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: shpdam

Chu Tư Đồng hiện tại đang trên xe Thẩm Kỳ. Anh ngồi ghế lái, cô ngồi ghế phụ.

Vừa nãy trên đường tan làm vừa vận gặp Thẩm Kỳ, lúc nghe anh hỏi nhận được tiền lương, cô suy xét muốn mời anh một bữa không, Chu Tư Đồng phát hiện mình thế nhưng không có lý do để cự tuyệt.

Cô sao có thể cự tuyệt chứ. Dù sao cơ hội đi thực tập này cũng là Thẩm Kỳ cho cô. Bây giờ cô nhận được lương, theo lý thường hẳn là nên mời anh ăn cơm. Vì thế cô liền gật đầu nói được, hỏi Thẩm Kỳ: "Anh muốn đi đâu ăn?"

Cô hiểu những nơi mà Thẩm Kỳ thường hay lui đến đều là xa hoa đắt đỏ, trong lòng liền nghĩ chút tiền này của mình liệu có đủ cho anh một bữa cơm không đây. Nhưng nếu cô đã đáp ứng muốn mời anh ăn cơm, vậy mặc kệ tiêu bao nhiêu tiền, dù có phải dùng hết tiền trong thẻ, cô cũng không nói một chữ.

Thẩm Kỳ không trả lời, chỉ đi đến một bên, kéo ra cửa bên ghế phụ của chiếc xe dừng bên đường, cười nói với cô: "Lên xe."

Chu Tư Đồng nhìn anh một cái.

Thẩm Kỳ trong mắt ý cười nhu hòa, cô nhìn không ra trong lòng anh rốt cuộc nghĩ gì.

Vì thế cô cũng không nghĩ nữa, cũng không nói gì, chỉ cúi người lên xe, ngồi xuống ghế phụ. Thẩm Kỳ ngay sau đó cũng ngồi vào ghế lái.

Sau khi lên xe, anh theo thói quen nhìn thoáng qua xem Chu Tư Đồng đã cài dây an toàn chưa, nhưng hiển nhiên, Chu Tư Đồng sẽ không cho anh có lý do để đến gần mình, vậy nên cô đã cài dây an toàn xong xuôi.

Thẩm Kỳ hơi cong lên khoe môi. Sau đó anh nhún gạ, đánh tay lái, chiếc xe chạy ra ngoài.

Sắc trời hoàng hôn, mặt trời đã hoàn toàn khuất núi, chỉ chừa lại chân trời một mảnh sắc hoa hồng.

Thẩm Kỳ vững vàng lái xe, không quá nhanh. Hơn nửa giờ trôi qua, chiếc xe tựa hồ đã chạy ra khỏi nội thành, hai bên cây cối dần dần nhiều lên, mà nhà cửa lại ít đi.

Chu Tư Đồng trong lòng có chút bất an, liền hỏi anh: "Chúng ta đang đi đâu thế?"

Thẩm Kỳ nghe cô nói hai chữ "chúng ta", trong lòng không hiểu sao cảm nhận một trận sung sướng. Anh nghiêng đầu nhìn cô, khóe môi vương ý cười: "Giáo khu XX của đại học A."

Chu Tư Đồng ngạc nhiên.

Đại học A phân ra nhiều giáo khu, cô biết nơi mình sẽ học vào tháng chín là giáo khu XX, hiện tại Thẩm Kỳ lại đưa cô đến đó là có ý gì?

"Trước kia tôi cũng học ở giáo khu XX," Thẩm Kỳ đúng lúc giải đáp nghi vấn trong lòng cô, "Bây giờ muốn đi nhìn xem."

Dừng một chút, lại cười nhạt nói thêm một câu: "Tối nay chúng ta cùng đi xem xem."

Cái từ "chúng ta" này, có chút mờ ám. Chu Tư Đồng không nói gì, cô bắt đầu trầm mặc, chỉ là trong lòng có chút hỗn loạn.

Cô không đoán nổi Thẩm Kỳ rốt cuộc là đối với mình có ý gì, cho nên có mấy lời cũng không tiện nói ra.

Thẩm Kỳ thấy cô không nói lời nào, anh cũng không nói chuyện, mở lên chút âm nhạc. Giọng hát đầy cảm xúc của Trương Học Hữu lấp đầy không gian trong xe.

Cùng với đó là thanh âm ôn nhuận của Thẩm Kỳ: "Nếu em mệt thì nghỉ ngơi một lúc đi, bao giờ đến nơi tôi sẽ gọi em."

Chu Tư Đồng ừ một tiếng, sau đó cô ngả đầu trên ghế nhắm hai mắt lại.

Như vậy ít nhất có thể miễn được nói mấy lời lúng túng.

Thẩm Kỳ nghiêng nhìn cô một cái, sau đó khẽ mỉm cười tiếp tục quay lại lái xe.

Chu Tư Đồng thật sự ngủ. Tuy rằng cô cảm thấy lúc ở cạnh Thẩm Kỳ không được tự nhiên, nhưng dường như lúc ở bên anh sẽ luôn có cảm giác an toàn.

Hết cách, Thẩm Kỳ chính là khiến cho người ta cảm thấy một loại cảm giác trầm ổn, dường như ngay cả khi trời có sụp xuống, chỉ cần có anh bên cạnh thì đều không sao cả.

Cô được Thẩm Kỳ gọi dậy, lúc xuống xe còn mơ mơ màng màng, suýt chút nữa bước hụt, may là Thẩm Kỳ đưa tay đỡ lấy cô. Nhưng rất nhanh anh lại buông cánh tay cô ra, chỉ vào một tiệm cơm ven đường, cười nói: "Ở đây có món cá hầm cải chua và bí đỏ chiên sốt trứng muối rất ngon, lúc học ở đây tôi và bạn cùng phòng cũng hay đến đây ăn."

Chu Tư Đồng không tưởng tượng ra được hình ảnh Thẩm Kỳ và bạn cùng phòng cùng nhau ngồi ăn ở tiệm cơm ven đường sẽ như thế nào, cô đi theo Thẩm Kỳ đến tiệm cơm, tìm một bàn ngồi xuống.

Bà chủ là một người phụ nữ trung niên năng động nhiệt tình, thấy có khách đến, bà liền cầm thực đơn ra.

Thực đơn cũng rất đơn giản, chỉ là một tờ giấy được ép plastic, hai bên là tên món ăn và giá tiền, còn có các loại rượu.

Thẩm Kỳ đưa thực đơn trong tay cho Chu Tư Đồng: "Em muốn ăn gì?"

Chu Tư Đồng không nhận: "Hôm nay tôi mời khách, anh là khách, anh chọn đi."

Thẩm Kỳ tươi cười.

Anh vốn đã có vẻ ngoài thanh nhã, cười lộ lên cũng cho người ta cảm giác rất ôn hòa, giống như một trận gió xuân vậy, tươi mát phá lên mặt.

Anh cũng không chối từ, cúi đầu xem thực đơn, sau đó bắt đầu gọi món.

Có thể thấy được trước kia anh quả nhiên thường xuyên ăn cơm ở đây, chỉ nhìn vào thực đơn hai cái, sau đó liền bắt đầu gọi món.

Cá hầm cải chua, bí đỏ chiên sốt trứng muối, bánh ngô áp chảo*, sau đó là một hộp nước trái cây.

Chu Tư Đồng nghi ngờ anh đang tiết kiệm tiền cho cô. Cứ như vậy có ba món cũng quá ít đi? Vì thế cô cầm thực đơn, lại gọi thêm một phần sườn chua ngọt cùng một phần tôm chiên muối tiêu. Suy nghĩ một chút, lại định gọi hai chai bia lạnh.

Nhưng Thẩm Kỳ lập tức nói với bà chủ: "Không cần bia, cảm ơn."

Lại nhìn Chu Tư Đồng cười: "Nước trái cây là được rồi."

Chu Tư Đồng giải thích: "Tôi biết anh còn phải lái xe, không thể uống rượu. Bia này là tôi gọi cho mình, anh uống nước trái cây đi. Anh giúp tôi nhiều như vậy, nói thế nào tôi cũng nên kính anh một ly."

Thẩm Kỳ nhắc lên cốc thủy tinh, vừa nãy bà chủ đổ nước lọc vào đó: "Lấy nước thay rượu là được."

Chu Tư Đồng nhớ đến lời mình nói khi lần đầu mời Thẩm Kỳ ăn cơm, mặt có chút nóng lên.

Vì thế cô cũng không kiên trì nữa, chỉ ngồi xem TV.

Trong góc hàn một khung sắt, đặt lên trên một cái TV màu, đang chiếu một bộ phim thần tượng. Cảnh trong đó hình như là nam phụ đang chất vấn nữ chính, tại sao em không yêu anh? Anh có chỗ nào không tốt? Chỉ cần em yêu anh, anh nguyện ý vì em làm bất cứ chuyện gì.

Chu Tư Đồng nhíu mi, cúi đầu uống nước.

Thứ tình yêu này thật nhảm chán. Lúc yêu thì muốn chết muốn sống, nhưng khi muốn chia tay, cũng âm ỉ muốn chết muốn sống. Nếu đã như vậy, sao từ đầu còn muốn bên nhau?

Thẩm Kỳ tỉ mỉ thấy được khinh thường trong mắt Chu Tư Đồng.

Anh dường như cũng đoán ra được phần nào, Chu Tư Đồng nhất định đã phải chịu qua tổn thương nào đó, cho nên đối với chuyện tình cảm trước nay đều có thái độ muốn tránh né, vì vậy anh càng không thể sốt ruột.

Anh không thể dọa đến cô.

Vì đang trong kì nghỉ hè, học sinh ăn ở tiệm cơm không có mấy, nên rất nhanh đã có đồ ăn.

Thẩm Kỳ cầm đĩa đưa cho Chu Tư Đồng, lại lịch sự đổ nước trái cây vào cốc thủy tinh của cô.

Khi anh chăm sóc người khác luôn là cẩn thận tỉ mỉ. Trước kia Chu Tư Đồng còn từng hâm mộ Thẩm Tụng Viện vì có một người anh chăm sóc chu đáo tỉ mỉ cho cô ấy như vậy, nhưng hiện tại Thẩm Kỳ mang hết sự chu đáo tỉ mỉ đó tập trung lên người cô, trong lòng cô lại có chút phức tạp.

Vậy nên, có một số việc vẫn nên biểu lộ thái độ rõ ràng trước đã. Nhưng nói cũng phải nói mập mờ, nếu không nhờ đâu Thẩm Kỳ đối cô không phải có ý kia, cô nói ra như vậy, ngược lại có vẻ giống như là tự mình đa tình.

Vì thế Chu Tư Đồng bưng cốc thủy tinh lên trước mặt, nâng lên một chút với Thẩm Kỳ: "Thảm đại ca, cảm ơn anh trong khoảng thời gian này đã chăm sóc tôi."

Thẩm Kỳ trong lòng có dự cảm không lành.

Quả nhiên tiếp đó liền nghe được Chu Tư Đồng chân thành tha thiết nói: "Thảm đại ca, anh thật sự rất tốt. Kỳ thật tôi rất muốn có một người anh trai giống như anh vậy."

(Editor: Đã nói là anh sẽ hồi hận mà **anh trai** □)

Thẩm Kỳ không khỏi bật cười. Thì ra anh là bị phát thê người tốt a.

Anh rũ mắt, nhìn cốc trong tay.

Nước trái cây đã được để lạnh, cho nên bên ngoài thành cốc bám đầy hơi nước, nắm trong lòng bàn tay lạnh đến thấu tim.

Nhưng cũng không sao cả, anh tin tưởng một câu nói, "Những thay đổi về lượng dẫn đến sự thay đổi về chất*".

(*) Quy luật lượng - chất hay còn gọi là **quy luật chuyển hóa từ những sự thay đổi về lượng thành những sự thay đổi về chất và ngược lại** là một trong ba quy luật cơ bản của phép biện chứng duy luật trong triết học Mác - Lênin. (Nguồn Wikipedia)

Bị cô xem như anh trai vẫn tốt hơn là nói ra tâm tư rồi bị cô tránh né.

Chỉ cần cô không tránh né, như vậy rồi sẽ có một ngày cô tiếp nhận tâm ý của anh.

Vì thế anh cũng nâng cốc, trên mặt mang ý cười ôn hòa: "Vinh hạnh của tôi."

Vốn dĩ lúc Chu Tư Đồng nói những lời này, trong lòng cô còn rất khấn trương, chỉ sợ sau đó Thẩm Kỳ lại nói ra chuyện gì, nhưng không ngờ anh thế nhưng lại có phản ứng nhẹ nhàng như này.

Cô được thả lỏng không ít. Trong lòng suy nghĩ, có lẽ lúc trước thật là mình nghĩ nhiều rồi. Thẩm Kỳ vốn là người ôn hòa, chăm sóc người khác cũng cẩn thận tỉ mỉ, có lẽ anh thật sự chỉ là xem trọng cô là bạn tốt của Thẩm Tụng Viện nên mới đối tốt với cô.

Nghĩ như vậy, so với lúc đầu cô đã thoải mái hơn nhiều.

Hai người sau đó vừa ăn cơm uống nước, vừa nói chuyện. Chỉ là phần lớn thời gian đều là Thẩm Kỳ nói, Chu Tư Đồng chỉ ngồi nghe.

Thẩm Kỳ kể cho cô một vài chuyện thú vị khi còn học đại học. Tuy nói đến cô về êm tai bình đạm, nhưng cũng rất lôi cuốn và hấp dẫn, Chu Tư Đồng hoàn toàn bị cuốn vào. Còn cùng anh cười, đôi lúc cũng hỏi những tình tiết tiếp theo xảy ra như nào.

Không khí thật hài hoà. Cho nên Thẩm Kỳ đề nghị đi tham quan khuôn viên trường, thứ nhất là vì anh lâu rồi không quay lại trường cũ, hiện tại muốn đi thăm lại, thứ hai là để Chu Tư Đồng xem một chút nơi mà cô sẽ trải qua 4 năm đại học.

Chu Tư Đồng bị thuyết phục. Cô cũng muốn nhìn qua trường học mà mình sẽ sinh hoạt trong 4 năm tới.

Vì thế bà chủ đến thanh toán tiền.

Thẩm Kỳ không tranh với cô, chỉ cười nhìn cô trả tiền. Sau đó hai người ra khỏi tiệm cơm.

Ven đường có quán trà sữa nhỏ, Thẩm Kỳ nghiêng đầu hỏi cô muốn uống trà sữa vị gì. Chu Tư Đồng xua xua tay, nói không cần, Thẩm Kỳ liền cười: "Lúc này em đã mời tôi một bữa rồi, bây giờ tôi mời em một ly trà sữa, đây cũng là nên làm đi?"

Chu Tư Đồng nghĩ nghĩ, cũng chỉ là một ly trà sữa mà thôi, nếu cứ cự tuyệt ý tốt của anh thì không hay, vì thế cô cũng không cố chấp nữa, thoải mái cùng anh đi đến trước quầy mặt, gọi một ly trà sữa vị mình thích. Thẩm Kỳ không gọi trà sữa, anh chỉ mua một chai trà xanh.

Sau đó hai người một người tay cầm trà sữa, một tay cầm trà xanh, chậm rãi đi đến cửa sau cửa trường ở phía đối diện.

Đại học A có hơn trăm năm lịch sử, cây ngô đồng ở hai bên đường cũng có mấy năm tuổi, cành lá tốt tươi, khiến ánh sáng của đèn đường bị che đi không ít.

Vì đang là nghỉ hè, phần lớn học sinh đều về nhà, chỉ có một vài học sinh ở lại trường, nên khuôn viên trường rất yên tĩnh, thỉnh thoảng mới có học sinh đi qua.

Thẩm Kỳ dù sao cũng trải qua 4 năm học ở đây, đương nhiên là đối nơi này rất quen thuộc, vì thế Chu Tư Đồng hoàn toàn bị vào anh dẫn dắt.

Thẩm Kỳ đi cũng không nhanh. Một đêm hè như vậy, trên đầu trắng mờ sao sáng, cành lá lay động, trong bụi cỏ bên đường có không biết bao nhiêu con côn trùng đang thi nhau kêu không ngừng, đi bên cạnh chính là cô gái nhỏ mà anh thầm yêu, đây chính là thời điểm yên bình hạnh phúc nhất, đi đâu mà phải vội vàng?

Đi qua con đường hoa anh đào, vòng qua bãi bóng, phía sau là một sân cỏ lớn, trên đó có hai cái xích đu. Một cái đã có một đôi tình nhân ngồi, cái khác vẫn còn trống.

Thẩm Kỳ để Chu Tư Đồng ngồi trên xích đu còn trống kia, còn mình lại đi đến cửa hàng nhỏ bên cạnh bãi bóng mua chút đồ.

Anh mua hai cây kem, cười hỏi cô: "Một cái là vị dâu, một cái là vị dưa lưới, em chọn cái nào?"

Chu Tư Đồng chọn vị dâu, ngồi trên xích đu chậm rãi ăn.

Xung quanh cũng không có chỗ nào khác để ngồi, lại không thể để Thẩm Kỳ ngồi trên cỏ, cuối cùng Chu Tư Đồng nhìn xích đu mình đang ngồi, hai người thì vẫn đư chỗ, cô suy nghĩ, liền ngừng đầu gọi Thẩm Kỳ: "Thẩm đại ca, anh cũng lại đây ngồi đi."

Thẩm Kỳ ngừng đầu nhìn cô.

Cô gái nhỏ của anh trời sinh một đôi mắt hạnh sáng trong, dường như cả bầu trời sao đều rơi vào mắt cô.

"Được." Thẩm Kỳ ôn nhu trả lời, sau đó đi đến ngồi xuống bên cạnh Chu Tư Đồng.

Ở khoảng cách gần nên Chu Tư Đồng có thể ngửi được rõ ràng mùi hương tươi mát trên người anh.

Cô lại bắt đầu cảm thấy có chút không được tự nhiên. Vì thế cô không nói lời nào, chỉ là yên lặng ăn kem trong tay.

Cặp đôi ngồi xích đu bên cạnh hình như đã nối đến động tình rồi, nam sinh kia bắt đầu cúi xuống hôn môi nữ sinh. Chu Tư Đồng khóe mắt liếc thấy được, trong lòng càng thêm không được tự nhiên.

Thẩm Kỳ cũng nhìn thấy. Kỳ thật lúc này anh cũng rất muốn nâng mặt Chu Tư Đồng lên, cẩn thận ôn nhu hôn môi cô. Nhưng cô gái nhỏ của anh còn chưa chuẩn bị tốt để tiếp nhận anh, thậm chí nếu anh quá nóng vội với quan hệ của hai người, vô cùng có khả năng sẽ dọa cô chạy mất.

Vì thế anh nghiêng đầu hỏi cô: "Tôi từng nói với em chưa nhì, là tôi chơi bóng rổ rất hay?"

Anh dẫn theo Chu Tư Đồng đi đến sân bóng rổ bên cạnh cách đó không xa. Sân bóng rổ đèn đuốc sáng trưng, có mấy học sinh đang chơi bóng rổ trong đó, mồ hôi ướt đầm.

Thẩm Kỳ đưa chai trà xanh trong tay cho Chu Tư Đồng, cười nói: "Giúp tôi cầm."

Chu Tư Đồng tiện tay chai trà xanh của anh, đứng cạnh sân bóng, nhìn anh đi đến giữa sân, không biết nói gì với mấy cái học sinh kia, sau đó bọn họ liền cùng nhau chơi bóng rổ.

Thẩm Kỳ quả nhiên không nói quá, anh quả thật chơi bóng rổ rất hay. Khi ném rổ động tác vô cùng nhanh nhẹn mạnh mẽ, mấy người đều không chặn được anh.

Cuối cùng sau khoảng hơn nửa tiếng, anh phát tay tạm biệt mấy nam sinh kia, đi đến bên phía bên cạnh sân bóng.

Chu Tư Đồng còn ngồi trên cỏ, trong tay cầm chai trà xanh của anh. Vừa thấy anh đi lại đây, cô liền đưa qua chai trà xanh trong tay.

Thẩm Kỳ nhận lấy, nhưng không uống, ngược lại cười hỏi cô: "Thấy tôi chơi bóng được không?"

Có chút giống như một đứa trẻ vậy, chấp nhất muốn người lớn khen ngợi anh rất lợi hại.

Chu Tư Đồng dè dặt cảm giác kì lạ trong lòng mình, gật đầu: "Ừm, chơi rất hay."

Thẩm Kỳ cười, dường như mặt mày đều giãn ra.

Vừa nãy đánh bóng rổ cũng có đôi lúc anh nhìn về phía Chu Tư Đồng, thấy cô vẫn luôn ngồi ở đó nhìn anh, anh liền cảm thấy cả người như có một nguồn năng lượng vô tận. Hơn nữa trong lòng còn thấy khẩn trương, muốn thể hiện trước mặt cô. Nghe được câu khích lệ này của cô, trong lòng anh thật cao hứng.

Một hơi đem phần trà còn dư lại trong chai uống hết, sau đó anh gãi tay lên, một đường parabol hoàn hảo, chai trà thuận lợi rơi vào thùng rác cạnh đó. Sau đó anh quay đầu lại, trên mặt còn đọng ý cười: "Đi, chúng ta trở về."

Sau khi đến tiểu khu nhà Chu Tư Đồng, Thẩm Kỳ xuống xe, không màng Chu Tư Đồng cự tuyệt, nhất định phải đưa cô đến dưới nhà, nói với cô một tiếng ngủ ngon, tận mắt nhìn thấy cô trở về, đến khi chắc chắn cô đã vào cửa rồi mới rời đi.

Sau đó anh ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh đen đầy sao lấp lánh, trong đầu lại nghĩ tới đôi mắt như sao trời của Chu Tư Đồng, không khỏi lại mỉm cười.

Dư vị ngọt ngào của đêm hè. Thẩm Kỳ tâm tình vui sướng, bước chân nhẹ nhàng ra khỏi cổng tiểu khu, ngồi vào trong xe, lái xe trở về.

Bí đỏ chiên sốt trứng muối

Bánh ngô áp chảo (Cái này tui không biết phải gọi sao luôn, hay gọi là bánh rán ngô nhĩ?)

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Hết lòng bảo vệ

Editor: shpdam

Tối hôm Thẩm Kỳ và Chu Tư Đồng cùng đến giáo khu XX của đại học A là vào thứ sáu, sau khi trải qua hai ngày cuối tuần nghỉ ngơi, thứ hai Chu Tư Đồng tiếp tục đến Thẩm thị thực tập.

Không có Trần Ấu Linh gây sự, Chu Tư Đồng thực tập tại phòng hành chính có thể nói là yên tĩnh, không chút gọn sóng. Nhưng qua được hai ngày, khi cô đang giúp đồng nghiệp sao chép văn kiện trước máy copy, bỗng nhiên nghe được bên ngoài thang máy dừng lại, "đỉnh" một tiếng, sau đó lại có tiếng bước chân chậm rãi đến gần.

Bên ngoài văn phòng của phòng hành chính chính là thang máy, phần chính diện của văn phòng là một lớp cửa kính, nên Chu Tư Đồng thấy được rõ ràng người bước ra từ thang máy kia là đàn ông.

Dáng người đỉnh bật, khuôn mặt tuấn mỹ, hai tay xò trong túi quần, khi đi đường còn hơi hếch mặt lên, nhất là đôi mắt đào sóng nước mênh mông.

Chu Tư Đồng chưa từng gặp qua người này, vì vậy cô chỉ liếc một cái, sau đó liền tiếp tục về mặt vô cảm cúi đầu sao chép văn kiện.

Người đàn ông kia, cũng chính là Cung Minh Viễn, lại đứng bên ngoài rất có hứng thú nhìn cô.

Tuy rằng bình thường hẳn đều làm việc trong văn phòng giám đốc ở tầng trên, không hay đến phòng hành chính ở tầng dưới này, nhưng nhân viên trong phòng hẳn đều biết. Cô gái nhìn có vẻ lạ mắt ở trước mặt này, có lẽ là thực tập sinh Trần Ấu Linh nói đến nửa tháng trước, Chu Tư Đồng.

Hắn cong khoe môi, ánh mắt nhìn Chu Tư Đồng từ trên xuống dưới.

Áo thun trắng, chân váy đen, lộ ra một đôi chân trắng nõn, vừa thon vừa thẳng, cực kì đẹp.

Cung Minh Viễn không khỏi trong lòng ngả ngón huyết sáo một tiếng vì đôi chân tuyệt đẹp của Chu Tư Đồng. Sau đó hắn lại nhìn đến ngoại hình của cô, đáng tiếc Chu Tư Đồng đang cúi đầu, hắn thấy không rõ lắm. Nhưng ngay lúc cô vừa ngẩng đầu lên, chỉ một cái nhìn thoáng qua, khí chất của cô khiến hắn đã cảm thấy giống như hoa bách hợp vậy, thanh lãnh tú lệ.

Vậy mà lại là một tiểu mỹ nữ, hơn nữa lại còn là tiểu mỹ nữ khí chất thuần tịnh. Cung Minh Viễn đánh giá Chu Tư Đồng một cái, sau đó cong lên khoe môi.

Hắn đã chơi qua nhiều loại rồi, nhưng tiểu mỹ nhân khí chất sạch sẽ giống Chu Tư Đồng hắn chưa từng thử qua. Cũng đến lúc nên suy xét đôi khẩu vị một chút rồi.

Vì thế hắn đi đến cửa kính phía trước, ấn lên khoá vân tay, đẩy cửa đi vào.

Chu Tư Đồng nghe được tiếng động, lại ngẩng đầu lên nhìn.

Cửa kính này bình thường đều đóng, ra vào đều phải quét vân tay, nếu không phải người trong phòng hành chính thì không được vào. Mà người này lại có thể vào được, vậy chứng tỏ hẳn là người của phòng hành chính, nhưng là cô chưa từng thấy hắn.....

Chu Tư Đồng có chút do dự, có nên chào hỏi với hắn không, nhưng lại biết phải xưng hô thế nào. Mà Cung Minh Viễn lúc này đã bước đến trước mặt cô, đôi chân thon dài, hay tay còn xò trong túi quần, ánh mắt không kiêng nể gì nhìn cô từ trên xuống dưới.

Hiện nay thấy được rõ ràng, này tiểu cô nương ngũ quan lớn lên thật đúng là thanh lệ sạch sẽ, đặc biệt là cái mũi, tiểu xảo lại tiềm kiêu, cho nên sừng mặt nhìn liền càng thêm thêm phần.

Cung Minh Viễn trong lòng lại huyết sáo một tiếng, sau đó trên mặt mang theo tươi cười, nhường mây, hỏi Chu Tư Đồng: "Mới tới?"

Chu Tư Đồng không trả lời hắn, quay đầu gọi Mã Lệ.

Cô không quen biết người đàn ông này, nhưng nói vậy chắc là Mã Lệ có quen biết.

Mã Lệ vào quay đầu lại liền thấy Cung Minh Viễn, cô vội vàng đứng lên, cung cung kính kính gọi một tiếng giám đốc. Những đồng nghiệp khác đều nghe thấy, cũng sôi nổi đứng lên, nhìn qua gọi một tiếng giám đốc.

Chu Tư Đồng lúc này mới hiểu được, người đàn ông thoát nhìn thực ngả ngón này chính là giám đốc hành chính mà mấy người Mã Lệ hay nói đến, Cung Minh Viễn. Vì thế cô cũng cúi đầu, gọi một tiếng giám đốc.

Thanh âm thanh lãnh như ánh trăng đầu đông.

Trường phòng Tiền ở phòng bên cạnh cũng nghe thấy động tĩnh bên này, đi lại đây xem, sau đó cũng tắt cung tắt kính gọi Cung Minh Viễn một tiếng giám đốc. Lại hỏi hắn có phải có điều gì muốn phân phó hay không?

Cung Minh Viễn không để ý đến anh ta, chỉ cong môi, bộ dáng như cười như không liếc nhìn Chu Tư Đồng. Sau đó hắn dựa nửa người lên máy copy, ánh mắt lại quét qua một lượt nhân viên trong văn phòng, nói mấy lời khách sáo.

Đại ý cũng chỉ đơn giản là: Mọi người mấy ngày này vất vả rồi, mọi người vất vả tôi đều thấy được, chỉ cần mọi người nghiêm túc làm việc, tiền đồ sẽ rất sáng lạn các thứ....

Nói xong mấy lời này, hắn nhìn về phía Chu Tư Đồng, cười hỏi cô: "Cô là thực tập sinh mới tới? Tên là gì?"

Chu Tư Đồng nghĩ thầm, anh rõ ràng đã biết tôi là thực tập sinh, còn không biết tôi tên gì à? Nhưng ngoài mặt thì vẫn đáp lời: "Chu Tư Đồng."

Cung Minh Viễn gật gù: "Chu Tư Đồng?"

Dừng một chút, lại cười: "Được, Chu Tư Đồng, cô cùng tôi đến văn phòng của tôi một chút. Nói một chút với cô về tập đoàn Thẩm thị, còn cả phòng hành chính của chúng ta."

Chu Tư Đồng làm sao cự tuyệt được, chỉ có thể đi theo Cung Minh Viễn ra ngoài, sau đó đi vào thang máy phía bên phải. Sau khi vào thang máy, cô cũng vẫn luôn cúi đầu, cực quy củ đứng đằng sau Cung Minh Viễn, một câu cũng không nói. Thoạt nhìn chính là cô gái nhỏ không hiểu sự đời.

Cung Minh Viễn cảm thấy thú vị, liền hỏi cô: "Cô bao nhiêu tuổi? Có phải 18 tuổi không?"

Chu Tư Đồng trầm mặc một chút, sau đó trả lời: "19."

Cô sinh ngày mùng 2 tháng 9, chỉ muộn có hai ngày mà phải đi học muộn mất một năm.

"Đỉnh" một tiếng, đã đến tầng 24. Chu Tư Đồng lại đi theo Cung Minh Viễn ra khỏi thang máy, hướng đến văn phòng của hắn.

Có nữ trợ lý tiến lên mở cửa, khi nhìn thấy Chu Tư Đồng ánh mắt dừng lại trên người cô hai giây.

Cung Minh Viễn tuy rằng chơi bời, nhưng chưa bao giờ phụ nữ đến văn phòng tới. Rất hiển nhiên, nữ trợ lý này đã hiểu nhầm. Mà lúc này Cung Minh Viễn cười như không cười, ánh mắt liếc lại đây, nữ trợ lý vội vàng cúi đầu, không nhìn nữa.

Cung Minh Viễn nhắc chân đi vào văn phòng, Chu Tư Đồng cũng vào theo.

Văn phòng của Cung Minh Viễn được trang hoàng thật xa hoa. Chỉ là văn phòng của một mình hắn, thế nhưng so với tất cả văn phòng thuộc phòng hành chính còn rộng hơn nhiều, ở trung tâm thành phố này, tắc đất tắc vàng, như này quả thực là quá xa xỉ rồi.

Cung Minh Viễn ngồi xuống sau bàn làm việc rộng rãi của hắn, lại cười chỉ chỉ chiếc ghế đối diện, ý bảo Chu Tư Đồng: "Ngồi."

Chu Tư Đồng ngồi xuống, hai tay quy quy củ củ đặt trên đầu gối, ngẩng đầu hỏi Cung Minh Viễn: "Xin hỏi giám đốc gọi tôi lại đây là có chuyện gì muốn phân phó sao?"

Nhìn thật sự là một cô gái nhỏ chưa trải đời mà.

Cung Minh Viễn liền nhượng mày, khỏe mới cong lên: "Không có gì phân phó. Chỉ là cô là thực tập sinh mới tới phòng hành chính, tôi là giám đốc, tự nhiên muốn biết một chút thông tin về nhân viên trực thuộc quyền quản lý của mình, đồng thời bày tỏ sự quan tâm của một giám đốc là tôi với cô."

Giọng điệu anh ta thật cợt nhả, điều này làm cho Chu Tư Đồng cảm thấy rất không được thoải mái. Nhưng lời hắn nói cô lại không thể phản bác, chỉ có thể tạm thời quy quy củ củ mà trả lời hắn.

Chỉ là cô thật sự rất ghét cái vẻ mặt động một chút là nhượng mày cong môi của Cung Minh Viễn. Anh ta cho rằng mình như vậy là ngầu lắm chắc? Chu Tư Đồng trong lòng cực kỳ khinh bỉ, nhưng trên mặt vẫn phải cố làm ra dáng vẻ rất xúc động nói: "Cảm ơn giám đốc quan tâm"

Mà bên này trưởng phòng Tiền vừa thấy Chu Tư Đồng bị Cung Minh Viễn gọi riêng đến văn phòng hắn ở tầng trên nói chuyện, trong lòng nghĩ đến Cung Minh Viễn phong lưu thế nào, liền bị dọa đến toàn thân đều toát mồ hôi lạnh.

Sau đó anh ta lập tức trở về văn phòng của mình gọi điện cho trợ lý Trương, nói cho anh ta việc này. Trợ lý Trương cũng khiếp sợ. Cung Minh Viễn phong lưu còn ai không biết, hiện tại lại gọi riêng Chu Tư Đồng đến văn phòng hắn là có ý gì?

Vì thế sau khi trợ lý Trương ngắt máy thì ngay lập tức vội vào văn phòng làm việc của chủ tịch.

Bởi vì quá sốt ruột nên anh ta quên mất phải gõ cửa, mà Thẩm Kỳ không thích có người tự ý đi vào văn phòng của mình, cho nên lúc anh ngẩng đầu lên, sắc mặt có chút không vui, thanh âm cũng lạnh muốn rết run: "Chuyện gì?"

Trợ lý Trương không kịp xin lỗi, liền trực tiếp nói: "Lúc này tôi vừa nhận được điện thoại nội bộ của trưởng phòng Tiền, anh ta nói Chu tiểu thư bị giám đốc Cung gọi riêng vào văn phòng hắn nói chuyện. Chủ tịch, ngài xem việc này....."

Một câu còn chưa nói hết, đã thấy sắc mặt Thẩm Kỳ phát ra khí lạnh, đột nhiên đứng bật dậy, sau đó nhấc chân, cực nhanh bước ra ngoài.

Trợ lý Trương lại khiếp sợ, sau đó vội vàng một đường chạy chậm đuổi kịp bước chân của anh.

Văn phòng của Thẩm Kỳ ở tầng cao nhất, tầng 28, mà văn phòng Cung Minh Viễn ở tầng 24. Vào thang máy, ấn số tầng, cửa đóng lại, thang máy đi xuống, liền mạch lưu loát, một giây cũng không ngừng lại, nhưng Thẩm Kỳ vẫn cảm thấy tim mình đập như nổi trống.

4 tầng ngắn ngủi, vài giây thời gian mà Thẩm Kỳ lại cảm thấy mỗi giây trôi qua là một năm. Đến khi thang máy mở cửa, bóng hình anh loé lên bước ra khỏi thang máy, bước chân cực nhanh hướng về phía văn phòng của Cung Minh Viễn. Trợ lý Trương một đường chạy chậm theo sau anh.

Nữ trợ lý của Cung Minh Viễn lúc đến mở cửa, vừa thấy Thẩm Kỳ liền khiếp sợ. Trong ấn tượng trước nay đều là người khác đến văn phòng Thẩm Kỳ báo cáo công việc, mà Thẩm Kỳ thì cực hiếm khi đến văn phòng người khác.

Nữ trợ lý tay chân có chút hoảng loạn, mở cửa cho Thẩm Kỳ đi vào, kêu một tiếng chủ tịch. Nhưng Thẩm Kỳ nhìn cũng không nhìn cô ta, chỉ lập tức đi đến văn phòng Cung Minh Viễn.

Trợ lý Trương ở phía sau chạy chậm lên gõ cửa, gõ một hồi lâu cũng không thấy Cung Minh Viễn ra mở cửa. Thẩm Kỳ lúc ấy liền nóng nảy, nhấc chân chuẩn bị trực tiếp đá cửa ra. Mà lúc này lại nghe được bên trong cánh cửa đang đóng phát ra tiếng động.

Cung Minh Viễn đến mở cửa, liếc mắt một cái liền thấy Thẩm Kỳ đang cửa đứng, mặt trầm như nước.

Ánh mắt Thẩm Kỳ lướt qua hắn, nhìn đến Chu Tư Đồng đang yên ổn ngồi trên ghế, anh âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Vẫn ổn, không có xảy ra chuyện gì.

Cung Minh Viễn là người tình tường, về mặt thờ phào nhẹ nhõm này của Thẩm Kỳ không tránh được ánh mắt hắn. Vì thế hắn hỏi một câu, ngữ khí mang theo vài phần đùa cợt: "Chủ tịch, có chuyện gì quan trọng mà để anh phải tự mình chạy đến chỗ tôi thế này?"

Thẩm Kỳ lạnh mặt: "Phương án thu mua XX hôm qua anh để trợ lý trình lên tôi đã xem qua, trong đó có vài chỗ làm chưa kỹ, hiện tại đến tìm anh chính là muốn hai chúng ta cẩn thận bàn lại một lần."

Nói xong anh liền nhấc chân bước vào văn phòng Cung Minh Viễn.

Chu Tư Đồng đứng lên khỏi ghế.

Ánh mắt Thẩm Kỳ lại một lần nữa nhìn về phía cô, xác nhận cô vẫn ổn, trái tim cuối cùng cũng hạ xuống.

"Cô về trước đi," lúc đối mặt với Chu Tư Đồng, giọng nói anh luôn không tự giác mà trở nên nhu hòa, "Tôi và giám đốc Cung có chuyện muốn nói."

Chu Tư Đồng đã sớm không muốn tiếp tục ở chỗ này cùng Cung Minh Viễn già vờ giả vịt, nghe được lời này của Thẩm Kỳ, cô liền gật gật đầu với anh, sau đó lại nói với Cung Minh Viễn: "Giám đốc, tôi trở về trước đây ạ."

Từ khi Thẩm Kỳ bước vào, trong mắt Cung Minh Viễn trước sau đều hiện lên ý cười sâu xa. Hiện tại nghe Chu Tư Đồng nói, hai tay hắn xỏ vào túi, cười gật đầu với cô: "Được, cô xuống trước đi, qua hai ngày nữa tôi lại tìm cô nói chuyện."

Chu Tư Đồng sắc mặt hơi ngưng, còn Thẩm Kỳ lại lạnh mặt.

Chờ Chu Tư Đồng đi rồi, Thẩm Kỳ thật đúng là cùng Cung Minh Viễn nói đến những phần không ổn trong phương án thu mua XX mà hắn trình lên.

Thẩm Kỳ không thể nghi ngờ là một người rất có năng lực cũng rất có thủ đoạn, nếu không anh còn trẻ tuổi như vậy, làm sao có thể khiến mấy lão già trong hội đồng quản trị tin phục? Cho nên mấy vấn đề mà anh nói ra, Cung Minh Viễn không thể không phục.

Sau khi Thẩm Kỳ nói xong, lại lạnh mặt muốn Cung Minh Viễn trước ngày mai phải trình lên cho anh phương án đã được giải quyết hết các vấn đề này.

Cung Minh Viễn tức đến nhện không được phải âm thầm chửi thề. Con mẹ nó, Thẩm Kỳ này tuyệt đối là lấy việc công trả thù riêng. Đương nhiên là vì cô gái mà hắn nhìn trúng kia, nhận được tin tức nói mình gọi người ta lên, cho nên bây giờ hắn mới vội vàng chạy đến đây, sau đó lại dùng việc này để trả thù mình. Trước ngày mai phải giải quyết hết mấy vấn đề kia, này còn không phải là muốn mình tăng ca?

Nhưng thủ đoạn lấy việc công báo thù riêng lợi hại hơn còn ở phía sau.

Thẩm Kỳ trở lại tầng 28 sau đó phân phó trợ lý Trương: "Sắp tới công ty có dự án nào liên quan đến thu mua chuyển nhượng, đều để cho giám đốc Cung tự mình đi xử lý đốc thúc. Nếu không có, vậy cũng phải tìm chút chuyện cho hắn đi làm. Phải để cho hắn trước ngày 1 tháng 9 không được có mặt ở công ty."

Ngày 1 tháng 9 là ngày Chu Tư Đồng khai giảng. Anh muốn bảo đảm Chu Tư Đồng còn ở Thẩm thị một ngày, thì một ngày này Cung Minh Viễn cũng không được xuất hiện.

Tác giả có lời muốn nói: Thực tập kết thúc, chương sau gặp lại ở trường đại học.

(Editor: Bình dấm chua tiềm năng đây rồi, hahahaha)

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 32: Ngày khai giảng

Editor: shpdam

Có Thẩm Kỳ ở một bên hộ giá hộ tống, những ngày tiếp theo của Chu Tư Đồng ở Thẩm thị thực tập đều sống yên bình lặng, không còn ai dám làm thiếu thản nhảy ra tìm chết.

Rất nhanh đã đến ngày 1 tháng 9, Chu Tư Đồng cũng kết thúc kì thực tập của mình.

Ngày 31 tháng 8, trước ngày khai giảng của Chu Tư Đồng một ngày, Đinh Thục Phân xin nghỉ buổi chiều trở về nhà, mua rất nhiều đồ ăn, làm một bữa cơm tối thật phong phú. Lại mua mấy chai bia ở quầy bán đồ dưới cổng tiểu khu, hai mẹ con cùng uống bia ăn đồ ăn.

Sai khi hai người uống được đến ly thứ ba, Đinh Thục Phân đứng dậy đi vào phòng mình, khi bà trở ra trên tay còn cầm một chiếc điện thoại di động.

"Đồng Đồng, nào, di động này là mua cho con." Đinh Thục Phân đưa ra điện thoại trong tay.

Chu Tư Đồng nhìn thứ trên tay bà, đó là loại mới nhất, hiện tại giá trên thị trường vượt quá 6000*.

(*) 6000 tệ ~ 20 triệu VND

Chu Tư Đồng không nhận lấy, ngược lại nhủ nhủ mày, ngẩng đầu hỏi Đinh Thục Phân: "Tại sao lại mua cái này? Quá đắt."

Đinh Thục Phân cứng rắn nhét điện thoại vào tay cô: "Hai ngày trước con cứ một hai phải đưa tiền lương thực tập hai tháng cho mẹ, mẹ suy nghĩ, muốn mua cho con một cái điện thoại."

Nói xong bà lại rót thêm một ly bia, sau đó vuốt tay lau nước mắt trên mặt: "Mẹ không văn hóa, không kiếm được bao nhiêu tiền, từ khi ba con ra đi mấy năm trước, mấy năm nay nhà chúng ta nghèo khó, khổ cho con. Hiện tại con đã đỗ vào đại học, hơn nữa còn là đại học A, mẹ rất vui, cũng muốn cho con những thứ tốt nhất. Không để con phải mất mặt trước bạn học."

Chu Tư Đồng nhìn Đinh Thục Phân. Rõ ràng bà còn chưa đến 40 tuổi, nhưng mấy năm nay cuộc sống gian khổ, trên mặt bà đã sớm lưu lại dấu vết của năm tháng tang thương, nhìn còn già hơn tuổi thật mười tuổi.

Chu Tư Đồng bỗng nhiên trong lòng đau xót.

Cô trầm mặc một hồi, đặt điện thoại trong tay mình lên bàn, thấp giọng nói: "Mẹ, con không thấy khổ."

Đây là lần đầu tiên cô gọi Đinh Thục Phân là mẹ, nhưng trong lòng lại không hề cảm thấy gượng gạo.

Dừng một chút, cô lại nói: "Mẹ, về sau mẹ không cần làm hai ca đâu, quá vất vả. Chỉ cần làm một ca thôi, nếu không thân thể mẹ không chịu nổi đâu. Bây giờ con vào đại học rồi, có nhiều thời gian rảnh rỗi, con sẽ nghĩ cách nhân lúc đó kiếm tiền."

Lại ngẩng đầu, nhìn mẹ Đinh, ánh mắt kiên định: "Con tin cuộc sống về sau của chúng ta nhất định sẽ khá hơn."

Đinh Thục Phân nghe xong, trong lòng vừa chua xót, vừa vui mừng.

"Được, được, mẹ cũng tin tưởng những ngày sau này của chúng ta nhất định sẽ khá hơn. Nhưng mà Đồng Đồng, dù đã lên đại học nhưng nhiệm vụ chủ yếu của con vẫn là phải học hành thật tốt, chuyện tiền nong, đã có mẹ, con không cần nhọc lòng."

Nói xong lại cầm chai bia nâng ly với ly bia trước mặt Chu Tư Đồng: "Hôm nay mẹ thật sự rất vui, hai mẹ con mình phải uống thêm vài chén mới được."

Chu Tư Đồng không phản đối, cảm ly đang định uống, lúc này lại nghe được bên ngoài có tiếng gõ cửa. Cô liền đứng dậy ra mở cửa, đến khi thấy được rõ ràng người đứng trước cửa, cô quay đầu nói với mẹ Đinh: "Là chú Lý đến."

Chú Lý mà Chu Tư Đồng nói đến là Lý Cường, là một cảnh sát nhân dân. Sự cố năm đó ở công trường của bố Chu Tư Đồng cũng có cảnh sát đến điều tra hiện trường, Lý Cường chính là một trong những người cảnh sát đó.

Tuy rằng đã qua nhiều năm như vậy, nhưng Lý Cường đối với cái chết của Chu Văn Cường luôn có hoài nghi, chưa từng từ bỏ điều tra.

Theo như lời Lý Cường, năm đó Chu Văn Cường bề ngoài thì nói là trượt chân ngã chết, lúc ấy Đinh Thục Phân nói là trách nhiệm của bên phát triển dự án. Vì năm đó bên phát triển muốn đẩy nhanh tốc độ, nên nhà thầu yêu cầu tất cả công nhân ở công trường đều phải tăng ca làm thêm giờ, Chu Văn Cường vì thế mà quá mệt mỏi, cuối cùng mới trượt chân ngã chết. Nhưng Lý Cường qua quá trình điều tra phát hiện được, năm đó trước khi Chu Văn Cường chết tinh thần vẫn rất tốt, vốn không có dấu hiệu mệt nhọc, vậy nên sao có thể nói là do mệt mỏi quá độ nên ngã chết được? Hơn nữa chỗ Chu Văn Cường trượt chân ngã xuống cũng có che chắn có ánh sáng, như vậy có thể loại trừ khả năng vì trời tối ông bước hụt nên ngã xuống. Quan trọng nhất là, năm đó Lý Cường phát hiện được ở móng tay của Chu Văn Cường có một ít da và một sợi tóc không phải của ông. Chỉ là sau đó Lý Cường và đồng đội của mình đã đối chiếu DNA với tất cả nhân viên tạp vụ nhưng đều không khớp. Vụ án đến đây lâm vào cục diện bế tắc.

Mà kỹ thuật điều tra của năm đó không cao, độ khó lại lớn, trong cục giục phá án gấp, bên phát triển dự án muốn sớm ngày khởi công, nhà thầu không ngừng tạo áp lực với phía trên, cuối cùng một vị lãnh đạo tham công* đóng quan tài kết luận, nói Chu Văn Cường từ vong ngoài ý muốn, cũng chính là tự ông trượt chân ngã chết. Nhưng Lý Cường đối với án này vẫn luôn hoài nghi, mấy năm nay thường xuyên nghĩ đến chuyện này. Lại bởi vì thông cảm cho mẹ con Đình Thực Phấn hoàn cảnh đáng thương, nên thỉnh thoảng lại đến thăm hỏi mẹ con hai người, có khó khăn gì ông cũng sẽ hỗ trợ, cho nên mẹ con Đình Thực Phấn đều rất biết ơn ông.

() Tham công: đại loại là ham thành tựu, thành tích*

Thấy Lý Cường đến, Đình Thực Phấn cũng vội vàng đứng lên. Lại kêu Chu Tư Đồng đi lấy bát đĩa: "Cảnh sát Lý, chắc anh chưa ăn cơm tối phải không? Nếu không chê thì ngồi xuống đây tùy ý ăn một chút đi."

Lý Cường xua tay, nói mình đã ăn rồi: "Tôi biết Đồng Đồng ngày mai phải vào đại học. Cô như vậy cũng coi như khổ tận cam lai* rồi, tôi mới nghĩ đến thăm hai người, nói một câu chúc mừng."

() Khổ tận cam lai: có nghĩa là hết khổ đến sướng, thời kỳ gian khổ đã qua, giờ đã đến lúc hưởng sung sướng.*

Chu Tư Đồng lúc này đã cầm bát đĩa sạch sẽ đến, mời Lý Cường ngồi: "Chú Lý, dù chú có ăn rồi mới lại đây thì giờ cũng phải ngồi xuống cùng ăn một chút mới được."

Thấy Lý Cường lại muốn xua tay, Chu Tư Đồng liền nói: "Chú Lý, nếu chú không ăn, vậy chính là chê mẹ cháu làm đồ ăn không hợp khẩu vị rồi."

Cô biết Lý Cường nhất định là chưa ăn tối.

Lý Cường là người tính tình thẳng thắn, nhiều năm như vậy làm cảnh sát, đến bây giờ hơn bốn mươi tuổi rồi mà vẫn chỉ là một cảnh sát nhân dân nho nhỏ. Vợ ông chê ông không có tiền bạc, năm trước đã bỏ đi với người ta, con cũng mang theo luôn, vậy nên hiện tại Lý Cường một thân một mình, trở về cũng chỉ có đèn đơn bếp lạnh, ai nấu cơm cho ông?

Mà Lý Cường nghe Chu Tư Đồng nói vậy, cũng đành ngồi xuống, cùng mẹ con hai người uống hai ly bia, lại nói mấy câu chuyện phiếm, sau đó cáo từ rồi đi. Đình Thực Phấn và Chu Tư Đồng cũng dọn dẹp một chút rồi đi ngủ.

Ngày hôm sau Đình Thực Phấn sáng sớm đã gọi Chu Tư Đồng dậy. Ăn bữa sáng, kiểm tra lại những đồ Chu Tư Đồng muốn mang đến trường, rồi hai người lên xe buýt đến đại học A.

Khi đến trường còn phải báo danh, nộp học phí các thứ lại là một phen lặn lội, đợi khi xách vali đến ký túc xá đã là buổi chiều.

Ký túc xá một phòng bốn người, giường bên tay phải gần ban công đã có nữ sinh đang sắp xếp đồ đạc.

Chu Tư Đồng gật đầu chào hỏi: "Xin chào, mình là Chu Tư Đồng."

Nữ sinh kia cũng gật đầu chào lại cô: "Chào bạn, mình là Dương Vi."

Lại cười: "Sau này chúng ta là bạn cùng phòng rồi."

Dương Vi khi cười lộ lên bên má có hai lúm đồng tiền, trông có vẻ là người ôn hòa dễ gần.

Chu Tư Đồng chọn giường bên trái gần ban công, xách hành lý của mình đến. Mẹ Đình vội vàng trải chăn, mắc màn cho cô.

Chu Tư Đồng muốn bà nghỉ ngơi, nói: "Mẹ, để lát nữa con làm là được rồi, mẹ nghỉ ngơi trước đi."

Vừa này phải báo danh, đóng học phí bà cũng mệt rồi.

Lại quay sang giới thiệu với Dương Vi: "Đây là mẹ của mình."

Dương Vi liền cười chào hỏi mẹ Đình: "Chào bác gái ạ."

Đình Thực Phấn lúng túng trả lời: "Chào, chào cháu."

Có thể thấy Dương Vi là một cô gái có tính tự lập. Cô ấy không có người nhà đưa đến, tự mình đến đây thu xếp dọn dẹp.

Chu Tư Đồng cũng không để Đình Thực Phấn giúp mình: "Mẹ, những cái này con đều có thể thu dọn được. Mẹ ngồi sang bên cạnh nghỉ ngơi đi."

Đình Thực Phấn không chịu nghỉ ngơi, nói hôm nay bà đã đổi ca với đồng nghiệp, lát nữa còn phải về làm ca tối.

Chu Tư Đồng đưa bà xuống dưới ký túc xá, lại nói nói bà đừng làm hai ca như vậy nữa, bớt đi một ca, nhưng Đình Thực Phấn chỉ cười: "Con yên tâm, thân thể mẹ mẹ hiểu rõ, con cứ chuyên tâm học hành là được. Đến cuối tuần về nhà, mẹ làm món ngon cho con."

Chu Tư Đồng gật đầu đồng ý, sau đó nhìn bà rồi đi.

Nhìn đến khi thấy bóng dáng gầy gò của bà biến mất ở ngã rẽ, Chu Tư Đồng cảm thấy trong lòng có chút chua xót.

Cô đứng tại chỗ một hồi lâu, sau đó xoay người định lên cầu thang. Nhưng bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói mang theo ý cười gọi cô: "Tư Đồng."

Cô quay đầu nhìn lại, kinh ngạc nhận ra là Thẩm Kỳ.

Anh mặc áo T-shirt cổ tròn màu xám, quần màu đen, một bộ quần áo đơn giản như vậy ở trên người anh lại vẫn có vẻ phong độ anh tuấn, lịch sự tao nhã.

"Sao anh lại đến đây?" Chu Tư Đồng hỏi anh, "Đến bao giờ thế?"

Sao cô lại không phát hiện ra.

Thẩm Kỳ cười nhạt đi về phía cô: "Hôm nay em khai giảng, tôi đến xem xem."

Lại đưa đồ trong tay cho cô: "Quà khai giảng, quà sinh nhật."

Chu Tư Đồng vừa nhìn, là máy tính bảng và một cái đồng hồ. Máy tính bảng thì còn được, nhưng cái đồng hồ kia vừa nhìn là biết giá trị xa xỉ.

Chu Tư Đồng từ chối nhận: "Thảm đại ca, cái này quá đắt, tôi không thể nhận được."

Thẩm Kỳ cười: "Không tặng không. Sau này đến sinh nhật tôi em cũng phải tặng quà cho tôi."

Anh vừa nói, vừa mở ra hộp đựng đồng hồ, lấy đồng hồ ra, tự mình đeo lên cổ tay trái cho cô.

Anh đứng gần như vậy, Chu Tư Đồng chỉ cảm thấy chóp mũi đều tràn ngập mùi hương trên người anh. Không hiểu sao lại cảm thấy tim mình đập bỗng nhiên đập thật nhanh, thỉnh thoảng thỉnh thoảng.

Trái tim Thẩm Kỳ cũng có chút nhảy nhót.

Cổ tay Chu Tư Đồng thon nhỏ trắng nõn, anh rất muốn nắm, nhưng lại không dám, chỉ có thể tranh thủ cơ hội đeo đồng hồ cho cô, ngẫu nhiên dùng ngón trỏ chạm một chút.

Nhưng một chút này, cũng khiến Chu Tư Đồng cảm thấy chỗ bị anh chạm vào dường như có dòng điện chạy qua. Cô đột nhiên rụt tay lại.

Cũng may đồng hồ đã đeo xong, nếu không nhất định đã rơi xuống rồi.

Thẩm Kỳ mặt không đổi sắc, giữa mắt mày vẫn là ý cười nhàn nhạt: "Ngày mai là sinh nhật mười chín tuổi của em, nhưng mai tôi lại phải đi công tác ở nước ngoài, là một hạng mục rất quan trọng, vậy nên xin lỗi vì không thể cùng em ăn sinh nhật. Cái này là quà sinh nhật sớm."

Chu Tư Đồng cúi tay nắm lên cổ tay trái đang đeo đồng hồ, cúi đầu không nói gì.

Trái tim trong lồng ngực vẫn đang đập thật nhanh, còn không biết có phải mặt đã đỏ lên rồi hay không, tóm lại có chút cảm giác hơi nóng lên.

Thẩm Kỳ thấy cô không nói gì, lại hỏi: "Em không để ý nếu tôi lên nhìn phòng của em chút chứ?"

Tác giả có lời muốn nói: Chúc năng lượng* này của Thẩm đồng thể nào?

(*) *Liều muội: hấp dẫn, thu hút người khác.*

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Sinh nhật vui vẻ

Editor: shpdam

Thấy Chu Tư Đồng ngẩng đầu kinh ngạc nhìn mình, hiển nhiên là cô thấy khó hiểu với tình cầu này của anh, Thẩm Kỳ liền cười giải thích: "Lúc còn học ở đây tôi vẫn luôn muốn biết, ký túc xá của nữ sinh so vs nam sinh chúng tôi rốt cuộc có gì khác biệt? Trước kia vẫn luôn không có cơ hội, hôm nay có cơ hội rồi nên muốn xem một chút."

Kỳ thật anh đối với ký túc xá nữ sinh gì đó một chút hứng thú cũng không có, nhưng vì Chu Tư Đồng tạm thời sẽ ở đó trong 4 năm tiếp theo, cho nên anh rất muốn đi xem thử.

Những chuyện trước kia của cô anh không có cách nào tham gia, nhưng tất cả những tháng ngày về sau này, dù chỉ là một căn phòng nhỏ nơi cô tạm thời sinh hoạt, anh cũng đều muốn biết rõ ràng.

Chu Tư Đồng không cự tuyệt.

Phần cổ tay nơi bị Thẩm Kỳ chạm vào trước đó giờ đây vẫn còn nóng bỏng một mảng, trong lồng ngực trái tim vẫn còn thích thích thích mà nhảy nhót. Cô không nói gì, chỉ xoay người đi vào ký túc xá. Thẩm Kỳ mỉm cười, cũng đi song song với cô.

Vì hôm nay là ngày khai giảng đầu tiên, học sinh đến báo danh rất nhiều, người nhà đi cùng họ cũng nhiều. Có nam có nữ nên Thẩm Kỳ đi lên cũng sẽ không lộ vẻ quá đột ngột.

Nhưng ngoại hình của anh thật sự rất tốt, dáng người cao lớn vững chãi, dù đứng ở đâu cũng trở thành một khung cảnh mà không ai có thể bỏ qua. Vì vậy mà khi bọn họ cùng nhau đi tới, ai nấy cũng đều dùng ánh mắt chăm chú mà nhìn.

Chu Tư Đồng vẫn duy trì vẻ mặt không biểu cảm, đứng ra thì những người đó đều không phải nhìn cô và Thẩm Kỳ. Lại càng không phải nhìn cô, chỉ là Thẩm Kỳ.

Phòng của cô ở tầng sáu. Khi hai người lên đến nơi, hô hấp Chu Tư Đồng đã có chút loạn, Thẩm Kỳ lại vẫn hô hấp vững vàng. Hiển nhiên, đối với anh leo sáu tầng cầu thang cũng chẳng là gì.

Không những thế, anh còn cười nhìn Chu Tư Đồng một cái: "Em về sau không có việc gì thì vận động nhiều một chút, như vậy mới tốt cho thân thể."

Chu Tư Đồng vịn tường không để ý đến anh. Sau đó điều chỉnh tốt hô hấp xong, cô dẫn Thẩm Kỳ vào phòng của mình.

Lúc này khi cô xuống tầng, trong phòng chỉ có mỗi Dương Vi, nhưng hiện tại vừa đi lên, lại phát hiện trong phòng có nhiều thêm hai cô gái.

Mọi người tự giới thiệu bản thân, cô gái mới tròn là Ngụy Phương Phương, còn cô gái khuôn mặt trứng ngỗng là Trịnh Y Lâm.

Đều là mấy cô gái tuổi tác không chênh lệch lắm, hơn nữa lại vừa mới gặp mặt, cho nên nói chuyện với nhau cũng rất hợp ý.

Dương Vi liền chỉ vào Thẩm Kỳ hỏi Chu Tư Đồng: "Vi này là?"

Thật ra từ khi Thẩm Kỳ vừa đi vào, ba cô gái trong phòng đều hai mắt toá sáng.

Soái ca nha. Siêu đẹp trai. Hơn nữa lại là soái ca khí chất ôn nhuận hiếm có như vậy, vậy nên mọi người đều muốn làm quen.

Chỉ là Chu Tư Đồng còn chưa kịp giới thiệu Thẩm Kỳ, lại nghe thấy giọng nói mang ý cười của Thẩm Kỳ vang lên: "Chào mọi người. Tôi là Thẩm Kỳ, là bạn của Tư Đồng."

Tuy anh nói mình bạn của Chu Tư Đồng, nhưng ba người trong phòng đều âm thầm đặt thêm một chữ "trai" ở phía sau.

Không phải bạn trai mà lại đến phòng của Chu Tư Đồng như vậy? Hơn nữa ánh mắt anh ta nhìn Chu Tư Đồng đều là sùng nịch, bất kể là ai cũng đều có thể nhìn ra được, anh ta có ý Chu Tư Đồng.

Cho nên mọi người liền cười "à" một tiếng kéo dài.

Thẩm Kỳ lại cười nói: "Hôm nay ngày đầu vào trường, có thể quen biết mọi người là vinh hạnh của tôi. Không biết mọi người có thể lại cho tôi một vinh hạnh nữa không, để tôi mời mọi người bữa tối?"

Có người chủ động mời cơm tối, lại còn là bạn trai hư hư thực thực của bạn cùng phòng, đám người Dương Vi đương nhiên không có gì là không vui.

Vì thế Chu Tư Đồng còn chưa kịp nói một lời, mọi người đã quyết định xong muốn cùng nhau ra ngoài ăn cơm tối. Thẩm Kỳ mời.

Vẫn là tiệm com lán trước Thắm Kỳ từng dẫn Chu Tư Đồng đến ăn tối, Thắm Kỳ để mấy người Dương Vi gọi đầy một bàn đồ ăn. Lại gọi các loại nước trái cây, Coca, bia.

Hôm nay là lần đầu tiên mọi người gặp nhau, tiếp đó sẽ còn cùng nhau vượt qua bốn năm đại học tươi đẹp, cho nên mỗi người đều rất vui vẻ. Ai uống được thì gọi bia, không biết uống thì uống nước trái cây hoặc Coca.

Dương Vi cầm chai bia định rót vào cốc thủy tinh trước mặt Chu Tư Đồng, nhưng đang đưa đến thì có một bàn tay nhẹ nhàng chặn lại chai bia của cô.

Là Thắm Kỳ.

"Tư Đồng uống nước trái cây là được rồi."

Nguy Phương Phương trêu chọc: "Tư Đồng, cậu xem Thắm đại ca của cậu thật che chở đến nhường nào nha."

Bị trêu chọc thẳng mặt như vậy, Chu Tư Đồng cảm thấy mặt mình có chút nóng lên. Nhưng Thắm Kỳ lại chỉ cười, tâm trạng thật tốt, lại còn là nụ cười cam chịu này. Sau đó anh lại cúi đầu, nhẹ giọng hỏi Chu Tư Đồng muốn uống nước trái cây vị gì.

Dương Vi, Nguy Phương Phương, Trịnh Y Lâm.....

Mẹ nó, này thật đúng là một chậu cầu lương mà, thật là cay mắt a.

Trong lúc ăn uống ba người lại biết Thắm Kỳ cũng tốt nghiệp đại học A, vì thế sôi nổi kéo gần khoảng cách gọi anh là sư ca, lại hỏi anh và Chu Tư Đồng làm thế nào mà quen biết, quen nhau bao lâu rồi? Trong lời nói đều đã xem Thắm Kỳ là bạn trai của Chu Tư Đồng mà đối đãi, đây chính là đang thăm hỏi quá trình yêu đương của bọn họ.

Thắm Kỳ đối với chuyện này chỉ cười không nói gì, không có một chút ý gì là muốn giải thích, mặc cho các cô cứ xem như anh là bạn trai của Chu Tư Đồng.

Mà Chu Tư Đồng vừa thấy chuyện này không đúng, liền vội vàng làm rõ: "Thắm đại ca là anh trai của bạn thân cấp 3 của mình. Người bạn này của mình trước lúc ra nước ngoài đã nhờ Thắm đại ca chăm sóc mình, cho nên Thắm đại ca lúc này mới....."

Một câu còn chưa nói xong, đã bị Nguy Phương Phương chen vào nói: "Thì ra là anh trai của bạn thân. Cái này càng thú vị nha."

Dương Vi và Trịnh Y Lâm cũng sôi nổi gật đầu: "Đúng vậy, đúng vậy."

Đúng cái đầu quý mấy người.

Chu Tư Đồng cảm thấy mệt tâm. Nhưng vô luận có giải thích thế, mấy người Dương Vi vẫn coi Thắm Kỳ như bạn trai của cô, cô không nhận được tức, ở dưới bàn hùng hăng đập Thắm Kỳ một chân.

Ý cô là muốn Thắm Kỳ giải thích một chút anh không phải bạn trai của cô, nhưng Thắm Kỳ hình như không hiểu ám chỉ này của cô, chỉ quan tâm hỏi han cô, cá hẻm cái chưa có cay không? Có muốn gọi một cốc trà lạnh không?

Vì thế Chu Tư Đồng càn lời.

Anh quan tâm cô như vậy, trong mắt ba người đối diện chỉ sợ lại càng thêm hiểu lầm.

Ăn xong bữa tối, Dương Vi, Nguy Phương Phương cùng Trịnh Y Lâm mới với Thắm Kỳ, cảm ơn sư ca mời khách, sau đó dặt tay nhau về phòng ngủ. Chu Tư Đồng cũng định đi theo họ cùng nhau trở về, nhưng lại bị Dương Vi đẩy trở về: "Cậu cứ đi cùng sư ca đi."

Nói xong lại quay sang Thắm Kỳ cười nói: "Sư ca, bọn em tạm thời giao Tư Đồng cho anh đó."

Thắm Kỳ gật đầu, mỉm cười: "Tạm biệt."

Dương Vi xoay người rồi đi. Thắm Kỳ tiến đến, đứng trước mặt Chu Tư Đồng, trong mắt mang theo ý cười nhu hòa hỏi cô: "Cùng tôi đi dạo một chút chứ?"

Chu Tư Đồng định cự tuyệt, nhưng Thắm Kỳ đã chặn lại mọi lí do muốn cự tuyệt của cô: "Đêm nay tôi lên máy bay, lát nữa là phải đến sân bay rồi."

Trong lời nói ẩn ẩn có ý khẩn cầu.

Chu Tư Đồng bỗng nhiên mềm lòng, vì thế cô gật gật đầu. Ý cười trong mắt Thắm Kỳ càng thêm nồng đậm.

Hai người chậm rãi đi dọc theo con đường cây xanh trong khuôn viên trường.

Lần trước khi hai người đến đại học A, trong trường còn chẳng có mấy người, nhưng là hôm nay là ngày đầu vào học, người bỗng chốc cũng nhiều hơn, xung quanh người qua lại cũng không ít, đến chỗ hai cái xích đu kia cũng đều có người ngồi.

Thắm Kỳ liền dẫn Chu Tư Đồng đến sân thể dục, hai người vừa đi dọc theo đường băng của sân thể dục vừa nói chuyện.

Vừa nãy lúc ăn com Thắm Kỳ có thấy điện thoại của Chu Tư Đồng, vì vậy anh lấy điện thoại của mình ra, hỏi Chu Tư Đồng: "Số điện thoại của em là gì?"

Chu Tư Đồng đọc lên. Ngón tay thon dài của Thắm Kỳ ngay lập tức ở bấm bấm trên màn hình điện thoại. Rất nhanh chuông điện thoại của cô vang lên, vang lên hai tiếng rồi ngắt, trên màn hình là một dãy số lạ.

"Đây là số điện thoại của tôi," giọng nói Thắm Kỳ thanh thanh nhuận nhuận, "Tư Đồng, em phải nhớ thật kỹ đây."

Trong lời nói mơ hồ có chút bá đạo.

Chu Tư Đồng không trả lời, chỉ là cúi đầu lưu lại số của Thắm Kỳ. Thắm Kỳ nhìn thấy liền mỉm cười.

Lúc anh cười lộ lên mặt mày giãn ra, cúi đầu nhìn Chu Tư Đồng, ánh mắt chuyên chú lại nhu tình.

Hai người lại đi dạo trên sân thể dục nửa vòng, sau đó Thắm Kỳ phải rời đi để kịp giờ bay.

Chu Tư Đồng có chút lo lắng: "Lúc nãy anh có uống bia."

Lúc ấy mấy người Dương Vi và Nguy Phương Phương ồn ào, Thắm Kỳ cũng không từ chối, uống ba ly.

Không biết từ lượng của anh rốt cuộc thế nào, cũng không biết được có phải anh tự mình lái xe đến không.

Thắm Kỳ thấy cô đang quan tâm mình, tươi cười trên mặt đều không ngăn được, giọng nói lại càng ôn hòa như muốn trấn cả ra ngoài: "Chỉ là ba ly bia thôi mà, từ lượng của tôi cũng không kém như vậy."

Đừng một chút, anh lại cười nói: "Tài xế đang ở cổng trường chờ tôi, em muốn tiễn tôi đến cổng trường không?"

Ánh mắt anh mang theo ý cười nhìn cô, Chu Tư Đồng cảm thấy trên mặt có chút nóng lên, tim đập cũng nhanh hơn một chút. Cô hình như không có cách nào cự tuyệt thỉnh cầu của anh.

Vì thế Chu Tư Đồng gật gật đầu: "Được."

Thẩm Kỳ khẽ cong khoé môi.

Cô gái nhỏ của anh đã dần dần tiếp nhận anh, đây là dấu hiệu tốt. Nhưng tạm thời anh cũng không thể quá sốt ruột, nếu không sợ là sẽ dọa đến cô gái nhỏ mắt.

Tiếp đó Chu Tư Đồng tiễn Thẩm Kỳ đến cổng trường, nhìn anh lên xe, sau đó phát tay nói tạm biệt với anh. Thẩm Kỳ cũng phát tay nói tạm biệt, sau đó nhìn cô xoay người đi vào cổng trường, anh mới phân phó tài xế lái xe.

Sau khi Chu Tư Đồng trở về phòng, dọn dẹp đơn giản một chút liền lên giường vừa chơi điện thoại vừa cùng bạn cùng phòng tám chuyện, không biết từ khi nào đã ngủ mất.

Chỉ là cô ngủ đến nửa đêm thì lại nghe thấy chuông điện thoại vang lên.

Di động để gần mép giường, vừa nảy trong lúc cô chơi điện thoại thật sự quá mệt mỏi, mí mắt dính vào nhau, sau đó thì ngủ quên mất, điện thoại tùy tiện để bên mép giường.

Tự nhiên nghe tiếng chuông, cô mơ mơ màng màng với lấy điện thoại, ấn nghe, đặt bên tai "a lô" một tiếng. Hai mắt còn chưa mở, vậy nên thính giác lại càng thêm rõ ràng.

Chu Tư Đồng nghe bên tai truyền đến tiếng gió, sau đó là giọng nói mang ý cười của Thẩm Kỳ: "Tư Đồng."

Dường như có một tấm giấy ráp cọ nhẹ qua tim, tê dại ngưa ngứa.

Chu Tư Đồng giật mình một cái mở mắt ra.

Mà lúc này cô lại nghe được thanh âm rõ ràng của Thẩm kỳ từ điện thoại truyền đến: "Sinh nhật vui vẻ."

Chu Tư Đồng đưa điện thoại từ bên tai đến trước mặt, nhìn thời gian trên màn hình, 12 giờ 01 phút.

Đã là ngày 2 tháng 9, hôm nay là sinh nhật 19 tuổi của cô.

Chu Tư Đồng trầm mặc một hồi, sau đó lại đưa điện thoại đến bên tai, hỏi: "Anh đang ở đâu?"

Giọng Thẩm Kỳ vẫn là ôn ôn hòa hòa: "Tôi vừa xuống máy bay, giờ đang ở sân bay, chờ chuyển máy bay."

Chu Tư Đồng lại trầm mặc một hồi, sau đó hỏi: "Vừa nãy anh vẫn luôn ở trên máy bay? Có mệt không?"

"Vẫn tốt." Thẩm Kỳ cười. Lại hỏi cô, "Hôm nay em bận rộn một ngày, có phải mệt lắm không? Hiện tại tôi lại đánh thức em, em có giận không?"

Chu Tư Đồng: "Vẫn tốt."

Học theo anh trả lời. Thẩm Kỳ nghe xong liền cười, cảm thấy cô gái nhỏ của anh thật sự quá đáng yêu.

Chu Tư Đồng khoé mắt liếc thấy Dương Vi ở giường đối diện trở mình, nghĩ lại mình hơn nửa đêm rồi còn nói chuyện điện thoại chắc là làm ồn đến các cô ấy, vì thế cô dè dặt giọng xuống: "Tôi muốn ngủ."

"Được." Thẩm Kỳ gật đầu, "Tư Đồng, ngủ ngon."

Đến khi điện thoại truyền đến tiếng "tút tut" Thẩm Kỳ mới ngắt máy, chỉ là ý cười ôn nhu trên mặt vẫn chưa tan đi.

Trợ lý Trương ngồi bên cạnh vẫn luôn nhìn trộm anh không nhận được, liền hỏi: "Chủ tịch, vừa nãy là, Chu tiểu thư?"

Anh ta biết Thẩm Kỳ không thích người khác hỏi đến việc tư của mình, cho nên lúc anh ta hỏi những lời này trong lòng cũng có chút lo sợ. Nhưng sau đó anh ta lại thấy Thẩm Kỳ tâm tình tốt quay sang cười cười, trả lời: "Đúng vậy."

Trời ơi, tồn thọ. Trợ lý Trương cả khuôn mặt đều viết hoa hai chữ "khiếp sợ". Anh ta đi theo bên người Chủ tịch đã mấy năm như vậy mà cũng chưa từng thấy Chủ tịch cười với mình một lần nào, nhưng hôm nay nhờ phúc của Chu tiểu thư, Chủ tịch vậy mà cười với mình.

Trợ lý Trương cảm thấy đầu có chút choáng. Đồng thời lại hạ quyết tâm, sau này khi nào nhìn thấy Chu Tư Đồng, nhất định phải dùng quy cách tiếp đãi của phu nhân chủ tịch để đối đãi với cô.

Tác giả có lời muốn nói: Thẩm đồng có phải bị tôi viết quá văn nhả rồi không? Thật rồi rằm.

(Editor: Chương này ngọt hơn rồi nè, tôi vừa làm cười cười như con dờ, nụ cười kiểu bà mẹ nhìn những đứa con của mình ấy)

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Tình địch gặp nhau

Editor. shpdam

Buổi sáng Chu Tư Đồng thức dậy còn có chút ngầy ngốc, cảm thấy cuộc điện thoại nửa đêm hôm qua như một giấc mộng.

Nhưng sau đó lấy điện thoại ra nhìn nhật ký cuộc gọi, lúc 12 giờ 01 phút, Thẩm Kỳ thật sự có gọi điện thoại cho cô.

Nhớ tới hôm qua, trong màn đêm tĩnh lặng, giọng nói anh mang theo ý cười ôn nhuận dường như ở ngay bên tai cô mà thân mật thì thầm, nói sinh nhật vui vẻ. Chu Tư Đồng cảm thấy tai mình có chút nóng lên, trái tim trong lồng ngực cũng không yên mà thỉnh thoảng thỉnh thoảng đập thật nhanh.

Ngồi trên giường một lúc rồi cô xuống giường vào nhà vệ sinh rửa mặt. Sau khi rửa mặt xong lại cùng mọi người đến căn tin ăn sáng.

Nguy Phương Phương và Trịnh Y Lâm đi phía trước, cô và Dương Vi cùng đi phía sau.

Dương Vi bỗng nhiên ghé lại gần, nháy mắt ra hiệu cười với cô: "Tối qua là bạn trai cậu gọi cho cậu hả?"

Chu Tư Đồng thanh minh: "Mình không có bạn trai."

Dương Vi cười nói: "Cậu không cần thẹn thùng. Thẩm Kỳ tối qua không phải là bạn trai cậu? Không phải bạn trai cậu thì mời bọn mình ăn cơm làm gì, còn nhờ bọn mình về sau quan tâm cậu nhiều hơn?"

Chu Tư Đồng đỏ mặt: "Đó chỉ là lời khách sáo mà thôi, cậu đừng coi là thật."

Dương Vi: "Tối hôm qua bọn mình đều thấy được, lời nói cứ chỉ anh ấy đối với cậu thân mật như vậy, vậy mà lại không phải bạn trai cậu? Tư Đồng, mình đã coi cậu là bạn bè, mấy chuyện này cậu lại gạt mình?"

"Mình thật không gạt cậu," Chu Tư Đồng có chút dờ khóc dờ cười, "Anh ấy thật sự không phải bạn trai mình. Anh ấy là anh trai của bạn thân mình."

Dương Vi lúc này có chút ngờ: "Anh ấy thật sự không phải bạn trai cậu?"

Trịnh Y Lâm ở phía trước lúc này quay lại nói: "Cứ cho là anh ấy không phải bạn trai cậu, Tư Đồng, vậy anh ấy nhất định là đang theo đuổi cậu. Cậu xem, tối qua ánh mắt anh ấy nhìn cậu, thật sự là sùng nịch có thể khiến người ta chết chìm. Ài nha, làm sao bây giờ, gặp được sư ca tốt cực phẩm như vậy, mình sợ yêu cầu của mình trở nên quá cao, về sau không tìm được bạn trai vừa ý mất."

Nguy Phương Phương cũng ở một bên phụ họa: "Đúng vậy, đúng vậy. Hơn nữa mấy cậu xem, sư ca lớn hơn Tư Đồng không ít nha? Nói cho các cậu biết, hiện tại đang lưu hành chênh lệch tuổi tác như vậy đấy. Người lớn tuổi như vậy mới thương yêu cậu. Lúc yêu sẽ yêu đến khắc vào tim. Xem đi, tối qua lúc ăn cơm sư ca rất quan tâm Tư Đồng nha, ngay cả uống nước trái cây cũng chỉ hận không thể gọi ra hết tất cả các vị để Tư Đồng chọn ra vị cậu ấy thích."

Hai cô vừa nói vậy, Dương Vi lập tức phụ họa. Ba người đều kêu rên đủ kiểu, sao hôm qua mình lại muốn ra ngoài ăn tối cùng Thẩm Kỳ và Chu Tư Đồng làm gì chứ? Bị cho ăn một vại cầu lương như vậy, ánh mắt đều cao lên rồi, về sau không tìm được bạn trai thì làm sao bây giờ.

Các cô đều ghẹo như vậy, nhưng Chu Tư Đồng lại chỉ cảm thấy trong lòng thật loạn.

Cô vừa vui vừa sợ. Nhưng lại không biết bản thân rốt cuộc là đang vui mừng cái gì, sợ hãi cái gì. Sau đó lại đột nhiên không muốn gặp lại Thẩm Kỳ nữa.

Hơn một tháng kể tiếp Thẩm Kỳ cũng không đến tìm cô. Nhưng dù là vậy thì mỗi tối anh đều gọi điện đến, hỏi về cuộc sống đại học của cô, rồi lại nói một chút chuyện của anh.

Theo lời anh thì công ty đang làm một hạng mục mới, rất bận, cho nên anh thường xuyên phải bay qua bay lại giữa hai nơi, cũng có rất nhiều vấn đề phải xử lý.

Chu Tư Đồng nói anh phải nghỉ ngơi thật tốt, anh trả lời được, anh nhất định sẽ nghỉ ngơi thật tốt, sau đó lại nói chờ anh làm xong mấy chuyện bận rộn này sẽ đến đại học A tìm cô.

Chu Tư Đồng nghĩ đến những lời mà mấy người Dương Vi nói ngày đó, liền cảm thấy mặt nóng lên, cho nên cũng quên mất Thẩm Kỳ không nhìn thấy, cô lắc đầu, nói dừng, chuyện công ty anh vẫn quan trọng hơn.

Sau đó nghe thấy tiếng Thẩm Kỳ cười khê: "Chuyện công ty quan trọng, nhưng chuyện đến gặp em càng quan trọng. Tư Đồng, chờ tôi đến gặp em."

"Oành" một tiếng. Chu Tư Đồng ngay lập tức cảm thấy máu toàn thân như đang dồn lên não, đầu có hơi choáng, mặt lại càng nóng hơn. Vậy nên lúc Thẩm Kỳ nói ngủ ngon với mình, cô cũng hấp tấp nói một tiếng "ngủ ngon", sau đó cứ như muốn chạy trời chết mà ngắt điện thoại.

Thẩm Kỳ chờ Chu Tư Đồng ngắt máy rồi mới tắt điện thoại, sau đó lại nhìn màn hình di động tối đen cười cười.

Nghĩ lại giọng nói hấp tấp hốt hoảng lúc này của Chu Tư Đồng, dù bây giờ cô không ở trước mặt anh, nhưng anh đại khái cũng có thể tưởng tượng ra được cô gái nhỏ của mình đang như thế nào.

Cô nhất định là đang đỏ mặt, tim đập cũng thật nhanh.

Cô đã bắt đầu dần để ý đến anh. Như vậy thật tốt, mọi thứ đều tiến hành theo phương hướng kế hoạch mà anh đã tính toán.

Thẩm Kỳ nghĩ, tiếp theo hình như mình có thể tiến thêm một bước rồi.

Đào mất một cái dài đến tháng mười, thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, Chu Tư Đồng mặc áo thun bên trong, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo khoác len.

Hôm nay cô đến thư viện mượn mấy cuốn sách liên quan đến quản lý tài vụ, đang chọn sách trên kệ, không mất lại liếc thấy một người cũng đang chọn sách ở kệ sách cuối cùng.

Áo thun trắng, quần jean, áo gió màu đen, vẻ ngoài thanh lãnh tuấn nhã, là Sở Khiêm.

Tuy ngay từ đầu Chu Tư Đồng đã biết Sở Khiêm và Trần Oánh Oánh cũng học ở giáo khu này, nhưng giáo khu này của đại học A rất lớn, cô bình thường cũng mãi học hành và mấy chuyện khác, chưa từng gặp lại hai người bọn họ. Nhưng không nghĩ đến bây giờ thế mà lại đụng phải Sở Khiêm.

Đụng phải thì đụng phải thôi, Chu Tư Đồng làm như mình không quen biết hắn, vẫn tiếp tục chọn sách.

Cô đã chọn xong sách mình muốn, ôm theo mấy quyển đi về phía trước xếp hàng chờ quét thẻ.

Thật trùng hợp, Sở Khiêm xếp ngay sau cô.

Nhưng Chu Tư Đồng cũng chỉ coi hán như người xa lạ, một câu cũng không nói, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không cho hắn một cái. Làm xong thủ tục mượn sách, cô liền ôm mấy quyển sách trước ngực, xoay người ra khỏi thư viện.

Thư viện của đại học A có rất nhiều bậc thang. Chu Tư Đồng ôm sách, bước chân nhẹ nhàng đi xuống cầu thang, nhưng vừa mới đi được nửa đường lại nghe thấy sau lưng có người gọi mình: "Chu Tư Đồng."

Thanh âm thật thanh lãnh, như tuyết rơi trong đêm, lại như ánh trăng trên mặt hồ trong vắt.

Chu Tư Đồng hơi khựng lại bước chân, nhưng sau đó lại như không nghe thấy, tiếp tục đi xuống cầu thang.

Sở Khiêm ở phía sau đuổi theo đến trước mặt cô, chặn đường đi của cô.

Chu Tư Đồng nhìn hắn một cái, sau đó không nói một câu, vòng sang hướng khác bước xuống. Nhưng Sở Khiêm lại bước một bước dài, chắn đường cô.

Chu Tư Đồng đã có chút tức giận.

Cô đứng trên hần mấy bậc thang nên hiện tại đang ở trên nhìn xuống hần, lạnh giọng hỏi: "Sở Khiêm, cậu đây là có ý gì?"

Sở Khiêm không nói gì, chỉ nhìn cô.

Chu Tư Đồng thấy hần như vậy, định lướt qua hần đi tiếp. Nhưng Sở Khiêm lại đứng lúc ngăn ở trước mặt.

Chu Tư Đồng lúc này thật sự phát hỏa.

Chặn đường cô, hỏi hần có ý gì hần còn không nói, như vậy rốt cuộc là muốn thế nào?

"Sở Khiêm," Chu Tư Đồng lớn giọng hơn vừa rồi không ít, "Cậu cản đường tôi rốt cuộc là có ý gì?"

"Chu Tư Đồng." Sở Khiêm cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện, thanh âm vẫn thực quanh quẽ, còn có chút quẩn bách, mắt cũng không dám nhìn cô, chỉ nhìn cây long não gần đó, "Có phải mình từng đắc tội cậu không?"

Chu Tư Đồng sững sốt.

Hần cản đường cô là vì muốn hỏi có phải hần đắc tội cô không? Tên này rốt cuộc là có bao nhiêu rảnh rỗi vậy.

Vì thế Chu Tư Đồng liền có chút trào phúng nói: "Không có. Chúng ta vốn không chung đường, sao cậu có thể từng đắc tội tôi được?"

"Vậy tại sao mỗi lần nhìn thấy tôi cậu đều lạnh mặt, coi tôi như người xa lạ? Chúng ta dù sao cũng từng là bạn cùng lớp."

"Bạn cùng lớp," Chu Tư Đồng tiếp tục trào phúng, "Dù chúng ta từng là bạn cùng lớp, nhưng chúng ta không thân. Vậy là cậu cho rằng tôi nhìn thấy cậu thì phải tỏ ra thân thiết với cậu?"

Lần này đổi lại là Sở Khiêm sững sốt.

Chu Tư Đồng trước kia rõ ràng là thích hần, hần sẽ không nhìn nhầm, nhưng tại sao về sau cô lại như biến thành một người khác, khi nhìn hần không chỉ không đỏ mặt, ánh mắt cũng không né tránh, mà ngược lại ngay cả mắt cũng không liếc hần lấy một cái? Hơn nữa bây giờ hần đã chủ động nói chuyện với cô, cô vậy mà lại nói hai người không thân?

"Chu Tư Đồng, cậu, cậu," Sở Khiêm lúng túng, không biết nên nói gì.

"Tôi làm sao?" Chu Tư Đồng tức giận hỏi hần, "Tôi đã trả lời xong thắc mắc của cậu rồi, vậy xin hỏi bây giờ cậu có thể để tôi đi được chưa?"

Nhưng Sở Khiêm không tránh ra. Hần cảm thấy mình còn có chuyện muốn nói với cô. Hoặc là nói hiện tại hần không có chuyện gì để nói với cô, nhưng dù chỉ là ở gần cô một chút cũng được. Vậy nên bất luận là Chu Tư Đồng muốn vòng qua hần thế nào, giấy tiếp theo hần đều có thể chặn trước mặt cô.

Chu Tư Đồng chỉ hận không thể trực tiếp ném sách trong tay vào người Sở Khiêm.

"Sở Khiêm, cậu không tránh ra?" Cô cắn răng nói, "Cậu đã không tránh thì đừng trách tôi không khách sáo."

Sở Khiêm vẫn không nhường đường. Chu Tư Đồng tức không chịu nổi, định nhắc chân đạp hần một cái.

Nhưng không đợi đợi cô nhắc chân lên, đã có người gọi: "Tư Đồng."

Giọng nói thanh thanh nhuận nhuận. Là giọng nói êm đềm đó, ở bên kia đại dương, thanh âm mang theo ý cười nói với cô sinh nhật vui vẻ.

Chu Tư Đồng phát hiện mình lúc nghe được giọng nói này vậy mà lại vui mừng nhiều hơn là sợ hãi.

Cô ngẩng đầu nhìn qua. Đã thấy Thẩm Kỳ bước nhanh về phía này.

Khi đến trước mặt cô, anh liền nắm chặt lấy tay cô, cả người che chắn phía trước, bao phủ hoàn toàn lấy cô ở phía sau. Sau đó mặt trầm như nước nhìn Sở Khiêm, mở miệng, thanh âm thật lạnh lẽo: "Cậu là ai?"

Thẩm Kỳ vóc dáng vốn đã cao hơn Sở Khiêm, giờ lại đứng trên hần hai bậc thang, hoàn toàn là nhìn xuống hần.

Không chỉ có cả người từ trên cao nhìn xuống, mà ngay cả khí thế, Thẩm Kỳ cũng hoàn toàn cao hơn Sở Khiêm.

Sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt sắc bén, không nhanh không chậm hỏi, hết thảy đều khiến Sở Khiêm có chút chống đỡ không nổi.

Sở Khiêm dời đi ánh mắt đang nhìn Thẩm Kỳ: "Tôi là bạn học của Chu Tư Đồng."

Dáng vẻ này của Thẩm Kỳ có chút dọa người. Chắc anh đang cho rằng cô gặp phải lưu manh chặn đường? Vì thế Chu Tư Đồng muốn từ sau lưng anh ló ra giải thích hai câu.

Dù thế nào cũng không thể để Thẩm Kỳ đánh nhau với Sở Khiêm, như vậy truyền ra ngoài không tốt cho thanh danh của anh.

Nhưng cô vừa mới ló đầu ra một chút đã bị Thẩm Kỳ phát hiện, sau đó lại bị anh đuổi tay ấn về chỗ cũ.

Chu Tư Đồng:.....

Cuối cùng Thẩm Kỳ cũng không đánh Sở Khiêm, nhưng cũng không bày ra sắc mặt tốt cho hần.

Sau khi lạnh nhạt nhìn hần một cái, Thẩm Kỳ kéo tay Chu Tư Đồng rời đi.

Sở Khiêm xoay người, nhìn hai người bọn họ tay nắm tay, ánh mắt hơi âm u.

Vậy người đàn ông khí chất xuất chúng kia là bạn trai của Chu Tư Đồng? Nhưng Chu Tư Đồng có bạn trai từ bao giờ? Lại còn là một người bạn trai xuất sắc như vậy?

Mà Chu Tư Đồng sau khi bị Thẩm Kỳ kéo đi một đoạn đường dài mới phát hiện ra tay mình vẫn đang bị Thẩm Kỳ nắm lấy.

Đúng lúc đến giờ cơm tối, xung quanh qua lại đều là học sinh, rất nhiều người ánh mắt đều dừng trên người bọn họ.

Cũng không có cách nào, một người như Thẩm Kỳ, dù đứng ở đâu cũng có thể hình dung bằng một câu thành ngữ "hạc trong bầy gà", không bị người khác chú ý mới là lạ.

Chu Tư Đồng muốn rút tay ra khỏi tay anh. Nhưng Thẩm Kỳ nắm rất chặt, bất luận cô dùng lực thế nào đều không thoát ra được.

Cô chỉ cảm thấy khuôn mặt mình vệt một cái đã bắt đầu nóng lên.

"Buông tay." Cô thấp giọng kêu Thẩm Kỳ. Xung quanh người qua người lại đều đang nhìn.

Nhưng Thẩm Kỳ một chút cũng không muốn buông tay, ngược lại còn nắm tay cô chặt hơn.

"Không buông." Giọng nói trong trẻo của anh mang theo ý cười thật rõ ràng, nụ cười trên khoé môi cũng càng đậm.

Chu Tư Đồng lúc này thật sự bị đưa đến mặt đỏ sẫm lại. Cô mím chặt môi, mắt nhìn cây hoa quế bên đường, không nhìn anh.

"Tư Đồng," lại nghe Thẩm Kỳ cười gọi cô, "Vừa nãy tôi đã giúp em, em không cảm ơn tôi sao?"

"Cảm ơn." Chu Tư Đồng không có quay đầu lại, chỉ nói hai chữ này.

Nhưng Thẩm Kỳ hiển nhiên không hài lòng: "Cảm ơn chỉ nói miệng?"

Chu Tư Đồng quay đầu nhìn anh, thật nghiêm túc hỏi: "Vậy anh muốn thế nào?"

Thẩm Kỳ mỉm cười. Sau đó quay đầu nhìn nhà ăn phía trước, lại quay lại nhìn Chu Tư Đồng.

"Tôi đói bụng. Em mời tôi ăn cơm đi."

Tác giả có lời muốn nói: Kỳ thật ngay từ đầu không muốn cho Thẩm đồng theo đuổi Chu muội tử nhanh như vậy, nhưng ngắm lại Thẩm đồng đã 28 rồi, thôi, bản thảo phía sau sửa lại một chút vậy.

Còn nữa, ngày mai muốn xem nụ hôn kábedon* không? Muội tử dù sao mới 19, tôi thật rồi rầm a.

(*) Kábedon: dòn dối phươg vào tường

(Editor: Thẩm đồng ăn dấm đáng eo ghê, che chở người ta như gà mẹ ấy haha, chị thò đầu ra lại bị anh ấn về chỗ. À mà chương sau là phát đường siêu to khổng lồ đấy!)

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Thổ lộ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: shpdam

Thẩm đồng lần đầu tiên trong đời yêu cầu người khác mời mình ăn, hơn nữa còn nhất định phải là ở căn tin.

Chu Tư Đồng tỏ ra mình cũng rất bất đắc dĩ.

Vốn dĩ cô muốn mời Thẩm Kỳ ra tiệm cơm ngoài trường ăn, nhưng Thẩm Kỳ nói trước kia căn tin có món thịt chiên muối tiêu* rất ngon, đã nhiều năm rồi anh chưa được ăn, hiện tại muốn ăn. Nói xong lại đưa tay ra dắt tay Chu Tư Đồng, muốn cùng cô đến căn tin. Chu Tư Đồng vội né tránh, để tay ra sau lưng, không cho Thẩm Kỳ có cơ hội nắm tay cô.

(*) Thịt chiên muối tiêu

Thẩm Kỳ cũng không cưỡng cầu, chỉ cười cười thu tay lại.

Cuối cùng hai người vẫn đến căn tin ăn cơm, lại còn thật sự gọi món thịt chiên muối tiêu rất ngon trong truyền thuyết kia.

Đứng là giờ cơm tối cao điểm, căn tin người đến người đi, bên trong cũng có không ít bạn cùng lớp của Chu Tư Đồng, lúc này vừa thấy cô ngồi ăn cùng một người đàn ông, hai người ngồi đối diện nhau, hơn nữa người đàn ông kia lúc nói chuyện với cô, ý cười trên mặt thật sự ôn nhu đến mức dường như có thể nhỏ ra mật, mọi người tự nhiên liền cho rằng người này là bạn trai của Chu Tư Đồng.

Chu Tư Đồng lớn lên thanh lệ, khí chất lại tốt, vốn trong lớp cũng có nam sinh có ý với cô, còn suy nghĩ sau này phải tiếp xúc với cô nhiều hơn, nhưng vừa thấy Thẩm Kỳ, mấy nam sinh trong đầu cũng chỉ có hai chữ.

Game over

Người đàn ông này đáng vẻ tuần tú tuần lại tao nhã lịch sự, cả người đều là khí chất nho nhã trầm ổn, bọn họ lấy cái gì mà so với anh? Còn vọng tưởng theo đuổi Chu Tư Đồng, dứt khoát đừng hy vọng.

Mà đây cũng chính là nguyên nhân Thẩm Kỳ một hai kiên trì phải cùng Chu Tư Đồng đến ăn ở căn tin.

Căn tin có nhiều người đến, tất nhiên sẽ có bạn học của cô, cho nên anh như vậy cũng vô hình trung tuyên bố chủ quyền của anh với Chu Tư Đồng.

Chu Tư Đồng là của anh, người khác đều đừng hòng nhớ thương.

Lúc này cảnh tượng Sở Khiêm chặn đường Chu Tư Đồng đã đánh một đòn mạnh lên Thẩm Kỳ, điều này cho anh biết rằng, thì ra cô gái nhỏ của anh ở trường cũng rất được hoan nghênh. Nhưng anh sẽ không cho phép lại có chuyện như vậy xảy ra.

Một bữa cơm Thẩm Kỳ ăn đến sung sướng thanh thản, Chu Tư Đồng lại ăn mà đứng ngồi không yên.

Tuy trước kia Thẩm Kỳ đối xử với cô cũng có lúc ái muội, nhưng đó đều là ngẫu nhiên lơ đãng ái muội một chút thôi, sau đó anh sẽ ngay lập tức thu lại, nhưng hiện tại, ánh mắt Thẩm Kỳ từ đầu đến cuối đều đặt trên người cô, cứ như keo dính vậy, cô dứt cũng không dứt ra được.

Cơm nước xong xuôi, khi ra khỏi căn tin thì bên ngoài trời cũng đã tối. Chu Tư Đồng hỏi Thẩm Kỳ: "Bao giờ thì anh về?"

Hiện tại cô không muốn lại ở cạnh Thẩm Kỳ nữa. Từ lúc nhìn thấy Thẩm Kỳ, trái tim cô vẫn luôn không chịu ở yên mà cứ đập thật nhanh, mặt cũng vẫn luôn nóng lên, Cô sợ nếu cứ tiếp tục bên cạnh Thẩm Kỳ một lúc nữa thì không biết sẽ lại xảy ra chuyện gì.

Hiện tại trong lòng cô rất loạn, cũng rất bức bối, nên cô chỉ muốn né tránh.

Thẩm Kỳ nghe vậy hơi giật mình.

Vốn dĩ mọi chuyện đều đang phát triển theo những gì anh đã tính toán, chỉ cần qua ít ngày nữa, anh sẽ thổ lộ với Chu Tư Đồng, anh dám khẳng định đến lúc đó Chu Tư Đồng sẽ tiếp nhận tình cảm của mình, hết thấy đều xuôi chèo mát mái, nhưng không ngờ giờ đây Chu Tư Đồng lại nói lời lạnh nhạt với anh.

Rõ ràng lúc này cùng nhau ăn cơm, anh còn nhìn ra được cô đang thẹn thùng, hai má phồng lên một lớp đỏ hồng mông mông, nhưng sao bây giờ cô lại trầm mặt xuống rồi?

Thẩm Kỳ có chút đoán không ra suy nghĩ hiện tại của Chu Tư Đồng, vì thế anh mang theo vài phần cẩn thận hỏi cô: "Tôi em có việc?"

Chu Tư Đồng cho anh thấy mấy quyển sách mình đang ôm, ngăn gọn trả lời: "Tôi muốn đọc sách."

Sau đó cô nói tạm biệt Thẩm Kỳ, không quay đầu lại, ôm sách rời đi.

Cô không về phòng, mà đi đến một toà nhà dạy học, tìm tìm một phòng học yên tĩnh để đọc sách.

Trong phòng ký túc có mấy người Dương Vi thích xem phim truyền hình, lại còn thích thảo luận nội dung với nhau, quá ồn, không thích hợp đọc sách.

Nhưng đến lúc cô tìm được một phòng học không người rồi ngồi xuống, mở sách ra, mắt cũng rõ ràng là vẫn đặt trên trang sách, nhưng lại chẳng được chữ nào vào đầu.

Trong lòng cô thật loạn. Cô vẫn suy nghĩ về Thẩm Kỳ. Không hiểu Thẩm Kỳ rốt cuộc là có ý gì, cũng không hiểu chính mình loạn tâm như vậy là vì cái gì? Hay Thẩm Kỳ đối với tất cả mọi người đều ôn hòa chiếu cố như vậy, chỉ là do mình tự mình đa tình?

Cũng không biết cô cứ miên man suy nghĩ như vậy hết bao lâu, nhưng đột nhiên điện thoại trong tay "ding" một tiếng, nhận được một tin nhắn WeChat.

Cô mở màn hình điện thoại lên chạm mở, là Thẩm Kỳ gửi tin nhắn. Chỉ có hai chữ, ngắt đầu.

Cô không rõ nguyên do, nhưng vẫn ngắt đầu lên.

Liếc mắt một cái đã thấy thân hình thon dài của Thẩm Kỳ đang tùy ý dựa lên khung cửa, hai tay khoanh lại trước ngực, cười ngậm ngậm nhìn cô.

Ánh sáng trắng của đèn huỳnh quang sáng choang làm người ta chói mắt, ngăn không được cảm thấy có chút đau vầng mắt hoa.

Đang trong cơn choáng váng, Chu Tư Đồng nghe thấy giọng nói Thẩm Kỳ âm trầm như phát ra từ cổ họng, thanh âm dụ hoặc: "Lại đây."

Dường như có lớp giấy ráp cọ nhẹ qua đầu quả tim, tê dại một mảnh.

Chu Tư Đồng không tự giác nghe theo lời anh, đứng dậy trầm mặc đi qua.

Thấy cô bước đến, Thẩm Kỳ cúi người lại gần, vươn tay, chuẩn xác đem tay cô nắm chặt trong lòng bàn tay mình. Sau đó anh nhấc chân đi vào phòng học, trở tay cửa phòng lại, áp người cô lên cửa, rồi lập tức cả người phồng lên.

Chu Tư Đồng bắt đầu giãy giụa, giận dữ hỏi: "Thẩm Kỳ, anh muốn làm gì?"

Thẩm Kỳ ngăn cô lại dễ như trở bàn tay, lại đưa tay vuốt ve gò má cô, nhẹ giọng nói: "Tôi không tin em không biết tôi muốn làm gì."

Ngay sau đó anh lại hạ âm thanh xuống hai phần, bàn tay vuốt má cô cũng càng thêm ôn nhu: "Đồng Đồng, tôi đang theo đuổi em, em có biết không?"

Chu Tư Đồng đang giãy giụa, nghe anh nói mấy lời này thì đều dừng lại.

Cô nhìn Thẩm Kỳ, hai mắt bối vì kinh ngạc khiếp sợ mà hơi mờ to.

Cô không nghĩ tới Thẩm Kỳ lại trực tiếp nói ra mấy lời này. Lúc nghe được câu nói này, cô vậy mà có một loại cảm giác như vừa trút được gánh nặng.

Thì ra không phải cô tự mình đa tình.

Mà lúc này Thẩm Kỳ đã cúi đầu xuống, chớp mũi chạm lên chớp mũi cô, nhẹ giọng hỏi: "Đồng Đồng, tôi có thể hôn em không?"

Hiển nhiên những lời này của anh tuy là đang hỏi Chu Tư Đồng, nhưng cũng không phải đang trung cầu ý kiến của cô, bởi vì lời này vừa nói xong, anh đã dán môi mình lên môi cô.

Chu Tư Đồng lần đầu trải qua chuyện như vậy, cả người đều cứng lại, căn bản là không biết phải làm gì.

Thẩm Kỳ thấy cô không có ý phản kháng, vì thế anh bắt đầu chậm rãi hôn lên khóe môi cô, lại thấy cô vẫn không phản kháng, liền bắt đầu cạy ra đôi môi của cô, công thành đoạt đất.

Từng bước chậm rãi hôn môi, giống như kế hoạch lúc đầu anh bày ra cho Chu Tư Đồng, từng chút từng chút một chiếm đóng nội tâm của cô, bình tĩnh lý trí đến đáng sợ.

Nhưng về sau, tất cả những bình tĩnh lý trí đó đều không còn nữa. Anh nhớ đến trước đó, nhìn thấy Sở Khiêm chặn đường Chu Tư Đồng, nằng chiểu rơi trên người thiếu nam thiếu nữ, giống như một đôi Kim đồng Ngọc nữ. Một màn như vậy đã kích thích anh, cũng hoàn toàn làm loạn bước tiếp theo của anh.

Vốn dĩ theo kế hoạch anh sẽ không thổ lộ với Chu Tư Đồng sớm như vậy, cũng sẽ không phải sớm như vậy đã hôn môi cô, nhưng hiện tại, cô gái nhỏ của anh vậy mà bị người khác nhớ thương, hơn nữa thoát nhìn lại còn là một người xuất sắc như vậy. Anh cảm thấy mình thật khản trương. Mà người khản trương thì không để ý đến lý trí và phong độ.

Vì thế mà nụ hôn của anh càng sâu hơn, cũng càng mạnh mẽ hơn, dường như đang công khai biểu thị quyền chiếm hữu mà tàn sát bừa bãi trên môi, trong miệng cô. Hoàn toàn tương phản với vẻ bình tĩnh, kiểm chế thường ngày của anh.

Chu Tư Đồng hoàn toàn bị ngốc rồi. Cô không biết phản kháng, cũng không biết đáp lại, chỉ có thể bị Thẩm Kỳ đè trên cửa, mặc cho cơ thể anh ngày càng gấp gáp dán lên người cô, ở giữa là đôi môi nóng cháy một mảnh.

Thẩm Kỳ cắn cô, cô đau muốn chảy nước mắt. Mà cơn đau này cũng kéo lý trí của Chu Tư Đồng quay về, cô đuổi hai tay đẩy Thẩm Kỳ, nhưng lại bị anh tóm được, gắt gao đè hai tay cô lên cửa, tiếp tục hôn sâu hơn.

Chu Tư Đồng thật sự cảm thấy mình như sắp chết đi. Bị Thẩm Kỳ hôn như vậy khiến cô không thể thở được.

Nhưng cũng may, cuối cùng Thẩm Kỳ cũng rời khỏi môi cô, mà lúc này chân Chu Tư Đồng đều mềm nhũn cả, ngay cả đứng cũng đứng không vững, cả người như muốn trượt xuống theo ván cửa.

Thẩm Kỳ đuổi tay đỡ lấy cô, sau đó lại gắt gao ôm cô vào trong ngực mình.

Chu Tư Đồng tuy không thấp, nhưng không thể nghĩ ngờ Thẩm Kỳ đáng người quá cao, Chu Tư Đồng bị ôm vào ngực như vậy, đầu chỉ cùng lắm là cao đến vai anh.

Nhưng chênh lệch chiều cao như vậy cũng vừa hay. Dựa vào lồng ngực anh, tai vừa lúc dán lên ngực anh, vậy nên cô có thể nghe được rõ ràng trái tim trong lồng ngực Thẩm Kỳ đang đập nhanh đến thế nào.

Hồ hấp của Thẩm Kỳ cũng có chút không yên, nụ hôn vừa rồi quả thực có thể khiến người ta bị nghiện. Vì thế Chu Tư Đồng bị bắt dựa vào lồng ngực anh còn chưa kịp thở xong đã lại bị Thẩm Kỳ đuổi tay giữ đầu cô, cúi xuống hôn lên môi.

Chu Tư Đồng:.....

Như vậy còn chưa đủ à? Nụ hôn đầu của người ta đều là đẹp như tranh vẽ, đến lượt cô, con mẹ nó toàn bộ đều như bị một con sói đói cắn xé vậy.

(Editor: Con sói này đã đói 28 năm rồi, chị thông cảm □)

Chu Tư Đồng không nường bộ nữa, hung hăng cắn lại.

Tối luôn đi, mọi người cùng cắn nhau, ai sợ ai chứ.

Trong tai nghe được một tiếng kêu đau đớn, ngay sau đó là tiếng Thẩm Kỳ cười khê.

Anh buông ra đôi môi cô, đưa tay lên, dùng ngón tay cái nhẹ nhàng lau môi mình một chút, xóa đi tơ máu kia.

Đôi môi anh vì vừa hôn xong mà tron bóng, ánh nước, lúc đưa tay lên lau đi vết máu trên môi mình, ánh mắt nhìn cô sâu thẳm, lại lộ ra vài phần ý cười sâu xa. Trong nháy mắt làm Chu Tư Đồng cảm thấy, người này thật bại hoại, thật âm hiểm, cùng với con người bình thường mang lại cho người cảm giác bình tĩnh lý trí vậy mà lại là cùng một người.

Chu Tư Đồng không hiểu sao có chút sợ hãi. Ánh mắt cô bắt đầu né tránh, quay đầu đi chỗ khác, không hề nhìn Thẩm Kỳ.

Nhưng Thẩm Kỳ lại đưa tay quay đầu cô lại, lại cúi đầu đuổi đến đôi môi cô, giống như đang trừng phạt mà khê cắn môi dưới của cô. Lúc cô đang nhũn mảy anh lại ghé vào bên tai cô, thấp giọng nói: "Đồng Đồng, em chủ động cắn anh như vậy, anh rất vui. Còn nữa, em nhớ cho kỹ, đời này em chỉ có thể chủ động như vậy cắn mình anh thôi. Nếu em dám can đảm cắn bất kỳ một người nào khác, anh đều sẽ không bỏ qua cho em."

Chu Tư Đồng nghe xong càng sợ hãi.

Cắn hấn hấn còn vui vẻ, tên này là M à? Hôn nữa, hấn bá đạo như vậy, tính chiếm hữu còn mạnh như vậy.....

Ánh mắt Chu Tư Đồng cũng dần dần tối xuống.

Tác giả có lời muốn nói: Thẩm đồng như vậy đủ bại hoại chưa?

(Editor: huhuuu ngọt với, Thẩm đồng nghiện hôn môi □)

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Tiếp tục thổ lộ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: shpdam

Chu Tư Đồng đang ngồi ngốc bên bàn học trong phòng ký túc, trên mặt nóng như lửa đốt, tim thì đập nhanh như vừa chạy 3000m.

Vừa rồi bị Thẩm Kỳ hôn môi, chờ đến lúc cô hồi phục lại tinh thần, phản ứng đầu tiên chính là đuổi tay đẩy Thẩm Kỳ ra, sau đó kéo cửa ra chạy đi.

Rõ ràng người bị cưỡng hôn là cô, nhưng sao đến cuối cùng người không có tiền đồ vẫn là cô? Chu Tư Đồng giờ tay gõ đầu mình, trong lòng ảo não nghĩ, sao ngay lúc đó mình không cho hắn một cái tát nhĩ, hoặc là đá hẳn một cái rồi chạy? Thật ức chế quá mà.

Cô suy sụp gục trên mặt bàn, không muốn đối mặt với chính mình. Kỳ thật vừa rồi Thẩm Kỳ tỏ lộ với mình, còn bị anh hôn, trong lòng cô vẫn cao hứng nhiều hơn là phần nộ.

Ba người khác trong phòng vẫn đang vô tâm vô phế xem phim đọc truyện, căn bản không chú ý đến cô có gì bất thường, nhưng ngay lúc chuông điện thoại vừa reo lên, ba người đều nghĩ đến cô.

Hiện tại mọi người đều dùng điện thoại di động mà, gọi điện dùng di động cũng tiện, có QQ, còn có Weibo, ai còn dùng máy bàn? Vậy nên khi điện thoại trong phòng reo lên, mấy người đều có chút ngáy ra.

Ba cô đều đã lên giường, chỉ còn Chu Tư Đồng ở dưới, Ngụy Phương Phương gọi cô: "Tư Đồng, cậu nghe điện thoại đi, xem xem là ai."

Lại lăm bằm lăm bằm nói: "Đây ai gọi vậy? Có di động không gọi lại gọi cái này? Số của điện thoại này là bao nhiêu mình còn không biết nữa là."

Dương Vi cũng ở bên cạnh phụ họa: "Có lẽ là ai gọi nhầm số đấy. Hay là Tư Đồng cậu đừng nhận, đợi lát nữa chờ không ai nghe máy người ta cũng không gọi nữa đâu."

Nhưng thật đáng tiếc, tiếng chuông điện thoại bất khuất không chịu buông tha lại vang lên, dường như nếu không ai chịu nghe máy thì nó vẫn sẽ tiếp tục vang lên.

Chu Tư Đồng vốn cũng không định nghe, nhưng giờ không có cách nào, đành phải đứng dậy, không tình nhắc ống nghe lên, àò một tiếng, hỏi: "Xin hỏi tìm ai ạ?"

Ống nghe truyền đến một tiếng cười khê, trái tim Chu Tư Đồng vừa mới yên ổn xuống lại thỉnh thoảng nháy dựng lên.

Cô "cộp" một cái ngắt điện thoại.

Dương Vi ở phía trên hỏi: "Tư Đồng, là ai gọi đến thế?"

"Gọi nhầm số." Chu Tư Đồng trả lời có chút hoảng loạn. Dương Vi đang chăm chú đọc tiểu thuyết cầu huyết, nhất thời cũng không biết cô khác thường.

Chu Tư Đồng ngồi sau bàn học, trong lòng rối loạn, nghĩ Thẩm Kỳ lại muốn làm gì đây? Sao lại gọi đến điện thoại phòng ký túc của cô làm gì? Sao không gọi vào di động của cô?

Nghĩ đến điện thoại di động cô liền ngáy cả người.

Vừa nãy ở trong phòng học cô quá loạn, chạy quá gấp, điện thoại và sách còn để trên bàn vẫn chưa lấy a a a!

Chu Tư Đồng ngay lập tức định quay lại đó, nhưng đúng lúc điện thoại trong phòng lại vang lên.

Cô vươn tay nhận điện thoại, nghiêng răng nghiêng lợi alo một tiếng.

Vẫn là Thẩm Kỳ, nhưng không giống như cô đang tức muốn học máu, ngữ khí của anh vang lên lại thông dong: "Đồng Đồng, xuống dưới đi. Điện thoại và sách của em đang ở chỗ anh."

Chu Tư Đồng thật muốn phát điên mà, nhưng cô chỉ có thể phần hận bất bình ngắt điện thoại, sau đó mở cửa phòng ra ngoài.

Cô cũng rất muốn có cốt khi không thêm xuống gặp Thẩm Kỳ, nhưng điện thoại không thể không cần, sách cũng không thể không cần.

Di động là Đinh Thực Phán mua cho cô, sách là mượn của thư viện, còn phải trả lại nữa.

Nhưng cô vẫn rất bức mình, vậy nên lúc xuống tầng thấy Thẩm Kỳ cô liền sụ mặt, chỉ trực tiếp vươn tay ra, lạnh giọng nói: "Đưa điện thoại và sách cho tôi."

Thẩm Kỳ cũng không trêu ghẹo cô nữa, rất biết nghe lời đưa ra sách và điện thoại trong tay cho cô.

Chu Tư Đồng nhận lấy, sau đó xoay người định rời đi.

"Đồng Đồng," nhưng Thẩm Kỳ vô cùng mau lẹ vươn tay giữ lại cánh tay cô, "Em định cứ như vậy rời đi à?"

Chu Tư Đồng nổi giận, không đi như vậy còn muốn cô thế nào? Chẳng lẽ còn phải cho anh một cái goodbye kiss à?

Nhưng Thẩm Kỳ gắt gao lôi kéo cánh tay cô, cô lại muốn chạy đi cũng không được.

Cô tức giận hung hăng dậm chân, quay đầu lại trợn mắt giận dữ nhìn Thẩm Kỳ: "Anh lôi kéo tôi làm gì?"

"Anh nhớ em." Trong mắt Thẩm Kỳ có ý cười ôn nhu nhỏ vun, "Anh muốn ở lại bên em một lúc."

Chu Tư Đồng vừa nghe anh nói như vậy, mặt rất nhanh đã không chịu thua kém mà đỏ lên.

Mặt không đỏ sắc, lại còn là vẻ mặt tươi cười không đỏ sắc nói mấy lời tán tỉnh như vậy, như vậy là phạm quy.

Vì thế dù trong lòng Chu Tư Đồng như có đang có con hươu nhỏ chạy loạn, nhưng lại vẫn sụ mặt, lạnh giọng nói: "Nhưng tôi không nhớ anh. Một chút cũng không muốn ở cạnh anh thêm một lúc nữa."

Thẩm Kỳ nhẹ giọng cười.

Cô gái nhỏ anh yêu thương phòng thủ thật yếu ớt, lại còn không học được cách che dấu cảm xúc của mình.

Mặt cô đỏ cả lên. Thẹn thùng như hái đường ngày xuân, kiều mị động lòng người.

Thẩm Kỳ cúi người sát lại gần, cúi đầu xuống mang theo ý cười nhẹ giọng hỏi cô: "Đồng Đồng, em thật sự không nghĩ đến anh*? Em không nghĩ đến anh, vậy sao mặt em lại đỏ như vậy, hử?"

(* Nguyên văn là 你真的不想我 - Nǐ zhēn de bùxiǎng wǒ: Chỗ này làm tui rối rắm quá đi, chữ 想(xiǎng) trong tiếng Trung có nhiều nghĩa (nhớ, muốn, nghĩ...) nhưng bên trên tui dịch là "Anh nhớ em" rồi, bẻ xuống đây lại thấy dễ là "nhớ" thì nghe nó sai sai thế nào, thế là lại chuyển thành "nghĩ", tui phải làm sao đây (TvT) Mấy bác có ý kiến gì thì nói tui nha.

Anh dựa vào rất gần, hơi thở nhẹ nhàng nhàn nhạt tất cả đều phả lên mặt cô. Chu Tư Đồng muốn tránh, nhưng Thẩm Kỳ lại giờ tay đỡ đầu cô, nâng mặt cô để cô nhìn anh, biểu tình trong mắt vừa chăm chú lại thâm tình: "Đồng Đồng, làm bạn gái của anh, được không?"

Tâm trạng Chu Tư Đồng lập tức hỗn loạn, hai má càng nóng hổi như muốn bốc cháy.

Mà Thẩm Kỳ không chỉ nâng mặt cô, còn đưa tay phải lên, ngón tay cái nhẹ nhàng chạm vào môi cô.

Xúc cảm thật mềm mại. Hai mắt anh tối lại, cúi đầu trực tiếp hôn lên môi.

Chu Tư Đồng bị anh lời không hợp liền trực tiếp cưỡng hôn.....

Thật một tâm mà.

Cô đuổi tay dùng sức đẩy Thẩm Kỳ ra, sau đó tức muốn học máu nói anh: "Anh là cá hôn môi à?"

Sao cứ vừa thấy mặt là lại hôn cô như vậy chứ?

Thẩm Kỳ nghe xong lời này lại cười: "Đồng Đồng, cá hôn môi đều là một đôi, không có một con đơn độc."

Sau đó anh lại nhắc lại câu trước: "Làm bạn gái của anh, được không?"

Thanh âm trầm thấp dễ nghe, ánh mắt nhìn nhìn cô chăm chú lại nóng bỏng.

Chu Tư Đồng thấy lòng mình thật loạn, cô cũng không biết rốt cuộc mình nên làm gì? Vì vậy cũng không dám nhìn Thẩm Kỳ, chỉ cúi đầu nhìn mũi giày.

Thẩm Kỳ thấy cô đang căng thẳng cùng hoang loạn, nhưng anh cũng nắm chắc.

Chu Tư Đồng khẳng định đã thích anh, nếu không chỉ với tính tình xúc động kia của cô, vừa rồi trong phòng học anh cưỡng hôn cô xong chắc chắn sẽ bị cô cho một cái tát, hoặc là lập tức bị cô đập một cước lên đùi, nhưng phản ứng duy nhất lúc ấy của cô lại là xoay người bỏ chạy.

Lúc này không rên sất khi còn nóng, một đôn đánh gục, còn định đợi đến lúc nào?

Vì thế Thẩm Kỳ từng bước dẫn dắt hỏi cô: "Đồng Đồng, em thấy anh không tốt sao?"

Chu Tư Đồng vẫn cúi đầu không nói gì.

Thẩm Kỳ tiếp tục đặt câu hỏi: "Đề anh làm bạn trai em không tốt sao?"

Đợi một lúc sau Chu Tư Đồng mới lên tiếng: "Tôi không muốn yêu đương."

Thẩm Kỳ truy hỏi: "Vì sao?"

Con gái tám tuổi cô không phải đều khao khát một mối tình đẹp dễ sao? Hơn nữa trong lòng cô rõ ràng có đề ý đến anh.

Vừa nghe anh hỏi đến đây Chu Tư Đồng liền có chút bực bội: "Chuyện này liên quan gì đến anh? Anh đừng hỏi."

Thẩm Kỳ âm thầm cười khổ.

Sao lại không liên quan đến anh? Cô không muốn yêu đương, vậy cô sẽ không đồng ý làm bạn gái anh. Chỉ là Thẩm Kỳ thật sự không dám hỏi đến nữa.

Lại hỏi nữa, chọc giận cô gái nhỏ của anh, chỉ sợ cô thật sự muốn bỏ chạy mất, sau đó không thèm đề ý đến anh. Việc này anh tin cô thật sự có thể làm ra được.

Vậy nên Thẩm Kỳ chỉ có thể nhẫn nại, tiếp tục dẫn dắt từng bước: "Đồng Đồng, em xem, kỳ thật trong lòng em cũng có cảm giác với anh, có phải không?"

Chu Tư Đồng không phủ nhận. Lần đầu tiên trải qua chuyện như vậy, trong lòng rất hỗn loạn, Thẩm Kỳ như vậy tương đương với giúp cô nghĩ thông suốt, cô cũng không thấy có gì không tốt.

Nhưng bị anh thông nào vậy suy nghĩ nhất định sẽ chạy theo anh. Thẩm Kỳ quá giao hoạt, sói xám từng bước dẫn dắt tiểu bạch thỏ, mẩu chốt là tiểu bạch thỏ căn bản còn không ý thức được điểm này.

Thẩm sói xám tiếp tục ra chiêu: "Nếu em có cảm giác với anh, vậy tại sao không thử tiếp nhận anh? Đồng Đồng, anh có thể bảo đảm với em, anh tuyệt đối sẽ không cưỡng ép em làm chuyện em không muốn, cũng tuyệt đối sẽ không quấy rầy đến sinh hoạt của em. Em có thể gọi là đến, đuổi là đi, khi nào muốn gặp anh chỉ cần gọi một cuộc điện thoại, hoặc gửi một tin nhắn, anh sẽ lập tức đến bên cạnh em. Nếu em không muốn thấy anh, vậy em chỉ cần xua xua tay, anh sẽ lập tức đi. Vậy nên em có thể thử làm bạn gái anh trước đi, xem xem cảm giác thế nào, sau đó lại quyết định có muốn chính thức ở bên anh không, như vậy có được không?"

Chu Tư Đồng ngẩng đầu nhìn anh, biểu tình trên mặt vô cùng nghiêm túc, đáng vẻ như đang suy tư.

Thẩm Kỳ không dám quấy rầy cô, nín thở tình khí chờ cô trả lời.

Dù là đàm phán hạng mục lớn nhất, hay ký kết đơn hàng lớn nhất Thẩm đồng cũng chưa từng căng thẳng, trước nay trên mặt đều là tươi cười thông dong trầm ổn, Nhưng hiện tại trong lòng anh lại căng thẳng, hơn nữa lại còn là rất căng thẳng, căng thẳng đến trái tim cũng thỉnh thoảng thỉnh thoảng nháy loạn, rõ ràng thời tiết đag là tháng mười, nhưng là tay anh vẫn toát mồ hôi.

Qua một hồi lâu, mới thấy Chu Tư Đồng gơ tay, xua xua tay với anh.

Thẩm Kỳ:.....

Thấy anh không động đậy, Chu Tư Đồng liền bắt mắt nhìn anh: "Không phải anh nói gọi là đến, đuổi là đi sao? Vậy sao bây giờ còn chưa đi?"

Thẩm Kỳ trong lòng mừng như điên, nhưng vẫn miễn cưỡng duy trì vẻ mặt bình tĩnh: "Cái này là quyền lợi sau khi làm bạn gái của anh mới có."

Chu Tư Đồng bĩu môi, quay đầu nhìn ra chỗ khác: "Em ngay bây giờ thực hiện quyền lợi này, làm sao, không thể à?"

"Đương nhiên có thể." Thẩm Kỳ vươn tay ra nắm tay cô, trong giọng nói đều tràn ngập ý cười, "Vậy là em đồng ý làm bạn gái anh rồi, phải không?"

Chu Tư Đồng không trả lời, ngược lại chỉ nói: "Em phải về phòng ngủ."

Dưới tầng người qua kẻ lại, mỗi người đi qua đều nhìn bọn họ, cô thật sự không muốn đứng đây để người ta nhìn.

Nhưng Thẩm Kỳ không cho, chỉ có chấp hỏi: "Đồng Đồng, nói với anh, có phải em đồng ý làm bạn gái anh hay không, hửm? Anh muốn nghe chính miệng em nói."

Chu Tư Đồng xoạt một cái mặt lại bắt đầu nóng lên.

Người này đến cùng có đủ chưa vậy? Cô liền quay đầu trừng anh. Nhưng có trừng thế nào thì anh vẫn cười cười, lại còn tiếp tục truy hỏi: "Nói anh biết đi, Đồng Đồng."

Chuyện này muốn cô chính miệng nói ra thật sự là có chút ngượng ngùng. Nhưng xem tình hình trước mắt này, nếu cô không nói Thẩm Kỳ tuyệt đối buông tha cho cô. Vì vậy cuối cùng cô cũng đành phải nói: "Em đồng ý hay không anh thật sự không biết à?"

"Không biết."

Người này thật đúng là! Chu Tư Đồng lại hung hăng trừng mắt nhìn anh một cái. Cô cảm thấy quý ông Thẩm Kỳ nhỏ nhả mà trước đây cô quen biết nhất định là Thẩm Kỳ già rồi.

"Em đồng ý." Chu Tư Đồng nói ra nghe như đang nghiêng răng nghiêng lợi, "Nhưng đây chính anh nói có thời gian thử việc. Ba tháng thử việc. Nếu đến lúc đó em thấy anh không tốt, em sẽ thẳng chân đá anh."

"Nếu em đồng ý rồi, anh sẽ không cho em có cơ hội đá anh." Thẩm Kỳ trong mắt tràn ngập ý cười, nhưng lời ra nói lại rất kiên quyết, "Đồng Đồng, đã lên thuyền của anh rồi, em đừng mong xuống được."

Chu Tư Đồng hiện tại muốn xuống khỏi cái thuyền tên là Thẩm Kỳ này ngay bây giờ.

"Anh là tên vô lại, khôn kiếp." Chu Tư Đồng thẹn quá hoá giận, "Em ngay lập tức muốn đá anh."

Nhưng Thẩm Kỳ đã cúi người lại gần, gắt gao ôm cô vào lòng, gương mặt thanh lịch tao nhã còn mang theo ý cười: "Muộn rồi. Đồng Đồng, em không thể đá được nữa rồi."

Tác giả có lời muốn nói: *Cầu huyết không? Nhưng mà tôi còn muốn cầu huyết hơn chút nữa.*

Chân dung Cá hôn môi đây:

(Editor: Khuyên mấy bác đừng liên tưởng cái mỏ nó với mỏ của Thẩm đồng)

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Lãng mạn đêm tuyết

Editor: shpdam

Trước kia Chu Tư Đồng từng nghe nói một câu như vậy, không thể tin lời nói khi trên giường của người đàn ông, tất cả đều là lừa người. Nhưng sự thật chứng minh, lời nói của người đàn ông không hề không phải trên giường cũng không thể tin.

Nói ví dụ ngay từ đầu khi cô còn chưa đồng ý làm bạn gái của Thẩm Kỳ, Thẩm Kỳ còn lời thề son sắt nói có thể cho cô nếm thử trước một chút cảm giác làm bạn gái của anh, sau đó mới quyết định có muốn chính thức ở bên anh hay không, nhưng chờ đến lúc cô đồng ý rồi, anh liền lập tức trở mặt nói thuyền lên rồi không thể xuống, còn không đá được nữa.

Ngoại trừ điều này ra thì, những thứ khác Thẩm Kỳ đã đồng ý với cô thì đều làm được.

Anh đối với cô thực sự tốt, nâng niu trong lòng bàn tay mà cẩn thận che chở.

Khi không bận thì sẽ đến thăm cô, nắm tay cô cùng đi dạo trong khuôn viên trường, ánh mắt sùng nịch nhìn cô, lúc hôn lại thật ôn nhu, có đôi khi Chu Tư Đồng còn hoài nghi người tối hôm đó hôn cô như vũ bão không phải là Thẩm Kỳ.

Mặc dù lúc bận rộn anh không thể đến gặp cô, nhưng anh cũng sẽ tranh thủ thời gian gọi điện, nhắn tin, mỗi tối trước khi đi ngủ sẽ gọi đến chúc ngủ ngon, sáng sớm ngủ dậy sẽ nhắn tin chào buổi sáng. Dù các kiểu thân mật ngọt ngào, làm ba người khác trong phòng đều kêu than, một bồn cầu lương lớn như vậy thật sự nhìn không nổi, thật muốn đập đổ mà.

Chu Tư Đồng lần đầu tiên trải qua tình cảm như vậy, cảm thấy ngọt ngào, nhưng trong ngọt ngào lại thấy có chút lo lắng bất an.

Hạnh phúc đến quá nhanh, lại quá ngọt, cô có chút lo được lo mất, lo lắng sẽ có điều gì khác xảy ra. Nhưng cũng may, vẫn luôn không có chuyện gì, cô vẫn là bạn gái bé nhỏ trong lòng bàn tay Thẩm Kỳ.

Đảo mắt cũng đã tới tiết Đại tuyết*, cả thành phố bắt đầu có tuyết rơi.

Hôm nay vừa lúc là thứ sáu, từ sáng sớm trời đã bắt đầu âm u, đến giữa trưa thì bắt đầu rơi xuống những bông tuyết, đến chạng vạng thì bắt đầu tuyết bay đầy trời.

() Tiết Đại tuyết: Đại tuyết là một trong 24 tiết khí của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Nó thường bắt đầu vào khoảng ngày 7 hay 8 tháng 12 dương lịch, khi Mặt Trời ở xích kinh 255°. Thời tiết có mưa tuyết lớn, diễn ra thường xuyên và mật độ tuyết bao phủ dày đặc.*

Hiện tại đã là hơn 9 giờ tối, bên ngoài trời lạnh, Chu Tư Đồng và mấy người Dương Vi đã sớm bò lên giường, khoác kín chăn bông vừa làm việc của mình vừa nói chuyện phiếm.

Chu Tư Đồng mang laptop lên giường, đang gõ chữ.

Trước kia cô cũng thích xem tiểu thuyết mạng, xem nhiều lần cảm thấy không còn gì để đọc, sau đó cô nghĩ mình cũng thử viết một chút xem sao. Nhưng kết quả vừa viết, đăng mấy chương lên trang web tiểu thuyết ngay lập tức đã có biên tập liên lạc với cô.

Cô rất vui vẻ.

Tuy đang yêu đương với Thẩm Kỳ, nhưng cô không dễ dàng nhận quà của Thẩm Kỳ, càng sẽ không vờ tiền anh. Người yêu cùng nhau đi ăn để bạn trai trả tiền, hoặc bạn trai thỉnh thoảng tặng mấy thứ lặt vặt linh tinh cô có thể chấp nhận, nhưng mấy chuyện như vờ tiền bạn trai vẫn là thôi đi, chuyện như vậy cô không làm được.

Nhưng gia cảnh cô không tốt. Cuối tuần trước về nhà lúc thấy mẹ Đình về mặt thống khổ tay đỡ eo, hỏi bà làm sao bà cũng không nói. Bà lại không nghe lời cô, vẫn làm hai ca như trước kia.

Chu Tư Đồng biết biết học phí đại học cao nên gần đây cô vẫn đang cân nhắc lúc nào rảnh sẽ tìm việc làm thêm, sau đó cơ hội liền tới cửa.

Viết tiểu thuyết cũng có thể kiếm tiền nha. Tuy rằng hiện tại không được nhiều lắm, nhưng Chu Tư Đồng có niềm tin vào bản thân.

Cô nhất định có thể trở nên nổi tiếng. Thu nhập một tháng hơn vạn cũng không phải chỉ là giấc mơ. Mà hiện tại cô đang trong quá trình theo đuổi giấc mơ.

Viết ngôn tình hiện đại, hình tượng của nam chính hoặc nhiều hoặc ít có tham khảo một chút ở Thẩm Kỳ, sau đó mỗi ngày viết chương mới đăng lên, bên dưới liền có một tá các tiểu thiên sứ phát cuồng hô, Aaaaaa, xin hãy cho tôi bạn trai như vậy đi. Mỗi lần Chu Tư Đồng nhìn đến mấy dòng này lại không nhịn được cười. Nụ cười thật ngọt ngào. Bởi vì cô đã có một người bạn trai như vậy a.

Đêm nay trời lạnh, bẻ một cái bàn gấp lên giường, bên trên để laptop, trong tai nghe là đủ các bài hát ngọt ngào, Chu Tư Đồng viết chương mới, ý cười trong mắt vẫn không dòi đi.

Bỗng nhiên thấy điện thoại vang lên. Có cuộc gọi đến. Hơn nữa lại là Thẩm Kỳ gọi đến.

Chu Tư Đồng bấm nghe, sau đó đưa điện thoại lên tai, nhẹ giọng alo một câu.

Giọng nói Thẩm Kỳ dường như cùng trận tuyết đầu mùa mà đến, ần ần ý cười: "Đồng Đồng, xuống dưới đi, anh đang ở dưới tầng ký túc xá của em."

Giai điệu bên tai kia vẫn đang vang lên, là bài hát《Hẹn ước mùa đông》của Tề Tần. Nhưng giờ khắc này, Chu Tư Đồng cảm thấy không một thanh âm nào có thể so với giọng nói của Thẩm Kỳ.

Cô cúp máy, đóng máy tính lại, sau đó mặc quần áo, xuống giường, xỏ giày, vội vàng nói với mấy người Dương Vi một câu mình xuống dưới có việc, sau đó mở cửa chạy ra ngoài.

Dương Vi và Ngụy Phương Phương hai mặt nhìn nhau: "Đã muộn thế này, lại còn lạnh như vậy, cậu ấy đi xuống có chuyện gì?"

Trịnh Y Lâm đang đọc tiểu thuyết trên điện thoại, đầu cũng không ngẩng lên nói: "Ài nha, cái này mà các cậu cũng không biết? Chắc chắn là bạn trai cậu ấy đến tìm, nếu không sao cậu ấy có thể vô cùng lo lắng chạy xuống như vậy?"

"Đã muộn vậy rồi còn đến tìm cậu ấy?" Dương Vi bất quãi nói một câu, "Các cậu đoán xem tối nay Tư Đồng có về không?"

Cô vừa nói xong, không chỉ Ngụy Phương Phương, ngay cả Trịnh Y Lâm cũng ngẩng đầu nhìn.

Dương Vi cười nói: "Chúng ta cược đi, thế nào? Minh cảm thấy Tư Đồng đêm nay sẽ không về ngủ. Các cậu thì sao?"

Trịnh Y Lâm phụ họa: "Thần tán thành."

Ngụy Phương Phương chắn chò: "Không đến mức vậy chứ?"

Dương Vi liền cười: "Người nào thua thì sáng mai phải mời bữa sáng."

Trịnh Y Lâm và Ngụy Phương Phương đều tỏ vẻ không phản đối. Kết quả ngày hôm sau, Ngụy Phương Phương phải mời Dương Vi cùng Trịnh Y Lâm com sáng.

*

Chu Tư Đồng nhận được điện thoại của Thẩm Kỳ, lập tức chạy xuống.

Sáu tầng cầu thang, cô không hề dừng lại, một hơi chạy xuống. Đến khi đứng trước mặt Thẩm Kỳ liền không ngừng thở phì phò: "Sao giờ này anh lại ở đây?"

Nhưng trên mặt lại vẫn tràn ngập ý cười.

Mấy ngày hôm trước Thẩm Kỳ nói có việc phải xuất ngoại một chuyến, một thời gian sau mới về được, nhưng không ngờ mới mấy ngày anh đã trở lại. Cho nên hiện tại Chu Tư Đồng nhìn thấy anh thật là vừa vui mừng vừa bất ngờ.

Thẩm Kỳ khoe môi mang nụ cười, cúi đầu nhìn cô.

Ngoài trời lạnh, trên người cô khoác một cái áo bông màu đen thật dày. Bởi vì cả đường đều nóng lòng chạy xuống đây mà hai má có hơi ửng đỏ. Nhưng khi vừa nhìn thấy anh, hai mắt liền sáng lên như đá thủy tinh đen, dường như cả trời đầy sao đều rơi vào trong đó.

Thẩm Kỳ không nói gì, tiến lên hai bước, hai tay nâng lên mặt cô, sau đó dòn dập mà hôn môi.

Chu Tư Đồng có chút ngầy ra. Cô còn chưa kịp chuẩn bị gì đã bị Thẩm Kỳ hôn xuồng như vậy. Ngoại trừ cái lần anh thổ lộ kia ra, mỗi lần hôn cô Thẩm Kỳ đều hết sức dịu dàng, tựa như sợ chỉ hơi mạnh một chút sẽ dọa đến cô. Nhưng hiện tại, nụ hôn này của anh dùng lực rất lớn, quả thực cứ như vũ bão vậy.

Chu Tư Đồng thật đúng là có chút bị anh dọa rồi. Cô muốn giãy giụa, nhưng hai tay lộn xộn liền bị Thẩm Kỳ dùng một tay thu phục, muốn nhúc nhích cũng không được, chỉ có thể ngước mặt lên chịu đựng nụ hôn nặng nề của anh.

Tuyết bay đầy trời, cô ngửa đầu lên, có vài bông tuyết dừng trên mặt cô, lạnh lạnh man mát. Nhưng đôi môi lại đang bị Thẩm Kỳ tàn sát bừa bãi, nóng rất một mảnh. Vừa nóng vừa lạnh, Chu Tư Đồng như đang say.

Cũng không biết đã qua bao lâu, cuối cùng Thẩm Kỳ cũng buông cô ra. Nhưng vẫn dang tay, gắt gao chặt cô trong lồng ngực, không cho cô nhúc nhích giãy giụa dù một chút.

Chu Tư Đồng từ trong lồng ngực anh ngẩng đầu lên nhìn: "Thẩm Kỳ, anh sao thế?"

Nụ hôn vừa rồi, rất không thích hợp.

Thẩm Kỳ cúi đầu hôn một cái lên tóc cô, sau đó mới nói: "Mấy ngày không được gặp em, anh nhớ em."

Lại hỏi: "Đồng Đồng, em có nhớ anh không?"

Chu Tư Đồng có chút ngượng ngùng, vùi đầu vào ngực anh, mím môi không trả lời.

Thẩm Kỳ cười. Chu Tư Đồng dựa vào ngực anh, có thể cảm nhận được lồng ngực anh rung lên.

Ngoài trời tuyết rơi ngày càng nhiều, gió đêm quét lên người có chút lạnh không chịu nổi. Dù đang trốn trong lồng ngực Thẩm Kỳ nhưng Chu Tư Đồng vẫn phải rung mình một cái. Thẩm Kỳ nhận ra, liền cởi áo khoác của mình phủ lên người cô.

Nhưng như vậy cũng vô dụng. Mưa đông ở đây vốn rất lạnh, huống chi lại còn là ban đêm tuyết rơi gió thổi như vậy.

Hai người vừa gặp nhau, cũng không muốn buông ra nhanh như vậy. Nhưng nếu không buông tay, chả nhẽ cứ tiếp tục đứng đây chịu lạnh?

Cuối cùng Thẩm Kỳ đề nghị: "Đồng Đồng, đêm nay em đến chỗ tôi nhé?"

Chu Tư Đồng theo bản năng lắc đầu: "Không được."

Trai đơn gái chiếc ở cùng một chỗ rất nguy hiểm nha.

Nhưng Thẩm Kỳ liền cười: "Đồng Đồng, em đang sợ cái gì vậy?"

Chu Tư Đồng trừng mắt nhìn anh một cái. Anh nói xem em sợ cái gì? Còn không phải sợ con sói là anh sao?

Vừa bị anh hôn môi gương mặt đỏ ửng còn chưa bớt đi, ánh mắt lại trong suốt sáng ngời như nước ao trong, dù đang trừng mắt với anh nhưng lại như đang ngại ngùng làm nũng.

Thẩm Kỳ lập tức thấy trong lòng ngứa ngáy, không nhịn được lại cúi đầu hôn cô, lại cười khê hỏi cô: "Vậy Đồng Đồng em nhớ xa anh sao?"

Chu Tư Đồng do dự.

Đã nhiều ngày không gặp Thẩm Kỳ, bây giờ vừa gặp mặt lại phải tách ra, cô nhất định cũng luyến tiếc. Nhưng đến chỗ anh, có phải không hay lắm không?

Thẩm Kỳ thấy cô do dự, liền nhấn nại dỗ dành cô: "Đồng Đồng em lo sợ gì thế? Anh nói rồi, anh sẽ không ép em làm chuyện em không muốn, em không tin anh như vậy à?"

Chu Tư Đồng tiếp tục do dự.

Thẩm Kỳ tiếp tục dỗ dành: "Ngày mai là thứ bảy, chúng ta có toàn bộ thời gian cuối tuần ở bên nhau. Đồng Đồng, em không muốn sao?"

Người đang yêu đương luôn chỉ hận không thể mỗi giây mỗi phút đều ở bên nhau. Huống chi bọn họ cũng đã mấy cái mặt trời lặn rồi không gặp nhau, mà bây giờ Thẩm Kỳ còn lời thề son sắt, muốn cô tin tưởng anh, vì thế Chu Tư Đồng nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng gật đầu: "Được, vậy tối nay đến chỗ anh."

Lại nhanh chóng bổ sung một câu: "Em ngủ phòng cho khách."

Thẩm Kỳ cười gật đầu: "Tùy em"

Sau đó anh nắm tay cô, giữa trời bông tuyết bay múa, hai người chậm rãi bước về hướng công trường.

Chỗ Thẩm Kỳ dừng xe, tài xế thấy bọn họ đi ra, kéo cửa xe mời hai người lên xe.

Vừa lên xe Thẩm Kỳ đã kéo lên màn che, sau đó nắm lấy tay Chu Tư Đồng đặt bên môi mà hôn, trong mắt tràn đầy ý cười ấm áp nhỏ nhen.

Chu Tư Đồng da mặt không dày như anh, liền đỏ mặt rụt tay khỏi bàn tay anh. Nhưng Thẩm Kỳ lại nghiêng người sang hôn môi cô.

Chu Tư Đồng muốn giãy giụa, lại nghe Thẩm Kỳ thấp giọng thì thầm bên tai cô: "Đồng Đồng, mấy ngày nay anh vẫn luôn nhớ em. Thật sự rất nhớ rất nhớ."

Hơi thở nóng rực của anh cứ như vậy phả lên gò má, trên vành tai cô, anh mắt nhìn cô lại thâm tình chuyên tâm, Chu Tư Đồng chống đỡ không nổi, vì thế rất nhanh bị anh ôm vào ngực hôn môi.

Tác giả có lời muốn nói: Viết thế nào mà lại tiếp sự cảm thấy Thẩm đồng là cá hôn môi? Như vậy không được a.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Đạo hạnh cao thâm

Ở thành phố A, Thẩm Kỳ đương nhiên chỉ có một nơi ở, lần này anh mang Chu Tư Đồng đến là một chỗ gần trường nhất.

Xuống xe, Thẩm Kỳ nắm tay Chu Tư Đồng đi vào thang máy.

Vừa nãy ở trên xe Thẩm Kỳ cũng đã hôn môi Chu Tư Đồng rất nhiều lần, nhưng vừa vào thang máy, cửa đóng lại, Thẩm Kỳ lại xoay người đem Chu Tư Đồng ấn lên vách thang máy.

Đèn huỳnh quang trên trần thang máy sáng lên, trong một góc còn gắn cameras. Nhưng Thẩm Kỳ hiển nhiên đã suy xét đến điều này, bởi vì thân mình cao lớn của anh hoàn toàn bao phủ Chu Tư Đồng, không để bất cứ kẻ nào nhìn thấy cô.

Chu Tư Đồng đỏ mặt, tim đập cũng bắt đầu nhanh hơn.

Tuy là thang máy cũng nhanh, nhưng bởi chỗ của Thẩm Kỳ ở tầng cao nhất, cho nên thời gian một cái hôn này cũng rất dài.

Chờ cửa thang máy mở, Thẩm Kỳ mới buông ra, nhưng lại vươn tay gắt gao nắm tay cô, mười ngón đan nhau, trên mặt mang theo ý cười thoả mãn, nắm tay ra khỏi thang máy.

Chu Tư Đồng bắt mắt. Cô giờ tay lên, dùng mu bàn tay lung tung xoa lên môi mình, nói anh: "Anh thật sự trở thành một con cá hôn môi rồi."

Suốt ngày cứ nhìn thấy cô là hôn? Anh có phiền không vậy?

Nhưng Thẩm Kỳ hiển nhiên không thấy phiền. Anh chỉ thấy hôn Chu Tư Đồng thế nào cũng không đủ. Nhìn về mặt oán giận của Chu Tư Đồng, anh cười khê, không nói lời nào, chỉ nắm tay cô đi mở cửa.

Thẩm Kỳ ấn ngón tay lên khoá vân tay, theo đó là một giọng nữ máy móc vang lên "hoan nghênh về nhà", cửa mở ra.

Thẩm Kỳ nắm Chu Tư Đồng tay vào phòng, ở huyền quan* ấn công tắc mở đèn, trước mắt đột nhiên sáng lên.

() Huyền quan: là một thuật ngữ trong phong thủy chỉ khoảng không gian giữa cửa chính và phòng khách*

Chu Tư Đồng sợ ngây cả người.

Điều kiện kiếp trước nhà cô cũng không kém, cô cũng không phải người chưa từng trải việc đời, nhưng cô vẫn bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Căn phòng ước chừng khoảng năm - sáu trăm mét vuông, trên dưới hai tầng, thật là phi ngựa trong này cũng đủ chỗ.

Trong lúc cô đang khiếp sợ, Thẩm Kỳ đã nắm tay cô lên tầng.

Lên đến sân thượng, Chu Tư Đồng mới chỗ này của anh ở ngay bên bờ sông, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy bên kia sông nhà nhà sáng đèn, ánh đèn neon rực rỡ. Dòng nước chảy chậm chậm, phản chiếu ánh đèn lập loè.

Thẩm Kỳ dang tay ôm cô vào lòng, cảm giác trên tóc cô, nói nhỏ: "Đồng Đồng, từ khi yêu em, anh vẫn luôn muốn dẫn em lên đây, ôm em cùng hóng gió đêm, ngắm nhìn thành phố sáng đèn bên kia sông."

Trên đầu bông tuyết bay là tã, ánh đèn xa xa như mơ như ảo.

Chu Tư Đồng trong lòng kích động. Ghé vào lồng ngực Thẩm Kỳ lặng im một lát, cô vẫn hỏi ra điều mà mình luôn thắc mắc: "Thẩm Kỳ, tại sao anh lại yêu em?"

Tại sao? Rõ ràng cô thấy bản thân cũng không có bao nhiêu ưu tú, tính tình cũng không tốt, nhưng xung quanh Thẩm Kỳ nhiều cô gái tốt như vậy, tùy tiện vớt ra một người cũng tốt hơn cô.

Thẩm Kỳ cúi đầu nhìn cô, không nói lời nào, chỉ duỗi tay, ngón trỏ thon dài tinh tế miêu tả đường nét trên khuôn mặt cô.

Trong mắt anh mang theo ý cười, cũng có tia sáng. Ánh đèn lập loè bên kia sông đều không bằng ánh sáng trong mắt anh, Chu Tư Đồng nhất thời nhìn đến ngây người.

Thẩm Kỳ cười lắc lắc đầu, trả lời câu hỏi của cô: "Anh không biết. Nhưng anh chính là yêu em."

Dừng một chút, anh lại cười nhìn ánh đèn phía xa, chậm rãi nói: "Khi đó mỗi lần nhìn thấy em, anh đều nghĩ, một cô gái bé nhỏ kiên cường như vậy, không biết khi bóc ra lớp vỏ cứng rắn bên ngoài, bên trong sẽ như thế nào."

Sau đó anh lại cúi đầu, ngón tay không tiếp tục vẽ trên khuôn mặt cô nữa, thay vào đó một đường trượt đến bên môi cô, vuốt ve qua lại, cười nhẹ: "Nhưng bây giờ anh đã biết. Bên trong thực ngọt."

Đêm tuyết lạnh như vậy, ngón tay thon dài của anh lại vẫn ấm áp như cũ. Giống như lông vũ nhẹ nhàng vuốt ve môi Chu Tư Đồng, cũng như đang vuốt ve trái tim của cô.

Chu Tư Đồng thấy trong lòng tê dại, ngứa ngáy. Cô không biết nên giải quyết cảm xúc xao động trong lòng mình như thế nào, vì thế bỗng nhiên há miệng, cắn một cái lên ngón trỏ đang làm loạn trên môi cô.

Thẩm Kỳ chỉ thấy cả người như bị điện giật, ánh mắt nhìn cô trong nháy mắt trở nên u ám. Chu Tư Đồng phát giác được nguy hiểm, xoay người định chạy. Nhưng muộn rồi, Thẩm Kỳ một tay ôm eo cô, cực kỳ mạnh mẽ kéo cô về phía mình.

Nụ hôn này so với nụ hôn vừa rồi lúc bọn họ gặp nhau còn mãnh liệt hơn, quả thực có thể so được với nụ hôn lúc anh thổ lộ kia. Mặc dù lần này anh không lại cắn cô, nhưng đầu lưỡi Chu Tư Đồng vẫn bị anh mút đến tê dại, nước mắt cũng sắp chảy ra. Nhưng cô hoàn toàn không giãy ra được.

Trên sân thượng gió lớn, tuyết cũng dần nhiều lên. Thẩm Kỳ hôn Chu Tư Đồng một hồi, sau đó bế ngang cô lên, dẫm lên lớp tuyết rơi trên đất, ôm đến trong phòng.

Chu Tư Đồng có chút sợ hãi. Cô thấy Thẩm Kỳ đêm nay có phải sắp biến thành người sói, nhưng cô không nghĩ sớm như vậy đã cùng Thẩm Kỳ xảy ra chuyện đó. Tuy trước kia cô đọc tiểu thuyết cũng không thiếu mấy chuyện như vậy, lúc đọc cũng sẽ cảm thấy xuân tâm nảy mầm, thậm chí tim đập nhanh, nhưng đọc là một chuyện, đến lượt mình làm lại là một chuyện, Chu Tư Đồng vẫn sợ.

Vì thế cô giãy giụa muốn nhảy xuống, nhưng Thẩm Kỳ vẫn ôm chặt cô, cúi đầu nhẹ nhàng mổ một cái lên môi cô, thanh âm trầm thấp khàn khàn dụ dỗ cô: "Ngoan, vòng tay qua cổ anh."

Nhưng Chu Tư Đồng không chịu. Cô chỉ cúi đầu, đỏ mặt, không chịu nhìn Thẩm Kỳ.

Thẩm Kỳ thấy cô như vậy cũng không còn cách nào, không thể ép buộc. Vì thế anh cứ như vậy ôm cô vào phòng, đặt cô ngồi trên ghế sofa rộng rãi, anh chống tay lên lưng ghế, cố định cô trên ghế sofa mềm mại, cúi đầu hôn từng cái dịu dàng lên khóe môi cô, nhẹ giọng thờ dài: "Bé hư*, không chịu cho anh, nhưng lại muốn trêu chọc anh."

() Nguyên văn là "tiểu phối đàn", nhưng mình dịch ra là "bé hư", có phải có chút kích thích không? Ahiii:)))*

Chu Tư Đồng nghe xong lời anh nói, khuôn mặt nháy mắt đỏ bừng lên như muốn lấy máu.

Cô trừng anh, lại hỏi: "Rốt cuộc là ai chọc ai trước?"

Mẹ nó, rõ ràng là anh tới nay vẫn luôn trêu chọc cô. Tóm được cơ hội là lại hôn môi cô, đến giờ mới là đầu lưỡi cô vẫn còn ê ẩm, vậy mà anh còn ngược lại nói cô trêu chọc anh!

Thẩm Kỳ nhìn đáng vẻ tức giận hờn dỗi của cô thì không nhịn được cười. Hai người kè sát như vậy, Chu Tư Đồng có thể cảm giác được lồng ngực anh rung rung. Lại nghe thấy giọng anh trầm khàn, nói: "Vừa rồi em cắn ngón tay của anh như vậy, làm sao anh chịu được? Như vậy còn không tính là em trêu chọc anh?"

Chu Tư Đồng không vui: "Vậy anh vẫn luôn hôn em thì em chịu được?"

Mẹ nó, cô thật sự là lần lần đầu tiên thấy một người vô sỉ như Thẩm Kỳ.

Mà sự thật chứng minh, Thẩm Kỳ không có vô sỉ nhất, chỉ có vô sỉ hơn.

Anh cúi đầu hôn cô, giọng nói khẽ giương lên, giống như lông vũ quét nhẹ qua tim cô: "Đồng Đồng chịu không nổi? Vậy bây giờ Đồng Đồng muốn anh phải làm sao, hửm?"

Mặt Chu Tư Đồng nóng rực, đuôi chân đạp vào cẳng chân anh một cái, đỏ mặt nói: "Cút đi."

Cô bây giờ chính là muốn anh làm vậy.

Thẩm Kỳ buồn cười, nhưng cuối cùng anh vẫn ngồi dậy, lại đưa tay kéo cô ôm vào lòng, hai người cứ như vậy ôm nhau.

Ngoài phòng gió thổi heo hút, tuyết mịn bay bay, màn đêm yên tĩnh mà an tường.

Qua một lúc, lại nghe thấy Thẩm Kỳ thỏa mãn than nhẹ: "Trước kia khi ở một mình anh luôn thấy thật cô đơn, nhưng có em rồi, anh sẽ không bao giờ có cảm giác cô đơn nữa."

Chu Tư Đồng tức giận nói tiếp: "Đúng vậy. Anh mỗi ngày đều coi em như con mèo nhỏ mà trêu chọc, đương nhiên sẽ không thấy cô đơn."

Thẩm Kỳ xoa đầu cô, cười: "Trên thế giới này nào có mèo nhỏ nào có thể so được với Đồng Đồng của anh? Trên thế giới này chỉ có duy nhất mình em."

Chu Tư Đồng nghe xong, trong lòng vừa then thùng, lại vừa ngọt ngào.

Người đàn ông này cứ mở miệng là lại nói mấy lời âu yếm, trêu chọc đến tim người ta đều tan chảy. Rõ ràng trước kia cô thấy anh là người đứng đắn, sao bây giờ lại vô sỉ như vậy?

Chu Tư Đồng liền chất vấn anh vì sao so với trước kia lại thay đổi lớn như vậy, anh không thể giống như trước đây sao?

Thẩm Kỳ lắc đầu, lại cúi đầu xuống, chóp mũi chạm lên chóp mũi cô, cười nói: "Trước mặt người khác anh đứng đắn, chỉ duy trước mặt em mới vô sỉ, như vậy không tốt sao?"

Anh rõ ràng là một người đàn ông, nhưng gương mặt lại trắng nõn như ngọc. Con ngươi vừa đen vừa sáng, khuất dưới hàng lông mi so với con gái còn dài hơn. Đôi môi cũng trơn mịn ánh nước, làm người ta vừa nhìn đã muốn hôn.

Một người đàn ông lớn lên với đáng vẻ như vậy, quả thực là phạm quy mà.

Chu Tư Đồng bắt đầu đi cảm khái trong lòng, anh ở trước mặt người khác thì nhã nhặn nho nhã, em anh ở trước mặt em thì bại hoại cảm thú? Có phải tâm thần phân liệt không*?

() Tâm thần phân liệt: thường mô tả một người thường xuyên thay đổi tính cách*

Nhưng trong lòng cô vẫn thấy thật vui vẻ. Bởi vì cô thấy Thẩm Kỳ ở trước mặt mình tuy ý như vậy, chứng tỏ trong lòng anh thật sự có cô. Coi cô như người nhà.

Hai người ôm nhau ngồi một hồi, Thẩm Kỳ mở TV cho Chu Tư Đồng xem, nói hôm nay anh ngồi máy bay cả nửa ngày, xuống máy bay liền đến tìm cô, hiện tại muốn đi tắm một chút.

Chu Tư Đồng ừ một tiếng, ngoan ngoãn cảm điều khiển chuyển kênh, chọn một bộ phim mình thích. Khóc mất lại liếc thấy Thẩm Kỳ đi lên tầng.

Nhưng chẳng có bộ phim nào đặc sắc, Chu Tư Đồng ngồi trên sofa chán muốn chết, xem được nửa tập phim thần tượng liền cảm thấy không thú vị. Sau đó lại không ngừng đổi kênh, cuối cùng nghĩ lại vẫn là xem kênh phim tài liệu.

Cô vừa chuyển đến kênh phim tài liệu, lại thấy Thẩm Kỳ xuống tầng.

Anh mặc một chiếc áo lông cừu cổ tròn màu khói, quần ở nhà màu đen, nhìn thật là một người đứng đắn nho nhã.

Chu Tư Đồng xoay người, ngồi quỳ trên sofa, hai tay dè trên lưng ghế, nhìn anh bước từng bước xuống cầu thang.

Ánh mắt trên dưới đánh giá Thẩm Kỳ một phen, Chu Tư Đồng cười nói: "Em còn tưởng anh sẽ chỉ mặc cái áo choàng tắm rồi đi xuống, sau đó đến trước mặt em cời dây lưng, rồi đứng trước mặt em biểu diễn múa thoát y chứ."

Không thể chỉ để anh trêu chọc, cô cũng phải trêu chọc lại mới được.

Tuy là nói đùa, nhưng Chu Tư Đồng cảm thấy Thẩm Kỳ nói không chừng đúng thật là sẽ làm ra mấy chuyện vô sỉ như vậy.

Thẩm Kỳ nghe vậy nhướn mày: "Thì ra Đồng Đồng thích như vậy? Có lẽ lần sau anh sẽ làm thế. Chẳng qua, bây giờ anh cũng có thể biểu diễn múa thoát y trước mặt em mà."

Nói xong anh đuổi tay làm bộ chuẩn bị cởi ra áo lông cừu của mình.

Chu Tư Đồng đỏ mặt, xoay người ngồi yên trên sofa, không để ý đến anh.

Luận chuyện vô sỉ, cô ở trước mặt Thẩm Kỳ trước nay chỉ có bại phục.

Thẩm Kỳ thấy thế cười khế, sau đó anh cũng không trêu cô nữa, đi đến ngồi trên sofa, sau đó vươn tay, kéo Chu Tư Đồng vào lòng, cảm giác trên đầu cô. Hai người cứ như vậy ôm nhau xem phim phóng sự, thỉnh thoảng nói mấy câu, cũng cảm thấy trong lòng thực ngọt ngào.

Hơn mười giờ, Chu Tư Đồng có chút mệt mỏi, mí mắt đều dúi cả lại. Thẩm Kỳ thấy vậy, cảm cọ lên mặt cô, nhẹ giọng hỏi: "Đồng Đồng, em mệt rồi hả?"

Anh vừa mới cạo râu, trên cằm còn có mùi kem cạo râu thanh mát.

Chu Tư Đồng gật gật đầu, vừa giơ tay che miệng ngáp một cái, vừa hỏi anh: "Em ngủ ở đâu?"

Thẩm Kỳ cúi đầu nhìn cô cười, kiến nghị: "Ngủ cùng anh được không? Anh bảo đảm sẽ không ép em làm chuyện em không muốn."

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 39: Chung một phòng

Editor: shpdam

Trong đầu Chu Tư Đồng nháy mắt liên văng lên một hồi chuông báo động, lập tức lắc đầu: "Không cần."

Cô mới không tin anh. Với cái đức hạnh đó của Thẩm Kỳ, nói không chừng hai người bọn họ ngủ chung một phòng, anh cứ thế trêu chọc rồi lại trêu chọc, cô chịu không nổi nữa, để anh "thượng", sau đó sáng hôm sau anh lại còn ra vẻ uỷ khuất cắn gót chân, nói là bị cô cưỡng gian, muốn cô chịu trách nhiệm ấy chứ. Đến lúc đó cô phải tìm ai đòi công bằng đây?

Thấy không, nói như vậy thì không phải do anh ép cô làm rồi? Cmn là cô ép anh. Thật sự là ôm đầy một bụng khổ cũng không biết nói cùng ai.

Thẩm Kỳ buồn cười. Anh cắn lên tai cô gọi "Tiểu hoạt đầu*". Ngỡ khí thân mật, mặt Chu Tư Đồng lại đỏ bừng lên.

()Tiểu hoạt đầu: ý anh nói chị giáo hoạt*

Cô thật sự cảm thấy ở cạnh Thẩm Kỳ dù chỉ mấy giây cũng có thể bị anh trêu chọc đến không chịu nổi.

Trong lòng không ngừng trào phúng, Thẩm Kỳ sao có thể mở miệng là nói mấy lời khiêu khích như vậy? Máu chốt là bình thường anh thoát nhìn là một người rất đứng đắn.

Chu Tư Đồng nhớ lại Thẩm Kỳ cô quen trước kia, rồi lại nhìn sang Thẩm Kỳ yêu nghiệt trước mặt mình. Anh hiện tại khỏe mắt đuôi mày đều là ý cười khiêu khích, mỉa hoặc. Khỏe môi hồng nhạt cong cong, ai biết được sau một giây sẽ nói ra mấy lời dụ dỗ ngon ngọt thế nào, làm ra mấy chuyện khiến người ta mặt đỏ tím đập chứ?

Chu Tư Đồng cuối cùng cũng phát hiện, luận về mấy chuyện khiêu khích vô si, cô và Thẩm Kỳ căn bản không cùng một đẳng cấp.

Nhưng kỳ thật Thẩm Kỳ hiện tại cũng không có dự định muốn ăn sạch Chu Tư Đồng. Anh cảm thấy Chu Tư Đồng còn nhỏ, hơn nữa hiển nhiên là cô vẫn chưa tốt công tác chuẩn bị cho chuyện kia, thế nên đối với chuyện ở cùng phòng với cô anh cũng không cưỡng cầu.

Vì vậy anh dắt tay Chu Tư Đồng lên tầng, chọn một gian phòng ngay cạnh phòng mình, đẩy cửa ra, bật đèn, dẫn Chu Tư Đồng vào.

Căn phòng rất rộng, màu chủ đạo là màu vàng nhạt, nhìn rất ấm áp.

Thẩm Kỳ vừa dẫn cô đi làm quen bên trong, vừa nói: "Anh ở phòng bên cạnh, ban đêm nếu sợ thì gọi anh. Hoặc là để anh chuyển sang đây, anh ôm em ngủ cũng được."

Nói đến vẻ sau giọng anh hơi giương lên, rõ ràng là lại muốn trêu chọc cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Tư Đồng liền khẩn trương, mặt không biến sắc hạ lệnh đuổi khách: "Sợ cái rắm! Anh đi mau, em muốn đi ngủ."

Thẩm Kỳ sùng cô, đối với tính tình nóng giận của cô cũng đều là sùng, thế nên cô nói chuyện với Thẩm Kỳ bắt đầu không chút kiêng kỵ.

Thẩm Kỳ cũng không để ý mấy lời này, ngược lại còn tươi cười.

Anh thích Chu Tư Đồng không kiêng nể gì trước mặt anh như vậy.

Đuối tay ôm lấy cô, rồi anh lại cúi đầu hôn một cái lên gò má, ghé bên tai cô khẽ thì thầm một câu: "Ngủ ngon, công chúa nhỏ của anh."

Sau đó anh cũng không trêu chọc cô nữa, xoay người đóng cửa đi ra ngoài.

Đội Thẩm Kỳ đi rồi, Chu Tư Đồng ôm chăn nằm trên giường, một hồi vẫn chưa ngủ được, trong đầu đều là vẻ mặt sùng ái của Thẩm Kỳ khi anh nói "công chúa nhỏ của anh".

Cô thấy thật ngọt ngào. Mang theo ngọt ngào này, cuối cùng cô cũng dần đi vào giấc ngủ.

Thẩm Kỳ nằm trên giường, nghĩ đến Chu Tư Đồng đang ngủ ở phòng bên, gần như ngay trong tầm tay, anh cũng cảm thấy rất thỏa mãn.

Anh quay sang bên cạnh. Mặc dù cách một bức tường, nhưng anh có thể tưởng tượng được công chúa nhỏ của anh đang nằm trên giường say giấc. Có lẽ trong giấc mơ của cô còn có anh.

Mang theo suy nghĩ này, anh cũng tắt đèn đi ngủ.

Sáng hôm sau Thẩm Kỳ bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Anh mở mắt ra, duối tay mò điện thoại đặt trên tủ đầu giường, nhìn cuộc gọi đến của Trác Thiếu Du.

Anh nhấc trả lời, đưa điện thoại lên bên tai alo một tiếng. Giọng của Trác Thiếu Du lập tức liên vọt vào tai anh: "Thẩm Kỳ, tôi ở trước cửa nhà cậu, mau ra mở cửa."

Thẩm Kỳ chậm chạp hỏi: "Cậu ở trước cửa nhà nào của tôi cơ?"

Trác Thiếu Du: "Nói nhảm! Chỗ XX, tôi vừa hỏi lái xe nhà cậu. Cậu mau xuống mở cửa cho tôi."

Thẩm Kỳ không có di chuyển: "Cậu về đi. Chỗ tôi bây giờ không tiện để cậu vào."

Trác Thiếu Du cười: "Không tiện cái rắm. Chẳng lẽ có phụ nữ ở trong? Ha, quen biết cậu nhiều năm như vậy tôi cũng chưa từng thấy cậu thân cận với người phụ nữ nào."

Lại hạ thấp giọng, cười: "Thẩm Kỳ, thật ra cậu vẫn là xử nam phải không?"

Thẩm Kỳ không để ý anh ta. Đổi sang tay khác cầm điện thoại, đưa sang tai bên kia.

Trác Thiếu Du vẫn âm ỉ: "Thẩm Kỳ cậu mau xuống mở cửa cho tôi. F*ck hôm nay thật đúng là lạnh, lạnh chết tôi rồi."

Thẩm Kỳ cúp điện thoại rồi đứng dậy, khoác thêm áo khoác, đi xuống tầng mở cửa cho Trác Thiếu Du.

Cửa vừa mở ra, Trác Thiếu Du đi vào cùng một trận gió lạnh.

Trong phòng có hệ thống sưởi, Trác Thiếu Du thoải mái rung mình một cái, bắt đầu tháo khăn quàng, cởi áo bông, sau đó cả người ngồi liệt ở trên ghế sofa, thoải mái thờ dài một hồi.

Thẩm Kỳ đi rót nước, thuận tiện cũng rót cho anh ta một cốc, để trên bàn trà, hỏi Trác Thiếu Du: "Sao lại đến chỗ tôi?"

Trác Thiếu Du cầm cốc nước uống một ngụm lớn, sau đó trả lời: "Thật muốn chết. Tối hôm qua tôi trực đêm, sáng sớm nay vừa về đã bị ông già nhà tôi ép cưới, muốn tôi hôm nay phải đi gặp mặt làm quen với con gái Lý gia. Cmn tôi thật sự chịu không nổi nữa rồi."

Trác gia cũng là thương nhân thế gia, chỉ là Trác Thiếu Du tính tình phản nghịch, không muốn tiếp quản cơ nghiệp gia tộc, chạy đi học y, làm bác sĩ. Nhưng đến chuyện hôn nhân đại sự, ông già nhà hắn vẫn hy vọng hắn có thể kết hôn với con gái thế gia khác. Hai bên có thể nâng đỡ nhau. Lý gia này chính là thương nhân thế gia.

Thẩm Kỳ ngồi trên ghế sofa uống một hớp nước, không nói gì.

Trác Thiếu Du vẫn ở đó lải nhải, nhà bọn họ không phải còn có anh trai của hắn sao, hiện tại anh hắn đã tiếp quản cơ nghiệp gia tộc, ông già còn để hắn kết hôn với con gái thế gia, không phải chứ? Đến cả hôn sự của hắn là ông già cũng muốn nhúng tay là sao?

Thẩm Kỳ vẫn không nói chuyện.

Trác Thiếu Du quay đầu nhìn anh: "À, chuyện của cậu với Dương Mi thì sao? Lần trước không phải cậu nói muốn tìm ông già nhà cậu nói chuyện này sao? Hai người nói thế nào? Ông già nhà cậu đồng ý..."

Lời hắn còn chưa nói hết, đột nhiên bị Thẩm Kỳ thụi một cùi chò vào cánh tay, đau đến nhe răng trợn mắt.

Nhưng hắn còn chưa kịp nói gì, Thẩm Kỳ bỗng dừng đứng lên, quay đầu nhìn trên cầu thang: "Đồng Đồng, em dậy rồi?"

Trác Thiếu Du bị giọng nói ôn nhu dịu dàng của Thẩm Kỳ làm cho kinh hãi, cả người nổi da gà. Sau đó hắn cũng quay đầu lại nhìn lên tầng.

Liền thấy trên tầng hai đang có một thiếu nữ vận lan can trên đó nhìn xuống.

Hiển nhiên là cô vừa mới ngủ dậy, đầu tóc hơi xù, mềm mại xoa trên bờ vai, trong mắt còn có vài tia mơ màng, như một con nai nhỏ đang lạc đường.

Cô gái nhỏ này rất động lòng người nha. Trác Thiếu Du sờ cằm suy nghĩ. Sau đó hắn nhìn Thẩm Kỳ đã hai ba bước đi lên tầng, đưa tay lên nắm vai cô, cúi đầu ôn nhu nói chuyện.

Thẩm Kỳ nói: "Đồng Đồng, em dậy từ bao giờ thế?"

Chu Tư Đồng còn có chút ngốc. Vừa mới rời giường, đầu óc vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Cô nhìn Thẩm Kỳ một chút, lại Trác Thiếu Du dưới tầng một chút, sau đó hỏi: "Anh ấy là ai?"

"Một người bạn của anh." Thẩm Kỳ âm giọng giải thích. Lại hỏi cô, "Em muốn ăn gì?"

Chu Tư Đồng không nghĩ ra được, liền nói: "Tùy đi."

Thẩm Kỳ gật đầu, lại ôn nhu nói với cô: "Em về phòng trước đi. Đợi lát nữa anh gọi em xuống."

Chu Tư Đồng mặc dù không biết rõ tại sao anh lại bảo cô về phòng, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn gật gật đầu, "ồ" một tiếng.

Thẩm Kỳ nhìn dáng vẻ mỏng lung nhu thuận này của cô, trong lòng như tan chảy thành một vũng nước. Anh giờ tay xoa xoa đầu Chu Tư Đồng, tán thưởng khen cô: "Ngoa."

Chu Tư Đồng còn chưa kịp phản ứng, nào còn đang offline, nghe anh nói liền xoay người về phòng, còn khép cửa phòng lại.

Nhưng đến khi ngồi lên giường cô liền tỉnh táo lại. Sau đó suy nghĩ, Thẩm Kỳ vừa nãy coi cô là thú cưng à? Đúng là vậy rồi? Chắc chắn là vậy. Lại còn nói cô ngoan.

Chu Tư Đồng bắt đầu cảm giác bất bình cắn góc chăn.

Mà Thẩm Kỳ lúc này đã xuống tầng.

Trác Thiếu Du nhanh nhẹn cúi người lại gần, vẻ mặt hóng hớt: "Thẩm Kỳ, cô gái kia là ai? Không nhìn ra cậu có khẩu vị này đấy. Mau thành thật khai báo, cậu và cô gái này bắt đầu từ bao giờ?"

Lại cảm thán: "Nhưng cậu cũng cảm thú quá chứ? Cô gái nhà người ta nhìn hình như còn chưa 18? Thế mà cậu còn có thể ra tay? Ài, trước kia thật sự là không nhìn ra mà."

Thẩm Kỳ và Trác Thiếu Du mặc dù là bạn thân từ nhỏ đến lớn, nhưng chuyện Chu Tư Đồng anh cũng chưa nói với Trác Thiếu Du. Hơn nữa mặc dù lần trước Trác Thiếu Du từng gặp Chu Tư Đồng một lần ở tiệc sinh nhật của Thẩm Tung Viện, nhưng hắn bị cận nhẹ, lại vì đến chơi, trừ lúc làm việc thì hắn đều không đeo kính, vậy nên vừa rồi cách một khoảng như vậy, hắn không nhận ra Chu Tư Đồng.

Mà Thẩm Kỳ cũng không có ý giải thích. Anh chỉ ngắn gọn hạ lệnh đuổi khách với Trác Thiếu Du: "Cậu có thể đi rồi."

Trác Thiếu Du hoảng hốt: "Trời lạnh như vậy cậu bảo tôi đi đâu? Thẩm Kỳ, cậu thấy sắc quên bạn."

Thẩm Kỳ nhìn hắn: "Cậu có thể về nhà, hoặc là, đi xem mắt với Lý tiểu thư."

Tóm lại không thể ở lại đây. Anh muốn ở bên Chu Tư Đồng, cũng không không thể để cho bất cứ tên đàn ông nào khác nhìn thấy dáng vẻ mỏng lung nhu thuận của công chúa nhỏ nhà anh. Dù là bạn thân cũng không được.

Cuối cùng Trác Thiếu Du không muốn đi, nhưng vẫn bị Thẩm Kỳ đuổi ra khỏi cửa.

Sau đó Thẩm Kỳ gọi cho một khách sạn gần đây, gọi bữa sáng, bảo bọn họ nhanh nhanh mang đến đây.

Cúp điện thoại xong, anh lên tầng tìm Chu Tư Đồng.

Chu Tư Đồng đang ngồi ở trên sàn nhà quần chân lông, cúi đầu chơi điện thoại.

Cô đang mải chơi, lại nghĩ là Thẩm Kỳ sẽ còn nói chuyện với bạn của anh một lúc lâu nữa, nào ngờ cô vừa mới chân trước bước vào phòng thì chân sau Thẩm Kỳ đã đuổi người ta đi. Vì vậy cô căn bản không nghĩ đến Thẩm Kỳ đảo mắt một cái đã đi tìm cô. Hơn nữa tiếng Thẩm Kỳ mở cửa cũng nhẹ, trên sàn nhà trải thảm cũng rất dày, hoàn toàn không phát ra tiếng bước chân của anh, cho đến khi Thẩm Kỳ từ phía sau lưng ôm cả người cô vào lòng, cô mới biết Thẩm Kỳ đã vào phòng.

Thẩm Kỳ cúi đầu muốn hôn má cô, nhưng bị cô né tránh: "Đừng nháo, em đang chơi game mà."

Trò chơi Thoát khỏi mặt thất, chơi nửa ngày mà vẫn không ra được, trong lòng còn đang bực bội.

Thẩm Kỳ đen mặt. Sau đó anh lấy điện thoại trong tay Chu Tư Đồng, hỏi cô: "Có quy tắc gì không?"

Một tay cầm điện thoại, một cái tay còn ôm Chu Tư Đồng trong ngực. Chu Tư Đồng nói ngắn gọn nội dung trò chơi cho anh.

Thẩm Kỳ nghe xong, khẽ nhủ mảy, sau đó ngón tay thon dài trắng nõn của anh không ngừng di chuyển trên màn hình điện thoại. Qua một lúc sau, anh ném di động sang một bên, sau đó không một lời, cúi đầu hung hăng hôn lên môi cô.

Trong lúc tránh né anh, Chu Tư Đồng khoé mắt vô tình liếc vô tình thấy điện thoại bị anh ném sang một bên.

Màn hình điện thoại vẫn sáng, phía trên thông báo đã thành không trốn thoát khỏi mặt thất.

Chu Tư Đồng:....

Cô chơi cả nửa ngày mà còn bị vây trong đó không thoát ra được, vậy mà Thẩm Kỳ chỉ tùy tiện chơi một lúc đã thoát được?

Cô bắt đầu có chút hoài nghi chỉ số thông minh của bản thân.

Editor: Anh sủng chị thành tiểu bảo bối luôn rồi, hahahaha. Ngày trước đọc được một câu: Mỗi cô gái đều là một đứa trẻ, quan trọng là bạn có gặp đúng người hay không thôi:)))

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Ngọt ngào

Editor.shpdam

Thẩm Kỳ nắm tay Chu Tư Đồng xuống tầng ăn sáng. lát sau cô nhìn thấy một bàn đầy các món bánh ngọt tinh xảo và cháo. Chu Tư Đồng lúc ấy có chút kinh ngạc đến ngây người. Hai người sao có thể nuốt trôi nhiều đồ ăn như vậy?

Cô liền hỏi Thẩm Kỳ: "Anh gọi nhiều như vậy làm gì?"

Thẩm Kỳ cười cười, vừa vuốt ve tay nàng, vừa nói: "Anh hỏi em muốn ăn gì, em nói tùy anh, anh cũng không biết em rốt cuộc thích ăn gì, liền gọi mỗi món một phần. Em nếm thử xem thích ăn gì."

Chu Tư Đồng tiếp tục kinh ngạc ngây người. Ômg, thế này quả thực quá hào phóng rồi.

Cô yên lặng ăn bữa sáng. Sau đó lại để ý thấy còn một bàn lớn bánh ngọt các thứ, nhưng Thẩm Kỳ chỉ ăn cháo trắng và mấy món ăn sáng, một cái bánh bao, một quả trứng luộc. Các loại bánh ngọt tinh xảo khác anh đều không động đến.

Chu Tư Đồng:.....

Nếu chỉ nhìn Thẩm Kỳ ăn, cô sẽ cảm thấy anh là từ cổ đại xuyên đến. Lại còn là cái loại thụ sinh lỗi lạc, chính trực, ngớ ngếch. Nhưng nhớ lại tối qua Thẩm Kỳ trêu chọc cô đến tia lửa văng khắp nơi, Chu Tư Đồng liền yên lặng ăn một miếng bánh hoa quế không nói gì nữa.

Chờ hai người com nước xong xuôi, Thẩm Kỳ suy nghĩ, sau đó nói không để gì hai người mới cùng có ngày rảnh rỗi, đề nghị hẹn hò.

Kỳ thật bọn họ tuy đã xác định quan hệ hơn hai tháng, nhưng Thẩm Kỳ gần đây bận bịu nhiều việc, cùng lắm cũng chỉ thỉnh thoảng đến trường học gặp cô, hai người cùng ăn một bữa cơm ở căn tin, sau khi ăn xong thì đi dạo trong trường một lát, sau đó Thẩm Kỳ vội vàng trở về xử lý chuyện trong công ty, hoặc là đến sân bay, đúng là chưa từng chính thức hẹn hò.

Chu Tư Đồng suy nghĩ một chút đề nghị của anh, liền đồng ý.

Nếu suốt ngày nghỉ chỉ ở trong phòng, lại Thẩm Kỳ trêu chọc, cô thấy sớm hay muộn gì cũng sẽ có chuyện, cho nên hai người ra ngoài đi dạo thì vẫn hơn.

Thẩm Kỳ hỏi cô: "Đồng đồng, em muốn đi đâu chơi?"

Chu Tư Đồng vốn định nói tùy anh, nhưng nghĩ lại bữa sáng vừa rồi, vì thế cô im lặng một hồi, liền đề nghị: "Hay là chúng ta đi xem phim đi?"

Cô thật cảm thấy về sau mình không thể tùy tiện nói hai chữ "tùy anh" với Thẩm Kỳ. Nếu không chẳng biết anh sẽ lại làm ra chuyện gì nữa.

Thẩm Kỳ cũng không có niềm yêu thích gì với phim ảnh. Anh là người thích yên tĩnh, hơn nữa cũng khá trạch, không thích những nơi đông người. Ngoại trừ một số trường hợp xã phải phải ra ngoài, bình thường khi nhàn rỗi, anh cũng đa phần là ở nhà, một mình ngồi trong vườn đọc sách, hoặc là ngồi trong phòng đọc sách mở máy tính chơi đấu địa chủ. Nhưng nếu là chuyện Chu Tư Đồng muốn làm, anh nhất định muốn là cùng cô. Vì thế đối với đề nghị đi xem phim của Chu Tư Đồng, anh ngay lập tức đồng ý.

Đêm qua tuyết rơi cả đêm, chờ đến khi hai người ra cửa, liền nhìn thấy bên ngoài nơi nơi đều tuyết phủ trắng xóa, những bông tuyết nhỏ bay bay trong không khí.

Chỉ có mùa đông mới có tuyết rơi, hơn nữa ở thành phố phía nam cũng không phải mùa đông nào cũng có tuyết rơi, vậy nên nhìn thấy tuyết rơi luôn làm tâm tình người ta trở nên tốt hơn. Ít nhất hiện tại trên mặt Chu Tư Đồng đều tràn đầy tươi cười.

Thẩm Kỳ nghiêng đầu nhìn cô.

Công chúa nhỏ của anh có làn da trắng nõn, ngũ quan thanh lệ, thật ra cô cũng không tính là mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành gì, cũng chỉ có thể xem như một tiểu mỹ nữ mà thôi, nhưng Thẩm Kỳ lại thấy nhìn cô thế nào cũng không đủ, trong lòng anh, cô chính là người xinh đẹp nhất trên đời này.

Nhìn không được, Thẩm Kỳ lại cúi người hôn môi cô.

Một nụ hôn vô cùng dịu dàng, chỉ là đôi môi hai người chạm vào một chút mà thôi mà thôi, nhưng trong lòng họ đều thấy rất ngọt ngào.

Kết thúc nụ hôn, Thẩm Kỳ nắm lấy tay Chu Tư Đồng nhét vào túi áo ấm áp của mình, hai người lại cùng nhau chậm rãi đi về phía trước.

Tài xế đã chờ sẵn. Nhìn Thẩm Kỳ và Chu Tư Đồng đi đến, tài xế xuống xe mở cửa ghế sau, mời hai người lên xe.

Nhưng Thẩm Kỳ không lên xe. Anh chỉ khẽ gạt đầu với tài xế, nói: "Đưa chìa khóa xe cho tôi. Cậu về đi."

Hôm nay là lần đầu tiên hẹn hò với Chu Tư Đồng, dù chỉ là một đoạn đường này, anh cũng không muốn có thêm người thứ ba.

Tài xế cung kính đáp một tiếng: "Được, tiên sinh."

Sau đó anh ta đưa ra chìa khóa xe, Thẩm Kỳ nhận lấy. Sau đó trước mở cửa ghế phụ, để Chu Tư Đồng lên xe rồi mới vòng qua bên kia, kéo cửa xe, ngồi xuống ghế lái.

Chờ anh lên xe, liền thấy Chu Tư Đồng đang nghiêng đầu nhìn anh cười: "Cho anh một cơ hội, cài dây an toàn cho em."

Thẩm Kỳ trong mắt dâng lên ý cười. Anh nhớ đến lần đầu tiên cài dây an toàn cho cô, nói vậy thì cô cũng nhớ chuyện lần đó nên mới sẽ đề ra yêu cầu như vậy.

Sao anh có thể cự tuyệt yêu cầu này chứ? Anh nghiêng người sang cài dây an toàn cho Chu Tư Đồng.

Chu Tư Đồng nhìn mái tóc ngắn mềm mại của anh, nhìn không được giấu tay xoa xoa một chút, sau đó lại cười hỏi: "Thành thật khai báo, có phải lần đầu tiên anh cài dây an toàn cho em đã để mất đến em rồi không? Cho nên mới lấy lý do cài dây an toàn để chiếm tiện nghi?"

Nếu đúng thế, vậy đây chính là lần đầu tiên Chu Tư Đồng bị Thẩm Kỳ trêu ghẹo. Chỉ là lúc ấy hai người còn chưa quá thân thiết, cho nên Thẩm Kỳ trêu ghẹo một cách hàm súc nội liễm, hoàn toàn không giống như bây giờ, lộ liễu trắng trợn.

Thẩm Kỳ nghe cô chất vấn như vậy, nhìn không được ngẩng đầu hôn một cái lên môi cô, sau đó cười: "Lần đó anh tiện nghi gì cũng không chiếm được."

Dừng một chút, ánh mắt lại tối xuống, thấp giọng sát lại gần: "Có điều, bây giờ anh tiện nghi gì của em cũng đều muốn chiếm."

Người này, quả thực cứ bắt được cơ hội là lại trêu chọc cô. Nhưng mấu chốt là, không cần làm một cách trắng trợn như vậy chứ.

Chu Tư Đồng lại một lần bị Thẩm Kỳ trêu đến đỏ mặt, vì thế cô dứt khoát quay đầu nhìn cảnh tuyết bên ngoài, không để ý đến anh.

Thẩm Kỳ cười cười, cũng không trêu cô nữa, khởi động xe lái ra ngoài.

Hai người đến rạp chiếu phim trên tầng cao nhất của một trung tâm thương mại. Đỗ xe trong gara, hai người đi thang máy lên tầng cao nhất. Sau đó Chu Tư Đồng đi dạo trong đại sảnh vừa xem poster phim, Thẩm Kỳ đi mua vé xem phim.

Chờ mua vé xong, Chu Tư Đồng cầm lên xem, nhìn tên phim thì hẳn là một bộ phim tình cảm lãng mạn.

Nhưng thật ra Chu Tư Đồng thích xem phim khoa học viễn tưởng hơn, tốt nhất kiểu phim mà cuối cùng nhân vật nhỏ cứu vớt cả địa cầu. Nhưng thật đáng tiếc, hiện tại không có phim nào như vậy, chỉ có phim tình cảm lãng mạn, cũng đành xem vậy.

Chu Tư Đồng cầm vé xem phim tiếp tục xem poster phim trong sảnh, Thẩm Kỳ đi mua bóng ngô và Coca theo yêu cầu của Chu Tư Đồng.

Đang là cuối tuần nên cũng có nhiều người đến xem phim. Chu Tư Đồng xem poster một hồi, quay đầu thấy Thẩm Kỳ còn ở đó xếp hàng. Nhưng trong một đám người đang xếp hàng, dù chỉ nhìn bóng lưng thì bóng lưng Thẩm Kỳ cũng là cao nhất, soái nhất, có khí chất nhất.

Chu Tư Đồng không xem poster nữa, chỉ nhìn Thẩm Kỳ. Dù chỉ là một bóng lưng nhưng cũng đẹp hơn mấy cái poster phim.

Xếp hàng sau Thẩm Kỳ là hai cô gái. Chu Tư Đồng để ý thấy hai cô gái này vẫn luôn trộm ngắm Thẩm Kỳ, hơn nữa còn thì thầm to nhỏ, không biết đang nói gì. Cuối cùng một trong hai người có vẻ đang lấy dũng khí, mở miệng đến gần Thẩm Kỳ: "Vị tiên sinh này, anh đến xem phim một mình sao?"

Thẩm Kỳ quay đầu lại, sau đó liếc mắt một cái nhìn thấy Chu Tư Đồng đang ở đối diện, tay khoanh trước ngực vẻ mặt mang ý cười nhìn cô gái đứng gần anh.

Anh vẫy tay với cô, gọi cô đến. Chu Tư Đồng bước đến, anh liền giấu tay, một tay ôm cô vào ngực, sau đó gật đầu với cô gái kia nói: "Tôi đến cùng bạn gái."

Cô gái kia liền trên dưới đánh giá Chu Tư Đồng một phen, sau đó "à" một tiếng, cũng ngại lại xếp sau bọn họ, dò mắt kéo bạn của mình đi khỏi.

Được Thẩm Kỳ giới thiệu với người khác mình là bạn gái của anh, cảm giác thật sự không tồi nha. Chu Tư Đồng mỉm cười, trong lòng vô cùng ngọt ngào. Cô đưa tay chọc chọc Thẩm Kỳ, hỏi anh: "Ài, anh ra ngoài đều thường xuyên bị con gái lại gần như vậy à?"

Thẩm Kỳ cúi đầu nhìn cô: "Đúng vậy. Còn thường xuyên có người chủ động mời cơm anh. Thế nên, sau này em phải coi trọng anh, nếu không anh sẽ bị người khác cướp đi mất đấy."

Chu Tư Đồng phẫn hận nói: "Hừ, ai muốn coi trọng anh? Ai muốn cướp cứ để cô ta cướp đi, em lười giành, trực tiếp chấp tay đưa tiền là được rồi."

Thẩm Kỳ nghe xong tức đến nghiêng răng nghiêng lợi: "Tiểu bại hoại. Bạn trai tốt như anh mà em lại dám chấp tay đưa tiền cho người khác?"

Chu Tư Đồng: "Em không thích cùng người khác tranh giành. Em không có tin tưởng vào bản thân, cảm thấy mình chắc chắn không giành được với người khác."

Thẩm Kỳ hận rên sất không thành thép nhìn cô: "Sao em lại không có tiền đồ như vậy hả? Anh là bạn trai của em, ai dám cướp, em lấy thân phận bạn gái ra, trực tiếp đánh cô ta về chỗ là xong. Anh sẽ ở sau lưng ủng hộ em"

Chu Tư Đồng nghe xong liền vui vẻ. Cô thấy Thẩm Kỳ bây giờ có chút giống một đứa trẻ.

Nhưng cô suy nghĩ một chút, vẫn ngẩng đầu hỏi anh: "Nếu có người con gái khác muốn cướp anh khỏi tay em, anh sẽ để cô ta cướp đi sao?"

Thẩm Kỳ nghiêng đầu nhìn nàng, trên mặt không còn vẻ vui đùa lúc trước, ngược lại là đáng vẻ nghiêm túc: "Không. Không ai có thể cướp anh đi khỏi em."

Lời này càng giống như một lời hứa hẹn hơn là một câu trả lời. Một lời hứa kiên định.

Chu Tư Đồng trong lòng cảm động, chủ động dang tay vòng qua eo anh.

Bình thường trông anh có vẻ gầy nhưng lúc ôm lại có cảm giác rất săn chắc. Chu Tư Đồng nghĩ, cũng không biết liệu anh có cơ bụng và đường nhân ngư trong truyền thuyết không? Cô hình như nhất được bảo vật rồi, làm sao đây? Đã vậy còn là một bảo vật thể gian hiếm có.

Chờ lấy được bóng ngô và Coca, hai người nắm tay cùng vào xem phim.

Bộ phim này hình như đã công chiếu được một thời gian rồi, người muốn xem cùng đã đi xem từ lâu. Vậy nên khi vào phòng chiếu chỉ thấy có thừa thớt vài người.

Thẩm Kỳ chọn chỗ ngồi ở giữa, chờ hai người ngồi xuống thì bộ phim cũng bắt đầu.

Chu Tư Đồng xem một lúc cảm thấy bản thân quả thật không hứng thú với kiểu phim tình cảm lãng mạn thế này. Vì thế cô chỉ tập trung ăn bóng ngô.

Hộp bóng ngô đặt ở giữa hai người, Chu Tư Đồng ăn một lúc, liền phát hiện Thẩm Kỳ hình như không thích ăn cái này, cô chưa thấy anh lấy một miếng nào. Anh cũng chỉ yên tĩnh ngồi đó xem phim.

Chu Tư Đồng đột nhiên nổi ý xấu. Cô cầm một miếng bóng ngô, nhét vào miệng Thẩm Kỳ. Thẩm Kỳ há miệng ngậm lấy, cũng tiện ngậm luôn tay cô, còn nhẹ nhàng cắn cắn đầu ngón tay.

Chu Tư Đồng thoáng chốc chỉ cảm thấy đầu ngón tay bị anh cắn như có dòng điện chạy qua, cảm giác đó từ đầu ngón tay bắt đầu chạy ra khắp cơ thể.

Chỉ ăn một miếng bóng ngô thôi mà cũng bị anh trêu đùa? Chu Tư Đồng tâm cuồng loạn, mặt đỏ rực lên, vội vàng rút tay lại, thành thành thật thật ngồi xem phim.

Tình cảm lãng mạn tóm lại chính là yêu hận rối rắm, Chu Tư Đồng thấy không thú vị lắm, xem một lúc lại quay sang nhìn Thẩm Kỳ.

Anh ngồi đó im lặng xem phim, sườn mặt đối diện với ánh mắt cô.

Xung quanh một mảnh đen tối, chỉ có ánh sáng từ màn hình lớn phía. Nương theo ánh sáng từ màn hình có thể thấy anh ngũ quan anh tuấn, mặt mày như họa, có thể nói là góc nghiêng thần thánh.

Trai đẹp ai mà không thích? Hơn nữa lại còn yêu chiều mình như vậy. Chu Tư Đồng bỗng nhiên thấy thật xúc động.

Ngoại hình của người đàn ông này không còn lời nào tả được, cô bỗng nhiên cảm thấy mình đã thật sự thích anh. Có lẽ đã đến mức yêu? Mà khi yêu một người sẽ luôn không nhận được mà muốn gần gũi người đó, cũng muốn trêu chọc người đó. Chu Tư Đồng bỗng nhiên có chút hiểu được vì sao Thẩm Kỳ luôn muốn trêu chọc cô.

Cô sát lại gần Thẩm Kỳ, ghé vào tai anh nhẹ nhàng nói: "Em không thích xem phim tình cảm lãng mạn."

Thẩm Kỳ nghe vậy quay sang, gương mặt nhẹ nhàng cọ qua qua đôi môi mềm mại của cô, như cánh bướm lướt qua, tê tê, ngứa ngứa: "Vậy em thích xem phim thể loại nào, hửm?"

Chu Tư Đồng tiếp tục ghé tai anh cười khế, trong bóng tối như tiểu yêu tinh nghịch ngợm: "Em tương đối thích xem phim tình cảm hành động."

Thẩm Kỳ nghe vậy cười khế.

Giọng anh bình thường trong trẻo dễ nghe, nhưng hiện tại tiếng anh cười khế nghe thực trầm thấp, còn có vài phần gợi cảm. Chu Tư Đồng nhận không được cảm thấy mặt lại hơi đỏ lên, trái tim trong lồng ngực cũng đập nhanh hơn.

Lúc này lại nghe thấy âm thanh trầm thấp của Thẩm Kỳ gần trong gang tấc: "Anh lại không thích phim tình cảm hành động. So ra, anh thích cùng người mình yêu quay phim tình cảm hành động hơn."

(editor: Các bác có hiểu phim tình cảm hành động mà anh nói là gì không? Cmn, quá vô si ==)

Một cái là xem, một cái là quay, hai chuyện này khác nhau nhiều lắm.

Chu Tư Đồng tiếp tục đỏ mặt. Tóm lại vẫn là câu nói kia, luận về trêu ghẹo và vô sỉ, trước mặt Thẩm Kỳ cô chưa bao giờ thắng được. Thật sự là quá coi thường độ dày da mặt của Thẩm Kỳ rồi.

Khiêu chiến thất bại, Chu Tư Đồng liền đỏ mặt, đoan đoan chính chính ngồi yên một chỗ, tiếp tục xem phim. Nhưng Thẩm đồng cho rằng, em đã đốt lửa thì anh phải có trách nhiệm dập lửa. Vì thế Thẩm đồng cũng không xem phim nữa, nghiêng người sang, cắn mặt hôn môi cô.

Chu Tư Đồng trốn tránh, thấp giọng kháng nghị: "Thẩm Kỳ, đang ở rạp chiếu phim đây, người khác sẽ nhìn."

Thẩm Kỳ không muốn dừng lại, anh cảm thấy trong trường hợp này cùng người yêu ngọt ngào hôn môi chính là một chuyện lãng mạn. Nhưng anh cũng biết Chu Tư Đồng sẽ thẹn thùng, anh không muốn cưỡng ép cô, vì thế anh không hôn cô nữa, chỉ nắm lấy tay cô trong lòng bàn tay mình, hai người an an tĩnh tĩnh xem hết bộ phim.

Xem phim xong thì cùng đi ăn lẩu. Ăn lẩu xong thì đi dạo trong trung tâm thương mại.

Trung tâm thương mại này ở thành phố A cũng là một nơi xa hoa, đồ bán trong đây đều là hàng xa xỉ. Thẩm Kỳ mua đồ cho Chu Tư Đồng, nhưng Chu Tư Đồng từ chối.

Cô có thể để Thẩm Kỳ mời mình xem phim, mời mình ăn cơm, nhưng tạm thời vẫn không thể tiếp nhận những món quà xa xỉ từ anh.

Thẩm Kỳ cũng không cưỡng cầu, anh hiểu tính cách của Chu Tư Đồng.

Hai người lại tiếp tục đi dạo một lúc, coi như tiêu cơm. Sau đó Chu Tư Đồng suy nghĩ, liền đề nghị: "Tối nay chúng ta tự nấu cơm thì thế nào?"

Thẩm Kỳ đương nhiên đồng ý. Thật ra đồ ăn bên ngoài dù tinh xảo mỹ vị, nhưng ăn nhiều cũng chán, sao có thể ẩm cúng bằng về nhà nấu cơm cùng người mình yêu?

Vì thế hai người chuẩn bị xuống siêu thị tăng một mua thức ăn rồi về. Nhưng còn chưa đi hai bước, Chu Tư Đồng tình mắt thấy trong cửa hàng phía trước có hai người bước ra.

Là Trần Oánh Oánh và mẹ cô ta.

Tác giả có lời muốn nói: Cứ luôn ngọt ngào như vậy ta cảm thấy không được nha. Phải gây sự, gây sự, gây sự! Chuyện quan trọng nói ba lần.

(editor: Sắp có biến rồi các bác ơi!)

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Bạch mã hoàng tử

Editor: shpdam

Cuối tuần Trần Oánh Oánh không có chuyện gì làm, cùng mẹ cô ta đi dạo trong trung tâm thương mại. Hai người vào cửa hàng mua mỗi người một cái túi, lúc ra cửa Trần Oánh Oánh liếc mắt một cái liền nhận ra Thẩm Kỳ.

Khi nhìn thấy Thẩm Kỳ, Trần Oánh Oánh mừng rỡ. Thẩm Kỳ lớn lên tuấn mỹ, khí chất lại ấm áp, quan trọng nhất chính là anh hiện tại còn là chủ tịch tập đoàn Thẩm thị. Một người đàn ông như vậy, quả thực là bạch mã hoàng tử trong mơ của mọi cô gái.

Nhưng giờ cô ta lại thấy "bạch mã hoàng tử" này đang nắm tay một cô gái, mà người kia lại chính là kẻ mà cô ta chường mắt nhất, Chu Tư Đồng.

Trần Oánh Oánh ngay ra tại chỗ, về mặt không thể tin nổi nhìn Thẩm Kỳ và Chu Tư Đồng tay nắm chặt tay đi bên nhau.

Tôn Thanh Nhu lúc này thấy Thẩm Kỳ, vội vàng tiến lên chào hỏi: "Thẩm đồng, không ngờ lại gặp được ngài ở đây."

Thẩm Kỳ khách sáo xa cách khẽ gật đầu với bà ta: "Bác Trần."

Vẻ mặt Tôn Thanh Nhu tràn đầy tươi cười: "Thẩm đồng gần đây chắc là bận lắm? Lần trước trước gặp ngài là ở tiệc sinh nhật của Tụng Viện....."

Một câu còn chưa nói xong, vẻ tươi cười trên mặt bà ta đã cứng lại. Vì bà ta nhìn thấy Chu Tư Đồng, còn thấy Thẩm Kỳ và Chu Tư Đồng đang nắm tay nhau.

"Đây, đây," Tôn Thanh Nhu trong lòng kinh ngạc, nụ cười khéo léo trên mặt cũng sắp không giữ nổi nữa, "Thẩm đồng, cô ta, hai người đây là?"

Thẩm Kỳ mặt mày mang ý cười nhìn Chu Tư Đồng, sau đó quay đầu nhìn thẳng vào Tôn Thanh Nhu: "Đồng Đồng là bạn gái tôi."

Tôn Thanh Nhu kinh ngạc đứng tại chỗ nói không nên lời.

Chu Tư Đồng là bạn gái Thẩm Kỳ? Vậy mà lần trước gặp cô bà ta còn mắng chửi, thiếu chút nữa là cho cô một cái tát.

Tôn Thanh Nhu lại nghĩ, khó trách lần đó Thẩm Kỳ thấy bà ta định đánh Chu Tư Đồng thì thái độ đối với mình cực kỳ lãnh đạm, thì ra Chu Tư Đồng là bạn gái cậu ta.

Công ty của chồng bà ta gần đây không mở được vòng vốn, bọn họ đang muốn dựa vào Thẩm thị, hiện tại vừa thấy Thẩm Kỳ trong cả hành động lẫn lời nói đều để ý đến Chu Tư Đồng như vậy, Tôn Thanh Nhu vội vàng tươi cười với Chu Tư Đồng, nói: "Chu tiểu thư quả nhiên thanh thuần động lòng người. Khó trách lần trước vừa gặp Chu tiểu thư một lần mà sau đó vẫn luôn nhớ mãi."

Lại cười nói với Thẩm Kỳ: "Thẩm đồng thật có mắt nhìn người."

Chu Tư Đồng mỉm môi không nói gì. Trong lòng suy nghĩ, chỉ sợ bà sau khi gặp tôi vẫn luôn nhớ rõ là bởi vì câu mắng người lần trước của tôi.

Thẩm Kỳ hiểu tính Chu Tư Đồng. Một cô gái nhỏ độc lập kiên cường, nói trắng ra thì không phải là một người biết xã giao, căn bản không thể làm được mấy chuyện như trong lòng ghen ghét nhưng trước mặt lại vẫn tươi cười trò chuyện, giả vờ giả vịt. Cho nên trường hợp như vậy đương nhiên phải để anh ra mặt.

Thẩm Kỳ cười khách sáo với Tôn Thanh Nhu, biểu tình bình thản nói chuyện với bà ta.

Trước mặt người ngoài anh chính là một người nhã nhặn lịch thiệp như vậy. Nhưng đây chẳng qua chỉ là một lớp mặt nạ mà thôi, chỉ khi ở trước mặt Chu Tư Đồng, anh mới có thể tháo lớp mặt nạ này ra.

Tôn Thanh Nhu vui mừng. Thẩm Kỳ khách sáo với bà ta, bà ta liền cảm thấy chuyện nhờ vả Thẩm thị là có thể trông cậy vào. Hơn nữa bà ta cũng Trần Lệ Vân cũng thân thiết, Thẩm Kỳ sao có thể không cho mẹ kể mặt mũi?

Nhưng Trần Oánh Oánh lại rất không vui. Cô ta cảm thấy Chu Tư Đồng rõ ràng cái gì cũng không bằng mình, nhưng vì cái gì mà bây giờ Chu Tư Đồng lại dễ dàng chiếm được rất nhiều thứ mà cô ta không thể có?

Nhiều năm như vậy cô ta theo Tôn Thanh Nhu bày mưu đặt kế tiếp cận Thẩm Tụng Viện, muốn cậu ta coi mình là bạn thân, nhưng Thẩm Tụng Viện lại nhìn mình khinh thường. Như vậy cũng thôi đi, vậy mà cô tình Thẩm Tụng Viện lại trở thành bạn thân với Chu Tư Đồng. Hay là nói đến Thẩm Kỳ, nhiều năm như vậy cô ta vẫn luôn chạy theo sau Thẩm Kỳ gọi hần là Kỳ ca ca, cũng muốn hần để ý đến mình nhiều hơn, nhưng Thẩm Kỳ lại đối với mình trước nay luôn nhạt nhẽo. Vậy mà hiện tại, Thẩm Kỳ cầm chặt tay Chu Tư Đồng, nói đây là bạn gái hần. Khi nhìn Chu Tư Đồng, giữa mắt mày đều tràn ngập ôn nhu, dường như sắp tràn cả ra ngoài.

Trần Oánh Oánh trong lòng hoang mang, cho nên lúc Tôn Thanh Nhu kéo cô ta đến chào hỏi với Thẩm Kỳ và Chu Tư Đồng, cô ta căn môi không nhúc nhích.

Chu Tư Đồng nhìn cô ta một cái, cũng không nói gì.

Cô và Trần Oánh Oánh học cùng trường, hai người bình thường ở trường cũng bắt gặp nhau vài lần. Nhưng lần nào Trần Oánh Oánh cũng kiêu ngạo như một con thiên nga trắng, ngẩng cao cái cổ uy nhũ thon dài của cô ta mà đi lướt qua cô, thỉnh thoảng liếc thấy cô thì ánh mắt đều tràn đầy khinh thường cùng khinh bỉ. Nhưng Chu Tư Đồng cũng không hề gì, trước giờ cô đều không để bụng xem người khác nghĩ thế nào về mình.

Nhưng Chu Tư Đồng cũng biết Trần Oánh Oánh ở trường xuôi gió xuôi nước. Dù sao cô ta cũng xinh xắn, lúc nói chuyện với người khác thì luôn nhỏ nhẹ, một người rất có mực. Bây giờ cô ta cũng đã là hoa khôi học đường của khoá cô. Mà hotboy học đường là Sở Khiêm. Có người tìm hiểu được hai người họ học cùng trường cấp 3, lại còn từng học cùng lớp, một hai gần ghép họ. Nghe nói bọn họ hiện tại cũng tương đối thân, đều là nhân vật phong vân trong trường.

Nhưng chuyện này liên quan gì đến cô? Chu Tư Đồng lạnh nhạt quay đầu đi nhìn chậu cây hồng môn bên cạnh. Cô không quan tâm mấy chuyện nhỏ nhặt này.

Cô không giỏi xã giao với người khác, nhưng Thẩm Kỳ có tiền có thế, linh hoạt miễn tiện. Cho nên dù toàn bộ quá trình Chu Tư Đồng một câu cũng không nói, nhưng Thẩm Kỳ vẫn khéo léo để Tôn Thanh Nhu không lúng túng.

Cuối cùng anh khách sáo cáo từ Tôn Thanh Nhu và Trần Oánh Oánh, nắm tay Chu Tư Đồng, hai người xuống siêu thị tặng một mua thức ăn.

Tôn Thanh Nhu nhìn bóng lưng hai người bọn họ, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Trần Oánh Oánh ở bên cạnh gọi bà ta: "Mẹ, chúng ta đi thôi."

Tôn Thanh Nhu quay đầu sang không vui nhìn cô ta: "Vừa nãy sao con không chào hỏi Thẩm Kỳ, và cả Chu Tư Đồng kia hả? Sao con lại không lịch sự như vậy hả, làm mẹ thật xấu hổ trước mặt Thẩm Kỳ."

Trần Oánh Oánh dẫu miệng: "Dựa vào cái gì mà con phải chào hỏi Chu Tư Đồng?"

"Con cái đứa nhỏ ngốc này," đầu ngón tay Tôn Thanh Nhu hung hăng dí lên trán cô ta, "Nó bây giờ là bạn gái của Thẩm Kỳ, con không thấy Thẩm Kỳ để tâm đến nó thế nào à? Con lấy lòng Chu Tư Đồng là tương đương với lấy lòng Thẩm Kỳ, con hiểu chưa?"

Trần Oánh Oánh càng không vui: "Sao con phải lấy lòng Chu Tư Đồng? Dù cô ta có là bạn gái Thẩm Kỳ thì cũng không đáng để con phải nịnh bợ."

Tôn Thanh Nhu chỉ hận rên sất không thành thếp nhìn cô ta: "Công ty của ba mày còn chưa mở được vòng vốn, mẹ mày còn phải trông cậy vào Thẩm Kỳ có thể đưa tay ra kéo lên kia."

"Vậy muốn lấy lòng cũng là đi lấy lòng Thẩm Kỳ, lấy lòng Chu Tư Đồng làm gì?" Trần Oánh Oánh phẫn hận bất bình, "Cô ta là bạn gái Thẩm Kỳ thì ghê gớm lắm à?"

Tôn Thanh Nhu tức giận trừng cô ta: "Có bản lĩnh thì mày cũng đi làm bạn gái Thẩm Kỳ đi. Đến lúc đấy mẹ và ba mày sẽ đi nịnh nọt mày."

Trần Oánh Oánh nghe xong, trong lòng càng thêm bức tức.

Cô ta hung hăng đá một cái lên ghế đá để ngồi nghỉ ngơi bên cạnh. Nhưng là ghế đá quá cứng, một cú đá này của cô ta, ngón chân cái bị đập mạnh đến đau nhức. Cô ta không chịu kêu đau, chỉ cắn môi chịu đựng.

Tôn Thanh Nhu nhìn cô ta tức giận đến vậy liền đau lòng.

Bà ta biết con gái mình từ nhỏ luôn có được thứ tốt, sớm đã thành thói quen làm gì cũng muốn thứ tốt nhất, nhưng Chu Tư Đồng này cái gì cũng không bằng con gái, nhưng hết lần này đến lần khác đều có được một cách dễ dàng.

Tôn Thanh Nhu liền an ủi Trần Oánh Oánh: "Kỳ thật con cũng không cần quá hâm mộ Chu Tư Đồng đâu."

Trần Oánh Oánh không nói gì. Cô ta không phải là hâm mộ Chu Tư Đồng, mà là ghen ghét.

Sau đó lại nghe Tôn Thanh Nhu tiếp tục nói: "Thật ra Thẩm Kỳ đã có vị hôn thê. Là ba của cậu ta định ra, con gái nhà họ Dương. Cho nên Chu Tư Đồng này, dù Thẩm Kỳ có chiều chuộng cô ta, nói trắng ra là cũng chỉ là bao nuôi mà thôi, không có danh phận."

Trần Oánh Oánh quay đầu kinh ngạc nhìn Tôn Thanh Nhu, giống như để chứng thực lời nói này của bà ta không phải giả.

Tôn Thanh Nhu gật đầu: "Việc này là Trần Lệ Vân lúc nói chuyện phiếm với mẹ đã nói ra. Nghe nói cô con gái Dương gia kia hiện tại đang ở nước ngoài, tiếp nhận một công ty của nhà cô ta, mùa xuân năm sau sẽ kết hôn cùng Thẩm Kỳ."

Trần Oánh Oánh bỗng nhiên mỉm cười. Nụ cười nhìn kỹ có vài phần ác độc: "Chu Tư Đồng chắc chắn là không biết chuyện này. Ha, nếu cô ta biết được chuyện này, để xem cô ta đến lúc đó sẽ thế nào."

"Việc này con tuyệt đối không được nói với Chu Tư Đồng kia," Tôn Thanh Nhu vừa thấy vậy, vội vàng khuyên can cảnh cáo cô ta, "Chu Tư Đồng kia là đứa tính tình quật cường, không biết việc này còn tốt, nếu biết việc này chắc chắn sẽ làm loạn với Thẩm Kỳ. Nhưng con nhìn xem, Thẩm Kỳ rõ ràng rất để ý Chu Tư Đồng, nếu đến lúc đó cậu ta biết được chuyện này là con nói, sao còn có thể giúp chúng ta?"

Nhưng Trần Oánh Oánh đã bị ghen ghét làm cho mù đầu. Hiện tại cô ta chỉ muốn xem xem Chu Tư Đồng nếu biết Thẩm Kỳ có vị hôn thê thì sẽ đau khổ tuyệt vọng đến thế nào, vốn đã không còn nghĩ đến chuyện gì khác nữa. Hơn nữa chuyện công ty không mở được vòng vốn, có thể để mẹ cô ta trực tiếp đi tìm Trần Lệ Vân, đến lúc đó Trần Lệ Vân nói giúp một câu, tốt xấu cũng là mẹ kế, Thẩm Kỳ còn có thể không nghe theo?

Trần Oánh Oánh lộ ra vẻ mặt tươi cười hoàn toàn trái ngược với vẻ dịu dàng nhu nhược thường ngày của cô ta. Trần đẩy về vui sướng khi người gặp họa.

*

Chu Tư Đồng và Thẩm Kỳ vào siêu thị mua thức ăn xong thì trực tiếp lái xe về nhà.

Mùa đông trời tối sớm, chỉ mới 5 giờ nhiều mà bên ngoài trời đã sắp tối.

Thẩm Kỳ đang ở phòng bếp rửa rau. Anh bị cận nhẹ, lúc rửa cá lại có yêu cầu cao, vậy nên đặc biệt đeo mắt kính lên.

Vừa rồi mua thức ăn ở siêu thị, hai người cũng đã quyết định xong tối nay nấu món gì.

Sườn xào chua ngọt, cá vược hấp, tôm luộc, khoai tây sợi chua cay. Chịu trách nhiệm rửa và thái nguyên liệu là Thẩm Kỳ, nấu đồ ăn là Chu Tư Đồng.

Chu Tư Đồng thích nấu ăn, nhưng không thích rửa và thái nguyên liệu, cũng không thích rửa bát. Cho nên hai người phân công hợp tác. Chu Tư Đồng đang dựa người lên kệ bếp, nhìn Thẩm Kỳ rửa cá.

Thẩm Kỳ không thể nghĩ ngờ là người làm việc gì cũng trầm ổn, từ việc anh làm sạch nguyên liệu là có thể nhìn ra được.

Ví dụ như con cá vược kia, chậm rãi rửa, nhất định phải bảo đảm trong ngoài đều sạch sẽ, không có một vết máu. Ngay cả vảy cá cũng phải hoàn hảo không còn một cái mới tính là sạch sẽ. Sau đó đặt vào rổ cho róc nước, rồi để lên thớt, cầm dao cắt vài đường bên thân cá, xát muối, phải chắc chắn xát hết từ trong ra ngoài mới được.

Chu Tư Đồng hoài nghi anh mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế. Cô tưởng tượng nếu anh là một bác sĩ, mặc áo blouse trắng đứng trước bàn giải phẫu làm phẫu thuật, nghĩ đến mà rùng cả mình.

Quả thực là văn nhả bại hoại* lại thêm phần quý quyết.

() Chỉ những người bên ngoài thì tri thức, bên trong thì đen tối nham hiểm, kiểu lưu manh có văn hoá ấy.*

Thẩm Kỳ quay đầu lại, thấy Chu Tư Đồng mang vẻ mặt hoang mang nhìn mình, liền cười hỏi một câu: "Đồng Đồng, em sao vậy?"

Nụ cười này lại càng có hơi thở văn nhả bại hoại lại thêm phần quý quyết. Chu Tư Đồng không dám nhìn anh, chuyển hướng đến con cá nằm trên thớt kia.

Càng khùng bố hơn. Tay anh xát muối vào con cá, ngón tay thon dài trắng nõn bị ánh sáng trắng rọi xuống lại càng thêm trắng ngần. Không thể tưởng được, đôi tay này nếu cầm dao phẫu thuật thì sẽ là cảnh tượng thế nào đây.

Thẩm Kỳ thấy cô không trả lời, lại hỏi một câu: "Đồng Đồng, em làm sao thế?"

Chu Tư Đồng ngẩng đầu vô cùng nghiêm túc nhìn anh, hỏi một đấng trả lời một nẻo: "Thẩm Kỳ, thật may anh không làm bác sĩ."

Nếu không cô tuyệt đối sẽ không cùng anh ở bên nhau a a a.

Cô cho rằng Thẩm Kỳ sẽ không hiểu, dù sao câu trả lời này của cô cũng không đầu không cuối. Nhưng Thẩm Kỳ là người thông minh, lại còn không phải thông minh bình thường. Anh nhìn theo ánh mắt Chu Tư Đồng đang nhìn con cá trong tay mình, sau đó hơi hơi mỉm cười: "Sau này bớt đọc manga lại đi, đều bị dạy hư."

Chu Tư Đồng:.....

Lại nghe Thẩm Kỳ hỏi cô: "Em thích văn nhả bại hoại? Quý quyết?"

Chu Tư Đồng trầm mặc một hồi, sau đó nói: "Không thích."

Vừa nãy còn nói mình bớt đọc manga lại, sao giờ lại chủ động đề cập chuyện này?

Thẩm Kỳ ung dung thong thả tiếp tục xát muối lên cá, khoe môi hơi cong lên, nói: "Nhưng anh rất thích. Văn nhả lâu rồi, đôi khi bại hoại một chút, quý quyết một chút, cũng là một loại tình thú."

Lại quay đầu nhìn Chu Tư Đồng, đôi mắt sau cặp mắt kính hơi loé lên, cười hỏi: "Đồng Đồng có muốn thử một lần không?"

Chu Tư Đồng:.....

Cứu mạng! Cô bỗng nhiên cảm giác được Thẩm Kỳ rất nguy hiểm.

Tác giả có lời muốn nói: Ya, mọi người xem, nữ chính thật ra có một đồng khuyết điểm

(editor: Dù đã biết trước nhưng gõ đến đoạn Thẩm vô sỉ có vị hôn thê sắp cưới, rồi Đồng Đồng bị nói là không có danh phận, chỉ là bao nuôi thì mình vẫn buồn vc ấy ☹)

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Châm ngòi lý gián

Editor: shpdam

Chu Tư Đồng cùng Thẩm Kỳ trải qua cuối tuần vô cùng ngọt ngào, sáng sớm Thứ hai, Thẩm Kỳ đưa cô về trường học.

9 giờ sáng anh phải lên máy bay ra nước ngoài, đưa Chu Tư Đồng đến trường xong anh sẽ lập tức đến sân bay. Vốn đi bay vào 9 giờ hôm qua, nhưng vì muốn ở cùng Chu Tư Đồng thêm một ngày nên buổi tối trước đó đã gọi cho trợ lý Trương, để anh ta đổi lại lịch.

Những người yêu nhau khi phải chia xa thì lúc nào cũng lưu luyến không rời. Thẩm Kỳ ôm Chu Tư Đồng, hôn rồi lại hôn, cuối cùng nhìn thời gian thật sự là sắp không kịp nữa rồi thì mới chịu để Chu Tư Đồng xuống xe. Lúc cô chuẩn bị xuống xe, anh bảo tài xế đưa lại đồ mình đã sớm chuẩn bị ở hàng ghế trước.

Là một túi lớn toàn đồ ăn sáng. Thẩm Kỳ đưa cái túi cho Chu Tư Đồng: "Mang về cho bạn cùng phòng của em"

Chu Tư Đồng nhìn thoáng qua một túi đồ ăn sáng này, nhận lấy, nhưng cuối cùng vẫn không hiểu anh làm như vậy là có dụng ý gì, liền hỏi: "Sao anh lại muốn mời họ bữa sáng?"

Thẩm Kỳ cười cười, không nói gì. Chỉ là cúi người lại hôn một cái lên trán cô: "Em nói cứ với các cô ấy là anh mời bữa sáng là được."

Chu Tư Đồng đi cả cuối tuần đều không về, bây giờ về chắc chắn sẽ bị mấy người Dương Vi, Ngụy Phương Phương nghi ngờ trêu chọc. Nhưng cô gái nhỏ da mặt mỏng, dễ thẹn thùng, cho nên anh muốn tận lực tránh cho cô bị trêu chọc.

Còn tránh thế nào? Chính cái gọi là bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm, mang về một túi đồ ăn sáng này, mấy người Dương Vi, Ngụy Phương Phương tất nhiên sẽ không hỏi nhiều nữa.

Mà quả nhiên, mấy người Dương Vi cùng Ngụy Phương Phương vốn đã giao hẹn trước, chờ Chu Tư Đồng trở lại nhất định phải hỏi han thật kỹ, hai ngày cuối tuần cùng Thẩm Kỳ đã làm gì, nhưng chờ được Chu Tư Đồng quay lại rồi, không đợi các cô mở miệng hỏi, đã thấy Chu Tư Đồng giơ lên một túi lớn toàn đồ ăn sáng trong tay: "Nào, đây là Thẩm Kỳ nói mời các cậu."

Ba người cùng nhau vây lại mở ra, sau đó tất cả đều "oa" một tiếng.

Thật là một bữa sáng siêu cấp phong phú. Ba người cũng đã hiểu ý Thẩm Kỳ, đều chỉ vội vàng ăn bữa sáng, không tra hỏi trêu chọc Chu Tư Đồng một câu nào. Chỉ là Ngụy Phương Phương đang ăn, bỗng nhiên cảm thấy một tiếng: "Tư Đồng, mình thật là hâm mộ cậu đó. Có một người bạn trai tốt như sư ca vậy."

Chuyện gì cũng đều vì cô mà suy xét.

Dương Vi và Trịnh Y Lâm hai người vừa ăn, vừa gạt đầu tỏ vẻ tán đồng.

Thật ra Chu Tư Đồng trong lòng cũng đồng ý mấy lời này của Ngụy Phương Phương, cô cũng thấy Thẩm Kỳ thật là một người bạn trai rất tốt, rất rất tốt. Khi bị anh trêu chọc tim sẽ đập liên hồi, lòng tràn đầy ngọt ngào, khi được anh chăm sóc cũng rất cẩn thận tỉ mỉ.

Trong lòng rung động, nhện không được liền một gửi tin nhắn WeChat cho Thẩm Kỳ: Anh đến nơi chưa? Có kịp giờ bay không?

Thẩm Kỳ trả lời: Không đâu. Theo kịp.

Tin nhắn thứ hai lại gửi đến: Bạn cùng phòng của em đã ăn bữa sáng chưa?

Chu Tư Đồng đáp: Ừm. Ăn rồi. Đầu khen anh tốt nữa đấy.

Thẩm Kỳ mỉm cười: Anh có tốt hơn nữa cũng chỉ làm bạn trai của một mình em. Phải để các cô ấy hâm mộ ghen tị rồi.

Chu Tư Đồng nhìn không được, xi một tiếng bật cười. Cô mỉm cười nhét điện thoại vào túi áo, xem thời khóa biểu hôm nay rồi soạn sách vở.

Cuộc sống cứ bình đạm như vậy trôi qua. Chu Tư Đồng mỗi ngày quanh quẩn ba nơi: phòng học, căn tin, thư viện. Buổi tối tất nhiên sẽ có điện thoại của Thẩm Kỳ gọi đến, cả hai nói ngắn gọn từng chút chuyện của hôm nay, nói nhớ cô thế nào, sau đó nói chúc ngủ ngon với cô.

Chu Tư Đồng cảm thấy như vậy cũng khá tốt, thật ấm áp. Cho nên mỗi ngày trôi qua cô đều thấy thật phong phú thật thoải mái.

Đào mất đã qua tiết Tiểu hàn, nhiệt độ không khí chỉ sau một đêm chợt hạ xuống, ngày hôm sau mở cửa ban công ra nhìn đã thấy bên ngoài trời đổ tuyết lớn.

Vừa lúc là thứ bảy, mấy người Dương Vi sợ lạnh, không muốn dậy, liền rúc trong ổ chăn đọc sách. Chỉ là tâm luôn không tĩnh, xem không được một lúc lại bắt đầu nói chuyện phiếm. Chu Tư Đồng suy nghĩ một chút, liền ôm sách định chạy đến thư viện đọc.

Đã bắt đầu thi cuối kỳ rồi, cô còn muốn thi được thành tích tốt. Có thành tích tốt thì sẽ có học bổng, khó khăn trong nhà sẽ tốt hơn một chút, Đinh Thực Phân cũng có thể bớt mệt một chút.

Gần đây thân thể mẹ Đinh càng ngày càng không tốt, Chu Tư Đồng mỗi lần về nhà đều thấy sắc mặt bà rất không ổn. Nhưng mặc kệ cô nói thế nào để Đinh Thực Phân bỏ bớt một công việc, thì Đinh Thực Phân luôn cười cười, không đáp ứng. Chu Tư Đồng không còn cách nào, đành phải nhân lúc rảnh rỗi thì liều mạng viết tiểu thuyết. Chỉ là viết tiểu thuyết là một việc cần phải có quá trình mày mò, tuy bây giờ truyện của cô đã có VIP, nhưng thu nhập vẫn ảm đạm. Nhưng cô cũng không muốn từ bỏ, nghĩ nếu tiếp tục kiên trì rồi sẽ ổn thôi.

Tuyết rơi rất lớn, dù đã che ô nhưng bông tuyết vẫn là bay lên đầu, lên người cô.

Đến cửa thư viện, Chu Tư Đồng thu ô lại, rũ rũ tuyết còn dính trên ô, lại vỗ vỗ cho tuyết bám trên áo bông rơi xuống, sau đó mới nhấc chân bước vào trong thư viện.

Dù đã đến kỳ thi cuối kỳ, nhưng bởi vì hôm nay thật sự quá lạnh, mọi người có lẽ đều rúc trong ổ chăn ấm áp không muốn ra ngoài, cho nên trong thư viện chỉ có thừa thớt vài người ngồi.

Chu Tư Đồng vừa đi vào, liền thấy vị trí cạnh cửa sổ có một người ngả đầu nhìn cô.

Áo lông vũ màu đen, vẻ ngoài thanh lãnh tao nhã, là Sở Khiêm.

Sở Khiêm khi vừa thấy cô, màu đen trong đôi mắt thần sắc quả thực khó phân biệt. Nhưng rất nhanh hẳn lại mặt không biểu cảm cúi đầu đọc sách, giống như hẳn vốn không quen biết Chu Tư Đồng.

Chu Tư Đồng cũng về mặt vô cảm thu hồi ánh mắt nhìn hẳn, sau đó cô tìm một vị trí cách xa hẳn, ngồi xuống đọc sách.

Chỉ là đọc được một lúc, cô lại nhận ra có người đứng trước mặt mình. Cô ngẩng đầu lên nhìn, là Trần Oánh Oánh.

Trần Oánh Oánh mặc một cái áo bông trắng cổ lông, bên dưới mặc một cái váy dài màu xanh lục đậm, một bộ đồ này phối nhìn rất ngọt ngào đáng yêu. Chỉ là nụ cười trên mặt cô ta thì lại không hề ngọt ngào đáng yêu chút nào, thậm chí còn ẩn chứa một loại vui sướng khi người gặp họa.

Trần Oánh Oánh làm lơ biểu tình "người sống chó lại gần" trên mặt Chu Tư Đồng, mỉm cười ngồi xuống vị trí bên cạnh cô.

Chu Tư Đồng để ý cô ta, tiếp tục cúi đầu đọc sách. Dù sao thì thư viện là nơi công cộng, Trần Oánh Oánh muốn ngồi đâu là tự do của cô ta, mình không quản được. Chuyện của ai người ấy lo, cô không để ý đến Trần Oánh Oánh là được.

Nhưng Trần Oánh Oánh hôm nay vốn là đến tìm cô, cho nên dù Chu Tư Đồng không để ý cô ta, cô ta vẫn cười mở miệng: "Chu Tư Đồng, tôi có chuyện muốn nói với cậu."

Chu Tư Đồng nhú mày, vẫn như cũ cúi đầu đọc sách, không thèm đếm xỉa đến Trần Oánh Oánh.

Cô thấy mình chẳng có gì để nói với Trần Oánh Oánh cả.

Trần Oánh Oánh thấy Chu Tư Đồng không để ý đến mình, cô ta cũng không tức giận, ngược lại ý cười trên mặt càng thêm dày đặc.

Chu Tư Đồng càng tỏ ra cao ngạo như vậy, đợi lát nữa nghe được tin Thẩm Kỳ có vị hôn thê thì sẽ càng thêm suy sụp. Cô gấp gấp không chờ nổi muốn thấy dáng vẻ suy sụp của Chu Tư Đồng.

Vì thế Trần Oánh Oánh lại cười nói một câu: "Là chuyện có liên quan đến Thẩm Kỳ."

Sau đó cô ta thấy Chu Tư Đồng lập tức ngừng đầu nhìn mình, lạnh lùng hỏi: "Chuyện gì?"

Ha, quả nhiên vừa nói là chuyện Thẩm Kỳ thì cô ta ngay lập tức khẩn trương.

Trần Oánh Oánh trong lòng đắc ý, nhưng không trả lời Chu Tư Đồng ngay, đưa mắt nhìn quanh thư viện một vòng.

Tuy rằng người không nhiều lắm, nhưng dù sao vẫn có mấy người. Hơn nữa Sở Khiêm vẫn luôn cúi đầu, cũng không lên tiếng nên Trần Oánh Oánh không thấy hẳn.

"Cậu chắc chắn muốn tôi nói ở đây?" Trần Oánh Oánh cười hỏi, "Như vậy hình như không hay lắm?"

Chu Tư Đồng nhún mày càng chặt hơn. Cô lạnh mặt: "Có chuyện thì mau nói." Không có thì biến nhanh đi, đừng có quấy rầy cô đọc sách.

Hơn nữa Chu Tư Đồng cảm thấy Trần Oánh Oánh này đang cố làm ra vẻ thần bí. Mà cô ta có thể biết được chuyện gì của Thẩm Kỳ? Chuyện của Thẩm Kỳ lại cần cô ta đi nói với cô?

Trần Oánh Oánh nhìn ra vẻ mặt nghi hoặc của Chu Tư Đồng, cô ta cười nói: "Được, Chu Tư Đồng, đây là do cậu tự chọn, đừng nói tôi không cho cậu mặt mũi trước mặt người khác."

Cô ta cũng không dỗi dài nữa, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề liền nói: "Chu Tư Đồng, cậu có biết là Thẩm Kỳ là có vị hôn thê không? Vị hôn thê của anh ấy là Dương Mi, hiện tại đang ở nước ngoài. Đầu năm sau bọn họ sẽ kết hôn."

Cô ta nói xong lời này, Chu Tư Đồng chỉ cảm thấy như có người cầm một thanh chùy sắt đập thật mạnh vào đầu cô, đầu váng mắt hoa, cổ họng như bị người ta dùng tay bóp chặt, không thể hô hấp.

Bàn tay cầm bút dùng sức nắm chặt. Sau đó "tạch" một tiếng, cái bút cứng như vậy thế mà bị cô bẻ làm đôi.

Trần Oánh Oánh nhìn cô bàng hoàng phẫn nộ, nhìn khuôn mặt cô dần trở nên trắng bệch, mở miệng tiếp tục khiêu khích cô: "Sao thế, hay là cậu vốn đã biết chuyện Thẩm Kỳ có vị hôn thê? Nhưng chỉ vì hám tiền của Thẩm Kỳ, cho nên mới ở bên anh ấy?"

Lại khinh bỉ cười: "Tôi còn tưởng cậu có cốt khí thế nào, kết quả còn không phải là vì hám tiền của Thẩm Kỳ sao, cho nên rõ ràng biết người ta có vị hôn thê, còn sắp kết hôn, vậy mà vẫn tình nguyện làm tiểu tam ở bên cạnh anh ấy."

Hai chữ "tiểu tam" này đã kích trúng Chu Tư Đồng. Kiếp trước vì bố cô có tiểu tam nên gia đình ám áp của cô mới tan thành mây khói. Cô hận nhất là tiểu tam.

Nhưng bây giờ, Trần Oánh Oánh lại nói cô là "tiểu tam".

Chu Tư Đồng đột nhiên đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng nhìn Trần Oánh Oánh, hai cánh tay rũ xuống bên người cũng nắm chặt thành nắm đấm. Vì dùng sức mà gân xanh trên mu bàn tay đều nổi lên.

Trần Oánh Oánh bị cô làm cho khiếp sợ. Cô ta tưởng Chu Tư Đồng muốn đánh mình. Chỉ là ngoài mặt thì vẫn cố giả vờ bình tĩnh, cả người bày ra bộ dạng vui vẻ: "Cậu nhìn tôi như vậy làm gì? Có hận thì đừng cũng có đồ lên đầu tôi. Là Thẩm Kỳ lừa cậu, muốn hận thì cũng nên hận anh ta. Nhưng mà Thẩm Kỳ, xuất thân hào môn, người như anh ta, muốn loại phụ nữ nào mà không có? Anh ta chỉ là thấy cậu mới mẻ, chơi bời chút thôi, cậu còn coi là thật?"

Lại cười: "Cậu nên cảm ơn tôi hôm nay đã nói cho cậu biết chuyện này. Nếu không chờ sang năm Thẩm Kỳ cùng Dương Mi kết hôn, vợ của anh ta tự mình đến cửa cho cậu một bạt tai, mắng cậu là tiểu tam, đến lúc đó cậu mới thật là không còn mặt mũi."

Chu Tư Đồng không để ý cô ta nữa. Cô chỉ lung tung thu dọn sách trên bàn một chút, sau đó ôm vào ngực, bước chân cực nhanh chạy ra khỏi thư viện, ô cũng không cầm theo.

Bên ngoài tuyết vẫn rơi lớn, cô không mang theo ô. Chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng rối loạn. Một mặt cô hy vọng là Trần Oánh Oánh đang lừa mình. Thẩm Kỳ đối với cô tốt như vậy, sao có thể lừa dối cô? Mặt khác lại muốn gọi cho Thẩm Kỳ, hỏi chuyện anh có vị hôn thê rồi cuộc có phải sự thật hay không. Nhưng cô lại không dám. Cô sợ Thẩm Kỳ nếu thật sự thừa nhận việc này, đến lúc đó cô phải làm sao?

Chu Tư Đồng cứ như vậy ôm sách mà đi, lang thang trên nền tuyết không có mục đích. Tuyết lớn ào ào, rất nhanh đã rơi đầy trên tóc, trên bả vai cô. Cô cũng mặc kệ, chỉ là ôm sách lao đảo bước đi trên nền tuyết trắng.

Cuối cùng mới dần khỏi phục được một chút ý thức, phát hiện mình đã đi vào khu nhà dạy học.

Thời tiết lạnh lẽo, khu dạy học đều không có người, mọi người đều rúc trong ô chăn, chỉ có hành lang bên ngoài bị tuyết phủ trắng xóa lối đi nhỏ.

Chu Tư Đồng tiện tay đẩy ra một cánh cửa phòng học đi vào, cô mở mắt nhìn vào bên trong một lúc, sau đó tùy tiện tìm một chỗ ngồi ngồi xuống, lấy ra điện thoại từ túi áo bông.

Tay cô run lấy bầy, ấn phím nguồn mấy lần mới mở được điện thoại lên.

Mở nhật ký cuộc gọi, ở hàng trên cùng chính là Thẩm Kỳ.

Ngày nào cô cũng trò chuyện qua điện thoại với Thẩm Kỳ, cho nên bất cứ lúc nào trong nhật ký cuộc gọi hàng đầu tiên cũng là anh. Trước kia mỗi lần nhìn đến cái tên này, trong lòng đều là ngọt ngào không tả xiết, nhưng hiện tại nhìn thấy cái tên này, cô chỉ muốn khóc.

Cô muốn gọi cho Thẩm Kỳ xác nhận xem anh rốt cuộc có vị hôn thê hay không, nhưng tay quá run, trái tim cũng run rẩy, nhìn cái tên kia lại chậm chạp không dám nhấn gọi.

Nhưng cuối cùng cũng quyết tâm, nhắm mắt lại, duỗi ngón tay nhấn xuống.

Âm thanh tút tút vang lên một lúc, điện thoại kết nối, giọng nói vui vẻ của Thẩm Kỳ truyền đến: "Đồng Đồng."

Chu Tư Đồng bỗng dưng căng thẳng.

Đạo gần đây cô bị mê mẩn bởi âm thanh này của anh, cảm thấy đây là âm thanh dễ nghe nhất, hoa nở ngày xuân cũng không bằng. Nhưng bây giờ nghe thấy âm thanh này, Chu Tư Đồng chỉ cảm thấy một loại cảm giác khó nói nên lời.

Cô phần nộ, cô lại sợ hãi, nhưng hơn cả thế vẫn là tham luyến.

Chu Tư Đồng không nói gì. Chỉ nắm chặt điện thoại trong tay.

Thẩm Kỳ hiển nhiên còn chưa biết bên kia đã xảy ra chuyện gì, giọng nói của anh vẫn rất vui vẻ: "Đồng Đồng, Có phải em nhớ anh rồi không? Nên mới gọi điện cho anh? Đồng Đồng, anh cũng rất nhớ em."

Trước kia Chu Tư Đồng biết Thẩm Kỳ bận rộn, sợ gọi điện thoại đúng lúc anh đang họp hoặc đang trao đổi với đối tác nên cô rất ít khi chủ động gọi điện cho Thẩm Kỳ, đều là chờ Thẩm Kỳ gọi cho mình, vậy nên bây giờ Thẩm Kỳ thấy Chu Tư Đồng chủ động gọi cho mình, trong lòng rất vui mừng, anh nghĩ rằng công chúa nhỏ đang nhớ anh.

Nhưng không tiếng đáp lại, Chu Tư Đồng vẫn gất gao nắm chặt điện thoại. Tay cô đã bắt đầu phát run, hốc mắt cũng phấp phỏng.

Thẩm Kỳ đã nhận ra có gì không đúng, vội hỏi: "Đồng Đồng, em sao vậy? Em nói đi."

Chu Tư Đồng liều mạng dùng răng cắn môi dưới, ngăn chặn xúc cảm muốn bật khóc. Sau đó cô tận lực không để âm thanh của mình phát ra run rẩy: "Thẩm Kỳ, em hỏi anh một chuyện, anh nhất định phải nói thật với em"

Dù cho cô đã nỗ lực ép xuống, nhưng thanh âm phát ra vẫn khàn khàn, lại mang theo một chút âm thanh như đang khóc.

Thẩm Kỳ vừa nghe, cả người bắt đầu phát hoảng, lại ngăn không được đau lòng.

Giọng nói của anh mềm mại, thật cẩn thận hỏi: "Đồng Đồng, em làm sao vậy, hửm? Đừng khóc. Nói anh biết, đã xảy ra chuyện gì. Còn nữa, em muốn hỏi anh chuyện gì?"

Đầu bên kia yên tĩnh, qua một hồi lâu, anh mới nghe được giọng nói Chu Tư Đồng mang theo run rẩy cùng tiếng khóc xuyên qua điện thoại mà đến: "Thẩm Kỳ, anh, anh có phải đã có vị hôn thê không? Hơn nữa, năm sau hai người sẽ kết hôn?"

Ngực đột nhiên phát lạnh, bàn tay cầm điện thoại của Thẩm Kỳ bỗng nhiên nắm chặt.

Anh không trả lời, chỉ trầm mặc. Nhưng có thể nghe ra được, âm thanh hô hấp đang dần trở nên dồn dập.

Chu Tư Đồng thấy phản ứng của anh như vậy, chỉ cảm thấy dường như có một thùng nước đá đổ xuống đầu mình. Cô gần như súp đỏ: "Thẩm Kỳ, anh nói em biết đi. Anh nói đi. Anh rốt cuộc có phải là có vị hôn thê rồi không?"

Sau một lát, cuối cùng cô cũng nghe thấy anh trả lời: "Phải."

Một chữ rất đơn giản, nhưng cũng đủ để phá hủy Chu Tư Đồng. Điện thoại trượt từ trong tay rơi xuống đất.

Tác giả có lời muốn nói: Nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy vẫn cần phải nói lại lần nữa.

1. Nữ chính thật ra có rất nhiều khuyết điểm. Về mặt xã giao với người khác cô ấy rất kém, lại rất độc lập, rất quật cường, nội tâm còn tương đối ấu trĩ, tóm lại tuyệt đối không phải một nhân vật hoàn hảo.

2. Đây là một câu chuyện cầu huyết ngọc ghê tởm. Thật đó, cho nên mấy thứ như logic, lúc viết truyện này tôi gần như không suy xét đến ㄟ.

Cho nên mọi người đọc mà thấy vui là được rồi, thật đó.

(Editor: Đau lòng Đồng Đồng huhuhu □ Thực ra thì Thẩm đồng cũng đau lòng lắm, mọi người đừng vội trách.

Tiếp theo là phần hai người dầy vò lẫn nhau...cho đến cuối truyện luôn. Yên tâm là HE nhé! Truyện cũng sắp kết thúc rồi, chỉ còn 7 chương nữa thôi!)

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Chia tay thống khổ

Editor. shpdam

Chu Tư Đồng nhấc lên điện thoại vừa rồi làm rơi xuống đất, vậy mà chưa bị rơi hỏng, giọng Thẩm Kỳ ở đầu bên kia vẫn truyền đến: "Đồng Đồng, Đồng Đồng, em nghe anh nói....."

Ngón tay Chu Tư Đồng run rẩy ngắt máy, cả người ngã ra tựa vào dầm ghế.

Thẩm Kỳ vừa thấy Chu Tư Đồng ngắt điện thoại, ngay lập tức trong lòng sốt ruột, vội vàng gọi lại cho cô, nhưng Chu Tư Đồng mãi không chịu bắt máy.

Thẩm Kỳ trong lòng càng phát hoảng, không còn thông dong trấn định được nữa. Trái tim trong lồng ngực run rẩy, đến tay cầm điện thoại cũng run. Nhưng anh vẫn nỗ lực trấn tĩnh bản thân, không ngừng gọi cho Chu Tư Đồng.

Vẫn không có người nghe máy. Trong lòng không kim được mà cầu khẩn, Đồng Đồng, xin em, mau nhận điện thoại đi.

Cuối cùng gọi đến lần thứ ba thì điện thoại được kết nối.

Thẩm Kỳ vội vàng nói: "Đồng Đồng, em nghe anh giải thích. Việc này không phải anh cố ý giấu em. Hôn sự này là một tháng trước ba anh quyết định, nhưng anh vẫn luôn phản đối, anh thậm chí còn chưa từng gặp đối phương. Mấy hôm trước anh vừa đi gặp ba anh, anh....."

Nhưng anh còn chưa nói hết, đã nghe giọng Chu Tư Đồng mời một truyền đến: "Em không muốn nghe. Mặc kệ là lý do gì, anh cũng đã là người có hôn ước. Vậy anh còn đến lừa em làm gì?"

Thẩm Kỳ nghe vậy vội vàng giải thích: "Khi chúng ta ở bên nhau vẫn chưa có chuyện này. Sau khi chúng ta bên nhau, đột nhiên một ngày gọi ba anh gọi điện nói với anh. Đồng Đồng, anh thật sự không phải là biết rõ mình có hôn ước rồi còn theo đuổi em. Anh thật sự yêu em, ngoại trừ em ai anh cũng không muốn cưới. Anh đã nghiêm túc nói chuyện với ba, tuyệt đối sẽ không tiếp nhận hôn sự này. Đồng Đồng, em phải tin anh, anh sẽ không kết hôn với Dương tiểu thư."

Giọng Chu Tư Đồng rất nhẹ: "Nhưng hiện tại anh và Dương tiểu thư vẫn có hôn ước, trong mắt người khác thì em chính là kẻ thứ ba. Nhưng mà Thẩm Kỳ, em không muốn làm kẻ thứ ba."

Thẩm Kỳ vội vàng nói: "Em không phải kẻ thứ ba. Là chúng ta yêu nhau trước, sau đó mới có chuyện Dương tiểu thư. Đồng Đồng, anh....."

Nhưng Chu Tư Đồng đánh gãy lời anh: "Cứ như vậy đi. Thẩm Kỳ, em rất mệt mỏi, thật sự không muốn nghĩ đến những chuyện này nữa. Chúng ta cứ như vậy đi. Sau này anh đừng đến gặp em nữa."

Thẩm Kỳ chỉ cảm thấy lồng ngực mình như mặt trống, bị người ta đập thật mạnh lên, đến lời nói ra cũng run rẩy: "Đồng Đồng, em như vậy là, muốn chia tay anh?"

Giọng Chu Tư Đồng thực bình tĩnh, không có yêu, cũng không có hận, đây mới là điều Thẩm Kỳ lo lắng nhất: "Đúng vậy."

Sau đó bỗng dừng lại cười: "Lúc trước là chính anh nói mà, muốn em thử làm bạn gái anh trước, nếu thấy anh không tốt, bất cứ lúc nào cũng có thể đá anh. Anh xem, bây giờ em thấy anh không tốt, vậy nên chúng ta chia tay đi."

Giọng Thẩm Kỳ vẫn phát run, tràn đầy thống khổ: "Đồng Đồng, em đừng như vậy."

Chu Tư Đồng cười khê: "Em còn có thể làm thế nào được nữa. Thẩm Kỳ, cứ như vậy đi. Sau này anh đừng đến tìm em nữa, cũng đừng gọi cho em, chúng ta cứ coi như chưa từng quen biết đi."

Nói xong cô liền ngắt máy. Thẩm Kỳ lại gọi đến, nhưng chỉ có một giọng nữ máy móc của thông báo: Thuê bao quý khách vừa gọi hiện tại đã tắt máy.

Thẩm Kỳ nắm điện thoại còn nóng lên ở trong tay, ngồi im lặng trên sofa.

Anh không thể tin được Chu Tư Đồng vậy mà lại nói chia tay. Anh yêu cô đến thế, sao có thể đồng ý chia tay? Không được, nhất định phải đi tìm cô, đối mặt với cô giải thích rõ chuyện này. Đến lúc đó dù cô có đánh có mắng, anh cũng không phản kháng. Chỉ cần cô không nói chia tay thì anh cũng đáp ứng.

Vì thế anh lập tức gọi cho trợ lý Trương: "Đặt cho tôi một vé máy bay về nước ngay bây giờ. Càng nhanh càng tốt, tốt nhất là ngay bây giờ."

Trợ lý Trương nghe xong khiếp sợ, vội vàng nói: "Nhưng mà chủ tịch, chiều nay còn một hội nghị quan trọng với bên đối tác, ngài nhất định phải tham dự....."

Thẩm Kỳ ngắt lời anh ta: "Lùi lại đi."

Thanh âm nghiêm túc lạnh lẽo. Dù là qua điện thoại nhưng trợ lý Trương vẫn có thể cảm giác được giờ phút này anh đang lửa giận ngập trời. Vì thế trợ lý Trương không dám hỏi lại, vội vàng đáp "vâng", sau đó lập tức đi thăm dò xem hôm nay có chuyến bay về nước nào không.

Thẩm Kỳ ngồi trên sofa. Anh chỉ cảm thấy toàn thân lạnh băng, tim đập như nổi trống. Nghĩ xem Chu Tư Đồng hiện tại đang làm gì? Cô có khóc không? Nghĩ đến cô khóc anh liền đau lòng.

Sau đó anh lại bắt đầu suy nghĩ, chuyện này rốt cuộc là ai nói cho Chu Tư Đồng? Vốn dĩ anh đã định trong năm nay nhất định sẽ hủy bỏ hôn ước với Dương tiểu thư, sau đó chờ sang năm Chu Tư Đồng tròn 20 tuổi, đến tuổi kết hôn mà pháp luật quy định, dù cô còn đang đi học thì anh cũng có thể cùng cô đi đăng ký kết hôn trước. Nhưng hiện tại rốt cuộc là ai nói cho cô chuyện này?

Anh biết Chu Tư Đồng tính tình quật cường, lại cứng đầu, hiện tại chỉ sợ cô thực sự giận rồi, chắc chắn sẽ dễ dàng không tha thứ cho anh. Nếu là cứ kiên quyết muốn chia tay với anh, vậy bây giờ anh phải làm sao?

Thẩm Kỳ càng nghĩ càng bức. Anh muốn hút thuốc, nhưng tìm khắp căn phòng đều không thấy.

Hội học đại học cả phòng ai cũng hút thuốc, anh cũng từng có khoảng thời gian hút theo bọn họ, nhưng sau này không còn nữa. Anh trước nay đều là một người bình tĩnh lý trí, không thích mấy thứ như thuốc lá bia rượu.

Bực bội trong lòng đã lên đến cực hạn, sắp bùng nổ, bỗng dừng điện thoại đặt trên bàn trà vang lên. Cứ nghĩ là Chu Tư Đồng gọi, trong lòng mừng như điên, anh vội vàng bước đến cầm điện thoại lên. Nhưng vừa thấy màn hình điện thoại hiện lên chữ "Ba", tâm tình lại ngưng trọng.

Hít một hơi thật sâu, anh nỗ lực bình tĩnh lại tâm tình bực bội của mình, rồi nhấn nhận cuộc gọi: "Ba."

Cuộc gọi được kết nối, giọng nói cường thế uy nghiêm của ba anh - Thẩm Diệu truyền tới: "Con đang ở nước X? Ba vừa hỏi qua Dương gia, Dương Mi cũng ở nước X. Hai ngày này con bớt chút thời gian đi gặp mặt con bé đi, bạn bác một chút chi tiết cho hôn lễ năm sau."

Thẩm Kỳ hít một hơi thật sâu, lãnh đạm nói: "Ba, con nói rồi, con sẽ không kết hôn với Dương Mi. Con đã có cô gái mình yêu, con chỉ muốn kết hôn với cô ấy."

Thẩm Diệu cười nhạt: "Cô gái mà con thích ấy xuất thân bản hàn, đối với sự nghiệp của con thì giúp được gì?"

Thẩm Kỳ áp chế lửa giận trong lòng: "Con không cần cô ấy phải giúp gì cả, chỉ cần cô ấy mỗi ngày có thể ở bên con vậy là đủ rồi."

Thanh âm giễu cợt của Thẩm Diệu lại lớn hơn một chút: "Thẩm Kỳ, anh đã 28, không phải 18, đừng để tôi lại nghe thêm mấy lời ấu trĩ đấy của anh. Đi gặp mặt Dương Mi đi, cùng con bé nói một chút chuyện chi tiết của hôn lễ năm sau. Thẩm gia chúng ta và Lý gia bọn họ đều là danh gia vọng tộc, nhất định sẽ tổ chức hôn lễ long trọng cho hai đứa."

Nhưng Thẩm Kỳ vẫn kiên trì: "Ba, con chỉ muốn kết hôn với cô gái mà mình yêu thương. Ngoài cô ấy, con sẽ không kết hôn với bất kỳ ai khác."

Thẩm Diệu giận dữ: "Việc này liên quan đến sự phát triển sau này của Thẩm gia, không phải do anh định đoạt."

Thẩm Kỳ lạnh giọng: "Bước đường phát triển mai sau của Thẩm gia thì cũng đừng hy sinh hôn nhân của con."

Tuy rằng trước giờ thái độ của anh ở trước mặt Thẩm Diệu đều rất cung kính hiếu thuận, nhưng dù sao cũng đã nắm giữ tập đoàn Thẩm thị nhiều năm, lúc lạnh mặt xuống như vậy khí chất cũng rất cường đại. Thẩm Diệu cảm lạnh.

Đứa con trai này của ông, từ nhỏ đã rất ưu tú, lại nghe lời, cần bần không cần ông phải nhọc lòng. Ban đầu Thẩm Kỳ chỉ muốn làm về thương mại điện tử mà mình thấy hứng thú, không muốn tiếp quản tập đoàn Thẩm thị, nhưng bị ông nói một lần, sau đó vẫn vút bỏ hứng thú của mình, thành thành thật thật tiếp quản tập đoàn Thẩm thị. Hôn nữa mấy năm nay anh còn làm rất tốt, tập đoàn Thẩm

thị không ngừng phát triển, ngay cả mấy lão già trong hội đồng quản trị lúc đầu còn không phục hiện tại cũng thật tâm khâm phục anh. Thẩm Diệu thật sự cũng không muốn vì chuyện này mà khiến quan hệ cha con trở nên xa cách. Vậy nên ngữ khí của ông cũng hòa hoãn xuống một chút: "Con kết hôn với Dương Mi xong vẫn có thể tiếp tục cùng bạn gái ở bên nhau."

Thẩm Kỳ nghe vậy liền nổi giận, thanh âm hoàn toàn lạnh xuống: "Ba, con tuyệt đối sẽ không đặt Đồng Đồng vào vị trí như vậy, bị người khác chỉ chỉ trỏ trỏ sau lưng. Có ấy chỉ có thể là vợ của con, đường đường chính chính là vợ của Thẩm Kỳ con."

Thẩm Diệu nghe anh nói vậy cũng giận dữ: "Tôi là ba của anh, việc này tôi định đoạt. Năm sau anh phải cùng Dương Mi kết hôn."

Thẩm Kỳ lạnh giọng: "Giấy đăng ký kết hôn con sẽ không ký, hôn lễ con cũng sẽ không đến. Việc này ba tự xem mà làm"

Nói xong anh liền ngắt điện thoại. Sau đó lại gọi cho Chu Tư Đồng, nhưng di động của cô tắt máy. Trong lòng càng thêm nôn nóng, anh gọi điện thúc giục trợ lý Trương, hỏi về máy bay đã đặt chưa.

Trợ lý Trương trả lời: "Đã đặt xong. Hai giờ sau có chuyến bay, đến 8 giờ tối là đến thành phố A."

Thẩm Kỳ nghe xong, bắt đầu thu xếp đồ đạc, xuất phát đến sân bay.

*

Chu Tư Đồng ngắt máy Thẩm Kỳ rồi gục lên bàn.

Bên cạnh có một cánh cửa sổ không đóng mà mở rộng ra, gió lạnh ồ ồ thổi vào phòng học.

Chu Tư Đồng bị gió thổi lạnh, nhưng trong lòng còn lạnh hơn. Ban đầu cô cho rằng mình sẽ khóc, nhưng cô lại không khóc. Cô chỉ cảm thấy rất mệt, toàn thân mệt mỏi, rất muốn ngủ.

Nhưng cô bỗng dưng nghe thấy tiếng động. Là có người dùng gộc nhẹ lên cửa. Cô ngẩng đầu lên nhìn, liền thấy có người dựa nghiêng trên khung cửa nhìn mình.

Là Sở Khiêm.

Sở Khiêm trầm mặc nhìn cô, con ngươi đen nhánh kích động, không biết đang mang cảm xúc gì. Nhưng Chu Tư Đồng không quan tâm, cô chỉ lạnh giọng hỏi hần: "Cậu đến từ bao giờ?"

Sở Khiêm trầm mặc một hồi, sau đó trả lời: "Từ lúc cậu gọi cho Thẩm Kỳ."

Chu Tư Đồng vừa nghe, sắc mặt càng thêm lạnh xuống: "Cậu như vậy là sao? Nghe trộm tôi gọi điện thoại?"

Sở Khiêm lắc lắc đầu: "Hần không tính là nghe trộm. Là chính cậu lúc ấy quá kích động, không thấy tôi mà thôi."

Chu Tư Đồng bắt đầu không kiên nhẫn. Chuyện vừa rồi, nói chung cũng không phải chuyện huy hoàng gì: "Ha, bây giờ cậu cũng nghe rồi? Vậy còn đứng ở chỗ này làm cái gì? Nhanh cút đi đi."

Nhưng Sở Khiêm không đi, hần ngược lại đến gần, tìm chỗ ngồi xuống: "Chỗ này là phòng học chung, tôi vẫn có thể vào."

Chu Tư Đồng biết hần nói đúng. Đây là phòng học chung, ai cũng có thể vào, cô dựa vào cái gì mà đuổi hần? Nhưng hần không đi thì cô đi vậy.

Trong lòng thật sự rất bức bối. Vì thế cô tùy tiện nhét sách vào cặp, sau đó đeo cặp định ra khỏi phòng.

Sở Khiêm thấy thế, vội vàng đứng dậy, hỏi cô: "Cậu muốn đi đâu?"

Chu Tư Đồng không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng nói: "Liên quan gì đến cậu? Cần cậu quan tâm à."

Sở Khiêm lại gần, định an ủi cô: "Tôi biết trong lòng cậu bây giờ rất khổ sở. Nhưng là cậu hà tất phải vì một kẻ lừa đảo như Thẩm Kỳ....."

Chỉ là hần còn chưa nói xong, đã thấy Chu Tư Đồng đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt rét lạnh sắc bén nhìn chằm chằm hần: "Câm miệng."

Sở Khiêm thấy cô như vậy cũng không dám nói gì, sáng suốt lựa chọn câm miệng.

Chu Tư Đồng ra khỏi khu dạy học cũng không quay về phòng ký túc, cô đi ra khỏi cổng trường. Sau đó lại đến siêu thị nhỏ gần đó mua thuốc lá và bật lửa.

Ra khỏi cửa siêu thị, cô mở hộp thuốc lá lấy ra một điếu đưa lên miệng, cúi đầu khép tay lại châm thuốc.

Trên không trung tuyết vẫn rơi, gió lại lớn, tay cô lại đang phát run nên thật lâu mới châm được thuốc. Thuốc cháy lên, cô hút một ngụm thật sâu.

Kiếp trước cô ở bên ngoài lẩn lộn một năm, hút thuốc, uống rượu, đánh nhau chuyện gì cũng từng làm qua, nhưng kiếp này cô muốn làm một đứa con ngoan, vậy nên những chuyện như này đều bỏ hết. Nhưng hiện tại trong lòng đang bức bối khó chịu, cô lại muốn hút thuốc.

Nhưng hiển nhiên là thân thể này chưa từng hút thuốc bao giờ, thế nên lúc đầu cô còn bị khói thuốc làm cho sặc rồi ho khan dữ dội, nước mắt cũng trào cả ra. Nhưng rất nhanh đã ổn rồi.

Khoé mắt liếc thấy Sở Khiêm đang đi lại đây, Chu Tư Đồng một tay kẹp điếu thuốc, sắc mặt lãnh đạm nhìn hần: "Cậu đi theo tôi làm gì? Đến xem trò cười của tôi à? Như cậu mong muốn rồi đấy, xem xong rồi thì cút."

Nói xong lại đưa thuốc lên miệng, hút vào một ngụm, rồi lại phả ra một ngụm khói xám.

Sở Khiêm ánh mắt đau thương nhìn cô: "Chu Tư Đồng, vì một kẻ cặn bã không đáng để cậu chà đạp bản thân như vậy."

Chu Tư Đồng thuần thục đưa tay gạt làn khói thuốc, cười lạnh: "Hút thuốc là chà đạp bản thân? Ha, vậy cậu cũng thật thuần khiết."

Sở Khiêm nhìn cô như vậy, chỉ cảm thấy trong lòng cực kỳ khó chịu. Hần dường như mà cầu xin nói: "Chu Tư Đồng cậu đừng như vậy."

Nhưng Chu Tư Đồng không nghe. Cô chỉ hoi hoi ngẩng đầu, hồ hững nhìn những bông tuyết đang bay múa trong không khí: "Tôi thế nào là chuyện của tôi, không liên quan đến cậu."

Cô không thèm để ý đến hần, tay vẫn kẹp điếu thuốc, xoay người đi đến quán net bên cạnh.

Đến trước cửa quán net. Cô đẩy cửa mở ra, đập vào mặt là một mùi hỗn hợp giữa mùi thuốc lá và mùi mồ hôi, còn có mùi thức ăn cùng các thể loại mùi khác. Cô cũng mặc kệ, đi đến trước quầy trả tiền, nhận thẻ, rồi tìm một máy ngồi xuống. Lại đốt một điếu thuốc ngậm trong miệng, khởi động máy, bắt đầu chơi game.

Khoé mắt lại liếc thấy Sở Khiêm vẫn đang ngồi bên cạnh nhìn mình. Cô cười lạnh, không để ý tới hần, hần thích đi theo cô thế nào là chuyện của hần, cô lười đếm xỉa. Cô vẫn tiếp tục vừa hút thuốc vừa chơi một game chém giết. Liều mạng chém giết, thật giống như muốn đem hết những chuyện bức bối trong lòng, thông qua hình thức này mà phát tiết ra ngoài.

Lát sau Sở Khiêm chạy ra ngoài, đợi hần quay lại trong tay còn cầm một hộp com.

Hắn đưa hộp com tói, ầm giọng nói: "Chu Tư Đồng, ăn một chút trước đi."

Chu Tư Đồng không nhận, cũng chẳng nói gì, chỉ coi như người bên cạnh không tồn tại. Cô vẫn tiếp tục chơi game.

Sở Khiêm thấy thế cũng không còn cách nào, chỉ có thể tiếp tục ngồi bên cạnh nhìn cô chơi game.

Cũng không biết rốt cuộc đã qua bao lâu, Chu Tư Đồng chơi đến mệt, cô đứng dậy tính tiền, rời khỏi quán net.

Ngoài trời đã tối đen, nhưng tuyết lại rơi dày hơn trước, gió cũng thổi càng mạnh, quét lên mặt đau như dao cạo.

Cô vô thức giật mình bừng tỉnh, đi đến con đường nhỏ phía trước quán net, rồi lại đi đến đường lớn vẫy một chiếc taxi. Ngồi lên xe, cô nói với tài xế: "Đến quán bar gần nhất."

Tài xế nhìn cô một cái, không nói gì, dặm chân ga, chiếc xe phóng nhanh lên phía trước.

Chu Tư Đồng ngồi ở ghế sau, quay đầu nhìn bên ngoài, thành phố lên đèn rực rỡ, chỉ cảm thấy trong lòng lạnh như băng. Ngoài điều này thì không còn cảm giác nào khác. Dường như lòng cô đã chết lặng với tất cả thông khổ, chỉ muốn tùy tâm sở dục*.

(*) *Tùy tâm sở dục: thích làm gì thì làm đấy*

Đến trước quán bar, còn chưa vào cửa, cô đã thấy Sở Khiêm bước xuống từ một chiếc xe khác, lại theo sát đến đây.

Chu Tư Đồng không hiểu sao lại bức bối trong lòng: "Sở Khiêm, cậu cứ đi theo tôi làm gì? Tôi với cậu vốn không thân thiết. Phiền cậu cứ đi."

Sở Khiêm biết, hiện tại hắn có nói gì cũng đều vô dụng. Nhưng hắn chỉ muốn đi theo Chu Tư Đồng, không muốn cô làm gì dại dột, cho nên hắn im lặng một hồi, cũng chỉ nói: "Tôi không đi theo cậu. Tôi chỉ nhân tiện đến đây chơi thôi."

Chu Tư Đồng tức đến nổi có chút muốn đánh hắn.

Cô đã hết cách với Sở Khiêm. Người ta đã nói là không phải đi theo cô rồi, chỉ nhân tiện đến đây chơi thôi, cô còn làm gì được? Cũng không thể cấm hắn không được đến những nơi mà cô đến được.

Vì thế cô lạnh lùng nhìn hắn một cái, không nói gì, lập tức đẩy cửa quán bar bước vào. Sở Khiêm ở đằng sau cũng vội vàng chạy theo.

Tác giả có lời muốn nói: Tôi phát hiện mình hiện tại quả thực không dám nhìn khu bình luận. Nhưng câu chuyện này tiếp theo chắc chắn vẫn sẽ tiếp tục câu huyết, làm sao đây? Bởi vì ngay từ đầu tôi đã xây dựng đây là một câu chuyện câu huyết góc nghiệt mà. Hình tượng của nam chính nữ chính cũng không phải tất cả đều hoàn hảo. Tiếp theo nam chính nhất định sẽ bắt đầu hình thức tổng tài bá đạo.

(Editor: *Nam phụ như cún con áy nhi, khá đáng eo đấy chứ. Tiếc là anh yêu sai người rồi.*)

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Gặp rắc rối ở quán bar

Editor: shpdam

Sở Khiêm theo sau Chu Tư Đồng, mở cửa quán bar đi vào, đầu tiên chính là thứ âm nhạc đỉnh tai nhức óc đập vào tai, khiến hắn suýt chút nữa là thủng màng nhĩ. Hắn nhúu nhúu mày, đưa mắt tìm kiếm hình bóng của Chu Tư Đồng giữa màn sương khói lộn lờ.

Chu Tư Đồng lúc này đã tìm một góc tối yên lặng ngồi xuống, từ trong bao thuốc lấy ra một điếu, cúi đầu khẹp tay lại đốt thuốc. Thuốc cháy lên, cô tùy tiện để bao thuốc và điện thoại lên mặt bàn, hút một ngụm, lại thuận thực phả ra một vòng khói. Ánh đèn xanh mờ mờ chiếu lên mặt cô, trong nháy mắt vậy mà khiến Sở Khiêm cảm thấy cô toát lên một vẻ lười biếng mỉa hoặc, hoàn toàn là một yêu tinh câu hồn đoạt phách.

Sở Khiêm trầm mặc đi đến sofa mềm bên cạnh cô ngồi xuống.

Chu Tư Đồng vừa hút thuốc vừa hé mắt nhìn hắn: "Chỗ này không phải là nơi cậu nên đến."

Sở Khiêm cũng nhìn cô, trầm giọng nói: "Đây cũng không phải là nơi cậu nên đến."

Chu Tư Đồng nghe thế bỗng dưng lạnh mặt: "Cút qua một bên, đừng ngồi chỗ tôi."

Sở Khiêm nghiêm túc nhìn cô một lúc, nhìn về mặt không kiên nhẫn của cô. Dường như nếu hắn không đi, cô thật sự có thể cầm thứ gì đó đuổi đánh hắn đi, vì thế hắn đưa mắt nhìn xung quanh, sau đó đi đến một bàn trống sau sofa của cô ngồi xuống.

Lý trí nói cho hắn biết, lúc Chu Tư Đồng tức giận hắn không nên chọc vào.

Lúc này, có phục vụ đến đưa rượu lên cho Chu Tư Đồng. Sở Khiêm thấy có rất nhiều chai bia, bày đầy một bàn. Hắn không nịnh được, sau đó vẫn đứng dậy đi đến, khuyên cô: "Chu Tư Đồng, cậu đừng uống nhiều như vậy. Con gái uống rượu không tốt đâu."

Chu Tư Đồng nghe vậy liền hất hắn một cái, không nói lời nào. Sau đó cô như đàn khiêu khích mà cầm một chai lên, cũng không cần ly, trực tiếp cầm cả chai tu lên.

Sở Khiêm nhìn mà kinh hãi, lại mở miệng khuyên bảo cô: "Chu Tư Đồng cậu đừng uống nữa, như vậy không tốt cho thân thể của cậu."

Chu Tư Đồng không quan tâm cười cười. Ánh đèn xanh mờ nhạt rơi lên làn nụ cười này của cô trông thật cô đơn, thật đáng thương: "Thân thể của tôi, tôi thích lộn lộn thế nào là chuyện của tôi, không đến lượt cậu quản."

Sở Khiêm vừa nghe cô nói vậy cũng nổi giận. Hắn bật thốt: "Vì một tên đàn ông như vậy mà cậu chà đạp bản thân đến thế này sao?"

Chu Tư Đồng lạnh mặt: "Đừng có nói chuyện này trước mặt tôi."

"Cậu không muốn tôi nói, vậy cậu còn chà đạp bản thân như vậy?" Giọng Sở Khiêm nghe rất phẫn hận, cũng rất bi ai. "Cậu có nghĩ tới mẹ cậu không? Nếu mẹ cậu biết cậu như này thì bà sẽ đau lòng

đến thế nào?"

Động tác uống rượu của Chu Tư Đồng khựng lại một chút, trên mặt có chút mỏng lung. Nhưng sau đó Sở Khiêm lại thấy cô cười nhạt: "Mẹ tôi? Mẹ tôi mắng tôi là tiện chủng, còn hỏi tôi sao không đi chết đi? Bà ta dù có thấy tôi như vậy thì cũng chỉ thờ ơ, không chút động lòng."

Sở Khiêm nghe xong liền cảm thấy rất buồn bực. Không phải nghe nói mẹ của Chu Tư Đồng đối xử với cậu ấy khá tốt sao? Sao bây giờ cậu ấy lại nói mẹ đối xử với cậu ấy thế này? Nghe cô nói đến thương tâm như vậy, Sở Khiêm cũng không ngăn được cảm thấy đau lòng. Vì thế giọng hắn cũng nhu hòa xuống một chút: "Chu Tư Đồng cậu đừng như vậy, trên thế giới sẽ luôn có người thật sự quan tâm đến cậu. Cậu thật sự không nên chà đạp chính mình như vậy."

Chu Tư Đồng cười nhìn hắn một cái, hỏi hắn: "Người thật sự quan tâm đến tôi? Ài? Cậu sao?"

Lúc cô nói mấy lời này mặt mày héch lên, biểu tình vô thức có chút đáng yêu. Sở Khiêm nhìn, nhin không được liền cảm thấy trong lòng nhảy dựng.

Nhưng ngay sau đó hắn lại nghe thấy Chu Tư Đồng ở cười khò mà nói: "Không có. Ngay từ đầu tôi cũng cho rằng hắn thật tình quan tâm tôi, thật tình đối tốt với tôi. Nhưng cậu xem, hắn có vị hôn thê cũng không nói với tôi, hắn chỉ muốn tôi làm "tiểu tam" của hắn. Tất cả những quan tâm chăm sóc trước kia hoá ra đều là giả."

Nói xong cô lại bắt đầu cầm đầu vào uống rượu.

Sở Khiêm biết người mà cô nói đến là Thẩm Kỳ, lòng hắn cũng không dễ chịu, thấy Chu Tư Đồng lại bia như nước sôi mà uống. Hắn lại xông lên định cướp đi chai bia trong tay cô: "Chu Tư Đồng cậu đừng uống nữa."

Chu Tư Đồng tránh tay hắn, ngửa đầu nhìn hắn, cười nói: "Cậu đây là làm gì vậy Sở Khiêm? Bình thường không phải là người rất cao lãnh sao? Trước giờ không phải đều không thèm để ý đến tôi sao? Vậy giờ cậu quan tâm làm gì? Tôi nay tôi có uống chết ở đây cũng là chuyện của tôi, liên quan quái gì đến cậu."

Sở Khiêm nhìn cô, đôi môi mím chặt thành một đường.

Hắn cũng không biết mình rốt cuộc từ bao giờ đã chú ý đến Chu Tư Đồng. Nhưng mỗi khi thấy Chu Tư Đồng không để ý đến mình hắn đều thấy rất khó chịu. Bây giờ lại nhìn cô buông thả chính mình như vậy, hắn rất đau lòng.

Nhưng những lời này hắn đều không nói ra, hắn chỉ nói "Chu Tư Đồng cậu đừng uống "

Chu Tư Đồng nghiêm túc nhìn hắn một lúc. Dường như hiểu được Sở Khiêm thật sự vì muốn tốt cho mình, cô cũng không lạnh nhạt với hắn như vừa rồi nữa, cô dùng ngón trỏ lên đưa qua đưa lại, nói: "Cậu yên tâm đi, tôi biết bản thân đang làm gì."

Dừng một chút, cô lại cười cười tự giễu: "Tôi còn phải học thật tốt nữa, sau này sẽ tìm một công việc ổn định. Tôi không thể để mẹ tôi mỗi ngày đều phải vất vả như bây giờ được. Nhưng hiện tại trong lòng tôi khó chịu, thật sự rất khó chịu. Tôi muốn uống rượu. Sở Khiêm, cậu đừng cản tôi, để tôi uống một lúc, được không? Đợi tôi uống xong rồi sẽ quay về. Đến lúc đó chờ tôi ngủ một giấc dậy, tôi sẽ không như vậy nữa."

Lúc nói lời này trên mặt cùng giọng nói của cô bắt gặp mang theo ý cầu khẩn, đôi mắt hạnh không còn quệt cường lạnh nhạt như vừa nãy, ngược lại lại ngập tràn sóng nước, dường như ngay giây tiếp theo cô sẽ rơi nước mắt.

Sở Khiêm nhìn cô, trong lòng như bị thứ gì đó hung hăng va vào, vô cùng chua xót khó chịu. Vì thế hắn cũng không lấy đi chai rượu trong tay Chu Tư Đồng, chỉ ngồi bên ghế sofa cạnh cô, khổ não nói: "Được, tôi nhìn cậu uống. Nếu cậu uống say thì tôi đưa cậu trở về."

Chu Tư Đồng nhìn hắn cười, cười đến rung cả người: "Yah, Sở Khiêm, tự dung tôi cảm thấy cậu cũng rất thú vị đó. Nhưng cậu đừng có ngồi đây. Tôi muốn yên tĩnh một mình, để đầu óc chìm vào men say. Cậu ngồi sang bàn bên cạnh đi, đừng quấy rầy tôi."

Sở Khiêm nghe lời ngồi sang bàn bên cạnh. Phục vụ đến hỏi hắn uống gì, hắn gọi một cốc nước ngồi ở đó, lẳng lặng nhìn theo Chu Tư Đồng.

Chu Tư Đồng cũng không để ý tới hắn, chỉ lo uống rượu của mình.

Cô biết chính mình đang làm gì. Chỉ là tối nay muốn thoải mái phóng túng một lần, coi như mặc niệm cho tình cảm chết non chưa kịp đơm hoa kết trái kia của mình. Sau đó ngủ xong một giấc tỉnh lại, cô sẽ lại như trước kia, chăm chỉ học hành, rồi đợi tốt nghiệp xong thì tìm một công việc ổn định, sống một cuộc đời bình phàm giản đơn, sẽ không nhớ tới cái người tên Thẩm Kỳ này nữa.

Nhưng hiện tại cô vẫn không nhìn được mà nhớ tới Thẩm Kỳ. Nhớ lúc ban đầu còn chưa thân thiết, anh ở trước mặt cô luôn là đáng vẻ trầm ổn nho nhã, nhớ tới lúc quen nhau, anh đứng trước mặt cô cười dịu dàng, ngữ khí quyền uy gọi cô "Đồng Đồng", nhớ anh khi hôn cô, khi thì mạnh bạo khi thì triển miên, nhớ anh ôm cô vào lòng, nói hy vọng có thể bên cô cả đời.

Nhưng hết thấy những điều này đều là giả dối. Anh vậy mà đã có vị hôn thê, anh cứ như vậy lừa dối cô.

Chu Tư Đồng nhớ lại, lại lấy một chai rượu bên cạnh tu ừng ực, rồi lại khóc. Cô khóc nhưng lại không phát ra bất kỳ âm thanh nào, nước mắt cứ thế lẳng lặng rơi xuống không ngừng. Khóc đến hai mắt mờ mịt, cô dùng mu bàn tay quệt quệt lung tung vài cái. Lau sạch nước mắt, rồi lại cầm rượu lên tu, vừa uống vừa rơi nước mắt.

Sở Khiêm ngồi một bên nhìn cô cứ thế không tiếng động mà khóc. Hắn cũng cảm thấy trong lòng đau như moi tìm đào phôi.

Giờ phút này hắn chỉ muốn đến lau đi nước mắt trên gương mặt Chu Tư Đồng, sau đó ôm cô vào lòng, nói với cô, đừng vì tên khốn kiếp kia mà khóc. Kề làm em khóc đều không đáng để em lưu luyến. Tôi ở đây, tôi sẽ không bao giờ lừa dối em như vậy, tôi sẽ không bao giờ làm em khóc. Nhưng hắn không dám. Hắn biết nếu bây giờ mình nói với Chu Tư Đồng những lời này, Chu Tư Đồng chắc chắn sẽ không để ý đến hắn. Hơn nữa, nói thật ra thì, hắn cũng biết mình không bằng Thẩm Kỳ.

Tuy rằng ngày đó chỉ mới gặp Thẩm Kỳ một lần, nhưng hắn vẫn bị thuyết phục bởi khí thế ưu nhã khí phách đó. Dù anh chỉ nhàn nhạt liếc một cái nhưng sự bình tĩnh sắc bén đó lại khiến hắn không dám đối diện.

Mà lúc hắn đang tự trách bản thân vô dụng, có một người ngồi xuống sofa bên bàn Chu Tư Đồng, lại còn duỗi tay đặt lên bà vai cô, nói mấy lời bản thư: "Áy, em gái nhỏ, sao lại một mình ngồi đây uống rượu giải sầu thế này? Còn khóc nữa? Ai bắt nạt em? Nói với anh đây, anh đi đánh hắn."

Người đàn ông này trông chỉ khoảng 20 tuổi, cả đầu nhuộm màu vàng, tóc dựng ngược lên như lông nhím, cũng không biết hắn tạo kiểu đầu này phải mất đến mấy cân sáp. Bàn tay hắn vươn ra kia có tới ba ngón tay đều đeo mấy cái nhẫn to đùng. Nhưng nhìn chất liệu thể kia có vẻ đều là bạc hoặc đồng.

Tên tóc vàng này rõ ràng là một tên côn đồ, muốn tán tỉnh Chu Tư Đồng. Dù sao mấy cô gái như Chu Tư Đồng, vẻ ngoài thanh thuần xinh đẹp, cách ăn mặc vừa nhìn đã biết là sinh viên, lại ngồi một mình ở đây vừa uống vừa khóc, tên tóc vàng cho rằng mấy cô gái thế này là dễ tán tỉnh nhất.

Nhưng không ngờ hắn còn chưa kịp động đến vai Chu Tư Đồng, đã thấy Chu Tư Đồng nhanh nhẹn né sang bên cạnh, ánh mắt sắc lạnh như dao, lại lạnh giọng quát hắn: "Cút."

Tên tóc vàng cả kinh. Nhưng khi phản ứng lại thì hắn lại bắt đầu hưng phấn.

Áy, không ngờ cô gái này còn rất danh đá nha. Như vậy mới có cảm giác chinh phục chứ. Thế nên tên tóc vàng không chỉ là không cút, hắn ngược lại còn nhích lại gần Chu Tư Đồng, còn giơ tay định khoác vai Chu Tư Đồng: "Em gái nhỏ đừng hung dữ với anh trai như vậy chứ. Em....."

Lần này hắn tay vẫn không thành công khoác được vai Chu Tư Đồng, Sở Khiêm thấy tình hình không ổn, đã đứng dậy lại đây, bắt lấy cánh tay tên tóc vàng.

Tên tóc vàng quay sang nhìn, thấy Sở Khiêm ăn mặc lịch sự nhã nhặn, tuổi cũng không lớn, biết đây là người dễ bắt nạt. Vì thế hắn lập tức chửi thề một câu, hất tay Sở Khiêm ra, sau đó lại giờ tay chỉ thẳng mặt Sở Khiêm mắng: "Thằng nhóc này mày muốn chết à? Dám động vào tao. Mày biết tao là ai không?"

Sở Khiêm đứng đó, giọng nói lãnh đạm: "Mặc kệ anh là ai thì cũng đừng đụng vào bạn tôi."

Tên tóc vàng liếc nhìn Chu Tư Đồng một cái, thấy cô đang uống rượu. Lại nhìn dáng vẻ non nớt của Sở Khiêm, không giống mấy kẻ quen lãn lộn, vì thế hắn lại hùng hùng hổ hổ: "Tao chạm vào đấy thì sao? Tiểu gia cứ chạm vào, mày quản được à?"

Nói xong hắn duỗi tay phải định chạm vào ngực Chu Tư Đồng.

Sở Khiêm thấy vậy liền nóng nảy, vội vàng vươn tay bắt lại cánh tay hắn. Nhưng tên tóc vàng đã quen tay, vừa thấy Sở Khiêm định chặn tay mình, hắn lập tức nắm một cật "Đm!", sau đó nắm tay thành nắm đấm rồi hung hăng đâm lên mặt Sở Khiêm.

Nhanh như chớp, không lường trước được điều này. Sở Khiêm bị bị một cú đấm này của hắn đánh ngã xuống bên cạnh, cả người ngã lên bàn của Chu Tư Đồng, chai lọ lăn xuống rơi đầy đất, tiếng vang loang choang giòn tan vang lên.

Tên tóc vàng còn thấy đấm một cái chưa đủ, hắn ấn Sở Khiêm lên bàn, lại hung hăng đấm thêm một cái. Khoé miệng Sở Khiêm bị hắn đấm chảy máu, giấy giữa định đứng dậy, nhưng tên tóc vàng ghìm hắn rất chặt, hắn không thể động đậy, chỉ có thể bị động chịu đánh.

Nhưng tên tóc vàng đánh được ba cái thì không đánh được nữa. Vì khi hắn vừa giờ tay lên, nắm đấm chưa kịp hạ xuống, hắn tự dưng cảm thấy vị trí động mạch tên cổ chợt lạnh, có thứ gì sắc bén đang dè lên đó.

Căn cứ vào nhiều năm kinh nghiệm đánh nhau ấu dã, hắn biết đó là một con dao. Lại còn là một con dao rất sắc bén.

Đứng nhìn hắn vừa rồi còn kiêu ngạo như vậy, nhưng khi bị dao kề lên cổ, hơn nữa vừa nhìn đã biết đối phương là kẻ rất thành thạo, con dao trực tiếp đao kề lên động mạch chủ trên cổ, chỉ hơi dùng một chút lực, động mạch cũng có thể đứt, không thể cứu chữa.

Hắn khẽ run rẩy quay lại nhìn, liền thấy cô gái hắn vừa thêm thuốc kia đang đứng ngay cạnh, một tay còn cầm chai bia giữa đầu lên uống, một tay còn lại cầm một con dao gấp kề lên cổ hắn.

Nhìn vẻ mặt như chưa có chuyện gì của cô, thậm chí còn chẳng thèm liếc hắn lấy một cái, chỉ lo uống rượu của mình, hoàn toàn như đang chơi đùa.

Tên tóc vàng nhìn con dao gấp là dao của chính mình, hắn nhét trong túi quần sau, nhưng không biết sao lại bị cô gái này thấy được, còn thần không biết quỷ không hay trộm mắt, sau đó lại vậy thần không biết quỷ không hay kề lên cổ hắn? Cô gái này là gan thật lớn.

Nhưng hắn trước sau đều cảm thấy Chu Tư Đồng chỉ là một cô gái, còn có thể có bản lĩnh đến đâu chứ? Vì thế hắn coi như không có chuyện gì to tát, chửi thề một câu rồi duỗi tay định giật lại con dao trong tay Chu Tư Đồng.

Nhưng hắn chỉ vừa giờ tay lên, liền cảm thấy trên cổ hơi đau. Lưỡi dao sắc bén cắt qua da hắn.

Lúc này hắn không dám động đậy nữa, cứng đờ người lại đứng tại chỗ, không thể tin nổi mà nhìn Chu Tư Đồng. Trong lòng nghĩ, cô gái này rốt cuộc đã lãn lộn thế nào vậy?

Mà Chu Tư Đồng lúc này vẫn một tay cầm chai bia, tu lên uống một ngụm lớn, sau đó tay cầm dao kề cổ tên tóc vàng lại mạnh thêm hai phần, ánh mắt lạnh nhạt nhìn hắn, lạnh giọng nói: "Đánh đi, sao không đánh nữa? Vừa nãy nhìn mày đánh bạn tao không phải còn rất hùng hổ sao? Sao giờ lại sợ rồi?"

Tác giả có lời muốn nói: Nào, các vị tiểu thiên sứ hãy nhìn về mặt chân thành của tôi: Truyện này ngay từ đầu đã xây dựng là một câu chuyện cầu huyết ngọc ghê tởm, tất cả nhân vật đều không hoàn hảo, có đủ loại khuyết điểm, lại còn đều là những khuyết điểm không hề nhỏ. Hơn nữa câu chuyện này tiếp theo đây sẽ càng ghê tởm, càng cầu huyết, nếu cảm thấy có thể tiếp thu thì hoan nghênh các tiểu thiên sứ tiếp tục đọc, nếu cảm thấy không tiếp thu được cốt truyện cầu huyết ngọc ghê tởm sau đây, vậy chúng ta hẹn gặp lại các tiểu thiên sứ ở truyện tiếp theo của tôi, được không?

Gần đây mỗi lần xem bình luận đều cảm thấy thật ngại ngùng. Bé cảm thấy cay đắng a, hức hức hức.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Gây sự

Editor: shpdam

Tên tóc vàng tuy rằng trước kia cũng nhiều lần đi đánh nhau ấu dã với người khác, trên người cũng có mấy vết thương lớn nhỏ, nhưng vẫn là lần đầu tiên có người lưú quát kẻ dao lên cổ hắn. Đã vậy đối phương lại còn là một cô gái nhìn còn chưa đến 20 tuổi.

Tên tóc vàng hiện tại tâm tình tương đối phức tạp. Một mặt hắn có chút coi thường Chu Tư Đồng, cảm thấy cô dù sao cũng là con gái, tuổi cũng còn nhỏ, đáng vẻ lại mảnh mai trong sáng gió thổi cũng bay mất, nhưng mặt khác, cô gái này tay nhỏ cầm dao rất vững vàng, biểu tình lạnh nhạt nhìn hắn, lời nói lạnh lùng, không thể hoài nghi chỉ sau một giây con dao trong tay cô sẽ hung hăng cắt xuống động mạch trên cổ hắn. Nghĩ vậy hắn liền cảm thấy sợ hãi.

Loại này cảm giác phức tạp cảm giác thật chết tiệt. Tên tóc vàng toàn thân cứng đờ, đứng tại chỗ không dám nhúc nhích, không biết hiện tại rốt cuộc hắn nên phản kháng hay là nên xin tha.

Nhưng Chu Tư Đồng vốn dĩ không để ý đến hắn. Cô nhìn về phía Sở Khiêm, hất cằm: "Đứng lên."

Cô không hỏi Sở Khiêm thế nào rồi, có nghiêm trọng lắm không. Dù sao nhìn cũng không ổn lắm.

Sở Khiêm rách khoe miệng, có dòng máu chảy ra; bên mắt phải tím bầm một mảnh, là do bị tên tóc vàng đấm; trên trán cũng có vết thương, đang chảy máu, là do vừa rồi bị tên tóc vàng đẩy xuống bàn bị mảnh chai cắt qua.

Chu Tư Đồng liền hỏi hắn: "Thế nào, có muốn trả lại cú đấm vừa rồi không."

Sở Khiêm nhìn cô, sau đó lại nhìn tên tóc vàng.

Tên tóc vàng bắt đầu quỳnh lên. Hắn muốn chửi ầm lên, nhưng vừa mới mắng hai chữ "cmmm", trên cổ hắn lại phát đau. Dao nhỏ lại đâm sâu vào thịt hai phần. Cùng lúc đó Chu Tư Đồng lạnh giọng: "Mày còn dám chửi một chữ nữa, tao lại mạnh tay hơn một chút."

Cũng may dao trong tay cô không dùng sức lên động mạch trên cổ, nếu không với cái độ sâu này, động mạch trên cổ đã sớm bị cắt đứt.

Tên tóc vàng ngay lập tức không dám mắng nữa, càng không dám động đậy, cứng đờ tại chỗ như bức tượng. Trong mắt có sợ hãi, cũng có phần nộ.

Nhưng Chu Tư Đồng mặc kệ hắn, cô chỉ quay đầu nhìn Sở Khiêm: "Sao, cứ như vậy chịu hai đấm của người ta à? Thật không muốn trả đũa?"

Sở Khiêm lại nhìn cô, sau đó lại liếc tên tóc vàng một cái, cuối cùng dường như đã hạ quyết tâm, tay phải gắt gao nắm thành nắm đấm, sau đó cắn răng đấm lên mắt phải tên tóc vàng. Tên tóc vàng lập tức kêu một tiếng, giờ tay che lại mắt.

Chu Tư Đồng cười khê, đánh giá: "Một cú đấm này không nặng nha. Nghĩ lại xem, lúc này hắn đánh cậu thế nào, hãy trả lại cho hắn y như vậy."

Sở Khiêm nhớ đến cảnh tên tóc vàng đè hắn lên mặt bàn mà đánh. Hắn lúc ấy cũng rất phần nộ, như bị lửa thiêu đốt. Vì thế anh mắt hắn tối lại, sau đó là một cú đấm thật mạnh đấm vào bụng tên tóc vàng.

Lần này là rất đau. Tên tóc vàng kêu thảm thiết một tiếng, cong eo lại lấy tay che bụng.

Chu Tư Đồng cười: "Cú đấm này còn có chút ra gì."

Lại hỏi Sở Khiêm: "Hết giận chưa?"

Sở Khiêm gật gật đầu.

Tên tóc vàng đấm hắn hai cái, một là đấm vào mắt phải, một là đấm vào bụng, bây giờ hắn trả lại y hệt.

Chu Tư Đồng cũng gật đầu, tiếp tục cười: "Trút giận xong rồi thì chúng ta rút lui thôi."

Cô không lập tức buông tha cho tên tóc vàng, mà đi dao lên eo hắn, nói: "Phiền ngài nha, đưa bọn tôi ra ngoài."

Lúc cô nói mấy lời này ngữ khí nhẹ nhàng, cười tươi như hoa, người nào không biết lại tưởng bọn họ là bạn bè.

Vừa rồi bọn họ ẩm ỉ một trận cả quán bar đều thấy, Chu Tư Đồng cũng sợ tên tóc vàng còn có trợ thủ nên bây giờ nhân lúc còn có lợi thì dừng lại, định cùng Sở Khiêm lập tức rút lui. Nhưng bây giờ mà trực tiếp thả tên tóc vàng ra cũng sợ hắn chạy mất, sau đó lại làm chuyện xấu gì sau lưng mình, cho nên dứt khoát để hắn đưa hai người đi một đoạn, chờ cô xác định mình và Sở Khiêm đã an toàn thì mới thả hắn đi.

Nhưng lý tưởng luôn toàn vẹn, còn hiện thực lại tàn khốc. Cô và Sở Khiêm còn chưa đi đến cửa quán bar, đã thấy cửa lớn bị đẩy ra, bốn năm người đi đến, mỗi người trên tay đều cầm vũ khí.

Chu Tư Đồng trên mặt khê biển, nhưng trong lòng vẫn rầy rần định bình tĩnh. Cô nhanh tay chuyển con dao từ eo tên tóc vàng lên cổ hắn, một tay bắt lấy tay trái tên tóc vàng.

Sở Khiêm cũng nhanh chóng tiện tay vơ lấy một chai bia trên mặt bàn bên cạnh, định lát nữa dùng chai bia này làm vũ khí.

Chu Tư Đồng liếc thấy động tác của Sở Khiêm. Nhưng thấy trên mặt hắn trắng bệch, tay phải cầm chai bia còn run run, cô liền khê cười một tiếng, sau đó hỏi hắn: "Trước kia cậu chưa từng đánh nhau à?"

Sở Khiêm lắc đầu: "Không có."

Chu Tư Đồng cũng cười: "Vậy cậu cứ đánh thêm hai lần thì sẽ không còn sợ nữa đâu."

Dùng một chút lại nói: "Đội lát nữa cậu theo sát phía sau tôi. Có cơ hội thì chạy thật nhanh đi."

"Tôi không chạy." Sở Khiêm thanh âm trầm thấp, ánh mắt nhìn bốn năm người đứng trước kia, "Đi thì cùng đi. Tóm lại tôi sẽ không bỏ cậu lại một mình."

Chu Tư Đồng nghe xong, trong lòng tự nhiên cảm thấy thật cảm động.

Cô và Sở Khiêm cũng không thân thiết. Hơn nữa đây lại là lần đầu tiên cậu ta đối mặt với tình huống nguy hiểm như này, cậu ta vậy mà lại nói sẽ không bỏ cô lại, đi thì cùng đi.

Chu Tư Đồng cảm động liền cười. lúc sau cười xong cô lại nói: "Cậu ngốc à. Đội lát nữa cậu chạy ra thì ngay lập tức gọi báo cho cảnh sát. Cùng lắm thì tôi đến cục cảnh sát uống trà hai ngày thôi. Uống trà vẫn tốt hơn so với bỏ cái mạng nhỏ chứ. Tôi cũng không có phóng túng đến mức coi nhẹ mạng nhỏ của mình đâu."

Sở Khiêm do dự, không biết rốt cuộc là nên cùng Chu Tư Đồng kẻ vai chiến đấu, hay là nên nghe theo lời cô, tìm cơ hội chạy đi sau đó báo cảnh sát.

Lúc này hắn lại nghe thấy tên tóc vàng kích động kêu "đại ca".

Sở Khiêm và Chu Tư Đồng cùng ngẩng đầu nhìn lên.

Cửa lớn của quán bar mở ra, một tên trong miệng ngậm thuốc lá đi đến, biểu tình ngạo mạn nói: "Đứa nào bắt nạt thẳng em tao, tao....."

Một câu còn chưa nói xong hắn liền thấy Chu Tư Đồng, bị dọa đến thuốc ngậm trong miệng cũng rơi xuống.

Chu Tư Đồng vừa thấy hắn cũng vui vẻ, trong lúc cấp bách còn đuổi tay chào hỏi hắn: "Ai nha, là anh à, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Lúc nói câu này cô để ý thấy tên tóc vàng gật gật, có muốn ý chạy, vì thế tay cầm dao lại đấm vào thịt hắn sâu một chút, đồng thời cười nói: "Ai nha ông anh này, đừng có lộn xộn nha. Anh cứ lộn xộn thế này tay tôi lại run, đến lúc đó thật sự cắt vào động mạch chủ của anh thì không xong đâu đấy."

Tên tóc vàng trắng bệch cả mặt, vừa đau vừa sợ. Trong lòng hắn lại âm thầm mắng cô, dèch, con bé này rốt cuộc đã lộn ở đâu vậy? Con mẹ nó uy hiếp người mà cũng có thể uy hiếp thành như vậy.

Tên đại ca ở đối diện kia, cũng chính là tên xâm trở ngày trước cùng hai tên đàn em đến chặn đường cô trong hẻm, hắn thấy cô như vậy theo bản năng liền cảm thấy bả vai và bụng đau nhói lên.

Lần trước hắn chính là bị Chu Tư Đồng trực tiếp cầm một chai bia lên vai, bụng cũng bị cô hung hăng đập ngã. Cmm, sau đó hắn đi bệnh viện còn phải băng bó một đồng băng dày.

Chu Tư Đồng ánh mắt mang ý cười nhìn tên xâm trở. Vừa nhìn hắn vừa cười cười, sau đó lại nói: "Ông anh, cái tên trong tay tôi này là đàn em của anh à? Thật khéo quá."

Sắc mặt tên xâm trở không tốt. Một hai lần đầu chạm phải Chu Tư Đồng còn có thể trông ổn sao? Nhưng hắn hiện tại cũng không có cách nào.

Mặt hắn xanh mét, bỗng nhiên vùng tay lên, trầm giọng nói: "Để cô ta đi."

Chu Tư Đồng vừa nghe vậy cũng kinh ngạc.

Cô đưa mắt xem xét nhìn tên xăm trổ, cảm thấy lời hắn nói không giống như đang nói chơi, cũng không giống như đang kiêu kỳ cô trong tay có tên tóc vàng nên mới thả đi. Dù sao thì bọn chúng đông người như vậy, nếu thật sự động tay thì cô và Sở Khiêm đều không phải đối thủ. Hơn nữa mấy chuyện liên quan đến mạng người thế này ai cũng không muốn làm.

Đánh nhau là một chuyện, mạng người lại là một chuyện khác. Có ai dám chịu phát đạn này chứ.

Bất quá Chu Tư Đồng đầu óc nhanh nhẹn, quyết định cũng nhanh. Vừa thấy tên xăm trổ nói để cô đi, chẳng qua chỉ kinh ngạc một lát rồi lại tươi cười.

"Vậy thì thật cảm ơn anh nhé. Hôm nào tôi mời anh uống trà."

Lại cười chỉ chỉ tên tóc vàng trong tay: "Nhưng mà còn phiền đàn em này của anh đưa tôi một đoạn đường."

Cô cũng không hoàn toàn tin tưởng lời nói của tên xăm trổ. Nhớ đâu cô thả tên tóc vàng rồi, sau đó bọn chúng mấy tên ủa lên, đến lúc đó kim bài hộ thân này không còn nữa, cô thật sự chỉ có thể chịu bị đánh.

Tên xăm trổ sắc mặt vẫn khó coi như cũ. Nhưng hắn vẫn kêu đàn em nhường đường, lại mở cửa lớn quán bar ra.

Chu Tư Đồng nghiêng đầu ra hiệu với Sở Khiêm, để hắn đi trước. Nhưng Sở Khiêm lại cố chấp để cô đi trước, hắn cầm chai bia đi theo sau, ánh mắt đề phòng nhìn mấy tên côn đồ.

Chu Tư Đồng dí dao vào eo tên tóc vàng tiếp tục bước đi. Đàn em của tên xăm trổ đúng thật là không có ý định đuổi theo, còn đứng yên một chỗ. Vì biểu đạt thành ý, vừa thấy Chu Tư Đồng và Sở Khiêm ra ngoài hắn liền bảo mấy tên đàn em đóng lại cửa quán bar.

Chu Tư Đồng trong lòng càng thêm kinh ngạc. Nhưng so với kinh ngạc thì thoát thân vẫn quan trọng hơn.

Đến khi cô chắc chắn mình và Sở Khiêm đã an toàn, mới một tay đẩy tên tóc vàng ra, nhưng cũng không trả con dao cho hắn, mà giờ giờ lên nói: "Cảm ơn anh nhé, đưa bọn tôi đến đây."

Sau đó kéo tay Sở Khiêm, hai người chạy đến con hẻm nhỏ bên cạnh. Chạy được một lát thì đổi sang đường khác, sau đó lại tiếp tục đi đường vòng, cuối cùng mới đến đường lớn, gọi một chiếc xe, giữa đường xuống xe, lại gọi một chiếc xe khác, nói với tài xế: "Bác tài, phiền bác chở đến bệnh viện, cảm ơn."

Tài xế liếc mắt nhìn bọn họ một cái, trông hai người có vẻ đều là học sinh tốt, bộ dáng ngoan ngoãn, nhưng trên mặt Sở Khiêm lại bị thương, ông rất quan tâm hỏi: "Hai đứa bị sao vậy? Bị người ta đánh à?"

Chu Tư Đồng gật đầu: "Vừa nãy gặp cướp. Bạn cháu vì bảo vệ cháu nên bị người ta đánh. Bác tài, phiền bác lại nhanh lên, cháu muốn đưa bạn đến bệnh viện băng bó."

Tài xế vừa nghe, lập tức liền đạp mạnh chân ga, vừa lái xe vừa nói: "Mấy con người này bây giờ làm sao thế? Làm gì không làm, lại đi làm ăn cướp? Cướp thì cướp thôi, lại còn đánh người bị thương?"

Chu Tư Đồng gật đầu phụ họa.

Sở Khiêm quay sang nhìn cô, ánh đèn lập loè ngoài cửa sổ rơi lại sau lưng, gương mặt Chu Tư Đồng lúc sáng lúc tối, thật kỳ lạ, vậy nhưng Sở Khiêm bỗng nhiên cảm thấy Chu Tư Đồng như vậy thoát nhìn thật rất chân thật.

Trái tim trong lồng ngực hắn không nhịn được mà nhảy nhót liên hồi.

Mà tên tóc vàng bị Chu Tư Đồng đẩy ra, mắt thấy cô và Sở Khiêm nhanh nhẹn chạy vào trong hẻm nhỏ, rất nhanh đã không thấy tăm hơi đâu, hắn vừa giờ tay che vết thương ở cổ, vừa hùng hùng hổ hổ đi về. Đợi hắn đẩy cửa quán bar bước vào, liền thấy tên xăm trổ mặt xanh mét lại đang đứng hút thuốc.

Tên tóc vàng đi đến gọi một tiếng đại ca, lại nói lại chuyện Chu Tư Đồng và Sở Khiêm đã chạy mất, sau đó hắn lại phản hận bất bình nói: "Đại ca, hay là chúng ta mang vài người đi chặn đường bọn nó? Chặn đường rồi để xem em có đánh chết hai đứa chúng nó."

Tên xăm trổ nghe xong, giờ tay đập một cái lên ót hắn: "Mày muốn đánh ai? Đánh con nhóc kia? Con nhóc kia có người chống lưng mày biết không? Chọc đến hắn mày có biết m sẽ có kết cục gì không?"

Tên tóc vàng vừa nghe vậy liền ngây người. Địch! Chỉ là một con nhóc thôi mà, ai chống lưng cho nó? Hơn nữa ngữ khí kia của đại ca, người kia có vẻ địa vị rất lớn nha.

Hắn không ngăn được lòng hiếu kỳ, liền hỏi: "Đại ca, con nhóc kia rốt cuộc có địa vị thế nào? Ai chống lưng cho nó?"

Tên xăm trổ trung mắt một cái với hắn, không trả lời, chỉ nói: "Tìm một chỗ đi băng bó cái cổ của mày đi. Cứ tiếp tục đổ máu như vậy, mày không muốn sống nữa à? Còn nữa, nhớ kỹ, lần sau gặp con nhóc kia chúng mày đều phải né đi cho tao, đừng có động vào nó. Nếu không tao cũng không biết chúng mày sẽ có kết cục thể nào đâu."

Hắn mấy tên thủ hạ nghe hắn nói vậy đều quy quy củ củ đáp ứng. Tên xăm trổ liếc bọn chúng một cái, sau đó đi đến một góc im ắng, lấy điện thoại trong túi áo ra gọi điện.

Sau vào tiếng "tút tút" thì cuộc gọi được kết nối, giọng nói hùng hậu của người bên kia vang lên: "Alo. Chuyện gì?"

Không giống thái độ giáo huấn đàn em như "cháu trai" vừa rồi, tên xăm trổ bây giờ cũng làm cháu "cháu trai", ngữ khí nịnh nọt nói: "Hạo ca, có phải em quấy rầy giấc ngủ của anh rồi không?"

Người được gọi là Hạo ca kia không trả lời, vẫn hỏi như vừa rồi: "Chuyện gì?"

Tên xăm trổ liền kể lại chuyện vừa rồi với Chu Tư Đồng và Sở Khiêm, sau đó lại nói: ".....Đứa con trai đi cùng cô ấy bị thương, em đoán chắc hai người đó đến bệnh viện rồi. Hạo ca, anh xem việc này phải làm thế nào?"

Hạo ca liền nói: "Việc này không cần mày quản. Nhớ kỹ, sau này gặp lại Chu tiểu thư, tuyệt đối không được làm cô ấy bị thương, nếu không hậu quả là gì mày cũng tự biết đấy."

Tên xăm trổ cung cung kính kính đáp ứng một tiếng, sau đó ngắt máy. Chỉ là vừa ngắt điện thoại xong hắn đã tức giận nhổ một ngụm nước bọt, sau đó mới nhấc chân đi ra khỏi góc vắng.

Sau cái lần hắn mang đàn em đi chặn đường Chu Tư Đồng rồi phải đến bệnh viện băng bó vết thương trên vai, liền có người dẫn người đến tìm hắn, hỏi chuyện của Chu Tư Đồng, lại nói về sau hắn không được quấy rầy Chu Tư Đồng, nếu không tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn. Hắn thấy đối phương đều cao to, lưng hùm vai gấu, trông có vẻ là loại người quen thấy máu người, hắn lúc ấy lập tức sợ hãi. Sau đó người này lại cho hắn một chiếc điện thoại, bắt hắn gọi là Hạo ca.

Mà Hạo ca này, cũng chính là Lý hạo, là vệ sĩ bên người Thẩm Kỳ, hiện tại nhận được điện thoại của tên xăm trổ, lập tức liền gọi cho Thẩm Kỳ, một năm một mười nói chuyện xảy ra ở quán bar của Chu Tư Đồng và Sở Khiêm.

Thẩm Kỳ vừa nghe sắc mặt lập tức lạnh xuống.

Lúc này anh đang đứng dưới ký túc xá của Chu Tư Đồng, đã đứng một đêm. Gọi điện thoại cho cô, cô vẫn luôn tắt máy, gọi đến điện thoại trong phòng kí túc của cô, Ngụy Phương Phương nói tối nay cô chưa về. Trong lòng anh sốt ruột, để trợ lý Trương đi mấy nơi tìm cô. Vậy mà Lý hạo nói cho anh biết, cô lại cùng Sở Khiêm ở quán bar uống rượu đánh nhau.

Phản ứng đầu tiên của anh là lo lắng, không biết cô có sao không. Phản ứng thứ hai lại là tức giận.

Cô thế nhưng lại đang ở cạnh Sở Khiêm, lại còn đi suốt đêm không về.

Biết Chu Tư Đồng và Sở Khiêm rất có khả năng đã đi bệnh viện, anh liền gọi điện cho trợ lý Trương, lạnh giọng phân phó anh ta cho người đi tìm ở các bệnh viện gần đó. Qua nửa giờ sau trợ lý Trương gọi đến, nói tìm được rồi, Chu tiểu thư đang cùng Sở Khiêm ở bệnh viện XX. Thẩm Kỳ ngắt máy, về mặt bình tĩnh, đi nhanh ra khỏi cổng trường.

Tác giả có lời muốn nói: Cảnh báo cao độ trước: Tiếp theo vẫn sẽ cầu huyết. Các tiểu thiên sứ có thể tiếp nhận mời lên xe, cài kỹ đai an toàn. Các tiểu thiên sứ không thể tiếp nhận, hy vọng chúng ta sẽ gặp lại nhau trong câu chuyện khác của tôi:-D

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Nhất quyết muốn chia tay

Editor: shpdam

Thẩm Kỳ đến bệnh viện thì thấy Chu Tư Đồng và Sở Khiêm đang sống vai ngồi cạnh nhau.

Vừa rồi Chu Tư Đồng và Sở Khiêm đến bệnh viện gần nhất này, cô để Sở Khiêm đến khu ngồi chờ, còn mình thì đi xếp hàng đăng ký.

Buổi tối, chỉ có thể lấy số khoa cấp cứu. Lấy số xong, Chu Tư Đồng đến ghế đợi bên cạnh Sở Khiêm ngồi xuống, chờ gọi đến tên.

Mắt phải của Sở Khiêm vẫn bầm tím, vết máu ở khóe môi tuy đã dùng khăn giấy lau đi, nhưng vẫn nhìn ra được. Miệng vết thương trên trán còn nghiêm trọng hơn, máu ở đó vẫn không ngừng chảy ra.

Trải qua chuyện ầu đã vừa rồi, thái độ của Chu Tư Đồng với Sở Khiêm có chút thay đổi, ít nhất không giống trước kia, thấy hấn là sẽ đi đường vòng, đến cả ánh mắt cũng keo kiệt không cho hấn.

Bởi vậy mới nói, tình nghĩa cách mạng là kiên cố nhất. Hơn nữa tối nay cô còn hút thuốc, chơi game, uống rượu, kẻ dao vào cổ người, cũng coi như cả đêm phóng túng tùy ý, mọi bực bội tích tụ trong lòng trong lòng tạm thời tiêu tán không ít, cả người nhìn cũng có vẻ bình thản hơn.

Cô nhìn vết thương trên trán Sở Khiêm, cảm thán: "Cũng không biết có để lại sẹo không nữa?"

Sở Khiêm nghe xong liền gờ tay sờ soạng một chút miệng vết thương, có hơi đau, nhưng hấn ra vẻ không sao cả nói: "Thành sẹo thì thành sẹo thôi, không sao đâu."

Chu Tư Đồng liền chân thành xin lỗi hấn: "Xin lỗi nhé Sở Khiêm, tối nay là tôi làm liên lụy cậu."

Tím cô cũng không phải bằng đá, vừa nãy trong lúc nguy cấp Sở Khiêm còn không muốn bỏ cô lại mà chạy trước, trong lòng cô rất cảm kích.

Sở Khiêm quay sang nhìn cô.

Chu Tư Đồng có một đôi mắt rất đẹp, vừa to vừa tròn, đuôi mắt hơi cong lên, là mắt hạnh tiêu chuẩn nhất. Mắt cô còn rất sáng, tựa như ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đêm.

Sở Khiêm nhìn không được cảm thấy trong lòng run lên. Sau đó hấn cũng cười: "Là tôi vô dụng mới đúng. Tôi không biết đánh nhau."

Chu Tư Đồng không nhìn được cười, cười xong cô lại nói: "Lần đầu tiên đánh nhau mà cậu có thể làm được như vậy đã là rất lợi hại rồi. Tôi còn nhớ lần đầu tiên cùng người ta đánh nhau, chân đều nhũn như sợi mì ấy, đến cả đi cũng không đi được."

Sở Khiêm liền cảm thấy kỳ quái, đang muốn hỏi cô lần đầu tiên đánh nhau là khi nào, vì sao lại đánh nhau, nhưng bỗng nhiên thấy một bóng dáng trước mặt mình.

Hấn ngẩng lên nhìn, biểu tình trên mặt liền thay đổi.

Là Thẩm Kỳ.

Nhưng Thẩm Kỳ căn bản không nhìn đến Sở Khiêm, ánh mắt anh chỉ khoá chặt trên người Chu Tư Đồng.

Lần trước thấy Sở Khiêm ở trước cửa thư viện chặn đường Chu Tư Đồng như vậy, anh đã biết Sở Khiêm thích Chu Tư Đồng, thế nhưng bây giờ Chu Tư Đồng lại ở cạnh Sở Khiêm, còn cười dịu dàng tán gẫu cùng hấn rất ân ý.

Lại nhìn vết thương trên mặt Sở Khiêm, nói cách khác, đêm nay Chu Tư Đồng vẫn luôn ở cùng Sở Khiêm?

Thẩm Kỳ trầm mặt, bàn tay rữ bên người nắm chặt lại thành nắm đấm.

Chu Tư Đồng lúc này cũng đã thấy Thẩm Kỳ. Trong nháy mắt cô quả thực muốn khóc, nhưng ngay sau đó lại lạnh mặt, lạnh đạm hỏi: "Sao anh biết tôi ở đây?"

Thẩm Kỳ không trả lời, anh hạ thấp giọng: "Đồng Đồng, em lại đây, anh có chuyện muốn nói với em."

Nói xong liền cúi lmg, duỗi tay ra kéo tay cô. Nhưng bị Chu Tư Đồng tránh né: "Giữa hai chúng ta chẳng có gì để nói cả. Thẩm Kỳ, chúng ta đã chia tay, sau này anh đừng nói chuyện với tôi nữa."

Cánh tay Thẩm Kỳ vươn ra cứng lại giữa không trung. Nhưng sau đó anh vẫn duỗi tay giữ lại tay cô. Còn nắm rất chặt: "Đồng Đồng, chuyện không phải như em nghĩ đâu. Em nghe anh giải thích."

Chu Tư Đồng không chịu nghe: "Tôi không muốn nghe bất cứ lời giải thích nào của anh hết."

Cô gãy ra, nhưng tay Thẩm Kỳ nắm rất chặt, cô không dứt ra được. Cuối cùng tức giận, giọng căm hận nói: "Thẩm Kỳ, anh buông tay."

Thẩm Kỳ vẫn nắm chặt không buông, còn kéo cô dậy khỏi ghế: "Đồng Đồng, đi theo anh."

Tuy bây giờ đã là buổi tối, nhưng chờ vẫn có rất nhiều người chờ khám bệnh, hơn nữa Sở Khiêm cũng ở đây, thật sự không thích hợp giải thích với Chu Tư Đồng ở chỗ này.

Chu Tư Đồng gãy gục không muốn đi, nhưng Thẩm Kỳ sức lực rất lớn, cô không thể phản kháng. Cuối cùng mắt thấy cô đã bị Thẩm Kỳ kéo lên khỏi ghế, đột nhiên Sở Khiêm vươn tay kéo lại cánh tay kia của Chu Tư Đồng, lên tiếng: "Cô ấy đã nói không muốn theo anh, anh mau buông cô ấy ra."

Thẩm Kỳ nghe vậy quay đầu lại, ánh mắt dừng ở bàn tay đang nắm lấy tay Chu Tư Đồng của Sở Khiêm, ánh mắt lập tức lạnh xuống.

"Buông tay." Ngừ khí lạnh lùng, khiến người vừa nghe chỉ cảm thấy trong lòng đột nhiên liền dâng lên một cỗ khí lạnh.

Sở Khiêm cũng bị dọa bởi khí thế lãnh đạm này của anh, sắc mặt có hơi trắng bệch. Nhưng hắn vẫn cố chấp không chịu buông tay: "Cô ấy nói, hai người đã chia tay. Vậy nên anh không thể ép buộc cô ấy làm chuyện mà cô ấy không muốn."

Thẩm Kỳ nghe xong lời này, đột nhiên mỉm cười. Chỉ là nụ cười này của anh thật sự không nổi một chút đồ ăn: "Cảm ơn cậu tối nay đã luôn ở bên Đồng Đồng. Nhưng chuyện giữa Đồng Đồng và tôi, không nhọc cậu quan tâm."

Nói xong, anh buông tay ôm lấy vai Chu Tư Đồng, kéo tay cô khỏi tay Sở Khiêm.

Sở Khiêm định bắt lại tay Chu Tư Đồng, nhưng Thẩm Kỳ đã mạnh mẽ ôm cô vào ngực, bước nhanh đến thang máy. Sở Khiêm muốn đuổi theo, nhưng Lý hạo đã mang theo hai gã thủ hạ chặn phía trước, không cho hắn bước lên trước dù chỉ một bước.

*

Thẩm Kỳ ôm lấy vai Chu Tư Đồng đi đến thang máy, Chu Tư Đồng vẫn luôn giãy giụa. Nhưng vô dụng, sức lực của cô so với Thẩm Kỳ thì chẳng là gì.

Chu Tư Đồng tức giận: "Thẩm Kỳ, anh rốt cuộc muốn dẫn tôi đi đâu?"

Thẩm Kỳ trầm mặt trả lời: "Đến nơi nào yên tĩnh, em có thể nghe anh giải thích."

"Nhưng tôi không muốn nghe anh giải thích." Chu Tư Đồng tiếp tục giãy giụa, "Thẩm Kỳ, anh có giải thích thế nào cũng vô dụng, đều không thể phủ nhận được anh lừa dối tôi chuyện anh có vị hôn thê."

Thẩm Kỳ không nói gì, anh biết giờ mình có nói gì cũng vô dụng. Anh bế ngang Chu Tư Đồng lên, một đường mặt trầm như nước, bước chân đi nhanh như bay.

Ra khỏi cửa lớn bệnh viện, bên cạnh có một khách sạn. Thẩm Kỳ đến quầy lễ tân lấy phòng, sau đó ngay trước con mắt kinh ngạc của lễ tân, cầm thẻ phòng, ôm Chu Tư Đồng đi vào thang máy.

Đi vào thang máy anh mới thả Chu Tư Đồng xuống. Không đợi kịp nói gì, anh dồn Chu Tư Đồng tựa vào vách thang máy, cúi đầu, hung hăng hôn lên môi cô.

Chu Tư Đồng dùng cả tay chân để phản kháng, nhưng chẳng có tác dụng gì.

Đến lúc thang máy "đỉnh" một tiếng, đến nơi, Thẩm Kỳ mới buông ra, ôm lấy cánh tay cô đi về phía trước. Đến trước cửa phòng, anh dùng thẻ mở cửa, không màng đến cô đang giãy giụa, ôm lấy cô đi vào phòng, vờn tay đóng cửa lại, đến cả đèn cũng không kịp bật, anh đã đứng ở huyền quan cúi đầu hôn Chu Tư Đồng.

Chu Tư Đồng giãy giụa, nhưng đôi tay bị anh chặt chẽ đè lại, cả người bị anh ghì chặt, cô không nhúc nhích được dù chỉ một chút. Cuối cùng hạ quyết tâm, dứt khoát há miệng, hung hăng cắn lên đầu lưỡi anh.

Thẩm Kỳ "shh" một tiếng rên lên, nhưng anh vẫn không chịu nhả ra, vẫn tiếp tục hôn môi cô. Dường như cô có cắn đứt một đoạn lưỡi anh cũng quyết liệt không chịu nhả ra.

Nhưng Chu Tư Đồng sao có thể thật sự cắn đứt đầu lưỡi anh chứ? Cô yêu anh. Hôm nay sau khi biết chuyện Thẩm Kỳ đã có vị hôn thê, cô đã gần như sụp đổ.

Hai người hôn môi triển miên, trong miệng lại có vị máu tanh, đó là vì cô đã cắn chảy máu đầu lưỡi và môi dưới của Thẩm Kỳ, nhưng anh vẫn như cũ vẫn không chịu buông tha cô. Cô rốt cuộc phải làm sao đây?

Bị anh áp chế không thể động đậy, lại thật sự không thể nhẫn tâm thương tổn anh, Chu Tư Đồng trong lòng tràn đầy tuyệt vọng, cô bỗng nhiên bật khóc.

Nước mắt âm thầm rơi xuống mảnh liệt, muốn ngăn cũng không ngăn được.

Thẩm Kỳ vốn dĩ trong lòng còn phần nộ. Hôm nay Chu Tư Đồng vậy mà lại ở bên Sở Khiêm cả một ngày, hơn nữa vừa rồi còn cùng Sở Khiêm cười cười nói nói. Vừa nghĩ tới hình ảnh khi đó chứng kiến được trong bệnh viện anh đã nổi giận, cũng tràn đầy ghen ghét. Vậy nên anh chỉ muốn hung hăng hôn môi Chu Tư Đồng, để cô biết, cô là bạn gái của anh. Nhưng đột nhiên trong miệng lại có vị chua xót của nước mắt.

Mùi vị này kéo lại con ghen của Thẩm Kỳ. Anh hơi ngẩng đầu, ánh sáng từ trần rèm không kéo chặt chiếu vào, anh thấy Chu Tư Đồng mặt đầy nước mắt.

Nội tâm gắt gao căng chặt, đau đến mức dường như không thể hô hấp. Anh vờn đôi bàn tay, nâng lên gương mặt cô, chớp mũi đụng lên chớp mũi cô, ngừ khí dần dập: "Đồng Đồng, anh yêu em. Anh chỉ yêu mình em, dù là trước kia, hay là sau này, cả đời này, anh cũng chỉ yêu một người. Em đừng nói chia tay anh."

Rồi lại cúi đầu, dịu dàng hôn lên nước mắt rơi trên gò má cô, giọng nói gần như đang cầu khẩn: "Xin em. Đồng Đồng, đừng chia tay với anh."

Chu Tư Đồng quả thực khóc đến không kim lại được, đôi môi run rẩy: "Nhưng mà anh có vị hôn thê. Thẩm Kỳ, anh đã có vị hôn thê, anh còn muốn em phải làm thế nào? Dù em yêu anh, nhưng em cũng không thể làm kẻ thứ ba. Phá hoại gia đình người khác là không đúng."

"Chuyện không phải như em nghĩ đâu." Thẩm Kỳ vội vã giải thích, "Đồng Đồng, anh dùng chính sinh mệnh của mình thề với em, khi chúng ta ở bên nhau anh vốn dĩ không có vị hôn thê. Là tháng trước ba anh gọi đến nói, ông đã quyết định một mối hôn sự cho anh, bảo anh trở về gặp mặt đối phương. Anh đúng là có quay về, nhưng vốn không gặp đối phương, anh đến gặp ba nói không đồng ý cuộc hôn nhân này. Đồng Đồng, anh còn chưa từng gặp đối phương, hôn sự này là ba anh tự ý quyết định, chỉ là hôn nhân thương mại mà thôi. Nhưng anh vẫn luôn phản đối, em tin anh, anh vẫn luôn phản đối. Người anh muốn kết hôn chỉ có em, anh cũng đã rất kiên quyết nói việc này với ba anh. "

Nhưng Chu Tư Đồng vẫn khóc: "Vậy thì sao? Anh vẫn là có vị hôn thê. Hơn nữa chuyện này sao anh không nói với em? Anh vẫn luôn muốn gạt em? Sau đó còn muốn gạt em tới khi nào? Có phải năm sau anh cùng người ta kết hôn, anh vẫn còn muốn gạt em không? Thẩm Kỳ, anh coi em là cái gì? Tình nhân?"

"Anh không có. Đồng Đồng, không phải vậy." Thẩm Kỳ cúi đầu, vội vàng bắt an hôn cô, "Trong lòng anh, em chính là vợ anh, là người vợ duy nhất trong đời này của Thẩm Kỳ anh. Đồng Đồng, em phải tin anh, em nhất định phải tin anh. Anh yêu em mà. Đồng Đồng, anh thật sự yêu em. Xin em, đừng chia tay với anh. Anh thề, nhất định sẽ mau chóng giải quyết cuộc hôn nhân mà ba anh đặt ra này. Đồng Đồng, em cho anh thời gian mấy ngày, được không?"

Nhưng Chu Tư Đồng lắc đầu. Trên mặt là biểu tình mệt mỏi: "Thẩm Kỳ, thôi bỏ đi. Anh đã lừa tôi lần đầu, sau đó sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba, tôi không còn cách nào có thể tin tưởng được anh. Hơn nữa dù anh có giải quyết việc này, ba anh nói vậy cũng sẽ không đồng ý chúng ta ở bên nhau, gia thế của chúng ta chênh lệch quá lớn. Vậy nên, thôi bỏ đi, Thẩm Kỳ, chúng ta vẫn cứ chia tay đi. Như vậy dù là đối với anh, hay là đối với tôi, đều tốt."

Nhưng Thẩm Kỳ không đồng ý. Thề sống chết cũng không đồng ý: "Đồng Đồng, anh sẽ không đồng ý chia tay với em. Em hiện tại là bạn gái của anh, sau này sẽ là vợ của anh. Anh tuyệt đối không đồng ý chia tay với em."

Ngừ khí kiên quyết, biểu tình kiên quyết, ánh mắt anh lạnh lùng, lóe lên tia nguy hiểm. Sau đó anh cúi đầu, so với nụ hôn vừa rồi lại càng hung mãnh hơn, hung hăng hôn Chu Tư Đồng.

Chu Tư Đồng lúc này đã thật sự nổi giận. Cô không quan tâm liền nhấc chân hung hăng đá lên cẳng chân anh một cái, sau đó lại gợn tay tát một cái thật mạnh lên mặt Thẩm Kỳ.

Editor: Tịe dưng thấy đau mặt quá, Thắm ca cổ lên nhé!

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Cố chấp

Editor: shpdam

"Bộp" một tiếng vang lên, Thắm Kỳ sững sốt, Chu Tư Đồng cũng sững sốt.

Sau khi phản ứng lại được, Chu Tư Đồng bật khóc lớn tiếng: "Thắm Kỳ anh rốt cuộc muốn thế nào? Bức tôi đến chết anh mới vừa lòng sao? Tôi sẽ không biết rõ anh có vị hôn thê mà ở bên anh. Tôi sẽ không làm kẻ thứ ba."

Cô như sụp đổ mà khóc lớn, cả người theo vách tường trượt xuống đất. Ngồi xổm ở đó, cúi đầu, đôi tay che mặt, nước mắt theo khuôn mặt cô chảy xuống.

Kiếp trước chính là vì ba cô có tình nhân, nên cả gia đình đang tốt đẹp đều bị phá hoại. Cô hận "tiểu tam", cho nên cô tuyệt đối sẽ không làm "tiểu tam".

Thắm Kỳ nhìn cô như vậy, chỉ cảm thấy trong lòng đau đớn.

Anh ngồi xuống trước mặt Chu Tư Đồng, vươn tay muốn chạm vào gương mặt cô, nhưng bị Chu Tư Đồng hung hăng vùng tay lên gạt ra.

Thắm Kỳ không dám động nữa. Anh cứ như vậy ngồi xổm trước mặt cô, thấp giọng khàn khàn: "Đồng Đồng, việc này là anh không đúng. Anh vốn cho rằng rất nhanh sẽ giải quyết xong chuyện này, không cần thiết, cũng không dám nói với em. Anh hiểu tính em, nếu nói ra chuyện này với em, em chắc chắn sẽ nói chia tay với anh. Anh sai rồi. Đồng Đồng, xin em, tha thứ cho anh."

Nói xong, anh cẩn thận giấu tay ra chạm vào đầu vai cô.

Chu Tư Đồng không trốn tránh, cũng không giãy giụa. Cô bỗng nhiên cảm thấy quá mệt mỏi, toàn thân một chút sức lực cũng không có.

Cô dễ mặc Thắm Kỳ ôm cô vào lòng. Sau đó dựa đầu lên ngực anh, thấp giọng nói: "Thắm Kỳ, em cũng xin anh. Xin anh, buông tha em, chúng ta chia tay đi."

Thắm Kỳ chợt căng thẳng.

"Không, Đồng Đồng," Anh cúi đầu nhìn cô, hốc mắt phỉếm hồng, thanh âm nghẹn ngào, "Em đừng đối với anh như vậy."

"Vậy em nên đối với anh thế nào đây?" Vừa rồi khóc lâu như vậy, giọng nói của cô cũng có chút khàn khàn, "Anh nói em biết đi, em rốt cuộc nên đối với anh thế nào? Anh xem, anh cũng nói rồi, cuộc hôn nhân này là ba anh quyết định, là hôn nhân thương mại. Dù bây giờ anh thuyết phục được ba anh, để ông hủy bỏ cuộc hôn nhân này, thì sau đó chắc chắn ông ấy sẽ còn quyết định cho anh một hôn sự tương xứng khác. Mặc kệ ông ấy rốt cuộc chọn được ai cho anh, tóm lại đều không phải là em. Xuất thân của em như vậy, ông ấy nhất định sẽ xem thường. Dù cho em có miễn cưỡng cùng anh kết hôn, ngày ngày đều phải chịu đựng sự khinh thường của ông ấy, em cũng không chịu nổi."

Kiếp trước cô cũng là con gái nhà giàu, cũng rất có tự tin, cho nên ngay từ đầu cùng yêu đương với Thắm Kỳ căn bản không nghĩ đến mấy vấn đề hiện thực, nhưng hôm nay.....

Cửa trúc sao có thể xứng đôi với cửa son chứ? Kết cục như Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài cô cũng không muốn.

"Không, Đồng Đồng, em tin tưởng anh, anh sẽ không để chúng ta đi đến bước đường đó." Thắm Kỳ hai mắt đỏ ngầu, "Em không thể không tin anh."

"Nhưng chuyện anh làm không có cách nào khiến em tin tưởng được. Anh xem, anh cảm thấy chuyện gì anh cũng có thể giải quyết được, cho nên chuyện gì cũng không nói với em. Có lẽ nếu ngay từ đầu anh nói với em chuyện này, em sẽ lựa chọn cùng anh đối mặt." Chu Tư Đồng ngẩng đầu nhìn anh, biểu tình bình tĩnh, "Thắm Kỳ, gia đình của anh quá phức tạp, tính cách của anh cũng quá cường thế, em chịu không nổi. Vậy nên, thôi đi, chúng ta chia tay đi."

Thắm Kỳ ôm chặt lấy cô, chặt đến mức dường như chỉ hận không thể khảm cô vào xương cốt của mình: "Không, Đồng Đồng, anh không đồng ý. Anh tuyệt đối sẽ không đồng ý. Những việc này em cứ giao cho anh, anh nhất định sẽ giải quyết tốt."

Chu Tư Đồng mặc kệ anh gắt gao ôm chặt lấy mình, cô không giãy giụa, cô bây giờ đến một đầu ngón tay cũng lười không muốn cử động.

"Thắm Kỳ, em không muốn nói chuyện với anh nữa. Thật đấy, coi như em xin anh, anh buông tha em đi, được không? Còn như vậy nữa anh thật sự sẽ ép em đến điên mất."

Thắm Kỳ vui đầu vào cổ cô, bàn tay đặt trên lưng cô phát run. Nhưng anh cũng hiểu, Chu Tư Đồng hiện tại đã tới cực hạn, nếu anh còn tiếp tục kiên trì, cô chắc chắn sẽ chịu không nổi, thật sự sẽ suy sụp mất. Vì thế anh tàn nhẫn hạ quyết tâm, thanh âm trầm khàn đáp ứng: "Được, Đồng Đồng, chúng ta tạm thời tách ra một khoảng thời gian trước. Đợi anh xử lý xong hết những chuyện này, anh lại đến tìm em, được không?"

Chu Tư Đồng đối với chuyện này thái độ thực lãnh đạm: "Đến lúc đó rồi nói sau."

Hiện giờ cô chỉ thấy rất mệt, muốn ngủ một giấc thật ngon.

Cô đứng dậy thoát khỏi lòng ngực của Thắm Kỳ, kéo cửa phòng định rời đi. Thắm Kỳ giấu tay, từ phía sau ôm chặt lấy eo cô, vui đầu vào cổ cô.

Chu Tư Đồng miễn cảm nhận ra có giọt nước ấm áp rơi xuống cổ cô, cả người cô chấn động. Nhưng sau đó lại cười khổ: "Thắm Kỳ, như vậy còn có ý nghĩa gì. Chúng ta gặp gỡ vui vẻ, chia tay yên bình"

Thắm Kỳ ngẩng đầu, khàn giọng nói: "Anh đưa em về trường học."

"Không cần đâu." Chu Tư Đồng lắc đầu, "Em tự bắt xe về."

Nhưng Thắm Kỳ kiên trì: "Đã muộn thế này rồi, em về một mình anh không yên tâm. Anh đưa em về."

Thấy Chu Tư Đồng lại muốn cự tuyệt, Thắm Kỳ vội vàng nói: "Anh chỉ để tài xế đưa em về, anh không đi theo."

Chu Tư Đồng cũng không vì chuyện này mà đòi co với anh, vì thế cô liền gật gù đầu, lại khách sáo xa cách nói: "Vậy phiền anh rồi."

Thắm Kỳ nghe xong, chỉ cảm thấy trong lòng đau như bị dao đâm.

Anh trầm mặc lấy điện thoại ra gọi điện, phân phó tài xế chạy xe đến cửa khách sạn. Sau đó anh đưa Chu Tư Đồng xuống.

Chu Tư Đồng một đường trầm mặc, Thẩm Kỳ không dám nói gì nữa, cũng chỉ trầm mặc.

Đi đến đường lớn dưới tầng, chờ anh trả lại thẻ phòng, xe cũng đã đến cửa khách sạn. Anh đẩy ra cửa khách sạn để Chu Tư Đồng ra ngoài, lại tự mình mở cửa ghế sau xe cho cô, để Chu Tư Đồng lên xe. Đóng cửa xe xong, anh thấp giọng phân phó tài xế, làm anh ta đưa Chu Tư Đồng đến cổng trường, nhìn cô vào cổng trường rồi thì gọi điện thoại cho anh.

Tài xế cung kính đáp ứng. Thẩm Kỳ đứng ở cửa khách sạn, nhìn chiếc xe dần biến mất không thấy nữa mới thu hồi ánh mắt.

Tuyệt vẫn ào ào rơi xuống, so với lúc trước còn lớn hơn. Gương mặt Thẩm Kỳ như đóng một tầng băng sương, lấy điện thoại ra gọi cho trợ lý Trương.

Rất nhanh đã có một chiếc xe chạy đến cửa khách sạn, trợ lý Trương xuống xe, tự mình mở cửa xe để Thẩm Kỳ ngồi vào, sau đó cũng tự mình ngồi vào ghế phụ.

Anh ta vừa mới ngồi xuống, đã nghe thấy Thẩm Kỳ lạnh giọng phân phó: "Điều tra xem ai là người đã nói chuyện tôi có vị hôn thê cho Đồng Đồng. Phải nhanh. Trong vòng một ngày tôi phải biết được kết quả."

Trên trán trợ lý Trương nhỏ một giọt mồ hôi, vội cung kính đáp ứng. Đồng thời trong lòng u ám suy nghĩ, cũng không biết là người nào đầu óc bị cửa kẹp nữa, đem chuyện này nói cho Chu tiểu thư, này xong rồi, chủ tịch tức giận, đôi phương khẳng định phải gặp xui xẻo rồi.

Editor: Chương này ngắn vl, còn chưa tới 2000 chữ luôn. Nó ngắn vậy chứ mình không cắt xén gì đâu nha, làm mà hết hồn luôn, cứ tưởng convert vs raw bị thiếu cơ.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Kết thúc + PN

Editor. shpdam

Thẩm Kỳ người này, ngoài mặt thì nho nhã ôn hòa, nhưng kỳ thật bên trong lại là con sói nham hiểm.

Đù tự giác, đù chuyên chú, nhưng cũng đù tàn nhẫn, đù bất cận nhân tình*.

() Bất cận nhân tình: Không có tình người*

Trợ lý Trương điều tra ra được Trần Oánh Oánh là người nói chuyện vị hôn thê cho Chu Tư Đồng, Thẩm Kỳ lại nhớ đến chuyện ở tiệc sinh nhật của Thẩm Tụng Viện, mẹ con Trần Oánh Oánh gây khó dễ cho Chu Tư Đồng, đơn giản chính là thù mới hận cũ cùng tính một lần.

Công ty của ba Trần Oánh Oánh vốn đã có vấn đề về tài chính, mấy ngày nay vẫn luôn muốn mượn sức Thẩm Kỳ, để anh bỏ vốn cứu giúp một phen, nhưng bây giờ Thẩm Kỳ sao còn có thể bỏ vốn nữa? Dứt khoát sòng phẳng rút cùi đây rồi. Vì thế trong một đêm, công ty của ba Trần Oánh Oánh phá sản, Trần Oánh Oánh từ một tiểu thư nhà giàu giờ mất đi tất cả.

Giải quyết xong chuyện này, anh để trợ lý Trương đặt một chuyến bay gần nhất, đến chỗ ba mình nói chuyện huỷ bỏ hôn ước.

Vốn dĩ hôn ước này là ba anh tự mình chủ trương, anh còn chưa từng gặp mặt nhà gái, trước đó cũng một chút cũng không nghe được tiếng gió, đột nhiên ba anh gọi đến một cuộc điện thoại, nói chuyện liên hôn thương mại này, bắt anh sang năm cùng người ta kết hôn.

Tuy trước đây Thẩm Kỳ cũng kịch liệt phản đối chuyện hôn nhân thương mại như vậy, cũng nói chuyện mình đã có bạn gái, nhưng bắt đắ dĩ là ba anh cực kỳ ngoan cố, chỉ tin tưởng vững chắc tôi là bố anh, anh là con trai tôi thì phải nghe lời tôi. Đến nỗi mặc kệ con trai ở bên ngoài yêu đương những nhit thế nào, chơi bời thế nào, nhưng hôn nhân thương mại này thì nhất định phải tuân thủ.

Nhưng hiện tại, Thẩm Kỳ bất luận phải trả giá cao thế nào, anh cũng phải huỷ bỏ hôn ước này.

Đào mất một cái đã vào mùa đông, thời tiết ngày càng lạnh, tuyết lớn bay là tà mấy ngày liền.

Chu Tư Đồng được nghỉ đông. Bởi vì trong lòng có tâm sự, bình thường cũng không muốn ra cửa, cứ như vậy ở không phải ở trong phòng đọc sách, ngủ người, thì chính là viết tiểu thuyết.

Tối nay cô chạy deadline, từ chiều đến 10 giờ đêm viết một mạch 1 vạn chữ không ngừng nghỉ. Đợi làm xong rồi, cô đăng chương mới lên, liền thở phào nhẹ nhõm.

Đứng dậy rót cho mình một cốc nước để uống. Hai mắt còn đang vô cùng nhức mỏi, cô đi đến cửa sổ bên cạnh nhìn ra bên ngoài.

Hai ngày trước tuyết rơi rất lớn, hai ngày nay nhiệt độ không khí lại thấp, trên mặt đất, cành cây, nóc nhà tuyết cũng không tan đi, nhìn qua toàn một màu trắng toát.

Kỳ thật cũng không có gì đẹp,nhìn lâu còn thấy mỏi mắt. Chu Tư Đồng nhìn một hồi, định quay lại giường ngủ.

Nhưng cô vừa định mới xoay người lại, khóe mắt bỗng nhiên liếc thấy, dưới đèn đường trước mắt có một người đang đứng đó.

Người nọ thân hình thon dài, đang ngẩng đầu xa xăm nhìn về phía cô. Bởi vì thời tiết rất lạnh, hai tay người ấy đều xỏ trong túi áo khoác.

Dù cho có cách xa như vậy, nhưng Chu Tư Đồng chỉ cần liếc mắt một cái cũng nhận ra đó là Thẩm Kỳ.

Từ sau hôm đó cô nói chia tay với Thẩm Kỳ, mấy ngày sau Thẩm Kỳ cũng không đến tìm cô nữa, thậm chí ngay cả một cái tin nhắn cũng không gửi cho cô, trong lòng cô chỉ cho rằng hai người sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa, nhưng không ngờ lúc này anh lại đứng dưới tầng nhà cô, ngẩng đầu lên nhìn theo như vậy.....

Đúng vào thời điểm lạnh nhất trong năm, gió quạt qua cành cây không ngừng lay động, ngoài đường chẳng có lấy một người, nhưng Thẩm Kỳ vẫn cứ đứng đó không nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn về phía nhà cô.

Chu Tư Đồng trong một giây quả thực không nhận được muốn chạy như bay xuống với anh, nhưng cô vẫn cố lực nhìn xuống. Chỉ là đôi bàn tay đang cầm cốc nước đã siết chặt lại, nơi khớp xương xanh trắng một mảnh.

Mấy ngày liên tiếp đều như vậy, Thẩm Kỳ dưới ánh đèn đường ngẩng đầu nhìn cô, Chu Tư Đồng lại đứng trước cửa sổ nhìn về phía Thẩm Kỳ.

Chu Tư Đồng cũng không biết Thẩm Kỳ rốt cuộc có nhìn thấy mình hay không. Thời tiết quá lạnh, trong nhà và bên ngoài nhiệt độ chênh lệch rất lớn, trên kính cửa sổ cũng phủ lên một tầng sương.

Vậy nên anh còn đứng đó làm gì? Chỉ là muốn nhìn về phía nhà cô thôi sao?

Chu Tư Đồng không biết Thẩm Kỳ muốn làm gì, cô cũng không biết bản thân muốn làm gì. Hai người cứ như vậy yên lặng đứng một chỗ.

Qua hơn nửa tiếng sau, Chu Tư Đồng thấy Thẩm Kỳ xoay người rời đi. Bóng lưng bị đèn đường chiếu lên kéo dài ra, nhìn qua thật cô đơn tịch mịch.

Chu Tư Đồng chỉ cảm thấy mũi mình chua xót, rất muốn mở cửa sổ gọi theo anh, nhưng cuối cùng vẫn cất lực nhịn xuống.

Mà Thẩm Kỳ sau khi rời khỏi thì lập tức đi đến sân bay.

Mấy lần trước đàm phán với ba anh hiển nhiên đều không thành công, chỉ là lần này Thẩm Kỳ đứng trước mặt ông rất bình tĩnh nói: "Dù có như thế nào, con đều sẽ không kết hôn với đối tượng liên hôn mà ba chỉ định. Lần trước ba đã nói, trừ phi con không phải con trai của ba, nếu không con nhất định phải nghe theo lời ba. Bây giờ ngày nay con đã suy nghĩ kỹ, nếu đã như vậy, thứ lỗi cho con trai bất hiếu, sau này ba cứ coi như không có đứa con trai này đi."

Nói xong, anh cũng không còn gì để nói với ông nữa, đứng lên xoay người đi khỏi.

Ba anh nghe xong, tức đến nổi khoe mắt như muốn nứt ra, kêu lớn một tiếng: "Thẩm Kỳ."

Thẩm Kỳ bước chân không dừng lại, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Ông ở sau lưng cười lạnh: "Chỉ vì một đứa con gái mà anh dám nói với tôi những lời đó, còn không nhận người ba là tôi. Được, được lắm, nếu đã không phải con trai tôi, vậy từ nay về sau anh cũng không còn là chủ tịch tập đoàn Thẩm thị nữa. Sau khi tôi chết, một phần tiền của tôi anh cũng đừng hòng nhận được."

Thẩm Kỳ như không nghe thấy, tiếp tục bước đi.

Ba anh đã tức đến nói không ra lời.

Ông vạn lần không ngờ tới Thẩm Kỳ thế nhưng tình nguyện vứt lại hết thảy, chỉ để ở bên một cô gái, cô gái kia tốt đến vậy sao?

Nhưng Thẩm Kỳ đã không muốn giải thích nhiều chuyện như vậy nữa, anh đặt một chuyến bay gần nhất quay về.

Đến nơi đã là buổi tối, anh đi thẳng đến tiểu khu nhà Chu Tư Đồng.

Nhưng lần này Thẩm Kỳ không chỉ đứng gần đó thất thần mà nhìn lên nữa, anh bước nhanh lên tầng ba, đưa tay lên gõ cửa.

Chu Tư Đồng đi ra mở cửa, vừa thấy người đến là Thẩm Kỳ, cô cũng sờ tại chỗ.

Tính ra hai người cũng đã gần một tháng trời không gặp nhau.

Chu Tư Đồng nhìn anh.

Anh dường như đã gầy đi hơn nhiều so với lần gặp cuối cùng kia, dưới cằm cũng lún phún râu xanh.

Trong ấn tượng của cô, anh trước nay đều là người biết chăm chút ngoại hình, thậm chí cô còn nghi ngờ anh có chút mắc bệnh sạch sẽ, nhưng đáng vẻ hiện tại của anh.....

Chu Tư Đồng chớp mũi chua xót: "Anh còn tới tìm em làm gì?"

Thẩm Kỳ không đáp, chỉ chăm chú nhìn cô.

Ngay một khắc sau, Chu Tư Đồng liền thấy anh quỳ một gối xuống, trong tay như làm ảo thuật biến ra một chiếc nhẫn, chân thành giơ lên trước mặt cô, ôn nhu hỏi: "Đồng Đồng, nếu sau này anh không còn là chủ tịch tập đoàn Thẩm thị nữa, thậm chí anh không có xe, không có nhà, lúc hẹn hò chỉ có thể mời em ăn quán cơm ven đường, em có đồng ý gả cho anh không?"

Phiên ngoại

Lúc Thẩm Kỳ cầu hôn Chu Tư Đồng cũng đã từng nói, anh không còn là chủ tịch tập đoàn Thẩm thị nữa, không có xe, cũng không có nhà, thậm chí khi hai người hẹn hò cũng chỉ có thể mời cô đi ăn ở quán cơm ven đường, nhưng trên thực tế, dù Thẩm Kỳ không còn là chủ tịch của Thẩm thị nữa, thì anh vẫn là thanh niên tài俊 năng lực xuất chúng.

Anh vốn thích ngành thương mại điện tử, chẳng qua là bị bắt đi tiếp quản cơ nghiệp gia tộc, hiện tại vừa lúc được làm chuyện mà mình có hứng thú. Lại còn trong hơn một năm ngắn ngủi đã hô mưa gọi gió, mở được công ty của riêng mình.

Vì thế chờ lúc Chu Tư Đồng tốt nghiệp đại học xong, Thẩm Kỳ đã sớm mua nhà, cũng đã trang hoàng xong toàn bộ, chỉ còn thiếu duy nhất một nữ chủ nhân.

Hai người làm hôn lễ cũng không long trọng, chỉ là mời một vài bạn bè thân thiết cùng nhau tụ họp, sau đó là tuần trăng mật du lịch. Sau khi đi tuần trăng mật về, Chu Tư Đồng liền vào công ty của Thẩm Kỳ làm tài vụ, hai người mỗi ngày cùng nhau đi làm, rồi lại cùng nhau tan ca, mỗi ngày trôi qua đều ngọt ngào như đường mật.

Một năm sau Chu Tư Đồng mang thai. Sau mười tháng hoài thai thì sinh được một đôi song sinh long phượng, Thẩm Kỳ vô cùng mừng rỡ. Lúc y tá ôm hai đứa bé đến cho anh nhìn, con người luôn trầm ổn như anh lại tay chân cứng đờ người không dám động dấy.

Đến khi hai đứa bé đầy tháng, người cô là Thẩm Tụng Viện từ nước ngoài bay về, vừa thấy Chu Tư Đồng đã hô to gọi nhỏ.

Có thể không kinh hãi sao? Từ đầu là bạn thân, cuối cùng lúc gặp lại Chu Tư Đồng đã thành chị dâu, lại còn có sinh một đôi long phượng đáng yêu.

Mình đã thành cô rồi.

Làm cô cũng không phải là làm không, tặng cho hai tiểu gia hóa mỗi đứa một cái khoá trường mệnh và một cái vòng tay. Còn nói mấy câu, là ba bảo cô mang đến đây.

Thì ra từ lúc Thẩm Kỳ đi, phó chủ tịch liền mưu toan □□*. Mà ba Thẩm cũng đã lớn tuổi rồi, lại có bệnh trong người, mặc dù đã miễn cưỡng loại bỏ đi phó chủ tịch, nhưng cũng tổn thất nặng nề. Sau đó cũng thay đổi lại tập đoàn Thẩm thị, mấy năm nay Thẩm thị càng ngày càng xuống dốc.

(*) Ký hiệu từ bản raw, mình cũng không biết là gì nữa:)

Theo như lời nói của Thẩm Tụng Viện, ba Thẩm cũng đã sớm hỏi hán chuyện năm đó, chẳng qua quá cậy mạnh, sĩ diện, ngại không nói ra. Nhưng bây giờ Chu Tư Đồng sinh một đôi trai gái, ông cũng cũng là người làm ông nội rồi, trong lòng vui mừng, muốn nhìn một chút cháu trai cháu gái của mình, vậy nên để Thẩm Tụng Viện chuyển lời đến trước. Lại ụp mở muốn để Thẩm Kỳ và Chu Tư Đồng mang hai cháu đến gặp ông nội.

Như vậy xem như cú đầu.

Thẩm Kỳ cùng Chu Tư Đồng thương lượng một chút, ba tháng sau, vẫn là cùng Chu Tư Đồng ôm theo hai đứa bé đến gặp ba Thẩm.

Thân thể ba Thẩm đã không còn được như xưa nữa, vẫn luôn ngồi trên xe lăn, không đứng lên nổi. Nhưng khi nhìn hai đứa cháu đáng yêu của mình, ông vô cùng vui mừng ôm cháu vào lòng.

Sau đó ông lại thở dài, nói người đã lớn tuổi rồi, đều đã nghĩ thông. Những thứ khác đều không quan trọng, người một nhà vui vui về ở bên nhau mới là quan trọng nhất. Sau đó thành tâm nhận sai với Thẩm Kỳ và Chu Tư Đồng vì chuyện năm đó, lại hy vọng Thẩm Kỳ có thể quay lại tập đoàn Thẩm thị, tiếp quản giang sơn này của Thẩm thị.

Từ sau khi Chu Tư Đồng tha thứ cho Thẩm Kỳ, Thẩm Kỳ làm chuyện gì cũng không dám tự mình chủ trương nữa, cho nên lời này của ba Thẩm anh cũng không đáp ứng ngay, mà sau khi trở về mới thương lượng lại với Chu Tư Đồng.

Chu Tư Đồng ngược lại lại khẳng khái đáp ứng.

Thẩm Kỳ không chỉ là chồng của cô, còn là con trai của ba Thẩm, cô cũng không muốn Thẩm Kỳ khó xử khi bị kẹp giữa hai bên.

Vì thế Thẩm Kỳ trở về tập đoàn Thẩm thị làm chủ tịch, chỉ là công ty nhà mình mấy năm nay phần đầu cũng không thể bỏ phí, để lại cho Chu Tư Đồng và Thẩm Tụng Viện hai người kinh doanh.

Có Thẩm Kỳ ở phía sau chỉ đạo, Chu Tư Đồng và Thẩm Tụng Viện hai người chị dâu em chồng phát triển công ty càng ngày càng lớn.

Vì thế có đôi khi ở nhà, Thẩm Kỳ sẽ nói đùa gọi Chu Tư Đồng là Chu đồng, Chu Tư Đồng lại gọi anh là Thẩm đồng. Sau đó hai người nhìn nhau cười, chỉ cảm thấy trong lòng an nhiên bình thản, mọi chuyện trên đời đều tươi đẹp như vậy.

Tác giả có lời muốn nói: Xin lỗi, kéo dài thời gian như vậy mới kết thúc. Thật cảm thấy thở phào một hơi nhẹ nhõm.

*

Editor cũng có lời muốn nói:

Cuối cùng thì truyện cũng hoàn rồi! Cảm thấy kết có hơi vội, nhưng cũng đành thôi vì là ý của tác giả mà. Đây là lần đầu tiên mình tập tành edit, không tránh khỏi có vài chỗ sai sót, các bạn cứ thoải mái góp ý. Lúc đầu mình đến với bộ này là vì đọc được review, thấy hay mà hợp ý mình quá, nhưng lúc đấy không tìm được bản edit hoàn chỉnh, mình lại không quen đọc convert. Thế là mình bắt tay vào làm luôn, cũng muốn cho nhiều người như mình được đọc hết bộ truyện. Nhưng cuối cùng trải qua quá trình edit, mình đã quen đọc convert cmml:) Vậy nên có lẽ đây là lần đầu, cũng là lần cuối mình edit truyện. Dù sao thì cũng là trải nghiệm thú vị!

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình!

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Mà Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.